

Giới thiệu Quân Lâm Thiên Hạ, Hoàng Hậu Này Trầm Định Rồi

Thể loại: Xuyên Không, sủng, 1vs1, nam 9 đoạn đầu bị ngốc, nữ 9 phúc hắc

Editor: Umi

Xuyên qua, nàng trở thành bé gái mồ côi, nhà nghèo lại vì đào hôn mà phải sống ở nơi hoang dã.

Không ngờ quãng thời gian phiêu bạt khắp nơi nàng lại vô tình nhặt được "ngốc" Vương gia, mang theo vương gia tung hoành thiên hạ.

Từ nay về sau vui vẻ thủy khởi, khắp nơi gà bay chó sủa, thu phục phản loạn, trừng trị kẻ xấu.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ, Hoàng Hậu Này Trầm Định Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Editor: Umi

Một trận choáng váng đánh úp, duỗi tay kiểm tra chỗ đau trên đầu. Đợi đã, nàng tìm ra một vật cứng rắn giống như kim loại. Mở mạnh hai mắt, phát hiện trước mắt một mảnh mờ mịt, dường như có cái gì che chắn tầm mắt, nàng thuận tay vén cái vật đó lên lại bị cảnh tượng trước mắt dọa sợ ngây người, thứ che tầm nhìn của nàng là một cái khăn đỏ thẫm.

Lọt vào trong tầm mắt là một căn phòng cổ kính, được trang trí bằng rất nhiều ngọn nến đỏ, ánh nến trong gió nhẹ lay động, ở giữa phòng hé ra một cái bàn tròn bằng gỗ, cũng được phủ lên bằng một tấm lụa đỏ, cửa sổ ở trên được dán giấy hồng, loại trang trí kiểu này chỉ có thể có trong hi sự.

Máy móc cúi đầu, phát hiện mình mặc một thân hi bào, ngồi ngay ngắn ở trên giường, trên mặt đất là khăn hi nàng mới làm rơi.

Thế quái nào! ta đây phải kết hôn a!!!

Tại sao có thể như vậy đâu nàng bắt quả chính là đi ra khỏi nhà bị chậu hoa trên lầu rơi trúng làm cho nàng hôn mê, như thế nào lại không ở bệnh viện, ngược lại là ở đây, chờ động phòng hoa chúc?

Nàng không chút do dự, cho mình một cái tát, đương nhiên cũng không dùng nhiều lực. Nàng quả thực không thể tin được chuyện này là thật, còn không đợi nàng kịp phản ứng, trong đầu liền có một chuỗi trí nhớ xa lạ. Lâm Lộc, 15 tuổi, cha mẹ chẳng may mất sớm, có một thân sinh đệ đệ, nguyên bản cùng đệ đệ được khách điểm lão bản thu lưu, ở tiệm cơm làm thuê, an ổn sống qua ngày.

Một lần mang thức ăn cho khách gặp được một phú thương, tên Tiền Trinh. Hắn mơ ước diện mạo mỹ lệ của nàng, vì thế mạnh mẽ đem nàng vào quý phủ, làm tiểu thiếp thứ sáu của hắn. Cũng uy hiếp nàng không được phản kháng, ngoan ngoãn nghe theo hắn, bằng không sẽ đem đệ đệ của nàng bán cho quan gia làm luyện đồng. Lâm Lộc nhất gan, bởi vì yêu thương đệ đệ, chỉ có thể bắt đắc đi đáp ứng hắn, đợi cho đệ đệ thoát ly nguy hiểm, nàng liền tự sát.

“Ai ~~~” Lâm Lộc thở dài, xem ra nàng là xuyên qua, nhìn nhiều truyện cổ đại, chính mình cũng từng ảo tưởng chuyện xuyên không, không nghĩ tới thật sự sẽ có một ngày chuyện này thành sự thật.

Nói không phải chứ cũng là xuyên qua, người ta thì là phi tử hay công chúa? Nàng như thế nào lại là một kẻ nghèo kiết xác đáng thương a? Theo lý thuyết gả cho phú thương là có thể là kết quả tốt nhất cho Lâm Lộc, chỉ có thể trách Lâm Lộc này là một cô nhi, xuất thân lại thấp, người Tiền gia chúm mắt nàng, nghi thức kết hôn cũng chỉ đơn giản cử hành ở biệt uyển. Hơn nữa Tiền Trinh tiểu thiếp nhiều, lòng nữ nhân ghen tị là đáng sợ, cái này làm cho nàng xuất giá ngay trang sức tốt một chút đều không có.

Lâm Lộc bĩu môi, lấy rượu trên bàn liền uống một hớp lớn, một cảm giác cay khè chốc lát tràn ngập toàn bộ yết hầu, nàng hào khí, giờ cổ tay áo lau khô miệng.

“Mẹ nó, ta không có ý định làm thiếp.”

Đem điểm tâm trên bàn đều thưởng thức một lần, Lâm Lộc không tự giác đưa ra đánh giá cho từng món. Hương vị tạm được đi, cũng đủ điều kiện để lấp đầy bụng.

Nàng sờ sờ bụng của mình, như thế nào vẫn là bằng phẳng? Xem ra thân thể này được bảo dưỡng rất tốt, bụng bằng phẳng, ngực cũng bằng phẳng, bụng cơ hồ cùng ngực đều giống nhau bằng phẳng, cái này không thể được.

Thượng Nhất Thế nàng kiếp trước cứng nhắc, khô khan, suốt ngày cắm đầu vào computer. Đời này mới mười năm tuổi, còn kịp phát dục, không phải

nói tuổi trẻ nên như đỉnh Everest, chỗ cần lời cần lờm vẫn là phải có đi.

Lấp đầy bụng cũng được một ít thời gian rồi, hiện tại sắp đến hoàng hôn, Lâm Lộc liếc sắc trời ngoài cửa sổ một cái.

Nàng quyết định lập tức bỏ chạy, à không phải là đào hôn mới đúng.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ, Hoàng Hậu Này Trăm Định Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Editor: Umi

Hoàn hảo chỗ nàng đang ở là biệt uyển, tân khách cùng hạ nhân lui tới cũng không nhiều, Lâm Lộc rất nhanh tìm được cửa sau, mở cửa, rón rén đi ra.

Bên ngoài là một cái cái hẻm nhỏ, nàng nhớ tới chính mình đang mặc hỉ phục, mặc như thế này căn bản không dám đi trên đường cái, cũng chỉ có thể hướng tới địa phương thừa thốt người ở mà đi.

Đợi cho tới thời điểm, trăng treo cao trên bầu trời, Lâm Lộc đã muốn một đầu đầy mồ hôi, đặt mộng ngồi dưới đất thờ hồn hên. “Hô... Đây rốt cuộc là cái địa phương quỷ quái gì?”

Nàng giương mắt thấy, bốn phía đều là cây, ánh trăng chiếu rọi rừng cây u ám. “Cái gì nữa đây? Ban ngày mới cùng một xấu quỷ bá đường, buổi tối chẳng lẽ còn phải cùng động phòng hoang dã này?”

Lâm Lộc yên lặng rùng mình một cái, đều do chính mình trước kia xem nhiều phim kinh dị, những thời điểm như này đều tưởng tượng một người quỷ sẽ xuất hiện, sau đó dùng mỹ mạo mê hoặc, sau đó hút dương khí của nàng. Khụ khụ, nàng cũng không phải là cũng không phải là người bình thường, tuyệt đối sẽ không bị sắc đẹp hấp dẫn.

Ngồi trong chốc lát, Lâm Lộc vỗ vỗ mông đứng lên. Trong cuộc phiêu lưu của Lỗ Bình, nàng nhớ là nếu muốn sống ở nơi hoang dã, phải có kỹ năng dã ngoại cơ bản. Nàng Thượng Nhất Thế cha mẹ mất sớm, chính mình một người vừa học vừa làm, hiện tại chính mình xuyên qua, cũng không có gì vương bận. Đến thời đại này là mệnh khổ của Lâm Lộc, đệ đệ còn bị người không chế, không biết mình đào hôn có hại đệ đệ không. Nghĩ đến đây, Lâm Lộc không khỏi nắm chặt bàn tay, sáng mai trở về, nhất định phải cứu đệ đệ.

”Cách” Nhánh cây bị người làm gãy. Lâm Lộc theo bản năng cúi đầu nhìn xuống chân của mình, xác nhận không phải là mình gây nên. Chẳng lẽ... Chẳng lẽ thật sự có quỷ? Lâm Lộc cười gượng hai tiếng, nàng còn không có gặp qua quỷ a, cũng không biết thời đại này có quỷ tồn tại hay không? Hiện tại Lâm Lộc hoàn toàn bị lòng hiếu kỳ chi phối, theo hướng âm thanh lúc này.

Đẩy ra một mảng lùm cây, trước mắt của nàng một mảng màu tím của hoa sen chiếm cứ. Nàng chưa từng thấy qua nhiều hoa sen như vậy, ở dưới ánh trăng màu bạc linh khí bức người, một mảnh cánh hoa rực rỡ, lộng lẫy. Lâm Lộc chạy về phía bụi hoa, muốn gần để thấy rõ hơn, nhưng không ngờ bị vật gì làm vướng chân, ngã xuống.

Cảm giác đau cũng không có xuất hiện như dự kiến, chỉ mơ hồ nghe được một trận hô hấp dồn dập, hơn nữa giống như có gì đó mềm mềm dưới thân nàng. Nàng ngẩng đầu, tầm mắt hướng về phía trước, phát hiện thứ bị mình đè lên tựa hồ là một người, nàng đang ở trong ngực người này, vừa lúc có thể nhìn được chiếc cằm, cái mũi cao thẳng mê người, cùng yết hầu của người này.

Yết hầu?.... yết hầu?

Lâm Lộc đột nhiên giật bắn người, đứng lên, nàng lớn như vậy còn chưa từng có bạn trai qua, tại sao có thể gặp được một người nam nhân ở nơi rừng núi như thế này? Có mùi nguy hiểm!!!

Không đúng nam nhân này không phải là quỷ đi! Thiên a! nếu nam nhân này không phải là quỷ thì càng nguy hiểm. Nàng còn không có sống đủ, Nàng vừa mới xuyên qua a.

Bất quá, loại nam quỷ như hần hần là giá trị rất cao, bằng không như thế nào có thể mê hoặc lòng người.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ, Hoàng Hậu Này Trăm Định Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Editor: Umi

Muốn tìm chỗ trốn đi, nhưng vì một chút sắc tâm của chính mình, chậm rãi tiếp cận tên quý kia.

Vừa thấy, Lâm Lộc hoảng sợ. Chỉ thấy là tên quý này trên mặt có một mảng lớn màu đen, tóc rối tung, che hơn phân nửa khuôn mặt, nhìn không rõ lắm dung nhan. Trên người có duy nhất một kiện áo choàng màu tím, bất quá đã có chút rách nát, nhan sắc sâu cận không đồng nhất.

Lâm Lộc cười lên tiếng, nghĩ thầm, không thể nào có quý khó coi như vậy, nghèo như vậy, đến quần áo cũng mua không nổi. Nhưng là chờ nàng quan sát kỹ, cũng cười không được, Bởi vì nàng hiểu được, đây là một người sống, cũng không phải là quý, nhưng mà người này bị thương trên đầu, trên mặt cùng quần áo đầy vết máu.

Lâm Lộc thân thủ run rẩy dò xét hơi thở của, tuy rằng nàng không sợ quý thần, nhưng là nàng sợ người chết nha.

Hoàn hảo, người này còn có hô hấp.

Nàng nhẹ nhàng thở ra, kéo hẳn tới son động để tránh gió, ban đêm mùa xuân vẫn còn rất lạnh. Nàng buông người nọ bên cạnh ra. Nàng thấy người nọ cả người run rẩy vì lạnh, sẽ đem ngoại bào chính mình cởi xuống, đắp lên trên người của hắn.

Kéo xuống khỏi mảnh vải trên bộ y phục đang mặc trên người, Lâm Lộc đi đến một khối thạch nhũ, muốn hứng nước. Thạch nhũ phần lớn đều tích nước, nàng muốn dùng nước làm ướt mảnh vải, để rửa sạch vết máu trên mặt hắn. Chính là không nghĩ tới thạch nhũ nhỏ từng giọt rất chậm. Mãi cho đến khi tay nàng sắp chịu không nổi, mảnh vải mới miễn cưỡng ướt một chút.

Lâm Lộc hùng hùng hổ hổ, động tác trên tay cũng không có một chút tạm dừng, thực kiên nhẫn mà đem mà đem mặt người nọ lau khô, mà dung mạo chân thật của người này, Lâm Lộc cũng không có hối hận chính mình cứu hắn.

Máu trên mặt đều được lau khô, ánh sáng nơi cửa động chiếu lên mặt hắn, một đôi mày kiếm đang nhíu lại, tựa hồ đang chịu vô tận thống khổ, lông mi dài tình tứ rũ xuống, đôi môi mỏng khẽ nhếch, tiếng thở dốc như có như không rất nhỏ, vết máu nơi khóe miệng còn chưa được lau khô.

Lâm Lộc sờ sờ môi của mình, hoàn hảo không có chảy nước miếng. Nàng có thể khẳng định, người này tuyệt đối so với những nam diễn viên cổ trang chính mình xem trước kia đẹp trai hơn gấp nhiều lần.

Không đợi Lâm Lộc hoàn hồn, người nọ lại bắt đầu run rẩy, miệng còn nói gì đó, nàng để sát vào, vừa nghe thấy hắn nói “ Lạnh quá... Tội lạnh quá....”

Làm sao bây giờ, ở đây không có biện pháp tìm chỗ cho hắn, hơn nữa nàng cũng dùng phương pháp nguyên thủy đánh lửa a, nàng gặt gao đem người nọ ôm lấy, muốn dùng nhiệt độ cơ thể giúp hắn sưởi ấm. Ôm hắn, nàng mới phát hiện cả người hắn nóng lên, giống như củ khoai lang nướng, thật bỏng tay, Thật sự là kỳ quái, rõ ràng kêu lạnh, mà người hắn lại nóng, Lâm Lộc thật rối rắm, sớm biết như vậy nàng nên học tập một chút y học.

Nàng lo lắng suông lo lắng suông cũng không có biện pháp, dù sao buổi tối chính nàng cũng rất lạnh a, có hắn sưởi ấm cũng rất tốt, nàng liền giống như cây leo, cả người dính chặt lên hắn, gác một cái bắt đầu ngủ, đợi trời sáng sẽ đem hắn đến trấn tìm thầy thuốc. Đêm thứ nhất xuyên qua, Lâm Lộc phả lệ ngủ ngon.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ, Hoàng Hậu Này Trầm Định Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Tìm được

Editor: Umi

Thời gian buổi trưa hôm đó, một đám hắc y nhân xuất hiện ở một trấn gần rừng cây, một người trong đó mở miệng hỏi: “Gia, Cô Xích Nguyệt Minh Châu thực xuất hiện ở thâm sơn cùng cốc này sao? Chúng ta có phải tìm lầm địa phương hay không?”

”Dạ Mật! Đi theo gia lâu như vậy lâu như vậy, còn không biết quy củ sao? “Tên còn lại quát lớn lớn tiếng, trên người mặt này có một vết sẹo lớn, như một con rết xấu xí, khiến cho hắn càng thêm dữ tợn,hung ác. Người tên Dạ Mật kia, rùng mình, phạm vào cấm kỵ của gia, phải tự chặt một tay. Hắn dứt khoát giơ tay lên định chém xuống.

”Thôi, hiện tại trọng yếu là tìm Cô Xích Nguyệt Minh Châu, chuyện này không truy cứu nữa.” Một giọng nam lãnh liệt đánh gãy động tác của Dạ Mật.

Dạ Mật động tác giờ kiểm soát chốc ngừng lại, quỳ rạp xuống đất: “Dạ Mật tự biết sai, nguyên nghe gia phân phó.”

”Dạ Ân” Nam nhân không có để ý tới hắn, lên tiếng gọi một hắc y nhân khác, rồi tung người bay đi.

Người ngọc quý mị xuất hiện, nói: “Gia có gì phân phó? “Dạ Ân đi theo đi theo phía sau nam nhân kia, có thể nhìn ra được, khinh công nam nhân này rất cao, Dạ Ân miễn cưỡng lắm mới đuổi kịp, cho dù là miễn cưỡng đuổi kịp cũng là dùng tám phần công lực, chớ nói chi là đám kia người phía sau, có thể đuổi kịp chỉ sợ là dùng mười thành công lực.

Dạ Ân trên đầu đã bắt đầu chảy ra mồ hôi, nam nhân phía trước ngay cả hơi thở cũng chưa loạn nửa phần, hắn mở miệng, lạnh lùng nói: “Các người đi trước tìm máu của Ngân Hồ, Cỏ Xích Nguyệt Minh Châu này một mình ta đi tìm, nhớ kỹ, một khi tìm được máu Ngân Hồ phải nhanh chóng đưa về để đồ.”

”Gia, cho ta lưu lại cùng người đi. “Dạ Ân có chút nóng nảy, nhất thời cũng đã quên mất quy củ, hướng nam nhân kia thỉnh cầu.

”Dạ Ân, người theo ta đã bao lâu?” Quân Lâm thân nhiên mở miệng, không thấy giận.

”Mười lăm năm. Chính là gia, độc của người... “Dạ Ân lo lắng nhìn về phía nhìn về phía Quân Lâm, hắn biết gia không thích có người nghi ngờ quyết định của mình. Nhưng là vạn nhất độc phát, nội công của gia sẽ mất hết, thân thể lúc đó còn suy yếu hơn thường nhân, ngay cả đi đường lúc đó cũng thành vấn đề. Lần trước độc phát tác đã được một đoạn thời gian, không biết lần này là khi nào.

”Mười lăm năm, người thấy ta từng thất bại qua chưa? Hay là nói người hi vọng ta lần này thất bại? “Quân Lâm nhú mày, trong giọng nói mang theo chút không kiên nhẫn.

”Dạ Ân mang theo mười một ám vệ đi trước nửa tháng, không được làm nhục sứ mệnh. “Dạ Ân biết đây là điếm báo Quân Lâm tức giận, đuổi bọn hắn đi.

Trong nháy mắt, rừng rậm cũng chỉ còn lại có một mình bóng dáng của Quân Lâm, hắn vẫn duy trì tốc độ cũ, không có dừng lại, mắt đảo qua thực vật trên mặt đất. Một mình dạo trong rừng, thẳng đến khi màn đêm buông xuống, bóng dáng kia mới chậm lại.

Quân Lâm dừng cước bộ, dừng ở trước một Ngân Liên hoa (hoa sen màu bạc). Nương theo ánh trăng, hắn rút ra một gốc cây màu xanh biếc.

Cỏ Xích Nguyệt Minh Châu, nguyên lai người trốn ở chỗ này!!!

Quân Lâm nhẹ nhàng cười, ánh trăng lạnh lùng cùng hoa sen yêu mị, mị hoặc chúng sinh mà không biết. Hắn bên môi huyết sáo, hùng ung màu đen từ đầu bay qua, đậu trên vai của hắn. Hắn đem Cỏ Xích Nguyệt Minh Châu bỏ vào trong một túi gấm, cột vào chân hắc ung, cho hắc ung mang về để đồ trước.

Triệt người nhất định phải chống đỡ!

Quân Lâm thân nhiên nhìn lướt qua hoa sen dưới chân, nghĩ muốn nhảy ra khỏi bụi hoa. Không nghĩ rằng đan điền đột nhiên giống như bị Liệt Hỏa đốt cháy, đau đớn.

Hắn không còn một tia khí lực nào, một đầu ngã quy trên tảng đá nhất thời máu từ trên đầu chảy xuống. Hắn vội vàng ngồi xếp bằng ngồi xếp bằng vận công cầm máu, một lát sau, máu quả nhiên đã dừng lại, mà hắn bởi vì hao hết nội lực mà ngất trên mặt đất.

Quân Lâm không thể dự đoán được, Ngân Liên hoa chính là nguyên nhân dẫn đến ki độc phát tác.

Mà ở đế đô, Quân Dật khốc môi gọi lên: Quân Lâm, người thông minh một đời còn không phải sẽ chết trên tay của ta hay sao? ha ha, ai có thể nghĩ đến cỏ Xích Nguyệt Minh Châu cùng Ngân Liên hoa làm bạn mà sinh đầu? Ai có thể nghĩ đến Ngân Liên hoa có thể lấy mạng của người đây? Chỉ cần ở cùng Ngân Liên hoa thời gian một nén nhang, cho dù Quân Lâm người có ba đầu sáu tay, cũng vô lực xoay chuyển, lần này cho dù là Thiên Vương lão tử cũng không thể nào cứu được người!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ, Hoàng Hậu Này Trầm Định Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5: Ta gọi là lâm

Editor: Umi

Chính là Quân Dật như thế nào cũng không dự đoán được, sẽ có Lâm Lộc xuất hiện ở rừng núi hoang vắng, hơn nữa quân Lâm lại bị phát độc phía trước một mảnh ngân hoa sen. Trời đã sáng, tia nắng ban mai phá tan tầng mây chiếu lên mặt Lâm Lộc, làm cho nàng không thể không mở mắt ra, chính là trước mắt là khuôn mặt tuần tú phóng đại của ai đó, bốn mắt nhìn nhau chớp mũi hai người dán vào nhau.

”A!” Lâm Lộc hét lên một tiếng. “Người... “Nàng nhìn nam nhân nằm trên mặt đất vẻ mặt vô tội, nửa ngày nói không ra lời, hung tợn nhìn hắn.

Người nọ miễn cưỡng ngồi xuống, hai con mắt thật to sừng sờ cũng không nói. Sơn động lâm vào yên tĩnh. Không khí trầm mặc bùng nổ, quên đi!

Lâm Lộc bĩu môi, mở miệng nói: “Ta ngày hôm qua cứu ngươi, ngươi cần phải báo đáp ta đấy.”

Nghe vậy người nọ hướng về phía nàng, xem thường nhìn Lâm Lộc, cau cái mũi, vẻ mặt không tin.

“Ngươi!!! người này tại sao có thể vong ân phụ nghĩa như vậy, ta còn đem ngoại bào cho ngươi, chính mình cũng không có đồ ẩm ỉm mặc, lạnh chết ta.” Lâm Lộc nói dối, mặt không đỏ, tâm không loạn.

“Thật sự?” Hắn sờ sờ áo choàng màu đỏ trên người mình hỏi.

“Đương nhiên, ta như là gat người sao? Một thiếu nữ vì cứu ngươi, chính là ngay cả thanh danh mình cũng không để ý. Bất quá ta cũng không cần ngươi phụ trách gì cả, mời bôn cô nương ăn bữa cơm đi, như vậy coi như là báo ân là đủ rồi.” Lâm Lộc thấy hắn bắt đầu tin, liền lại bắt đầu thao thao bất tuyệt, đối với nàng không có gì so với ăn quan trọng hơn a.

“Chờ ta trưởng thành liền thú ngươi làm vợ.” Hắn bỗng nhiên mở miệng nói một câu như vậy, thiếu chút nữa đem Lâm Lộc hù chết.

Lâm Lộc quý dị nhìn hắn, thấy ánh mắt hắn trốn tránh, hai gò má đỏ ửng, cảm thấy đặc biệt vui vẻ, cợt nhả nói: “Ngươi nói cái gì? Ta không cần ngươi phụ trách! Lớn lên? Ngươi cho là ngươi còn nhỏ sao?”

“Đúng rồi, ta còn chỉ có tám tuổi, theo lý không thể cưới nữ tử làm vợ. Bất quá đừng lo lắng, ta nói ngươi nhất định sẽ làm được, chờ ta lớn lên ta sẽ cưới ngươi.” Hắn giữ chặt tay Lâm Lộc, chân thành nói.

Lâm Lộc khoe miệng co rút, xem ra thương ở đầu làm hắn choáng váng, hắn nhìn như thế nào cũng tầm mười tám tuổi, sao lại thành tám tuổi a.

Thiên a!!!

Nàng thật sự là mệnh khổ, thân mình không lo xong, còn phải đi cứu đệ đệ, giờ lại còn không may cứu được một người ngốc.

“Ta nói không cần là không cần. Quên đi chuyện đó sau này tính sau đi, ngươi tên là gì?” Lâm Lộc bắt đắc dĩ ngồi xổm người xuống hỏi.

“Lâm” Hắn nhìn thẳng ánh mắt Lâm Lộc trả lời.

“Lâm? Hảo, ngươi cũng họ Lâm sao? Ta cũng họ Lâm, ta tên Lâm Lộc.” Lâm Lộc vui vẻ nói.

“Lâm, Lâm trong Quân Lâm thiên hạ, ta tên là Lâm, chứ không phải họ Lâm.” Lâm nhìn Lâm Lộc nói.

Lâm Lộc túm tay hắn, kéo hắn đứng lên: “Đi, tiểu Lâm, ta dẫn ngươi đi xem thầy thuốc.”

“Gọi ta là Lâm, hơn nữa ta khỏe lắm, không cần nhìn thầy thuốc.” Lâm u oán mở miệng.

“Không nhìn thầy thuốc sao được, đầu của ngươi có ổn không đó?” Lâm Lộc vẻ mặt nghi ngờ hỏi.

“Ta không có việc gì, dù sao ta nói không đi thì sẽ không.” Lâm một mực từ chối.

“Vậy được rồi, chúng ta đi tìm đồ gì để ăn vậy, tiểu Lâm”

“Ta gọi là Lâm”

“Tiểu Lâm, cẩn thận dưới chân.”

“Là Lâm, không phải tiểu Lâm.”

“A tiểu Lâm!!! Ngươi xem bên kia có dòng suối nhỏ.”

“Là Lâm. ... “

Lâm xem như hoàn toàn từ bỏ sau khi được ném qua trình độ cứng đầu của Lâm Lộc. Cách gọi của Lâm Lộc, hắn vô cùng không thích, nhưng nàng đã cứu hắn nên hắn cũng chỉ có thể thỏa hiệp.

Hắn ngồi xổm xuống bên dòng suối, tùy ý để cho Lâm Lộc tẩy trừ vết máu trên mặt. Lâm Lộc sờ sờ tóc còn đọng lại chút máu trên đầu của hắn, quan tâm hỏi: “Còn đau không”

“Không đau.” Lâm đem đầu ngẩng, trên mặt còn dính nước, dưới ánh nắng ban mai chúng trở, lấp lánh như sao trên trời, khiến hắn càng thêm chói mắt, Lâm Lộc động tác thoáng chốc dừng lại, ngơ ngác nhìn hắn.

Một đầu tóc đen tùy ý thả dài phía sau, trong mắt hẹp dài giống như biển rộng sông sâu, thần thái có chút tái nhợt, mang theo điểm bệnh trạng. Hai má hơi hóp, cái mũi cao thẳng, chính thể khuôn mặt góc cạnh rõ ràng.

Hắn hai mắt sáng quắc nhìn chằm chằm nàng, đáy mắt trong suốt giống kim cương trong suốt, mỹ mạo như thế, khiến nàng nhìn đến xuất thần.

”Yêu... Yêu nghiệt!!!”

Sau một lúc lâu, Lâm Lộc mới mở miệng, theo bản năng thốt ra những lời trong đáy lòng nàng.

”Ta không phải là yêu, ta là người.” Lâm có điểm giận, phụng phịu nhăn mặt.

Thấy hắn biểu tình giống một tiểu hài tử, Lâm Lộc đỡ khóc đỡ cười, thật sự là lãng phí khuôn mặt yêu nghiệt của hắn mà.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ, Hoàng Hậu Này Trăm Định Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Đệ đệ là thân nhân duy nhất của ta

Editor: Umi

Bọn họ ước chừng đi nửa canh giờ mới đến trấn trên, Lâm Lộc bọc Lâm bằng một ngoại bào màu tím, thoát nhìn chẳng ra cái gì cả.

”Rốt cục tới rồi, đói chết bỏn cô nương.” Nàng nhìn chiêu bài của Phúc Tinh khách điểm, trong lòng cảm thấy vô cùng thân thiết, lôi kéo Lâm bước dài đi vào.

”Ồi hai vị khách quan bên trong thính... Tại sao là người? Lão bản, lão bản nướng!!!” Tiểu Phúc thấy hai người tiến vào còn tưởng rằng khách nhân, không nghĩ tới lại là Lâm Lộc, chạy nhanh hô to lão bản nướng, một bên đem hai người bọn họ mang buồng trong.

”Tiểu Phúc người đề làm chỉ? Lén lút la lén lút.” Lâm Lộc nắm cái lỗ tai của Tiểu Phúc.

”Ồi tổ tông của ta!!! người không biết hiện tại Tiền gia, người ta đang tìm người sao?” Tiểu Phúc đẩy tay Lâm Lộc ra, nói: “Người là gan cũng thật lớn, cũng dám đào hôn.”

”Vậy thì có làm sao, ta cũng không muốn lấy một tên đầu heo. “ Lâm Lộc tùy tay cầm lấy quả táo trên chén đĩa bên cạnh, nàng đói bụng lắm a, có chuyện gì thì cũng phải ăn no trước đã rồi tính sau.

Đột nhiên một bàn tay đưa qua, đoạt đi quả táo, trơ mắt nhìn đồ ăn sắp đến miệng mình vị người ta cướp đi, Lâm Lộc tức giận đến giờ chân, còn không có kịp phát tác, đã bị người này mắng: “Người!!! còn dám trở về, có biết hay không, tiệm cơm chúng ta thiếu chút nữa bị hủy, còn trở về làm cái gì?” Lão bản nướng hai tay xoa xoa thất lưng, thịt trên mặt bởi vì tức tức giận mà run lên, một bộ hung thần ác sát.

”Ngài yên tâm, ta chính là tới đây lấy chút đồ thôi.” Lâm Lộc từ nhỏ bị lão bản nướng mắng không ít, mặc dù là không có gì ý xấu, nhưng miệng nàng thật sự là không phải thói bình thường.

”Lấy đồ vật gì?” Lão bản nướng vừa nghe là muốn lấy đồ, ngữ điệu đề cao vài phần. “Nơi này có cái đồ gì của người sao? Cả ngày người ở đây ăn không, uống không, ta còn chưa từng bảo người phải trả tiền qua lần nào.”

”Mượn một chút quần áo mà thôi.” Nói xong Lâm Lộc tiến lại gần lão bản nướng, vừa cúi đầu, ghét sát tai nàng, nói nhỏ với nàng ta: “Lão yêu bà, người thật là bần xìn!!!”

“Phốc! “Lâm yên lặng đứng ở bên cạnh, nghe Lâm Lộc nói xong câu này vụng trộm cười. Hắn không lên tiếng thì không có ai chú ý tới, bây giờ ánh mắt mấy người đều bị hắn hấp dẫn.

“Tốt!!! Lâm Lộc, người còn cùng dã nam nhân này dính lấy nhau. Ta nói quần áo trên người của người như thế nào trông lại quái dị như vậy. Nguyên lai là vì nam nhân này! Làm sao lại thích một tiểu bạch kiểm như vậy??? Nhìn giống tên khất cái, không phải cái thứ gì tốt.” Lão bản nướng hướng về phía bên cạnh Lâm cúi đầu nhìn kỹ hắn nói.

”Có cái gì hướng về phía ta mà nói, đừng đồ lên người hắn.” Lâm Lộc vừa nghe, bật người đứng dậy, lấy tay kéo Lâm đem hắn che chắn sau lưng nàng, bày ra một bộ dáng gà mẹ bảo vệ gà con điển hình.

”Có bản lĩnh làm loạn còn không cho người khác nói, người này nhỏ tuổi, đủ nhỏ, tiểu Lộc, mau tới đây! “Lão bản nướng trong lời nói thô tục còn chưa nói xong, đã bị đánh gãy.

Phúc bá đã trở lại a, Phúc bá chính là lão bản nơi này, lúc trước thu lưu hai tỷ đệ bọn họ. Lâm Lộc túm Lâm đi tới hướng Phúc bá bên kia, còn không quên hướng lão bản nướng làm mặt quỷ.

”Ngươi!!! cái nha đầu này, chỉ toàn gây rắc rối.” Phúc bá cũng chưa từng nói lời nặng với nàng bao giờ, chỉ qua kéo trách cứ vài câu mà thôi.

”Ta đã kêu Tiểu Phúc thu thập xong đồ của ngươi, ngươi trực tiếp đem đi đi.”

”Phúc bá ngươi thật tốt. Đúng rồi, các ngươi có tiểu Thần tin tức không?” Lâm Lộc tiếp nhận hành trang phúc đưa tới lại hỏi.

”Này, ngươi cũng đừng hỏi, con coi như không có đệ đệ này đi, chính ngươi tìm nói nào hẻo lánh sống qua ngày đi.” Nhắc tới tiểu Thần, Phúc bá lộ rõ biểu tình khác thường.

Lâm Thần chính là thân nhân duy nhất nàng ở trên đời này ở trên đời này, tại sao có thể tại sao có thể mặc kệ không hỏi!

”Phúc bá, ta nhất định sẽ cứu đệ đệ, ta biết ngươi là sợ ta mạo hiểm, hấn ở Tiền phủ đúng không? Ta đi cứu hấn!” Lâm Lộc làm bộ sẽ chạy đến Tiền phủ gây ồn ào.

Phúc bá vội vàng giữ nàng lại, nói: “Ngươi đừng đi Tiền phủ, sẽ bị đánh chết đó, tiểu Thần đã không ở Thanh Bình trấn nữa rồi.”

Nói xong, Phúc bá trầm mặc thật lâu, sau lại mở miệng nói: “Từ lúc bị Tiền Trình mang đi, tiểu Thần đã bị bọn họ bán cho Quan lão gia ở An Nhạc huyện, cấp làm luyện đồng rồi.”

Lâm Lộc chỉ cảm thấy trong đầu muốn bùng nổ, như là nắm đấm ở hoang mạc, nàng thấy bom nguyên tử nổ tung, oanh một tiếng.

Thấy nàng đại ra, Phúc bá thờ dài tiếp tục nói: “Ta vốn không nghĩ nói cho ngươi biết, bắt quá thấy ngươi quan tâm hấn như vậy, ngươi đi tìm của hấn.”

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ, Hoàng Hậu Này Trẫm Định Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Vì hấn mà bị thương, vì mà hấn trưởng thành

Editor: Umi

Luyện Đồng! Luyện Đồng!!!

Lâm Lộc từ nhỏ sống ở hiện đại, cái từ này “luyện đồng” này chỉ tồn tại trong tiểu thuyết, nàng biết bị biến thành luyện đồng là cực kỳ thống khổ.

Vừa nghĩ tới đệ đệ đáng yêu của mình, bị một nam nhân ghê tởm nào đó dùng một bàn tay to, thô lỗ vuốt ve khắp người cùng chà đạp, nàng liền đau đến không thể hô hấp nổi.

Giống như là, chính mình đang bị tra tấn vậy, huyết mạch tương liên thật đặc biệt, chỉ cần nghĩ thôi mà nàng cảm giác đau đớn như thủy triều cuộn cuộn kéo tới, khiến nàng nhất thời đầu óc choáng váng, không tự giác che miệng nôn khan.

Thấy nàng có chút lão đạo, Lâm vội vàng đỡ lấy, cho nàng tựa trên người mình, gờ tay nhẹ nhàng vuốt lưng nàng, lúc này hấn mới cảm giác được nàng đang run rẩy.

Luyện đồng là cái gì? Hấn không biết, nhưng hấn biết nàng đang rất thống khổ.

”Không có việc gì “Lâm Lộc ý bảo Lâm buông chính mình, vững vàng đứng dậy, trừ bỏ sắc mặt hơi trắng bệch ra, tựa hồ cũng không có điểm gì dị thường, nói:”Không, có lẽ bọn họ còn chưa tới An Nhạc, còn kịp, Phúc bá, ta phải đi, ta nhất định phải tìm được hấn, cảm tạ ngài đối tỷ đệ chúng ta chiếu cố suốt thời gian qua.”

Lâm Lộc hướng Phúc bá cúi mình cảm tạ.

”Aiiii!!! Ngươi muốn quyết định như vậy, Phúc bá cũng không ngăn cản ngươi được, chính ngươi nên cẩn thận, một tiểu cô nương nhất định phải cảnh giác, đừng dễ bị người xấu lừa.” Phúc bá thờ dài nói, cúi đầu xem xét Lâm, về mặt cảnh giác.

“Phúc bá, hấn là bằng hữu của ta, không phải người xấu.” sợ Phúc bá hiểu lầm, Lâm Lộc nhanh chóng lên tiếng giải thích.

Phúc bá bất đắc dĩ nhìn nàng một cái, móc ra một túi tiền trong tay áo, đưa cho nàng.

”Phúc bá, ta đây không thể nhận.” Lâm Lộc đem túi tiền trả lại, vô công không thụ lộc, hướng hồ nàng cho tới nay đều được Phúc bá chiếu cố.

“Ngươi cầm đi, ngươi ở đây, ta cũng không có cho ngươi bao nhiêu tiền công, coi như đây chính là thù lao của ngươi mà nhận đi.” Phúc bá nhìn nàng hiền lành cười, đem tiền nhét vào bọc y phục của nàng.

”Cám ơn Phúc bá, kia, chúng ta đi đây.” Lâm Lộc cũng không chối từ nữa, hướng Phúc bá cùng Tiểu Phúc vẫy tay từ biệt.

”Nương tử, ngươi muốn đổi quần áo một chút hay không?”

Đi ra khỏi khách điểm Phúc Tinh, nhiều người nhìn bọn họ chăm chăm, Lâm nhin không được lên tiếng nhắc nhở.

”A???” Lâm Lộc có chút không kịp phản ứng, xấu hổ cười, kéo Lâm quẹo vào một nhà thợ may gần nhất.

”Lão bản, cho hần một kiện quần áo.” Lâm Lộc phân phó lão bản đi lấy cho Lâm một bộ quần áo.

”Hào!!! người xem cái này thế nào, nhìn này bộ này màu xanh được tô điểm chút chỉ bạc, thêu hình hoa lan rất tinh xảo đẹp mắt.” Lão bản cười tùm tùm, cầm lấy kiện quần áo bắt đầu giới thiệu.

Lâm lên tiếng, đánh gãy lời lão bản: ”Nương tử, ta muốn màu tím.”

”Ai là nương tử của ngươi?” Lâm Lộc trừng mắt nhìn hần, liếc mắt khắp gian hàng, sau đó tùy tiện chỉ vào một bộ quần áo màu tím, nói: ”Liên cái kia đi, đúng rồi lão bản, ngươi tìm một chỗ để chúng ta thay quần áo.”

”Tiểu Lý, ngươi mang hai vị khách quan đi thay quần áo.” Lão bản tìm một người hầu để dẫn hai người bọn họ vào phòng trong.

Lâm Lộc đổi quần áo rất nhanh, nàng không có mua y phục mà dùng quần áo cũ trong bao. Đi đến cửa gian phòng Lâm dung để thay đồ, trong lòng nói thầm, người này thay quần áo cũng quá chậm đi.

”Chi nha” Cửa gỗ bị người từ bên trong đẩy ra, Lâm Lộc ngốc một giây, cười khúc khích, không nhin được cười thành tiếng.

Lâm cau mày, không biết xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ là mặc quần áo cho chính mình là một loại nhục nhã sao?

”Ha ha, tiểu Lâm, ngươi lại đây.” Lâm Lộc một tay ôm bụng, một tay vẫy hần.

”Làm sao vậy?” Lâm nghi hoặc, tò mò hỏi lại, nhưng vẫn nghe lời đi tới.

Lâm Lộc thân thủ nhanh nhẹn giúp hần sửa sang lại quần áo, xoay người vì hần thắt lại đai lưng, sau đó đứng dậy, đi đến sau lưng hần, gỡ mái tóc dài rối tung của hần, tay nhẹ nhàng chải vuốt, cuối cùng tùy ý chọn một kiểu đơn giản nhất, buộc tóc hần lại.

Lúc này, Lâm mặt đã đỏ ửng vì xấu hổ, nàng lại mặc quần áo và chải đầu cho chính mình, những việc nhỏ bực này hần không có được làm, thật sự là xấu hổ.

Lâm Lộc nhìn bộ dáng xấu hổ của hần, nhất thời cười phá lên, như chuông bạc thanh thúy dễ nghe.

Cười thoải mái một hồi, nàng mới vỗ vỗ đầu của hần, nói: ”Tiểu Lâm, ngươi lại đỏ mặt, vẻ mặt này thật sự là đáng yêu a. Kỳ thật ngươi cũng không cần phải thẹn thùng, ngươi còn nhỏ, ta chiếu cố ngươi là chuyện bình thường mà.”

Lâm Lộc, hoàn toàn xem Lâm làm như đệ đệ mà đối đãi. Nàng không biết rằng trong mắt Lâm, hai người cũng không phải quan hệ như thế.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ, Hoàng Hậu Này Trẫm Định Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 8: Mệnh bọn họ căn bản nên như thế, mệnh tôi không nên tuyệt

Editor: Umi

Năm ngày trước, trên quan đạo từ Thanh Bình trấn đến huyện An Nhạc, có một chiếc xe ngựa đi không nhanh không chậm. Bên ngoài xe ngựa, có tổng cộng mười người hộ tống.

Trên xe ngựa, có năm thiếu niên, bọn họ tay chân đều bị trói chặt bằng dây thừng, miệng bị bịt bằng một khối vải bó, trên người đều mặc tơ lụa màu trắng tốt nhất.

Một điểm không giống nhau duy nhất giữa bọn họ chính là vẻ mặt, bốn gã thiếu niên thần sắc bi thương, mặt xám như tro, cả người không ngừng run rẩy, chỉ có một người không giống người đó, ánh mắt của hần chỉ bao hàm cừu hận, cùng ý thức muốn sống mãnh liệt.

Người này chính là đệ đệ của Lâm Lộc, Lâm Thần.

”Chậm! Có động tĩnh.” Một hộ vệ lên tiếng cảnh báo, đội ngũ hộ tống lâm vào trạng thái đề phòng, nhìn bốn phía.

”Suru suru”

Trong rừng cây vô số mũi tên, phá không bay đến. Bọn hộ vệ rút kiếm chống đỡ, dù sao hộ vệ Tiền phủ cũng biết chút ít võ công phòng thân, nên họ dần dần rơi vào thế yếu, một lát, đã có mấy thi thể hộ vệ ngã trên đất.

Người kéo xe ngựa bị kinh hãi, nhanh chóng chạy trốn, chiếc xe vì không có ai điều khiển lên nhanh chóng đâm vào vệ đường.

”Vũ, tiền pháp của ngươi lại tiến bộ nha.” Trong rừng, hai hắc y nhân đi ra, một người vác một bọc hành lý thật lớn trên lưng, còn một người tay cầm cung.

”Ha ha, mấy người này cũng không đủ cho ta luyện tập.” người tên Vũ thần sắc kiêu căng, không có đem mười mạng người hộ vệ để vào mắt.

”Nhưng thật ra...” Xoay người đi hướng xe ngựa, chép miệng nói: “Không nghĩ tới phú thương ở Thanh Bình trấn nho nhỏ còn làm những việc bẩn thỉu này.”

”Đại nhân phiền chán nhất là những người như thế, bắt quá... Mặc, nếu là chung ta đem... những người này thả trở về, chẳng phải là bại lộ hành tung của chúng ta sao?” Vũ tiến lên gõ gõ thùng xe, ánh mắt không hề chớp mắt nhìn mấy thiếu niên kia chăm chăm, trong mắt chỉ có một mảng u ám, lạnh lẽo.

”Vũ, cái này không đúng, ngươi xem tiểu tử này đi.” Mặc xóc Lâm Thần lên, chỉ thấy cả người Lâm Thần run rẩy, ánh mắt gắt gao nhắm chặt, vô luận hấn lay động Lâm Thần như thế nào, Lâm Thần cũng không chịu mở mắt.

”Có ý tứ.” Vũ quay đầu lại, tay trái nhẹ nhàng, lưu loát cắt đứt yết hầu của bốn người thiếu niên khác. Cử chỉ giết người đối với hấn mà nói, là rảnh rỗi tiện tay mà thôi.

”Tiểu tử, mở mắt ra nhìn bọn họ xem” Mặc đem Lâm Thần lên thùng xe, bắt hấn nhìn những thiếu niên chết không nhắm mắt kia.

”Bọn họ là bọn họ, đối với bọn họ mà nói chết mới là giải thoát. Nhưng tôi không giống, mệnh tôi không nên tuyệt.” Lâm Thần nghiêm nhiên nói, hấn đã sớm đoán được kết cục của mấy người kia, không chịu thua, trợn mắt cắn răng nói một câu.

”Ngươi nghĩ rằng ta và hấn không dám giết ngươi sao?” Vũ mi mắt khẽ nhếch, nhẹ nhàng cảm mũi tên sắc bén xẹt qua yết hầu của Lâm Thần, một chuỗi máu tươi chảy ra trên cái cổ trơn bóng cổ, những giọt máu trên quần áo tuyết trắng như những đóa hoa, rực rỡ diễm lệ.

Trên cổ truyền đến đau đớn, không có làm cho Lâm Thần sợ hãi, ngược lại làm hấn bình tĩnh hơn, thân thể bây giờ đã ngừng run rẩy, chậm rãi nói: “Đương nhiên không phải, mạng của ta bé nhỏ không đáng kể, ngài muốn thì lấy đi. Chính là trên đời này, có một sinh mệnh so với ta còn trọng yếu hơn, vì năng, ta không dám đánh mất tính mạng mình.”

”Thật là thú vị, chỉ là một tiểu tử, còn phát ngôn bừa bãi.” Vũ nói đến đây, động tác trên tay cũng ngừng lại, chậm rãi thu mũi tên trở về, nói: “Mặc, đem tiểu tử này mang đi.”

”Hảo, ngươi nói cái gì thì chính là cái đó a.” Mặc cười, bày ra một bộ dáng chả quan tâm, đối với hấn giết Lâm Thần hay không, cũng chỉ như hôm nay nên ăn món gì mà thôi.

Đem Lâm Thần khiêng trên vai, bước chân Mặc vẫn nhẹ nhàng như cũ, như thể bọc hành lý sau lưng đối với hấn mà nói không đáng kể chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ, Hoàng Hậu Này Trẫm Định Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Thiếu gia lưu bảo trai rất đáng giá nha

Editor: Umi

Bên này Lâm Lộc cùng Lâm lên đường suốt ngày đêm, rốt cục hai ngày sau cũng tới huyện An Nhạc.

”Nương tử, chúng ta đi đâu tìm đệ đệ?” Lâm nhìn đường phố đông người, chỉ cảm thấy hoa cả mắt.

”Cái kia, cái kia ... giải quyết vấn đề trước mắt đi đã.” Lâm Lộc khó chịu nói

Lâm khó hiểu quay đầu lại, phát hiện Lâm Lộc đã bị vài nam nhân thô kệch bao vây.

”Các ngươi tránh ra cho ta!” Lâm cả kinh chạy vọt lên, đem Lâm Lộc bảo hộ phía sau người.

Mấy nam nhân kia thấy Lâm một thân y phục màu tím, khí độ phi phàm, mi tâm đang nhũn chặt, mặt tức giận, trừng mắt nhìn bọn họ. Họ nghĩ Lâm là một công tử có tiền có thế, nên không dám đắc tội, vội vàng nói là nhận sai người, ngại ngần kéo nhau rời đi.

“Nương tử, ngươi không sao chứ?” Lâm nhìn Lâm Lộc một lượt, xác định nàng không hề bị thương mới yên tâm đặt xuống tảng đá trong lòng hấn nẩy giờ.

“Ai nha, bồn cô nương ta rất khỏe.” Lâm Lộc một phen đẩy tay hấn ra. “Bất quá, chuyện vừa rồi nhắc nhở ta, thân phận nữ tử thật sự rất không an toàn.”

“Đừng sợ, Lâm sẽ bảo vệ ngươi.” Lâm hai mắt sáng lên nhìn chăm chăm Lâm Lộc.

“Ngươi? Chiều cao của ngươi có thể dùng để hù dọa bọn họ, nhưng nếu bọn họ cứng rắn quần lấy chúng ta, chúng ta căn bản không có biện pháp nào để đối phó. Ngươi bất quá là một lão hồ gảy, gặp gió một cái là đổ, không có tác dụng gì hết.” Lâm Lộc nhìn hấn, không để ý, nói ra suy nghĩ của mình vì nàng rất không đồng ý với cách nghĩ của hấn.

“Nương tử... nhưng” Lâm bị nàng đá kích, hai mắt nước mắt lưng tròng, lông mi dài rũ xuống, nước mắt to như hạt đậu trào ra, hấn giờ phút này muốn có bao nhiêu đáng thương liền có bấy nhiêu đáng thương.

“Này! Này! tiểu tử tông của ta, đừng khóc a. Ta sợ nhất là thấy người khác khóc, ngươi nếu khóc, ta sẽ không để ý đến ngươi nữa.” Lâm Lộc vội vàng dùng tay giúp hấn lau nước mắt, một đại soái ca như hấn lại bị nàng chọc khóc, thật sự là có lỗi với tạo hóa.

Rõ ràng những lời này của Lâm Lộc dùng để đối phó với Lâm là phi thường hữu dụng. Vừa nghe Lâm Lộc sẽ không để ý tới hấn nữa, nước mắt hấn lập tức liền ngừng, nhưng mà bộ dáng ủy khuất trên mặt thì cần có chút thời gian mới có thể thay đổi.

“Thật là phục ngươi, không được khóc nữa. Ta mang ngươi đi ăn cơm, chắc ngươi cũng đã đói bụng.” Lâm Lộc cầm tay Lâm, kéo hấn đến một quán ăn ven đường.

“Lão bản, cho hai chén tổ mật.” Lâm Lộc hô to

Lâm phát huy lòng tò mò của hấn, hỏi: “Nương tử, tổ mật là cái gì?”

“Tổ mật nha, chính là.....”

Lâm Lộc còn chưa kịp giải đáp thắc mắc của hấn, chợt nghe thấy có mấy người ở bàn bên cạnh đang nghị luận một chuyện mà nàng cảm thấy hứng thú.

“Ngươi có biết hay không Thiếu Đông gia của Lưu Bảo Trai đến đây đó.”

“Thiếu Đông gia của Lưu Bảo Trai sao? Đừng nói giỡn, Thiếu Đông gia tại sao lại đến chỗ thâm sơn cùng cốc như thế này cơ chứ?”

“Đây chính là thật sự, biểu đệ của ta làm trong Lưu Bảo Trai, hấn nói cho ta biết đó. Không chỉ có như thế, ngài ấy lần này đến là vì tìm một người ở huyện An Nhạc chúng ta.”

“Người nào?”

“Nghe nói là đệ đệ ngài ấy đã mất tích được một tháng rồi.”

“Đệ đệ ngài ấy thế nào lại xuất hiện ở đây?”

“Đây chính là tin tức Linh Lung các cung cấp, vì để lấy được tin tức này, Lưu Bảo Trai đã tốn không ít bảo bối đó.”

Lâm Lộc hai mắt sáng lên, nhìn sang bên cạnh, Lâm này giờ vẫn nhìn nàng, chờ nàng giải đáp nghi vấn trong lòng hấn.

Bộ dáng đáng yêu của hấn khiến Lâm Lộc cười không ngừng, một lúc sau mới ngừng được cười, nói: “tiểu Lâm đúng là đáng yêu nhất nha, tổ mật chính là mì, đó là một loại thức ăn rất ngon, đôi khi tìm được ca ca của ngươi, ta có thể ăn những loại mì đắt tiền rồi. Đến lúc đó, tìm đệ đệ ta sẽ dễ dàng hơn nhiều, ha ha, ta thật sự là thông minh.”

“Ca ca? Lâm có sao?” Trong đầu một mảng trống rỗng, trừ bỏ biết mình kêu là Lâm, hấn cái gì cũng không nhớ.

“Mì đến đây! Mì đến đây! Mau ăn đi, lạnh sẽ không ăn ngon.” Lâm Lộc mở miệng đánh gãy suy nghĩ của hấn.

Hai chén mì nóng hằm hấp được bung lên, Lâm Lộc vừa ăn vừa chìm trong suy nghĩ của mình, cứ nghĩ tới Lâm có khả năng rất lớn là nhị thiếu gia của Lưu Bảo Trai, trong lòng liền không kim được cao hứng, ngày tháng vui vẻ của nàng sắp tới rồi, ông trời cuối cùng cũng biết nàng là người tốt mà tới cứu rồi nàng.

Nàng là ân nhân cứu mạng của Lâm, chỉ cần điểm này hấn là nàng sẽ nhận được rất nhiều thù lao đi.

“Lưu bảo trai” cái tên này vừa nghe cũng biết chủ của nó rất giàu có, nhất định sẽ kiếm được một khoản kha khá.

Lâm một bên sắc mặt vắn vẹo, chén mì ở trong mắt hấn giống như một chén độc dược. Hấn cũng không biết vì sao cảm thấy chén mì này không phải đồ dành cho người ăn. Về mặt hấn đau khổ, quay đầu nhìn về phía Lâm Lộc, thấy nàng không hề chú ý hình tượng, ăn đặc biệt vui vẻ. Vì thế hấn khẽ cắn môi, hít sâu một hơi, rồi cuộc bắt đầu ăn.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ, Hoàng Hậu Này Trầm Định Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Tô Ngọc Li - Khiêm khiêm công tử

Editor: Umi

Trước cửa Lưu Bảo Trai đã bị người vây kín, Lâm Lộc bọn họ chỉ có thể dừng chân ở ngoài vòng vây. Lúc này, Lâm Lộc đã thay một thân nam trang, tóc buộc cao sau ót, tay cầm một chiếc phiến, bộ dáng rất giống một công tử tuấn tú đủ tiêu chuẩn.

Nàng sờ sờ “Râu” của mình, con ngươi híp lại suy nghĩ, mắt không hề chớp nhìn chằm chằm tám biển hiệu của Lưu Bảo Trai.

“Nương tử, ngươi không có râu.” Lâm mở miệng nhắc nhở nàng.

“Ngươi biết cái gì. Cái này gọi là diễn trò phải diễn nguyên bộ.” Lâm Lộc về mặt bối rối, cũng không muốn giải thích nhiều với hấn.

“Không hổ là nương của con ta.” Lâm gật gật đầu, sùng bái nhìn Lâm Lộc.

Lưu Bảo Trai lúc này có một người trẻ tuổi đang ngồi trên ghế chủ vị, hấn chân chính là một khiêm khiêm công tử, mặt mày nhu hòa như nước, khí chất ôn nhuận như ngọc.

Nếu người nọ là nữ tử, nhất định là một cái tuyệt đại giai nhân làm người người yêu mến, nhưng trên người hấn khí chất ôn nhuận vừa đủ.

“Công tử, phía trước cửa đã đầy người rồi.” Nam tử đứng ở trước mặt hấn chính là Vương chương sự của Lưu Bảo Trai ở huyện An Nhạc, mà người được gọi là công tử ở đây chính là Thiếu Đông gia Tô Ngọc Li.

Tô Ngọc Li không nhanh không chậm, cầm lấy ly trà bên cạnh, ngửi qua hương trà một chút, cái miệng nhỏ khẽ nhấp một ngụm. Mỗi một động tác như mây bay nước chảy, lưu loát sinh động, khiến cho Vương chương sự như mê như say, không đành lòng lên tiếng lần nữa quấy rầy nhã hứng của hấn.

“Chương sự, đem lời vừa nói lặp lại một lần nữa đi.” Tô Ngọc Li phẩm trà xong, phân phó chương sự nói, thanh âm của hấn không giống nam tử bình thường, hùng hậu hoặc khàn khàn, giọng hấn linh hoạt kỳ ảo, làm cho người nghe khó có thể nắm lấy.

“Chương sự?” thấy Vương chương sự không có phản ứng, Tô Ngọc Li lại mở miệng lần nữa.

“Ngà nga ... thực xin lỗi công tử. Nô tài vừa nói là những người vây trước cửa, chúng ta nên giải quyết thế nào cho phải?”

Vương chương sự sau lưng đổ mồ hôi, chính mình vừa rồi bị vẻ tao nhã của công tử mê hoặc, đây chính là sĩ nhục công tử, nếu công tử biết hấn nhất định phải chết.

“Bên ngoài tụ tập rất nhiều người sao?” Tô Ngọc Li đứng dậy, áo bào màu trắng không có chút nếp uốn nào, sợi tơ thêu màu lam tùy ý điểm vài chỗ trên y bào, khiến cho hấn càng thêm tiêu sái, lay động lòng người.

“Ha ha, người đến càng đông, càng hợp ý ta, ta sợ không có ai đến.” Tô Ngọc Li cười hờ hững, hấn liền cất bước đi ra ngoài.

“Mọi người yên tâm, chớ nóng nảy. Thiếu Đông gia chúng ta có chuyện muốn nói với mọi người.” Vương chương sự đi trước mở cửa, nói mấy lời để trấn an quần chúng.

Hộ vệ che chở Tô Ngọc Li đi ra. Vừa thấy được đại nhân vật tới từ đế đô, mọi người sôi trào, nhất là nữ tử chưa lấy chồng, người nào cũng nạt đỏ tai hồng, thậm chí hét âm lên.

Tô Ngọc Li thân nhiên nhìn lướt qua đám người náo nhiệt phía dưới, nâng tay phải, ý bảo mọi người yên lặng một chút, mọi người nháy mắt thật sự đình chỉ tranh cãi, thậm chí hô hấp cũng đều thật dè dặt.

Lâm Lộc bên ngoài nhìn không thấy được chuyện xảy ra bên trong, chỉ nghĩ rằng những người này điên rồi, lúc trước còn huyền não nói chuyện, ai nói gì đều không nghe rõ, trong chốc lát lại tĩnh lặng là thường, đến lá rụng cũng có thể nghe ra.

“Nương tử, những người này điên rồi sao?” Lâm khờ dại mở miệng hỏi.

Chỉ thoáng một cái, hàng trăm ánh mắt nhìn về phía hai người bọn họ, Lâm Ngọc nhiên, bởi vì bọn họ biểu tình giống nhau như đúc. Mà Lâm Lộc bị những ánh mắt này dọa một trận, tựa như đang có mấy trăm khẩu súng chĩa về phía nàng, chỉ cần nàng khinh suất liền mất mạng.

Thình thịch ... thình thịch ...

“Các vị, các người tiếp tục, tiếp tục a. Đệ đệ của ta còn nhỏ không hiểu chuyện, còn nhỏ không hiểu chuyện cho nên các vị thông cảm a, ha ha.” Lâm Lộc cười lạnh nói, một tay vỗ lên mũi Lâm, giáo huấn hần: “Người, cái đứa nhỏ này tại sao có thể không nghe lời? Nói loạn cái gì chứ?”

Lâm Lộc lạnh cả người, trong lòng âm thầm nghĩ. Nha! Cảm giác này, cũng thật đáng sợ, nàng không dám quay đầu lại đâu.

“Ha ha “ Một đạo tiếng cười vẫn nhả vang lên, một trận hút không khí của quần chúng truyền đến, nguy cơ sau lưng nhất thời được giải trừ.

Vừa thấy sự tình chuyển biến, Lâm Lộc vội kéo Lâm bỏ chạy, nháy mắt đã không thấy tung tích đâu Tô Ngọc Li chỉ kịp nhìn thấy bóng dáng bọn họ.

Hai người này, thật là thú vị!!!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ, Hoàng Hậu Này Trẫm Định Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Kéo bè kéo lũ chúng ta đánh không lại

Tô Ngọc Li nhìn chằm chằm địa phương bọn họ rời đi, nở nụ cười hứng thú, đám người xung quang lại một lần hút không khí tập thể. Nam nhân đẹp không chỉ nữ nhân biết thưởng thức, nam nhân cũng biết.

“Tại hạ Tô Ngọc Li, thật xin lỗi quấy rầy mọi người, chính là xá đệ tính tình ngang bướng, một tháng trước rời nhà mà không được sự cho phép của gia đình, mọi người trong nhà đều thấp phần lo lắng cho an nguy của đệ ấy. May mắn, Tô mẫu được tin tức nói, xá đệ mấy ngày gần đây xuất hiện ở An Nhạc huyện, mong các vị hỗ trợ, lưu ý một chút, nếu như có thể tìm được xá đệ thuận lợi, Tô mẫu cảm kích khôn cùng, Lưu Bảo Trai cũng chắc chắn sẽ hậu tạ người đó.”

Tô Ngọc Li mi tâm hơi nhíu, làm như hần thật sự rất lo lắng cho đệ đệ. Mọi người tâm đầu như cắt, đều muốn tìm kiếm được đệ đệ ngay cho hần, tất cả mọi người không thể kháng cự những lợi ích hấp dẫn sẽ đạt được nếu tìm được nhị thiếu gia của Lưu Bảo Trai.

“Tô công tử xin hỏi Tô Nhị thiếu gia tướng mạo như thế nào?” Một người hỏi ra vấn đề mấu chốt, không biết bộ dáng gì, thì đi đâu mà tìm.

“Xá đệ tên là Tô Ngọc Kỳ, bộ dạng cùng ta không khác nhiều lắm, nếu muốn nói có cái gì đặc thù thì xá đệ thường hay mặc một thân hồng y, mọi người cứ dựa theo bộ dạng Tô mẫu là được.”

Tô Ngọc Li mỉm cười đứng ở nơi đó, tựa như bức họa bằng sống, cho mọi người tham khảo. Mà ánh mắt hần giờ này đang nhìn đằng xa, có lẽ là hần đang tìm kiếm bóng dáng của nữ tử thú vị mặc nam trang vừa nãy.

Sau thời gian nửa ly trà, Tô Ngọc Li được Vương chương sự hộ tống vào phòng. Nếu Lâm Lộc thấy một màn như vậy, nàng khẳng định sẽ nghĩ rằng Tô Ngọc Li có tiềm năng làm diễn viên xuất chúng nếu hần ở hiện đại.

Lâm Lộc bọn họ kỳ thật cũng không có đi xa.

“Nương tử, chúng ta vì sao muốn chạy trốn?” Lâm tò mò nhìn Lâm Lộc bên cạnh đang thờ hồn hển, hỏi.

“Hô.... Kéo bè kéo lũ đánh nhau ... Hô Ta chính là không biết.... Hô Tình thế bất lợi phải nhanh chóng chạy trốn.” Lâm Lộc một tay xoa thất lưng, một tay vịn vào vách tường, trả lời hần.

“Ý tứ của nương tử chính là thời điểm chỉ có một người, chúng ta không cần chạy mà có thể đánh hần sao?” Lâm nháy mắt mấy cái, cho ra một cái kết luận như vậy.

Một người, chúng ta đây hai cái hần là đánh thắng được đi, Lâm Lộc nghĩ nghĩ, nặng nề mà gật đầu.

“Kia, nương tử người lui ra phía sau, ta lên trước.” Quân Lâm kéo Lâm Lộc ra sau lưng.

”Hả?” Lâm Lộc còn không kịp làm rõ ràng sao hần lại hành động như thế, mắt chỉ nhìn thấy bóng dáng cao lớn của Lâm trước mặt, ba nghìn tóc đen theo động tác của hần nhẹ nhàng phiêu đảng, màu tím thật là hợp với hần.

“Các người là người nào? Tại đây lén lút làm cái gì?” Thanh âm của một nam nhân tục tằng đột nhiên truyền vào tai của Lâm Lộc.

“Người nhìn xem chúng ta là người nào?” Lâm ngẩng cao đầu, bề ngễ nói, trên người hần tào ra hơi thở tôn quý không ai bì nổi, mà đương sự lại không

tự biết, chớ nói chi là Lâm Lộc đứng sau lưng hắn.

Chỉ có gã sai vặt trước mắt bị dọa đến run rẩy, nói: “Này... đây là địa bàn của Lưu Bảo Trai, các ngươi không cần xằng bậy.”

“Vị Tiểu ca này, huynh đệ chúng ta không phải đến để nháo a.” Lâm Lộc một phen đẩy tay Quân Lâm ra, tiến lên muốn giải thích.

“Chúng ta là khách quý của Lưu Bảo Trai các ngươi a.” Chỉ thấy nàng lấy chiết phiến trong tay áo ra, khuôn mặt mang nét cười ôn nhuận, cực kỳ giống bộ dáng của một công tử văn nhã.

“Các ngươi là bằng hữu của công tử chúng ta sao?” Gã sai vặt chứng kiến khí chất phi phàm của hai người, trong lòng âm thầm tôn kính, không khỏi buông xuống cây gậy trong tay.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ, Hoàng Hậu Này Trăm Định Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Lưu bảo trai, đừng cho là bọn ta dễ khi dễ

“Ngươi đã đoán ra được, ta đây cũng không muốn gạt ngươi nữa, kỳ thật a, Tô huynh tìm chúng ta đến là để hỗ trợ huynh ấy tìm đệ đệ.” Lâm Lộc lại gần nói nhỏ vào tai gã sai vặt, thần bí nói: “Đây chính là cơ mật, ngàn vạn lần không thể lộ ra.”

Thấy hai người bọn họ đứng gần nhau như vậy, Lâm phía sau yên lặng nhìn mi lại, khăn trương nắm tay.

“Tiểu nhân hiểu được.” Gã sai vặt về mặt sùng bái nhìn Lâm Lộc, bây giờ đã nhận định nàng là một đại nhân vật tới từ đế đô.

“Hiểu được rồi, vậy ngươi còn không mau mang ta đi tìm công tử nhà các ngươi?” Lâm Lộc thu hồi chiết phiến, gõ đầu hắn một cái.

“Chính là, chính là...” Chính là hạ nhân như chúng ta không có tư cách tiếp cận công tử.

Còn chưa nói xong đã bị Lâm Lộc đánh gãy: “Còn cái gì nữa, chậm trễ chuyện quan trọng của công tử, ngươi chịu trách nhiệm sao?”

Gã sai vặt biết tính quan trọng của sự việc, nhanh chóng dẫn hai người bọn họ đi vào bằng cửa sau của Lưu Bảo Trai.

Lưu Bảo Trai không hổ là không hổ là hiệu cầm đồ đệ nhất Ngự quốc, tiến vào trong viện, Lâm Lộc cũng cảm giác được, đập vào mặt nàng là một cỗ hơi thở, là hơi thở của bạc a.

Lâm theo sát phía sau Lâm Lộc, thấy nàng không ngừng nhìn chung quanh, đối với mỗi một vật đều thêm nhỏ dãi.

Nương tử, nàng thích mấy thứ này sao?”

Lâm Lộc hai mắt tỏa ánh sáng: “Vô nghĩa, bạc ai không thích.”

Nói xong nhìn thấy gã sai vặt về mặt kinh ngạc, vội vàng sửa lại lời nói: “Ta là nói, sách quý đằng kia ai không thích cơ chứ, có câu nói, trong sách đều có bảo vật a.”

Lâm Lộc nâng bước đi về phía trước, không nghĩ tới hậu viện Lưu Bảo Trai lại bố trí lịch sự tao nhã như thế, đình nhà thủy tạ, tiếng chim hót, mùi thơm của hoa cỏ đều đủ cả.

Cách đó không xa, một chòi nghỉ mát hấp dẫn ánh mắt nàng, ánh mặt trời rực rỡ rơi trên đình đình, ngôi lưu ly màu xanh nhạt lúc này phá lệ chói mắt.

Đến gần, trong đình có một người đang ngồi, áo trắng hơn tuyết, người đó không phải chính là Tô công tử nàng đang tìm sao?

Nàng nhất thời tinh thần tỉnh táo, chạy nhanh tới chỗ hắn, nhưng lại bị hai bóng đen ngăn lại. Dao sắc bén đặt trên cổ nàng, chỉ cần nàng động sẽ đi đòi nhà ma ngay lập tức.

“Hai vị đại ca, đừng nóng a, động một chút là dùng vũ lực là không tốt đâu, làm ta bị thương thì sao?” Lâm Lộc hút một ngụm lạnh khí, về mặt cầu xin nói.

“Các ngươi buông nàng ra, buông nàng ra!” Lâm vội vàng tới, thấy Lâm Lộc gặp nguy hiểm, xông lên muốn đoạt đao trong tay bọn họ.

Lâm nội công bị mất hết, làm sao có thể là đối thủ của bọn họ, nháy mắt đã bị một thị vệ dẫm trên mặt đất. Vừa thấy cảnh này, gã sai vặt sợ hãi, bỏ chạy.

“Ai~~, đại ca, đừng cho là bọn ta dễ khi dễ, ngươi có biết chúng ta là ai không? Ngươi có biết hắn là ai không? Đây chính là Nhị thiếu gia của các

ngươi a.” Sợ Lâm bị đánh đến bị thương, Lâm Lộc vội vàng nói.

Ai ngờ thị vệ kia căn bản không thèm để ý nàng.

”Ngươi, ngươi có biết đắc tội chúng ta có kết cục gì không?” Lâm Lộc hồn hồn lên tiếng.

”Hả? Có kết cục gì?”

Giọng nam tao nhã từ phía sau phiêu đảng theo gió truyền đến.

Lâm Lộc căn bản không có chú ý tới Tô Ngọc Li, thấy thị vệ buông tay, nàng cho là thị vệ sợ hãi, liền nói thêm: “Ta cho ngươi biết, Tô công tử các ngươi nếu biết các ngươi đối đãi với đệ đệ của hắn như vậy, chắc chắn sẽ lột da các ngươi, rút gân các ngươi.”

Nàng đi đến chỗ Lâm, dịu dàng đứng lên, cẩn thận phỉu bụi dính trên người hắn, căn bản không rảnh quay đầu lại xem là ai vừa lên tiếng. Mà Lâm cúi đầu nhìn chằm chằm Lâm Lộc đang bận rộn giúp mình, trong mắt sáng ngời ánh lửa.

Tô Ngọc Li lẳng lặng đứng cách xa bọn họ chừng mười bước chân, nhìn hai người trước mắt, bọn họ giống như ở trong một thế giới riêng, người khác không thể quấy rầy.

Thật là có ý tứ!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ, Hoàng Hậu Này Trẫm Định Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 13: Lộc huynh tìm lợn người rồi

Tô Ngọc Li không muốn quấy rầy bọn họ, xoay người rời đi, gió nhẹ khẽ lướt qua khiến tay áo hắn tung bay, như trích tiên đang dạo bước chốn trần gian.

Lâm Lộc khi phục hồi tinh thần, lại nhìn chính là cảnh tượng như thế, nàng hai bước cũng thành một, nhanh chóng đuổi theo Tô Ngọc Li. Lâm ở một bên bấu môi, cảm giác nhìn chằm chằm bóng dáng Tô Ngọc Li, cũng đi theo.

Tô Ngọc Li chân thành ngồi xuống, Lâm Lộc liền hào khí đặt mông ngồi ở vị trí đối diện, Lâm rầu rĩ không vui đứng phía sau nàng.

”Mới vừa rồi đa tạ công tử xuất thủ cứu giúp.” Nàng hướng Tô Ngọc Li chấp tay.

”Đó là thuộc hạ Tô mỗ lỗ mãng, va chạm hai vị, thật sự có lỗi.” Tô Ngọc Li miệng cười khách khí, tay bụng lên ly trà được làm bằng bạch ngọc.

”Tô mỗ lấy trà thay rượu, đến bồi tội hai vị.”

Trà còn không có đến tay, chỉ thấy Lâm Lộc mở ấm trà ra, chớp mũi để sát vào ngửi, lông mi dài và dài giống cánh quạt, Tô Ngọc Li còn chưa kịp thu hồi ánh mắt đang ngắm nhìn nàng, Lâm Lộc liền dùng hai ngón mắt linh động trong suốt giống như lưu ly nhìn hắn.

”Tô công tử, trà này sợ là ngươi mất không ít công phu mới có được đi, hương trà đúng là hiếm có, thấm vào tận ruột gan.” Lâm Lộc mở miệng, biểu tình thích ý.

”Công tử cũng hiểu biết trà sao?” Tô Ngọc Li thích không nhiều thứ, trà chính là một trong số đó.

”Hiểu sơ, hiểu sơ mà thôi.” Lâm Lộc nhanh chóng xua tay. “Ta thích hưởng thụ, tự nhiên cái gì cũng đều hiểu biết chút ít.”

”Công tử thật sự là hiểu biết rộng.”

”Có một câu vẫn là nên nói cho Tô công tử nghe, trà này vị quá nồng, cũng không thích hợp với công tử.” Lâm Lộc lấy một cái chén, rót cho mình một ly trà, nước trà ở trong chén ngọc, trong veo, nàng nhấp một ngụm, mùi thơm ngào ngạt, rất lâu cũng không tiêu tan.

”Vì sao?” Tô Ngọc Li nhìn động tác thưởng thức trà của nàng, trên mặt cũng không có chút biến hóa, hỏi.

”Tô công tử hàng năm đều phải dùng được đi.” Lời này vừa nói ra, Tô Ngọc Li không khỏi nhú mày, sát khí chung quanh nổi lên.

”Các vị đại ca đừng xúc động a.” Lâm Lộc cảm giác cổ nàng lạnh lẽo.

”Tô công tử, từ nhỏ cái mũi của ta vẫn luôn linh mãnh hơn người thường, tuy rằng thuốc này bị hương trà che dấu, ta vẫn có thể ngửi ra.”

”Ha ha.” Tô Ngọc Li đột nhiên cười ra tiếng, ánh mắt sáng ngời như trăng rằm, nốt ruồi nơi khóe mắt hơi run rẩy, đẹp không sao tả hết.

”Tô công tử, chắc hẳn ngươi cũng biết, trà sẽ hòa tan được tính, không nên dùng chung nhau.”

Lâm Lộc nháy mắt, cảm giác sắp có nguy hiểm ập đến, bốn phía ầm ầm truyền đến thanh âm nuốt nước miếng, nghĩ thầm rằng, thị vệ ở đây sẽ không phải đều trộm ái mộ Tô công tử chứ? Bất quá Tô công tử thật đẹp, cũng không thể trách định lực của bọn họ được.

”Tại hạ Tô Ngọc Li, không biết công tử xưng hô như thế nào?”

”Gọi ta Lộc công tử là được, về phần vị phía sau này, kêu Lâm đi.” Lâm Lộc nhớ ra chuyện đại sự, vỗ đùi đứng lên, đem Lâm phía sau lưng kéo tới trước mặt Tô Ngọc Li.

”Tô công tử, ta chính là trào non lợi suối, thiên tân vạn khổ mới đem lệnh đệ của ngươi trở về được đó.”

”Chuyện này...”

”Tô công tử, không cần cảm tạ ta, đây đều là việc nên làm, ta biết ngươi vì tìm kiếm đệ đệ mất không ít công phu.”

”Không...”

”Ta cũng biết ngươi sốt ruột, như vậy đi, thù lao thì ta không cần, giúp ta một việc hãn là có thể chứ?”

Tô Ngọc Li bất đắc dĩ nói: “Lộc huynh, vị này không phải xá đệ.”

”Cái gì? Làm sao có thể? Ta cảm thấy được hai người các ngươi bộ dạng rất giống nhau a.” Dứt lời đem Lâm tới bên cạnh Tô Ngọc Li.

Lâm Lộc nhìn trái rồi lại nhìn phải, chỉ cảm thấy được hai người này là huynh đệ, rõ ràng giống nhau mà.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ, Hoàng Hậu Này Trẫm Định Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Thiên a, hai huynh đệ tô gia là sinh đôi

Editor: Umi

Nam tử áo trắng, thần tình lạnh nhạt, phảng phất tiên nhân không hỏi thế sự, mi dài như liễu, đậm nhạt thích hợp, ánh mắt hẹp dài, giống như trăng non trên bầu trời đêm, không người nào có thể bỏ qua nốt ruồi dưới mắt trái của hắn. Tô Mộ Li giống như là hoa sen, cao quý, không nhiễm bụi trần.

Nhưng ở trong mắt Lâm Lộc, hắn giống như tuyết đầu mùa đông, không tính là rất lạnh, hắn như một mảnh thể giới trắng thuần, tinh khiết, ngược lại làm người ta an lòng.

Mà đứng ở một bên, Lâm mặc tử y, mày sắc như kiếm, môi mỏng không tô mà đỏ, con ngươi sáng sáng ngời, lấp lánh như những vì sao trên bầu trời đêm, tóc đen hơi rối, mũi cao thẳng, trên mặt không có biểu tình gì, cả người tản ra hơi thở cao ngạo, lúc này không nhìn ra được hắn có chút ngốc nào. Hắn vẫn giống như lúc trước, diêm dúa lăng ló.

Một người thánh khiết như tiên, một người cao ngạo như thần.

Tóm lại hai người bọn họ khí chất và tướng mạo không giống người thường, tuyệt đối là có xuất thân cao quý, mặc dù y phục họ rất đơn giản, nhưng vẫn không thể che dấu khí chất xuất chúng hơn người.

Lâm Lộc quan sát nửa ngày, cho ra một cái kết luận, chắc chắn nói: “Hai người các ngươi tuyệt đối là huynh đệ, không phải cùng phụ thân thì cũng chính là cùng phụ mẫu.”

Lâm nghi hoặc, liếc Tô Ngọc Li một cái, đây vẻ chán ghét, hắn cũng không biết vì sao, hắn ghét người nam nhân này.

Tô Ngọc Li sững sốt, ngốc một lúc, lập tức bùng lên ly trà trên bàn, lại bị Lâm Lộc cướp đi, nhìn Lâm Lộc kêu ca cầu nhau, hắn chỉ biết dở khóc dở cười.

”Lộc công tử, chúng ta là huynh đệ cùng phụ cùng mẫu.”

”Hả? Cùng phụ cùng mẫu, vậy ngươi chính là người thân của hắn rồi, Lâm, mau gọi ca ca.” Lâm Lộc rót một ly trà cho mình, hướng về phía Lâm phân phó.

Lâm bấu môi, tựa hồ cũng không nghĩ muốn mở miệng.

“...Chúng ta... chính là huynh đệ sinh đôi...”

Tô Ngọc Li nói ra một câu này, làm cho nước trà mới vừa vào miệng Lâm Lộc liền lập tức phun ra, suýt nữa thì bị sặc, hoàn hảo nàng dừng kịp lúc, bằng không sẽ đi đòi nhà ma.

Nàng ghé vào lan can, ho khan, Lâm ngồi xôm bên cạnh người nàng, vỗ nhẹ giúp cho nàng thuận khí.

“Nuơng tử, cho dù là khát cũng không nên uống vội vã như vậy.” Lâm cau mày, tức giận nói.

“Không phải nói, đừng gọi ta nuơng tử sao? Ta hiện tại thân phận chính là nam nhân, khụ khụ, gọi ta là Lộc huynh.” Lâm Lộc một bên ho khan, một bên nhỏ giọng nhắc nhở hần.

“Được rồi, nuơng... Lộc huynh, lần sau uống nước nhớ cẩn thận một chút.” Lâm nói ra câu này miễn bàn có bao nhiêu không vui.

Một bên Tô Ngọc Li thần sắc tối sầm lại.

“Tô huynh, tuy rằng Lâm không phải lệnh đệ, nhưng ta không có công lao cũng có khổ lao, ta vừa nghe nói Tô nhị công tử mất tích, mắt ăn mắt ngủ ngày đêm tìm kiếm, thật vất vả tìm được hần, hơn nữa tân tân khổ khổ trải qua muôn vàn khó khăn nguy hiểm mới đưa được người đến nơi này” Lâm Lộc một phen nước mũi một phen nước mắt, có chuyện nguy hiểm nào phát sinh đều kể r among nhận được sự đồng cảm của Tô Ngọc Li

“Thật sự là vất vả cho Lộc huynh, ta và người quen biết cũng coi như là hữu duyên, Lộc huynh có cái yêu cầu gì cứ việc nói.” Tô Ngọc Li vẫn là lần đầu tiên gặp được một người thú vị như vậy, chưa có người nào dám nói chuyện cùng hần như vậy.

“Tô huynh, kỳ thật ta và người có mấy phần giống nhau, đệ đệ của ta cũng không biết tung tích.” Lâm Lộc thu hồi thái độ vui cười, nàng không có quên mục đích chính của chuyến đi lần này.

Tô Ngọc Li cũng biến sắc, hỏi: “Tô mỗ nhất định đem hết khả năng giúp đỡ Lộc huynh.”

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ, Hoàng Hậu Này Trẫm Định Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Tức giận, hần có chỗ nào không tốt?

“Hần là bị người bắt đi, nghe nói là bị đưa đến cho Quan lão gia ở An Nhạc huyện.” Lâm Lộc tức giận, không khỏi nắm chặt hai đấm: “Ta ở một thôn nhỏ, muốn tìm hần nhưng đành bất lực, chỉ cầu Tô công tử có thể giúp ta một tay, làm ơn cứu đệ đệ ta.” Lâm Lộc càng nói càng kích động, thoáng chốc hai mắt trở nên rung rung như sắp khóc.

Thấy Lâm Lộc cầu Tô Ngọc Li, Lâm trở nên nóng nảy, một churòng vỗ lên mặt bàn, không có nội công, chỉ cậy mạnh nên không có sức ảnh hưởng lớn gì, chỉ thấy nước trà bắn tứ tung bốn phía, chén ngọc khuyh đảo một trận mà thôi.

“Người, người mau đồng ý nàng, rồi nhanh đi tìm đệ đệ.” Lâm hướng về phía Tô Ngọc Li hét lớn một tiếng, Lâm Lộc thấy vậy sợ tới mức hồn phách cũng bị dọa.

Quả nhiên, chớp mắt một cái Lâm đã bị thị vệ bắt, được hưởng thụ đãi ngộ mà Lâm Lộc lúc trước đã được thử qua, chỉ cần hần động, tuyệt đối sẽ không thấy được mặt trời ngày mai.

“Lui ra!” Tô Ngọc Li lạnh lùng nói.

Một trận gió thoáng qua, tuy sát khí vẫn còn, nhưng người đã biến mất không thấy tung tích.

Lâm sờ sờ cổ, một đầu nhào vào trong lòng Lâm Lộc, mím môi yên lặng rơi lệ, nếu không có Tô Ngọc Li ở bên cạnh, hần phỏng chừng đã bắt đầu gào khóc. Lâm Lộc một bên xoa đầu hần an ủi, một bên hướng Tô Ngọc Li xấu hổ cười, nói: “Tô huynh, Lâm hần nơi này không tốt lắm, người đừng để ý, cứ coi hần như một hài tử mà đối xử là được.”

“Không sao đâu.” Tô Ngọc Li chứng kiến khí chất bề ngễ lúc Lâm tức giận, âm thầm nhớ kỹ, sau này phải điều tra lai lịch của hần.

“Được rồi, được rồi, người ở một bên chơi đi.” Lâm Lộc gõ thật mạnh lên đầu Lâm một cái, bắt hần lần ra xa một chút.

Đây là một nữ tử mười lăm tuổi sao? Sao lại đem đến cho người ta cảm giác mẫu thân đang dạy dỗ hài tử của mình.

Lâm ngửa đầu nhìn nàng một cái, đôi mắt rung rung, đáng thương, đáng tiếc Lâm Lộc cũng không mắc mưu, quay mặt đi tới chỗ Tô Ngọc Li.

Nàng vân ve cổ tay, nghiêm mặt nói: “Tô huynh, đệ đệ của ta diện mạo thanh tú, dung mạo vô cùng tốt, ta sợ chậm trễ sẽ không kịp cứu hấn.”

”Tô mỗ nếu đáp ứng rồi, nhất định sẽ giúp Lộc huynh, Lộc huynh không cần quá mức lo lắng, chính là còn cần Lộc huynh cho biết rõ tình hình cụ thể, càng tỉ mỉ càng tốt.”

”Ta gọi là Lâm Lộc, đệ đệ tên là Lâm Thần, chúng ta vốn là ở tại Thanh Bình trấn, làm việc cho khách điểm Phúc Tinh, không nghĩ tới bị một ác bá tại địa phương cướp đi đệ đệ, nói là muốn tặng cho Quan lão gia làm luyện đồng, ta đây không thể nhẫn nhịn được nữa, cho nên đến An Nhạc huyện muốn cứu hấn.” Lâm Lộc che chuyện chính nàng cũng bị Tiền Trình ép gả cho hấn, bất quá nàng tin Tô Ngọc Li nếu muốn điều tra nàng thì biết chuyện đó cũng chỉ là sớm muộn mà thôi, chính là bây giờ nàng chưa muốn tiết lộ thân phận nữ nhi của mình.

”Thu.” Tô Ngọc Li gọi tên một người, chỉ thấy một bạch y nữ tử bỗng nhiên xuất hiện trong đình, ít nhất trong mắt Lâm Lộc nàng ta là xuất hiện như vậy.

”Công tử.” Thu cúi đầu, quỳ một gối xuống.

”Người đi điều tra chuyện này, buổi trưa ngày mai ta muốn biết kết quả.” Tô Ngọc Li cũng không nhìn nàng ta, chỉ nhìn chăm chăm gương mặt đang kinh ngạc của Lâm Lộc, đuôi lông mày mang theo ý cười.

”Vâng.” Ngắn gọn trả lời, không chút nào dài dòng, liền biến mất giống như chưa từng xuất hiện.

Lâm Lộc miệng há to, có thể nhét vừa một quả trứng chim, nàng hiện tại mới chính thức cảm nhận được thế giới nàng bị xuyên khốn đến thật thần kỳ, khinh công a.

Nhận thấy được tầm mắt của Tô Ngọc Li, Lâm Lộc thu hồi biểu tình khoa trương của mình, rốt cục ý thức được luống cuống, bèn lên tiếng đánh vỡ bầu không khí quỷ dị này: “Khụ khụ, chuyện này ta giao cho Tô huynh, quả thực là huynh nên hết sức cẩn thận, tiểu đệ ta ở đây tạ ơn Tô huynh trước.”

”Lộc huynh không cần phải khách khí, hôm nay sắc trời đã tối, không bằng các người nghỉ ngơi ở Lưu Bảo Trai đi, ngày mai có tin tức cũng dễ báo cho các người.”

Đối mặt lời mời đầy thịnh tình Tô Ngọc Li, Lâm Lộc cũng chỉ là giả bộ cự tuyệt một chút, sau đó liền nhận lời.

Có tiện nghi không chiếm vậy không phải là phong cách của Lâm Lộc, đã vào cánh cửa này rồi, nàng sẽ không dễ dàng rời khỏi, ít nhất cũng phải hưởng thụ vài bữa cơm miễn phí mới đi.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ, Hoàng Hậu Này Trăm Định Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Ong thúy trúc, tuyệt đối không thể còn sống

”Vũ, tiểu tử này tính tình thật là bướng bỉnh.” Mặc vẫn mặc một y phục màu đen, bọc hành lý bằng vải xám sau lưng tựa hồ là vật bất ly thân của hấn.

”A, cũng hợp với khẩu vị của ta, chẳng qua là đáng tiếc...” Vũ lau miệng, nhìn phương hướng rừng cây cười khẽ.

Trong rừng trúc, thanh âm đồn cây liên tiếp truyền ra, trên người vài người thiếu niên mồ hôi nhiều như mưa.

Lâm Từ Thần đã ở nơi này chặt cây được hai ngày rồi, ăn ngủ cũng ở đây, không biết Lâm Từ Lộc thế nào, có bị người ngoài khi phụ hay không.

Càng nghĩ như vậy, hấn càng gấp gáp, động tác trên tay càng nhanh, một gốc cây Lục Trúc ngã xuống đất, cành lá run rẩy, một trận ma sát trên mặt đất tạo âm thanh “sha ... sha”.

Không, không ngừng, còn có...

”Cạch”

Đao trong tay rớt xuống đất, Lâm Từ Thần hô to một câu: “Chạy mau! Một bầy ong mật đang hướng tới chỗ này!!!”

Vài người thiếu niên hai mặt nhìn nhau, ăn ý cười ra tiếng, nói đùa gì vậy.

”Thật sự có ong mật đang bay tới đây, hơn nữa số lượng nhiều kinh người, hiện chúng ta chạy trốn vẫn kịp.” Lâm Từ Thần thấy bọn họ không tin, lại vội vàng nhắc nhở.

Nhưng mấy người kia vẫn thờ ơ, tiếp tục chặt cây, trước khi mặt trời lặn không có chặt xong... Sẽ phải chịu phạt, vừa nghĩ tới hình phạt, bọn họ cả người run lên, rồi rít tăng nhanh động tác, căn bản không đem lời nói Lâm Từ Thần vào đầu.

Lâm Tử Thần muốn bỏ chạy, nhưng lại không nỡ để bọn họ lại, vội vàng giải thích: “Ta từ nhỏ thỉnh giác so sánh với thường nhân nhạy bén hơn rất nhiều. Triệu Tiểu Bảo, bụng người mới vừa kêu hai tiếng, Viên Dân, người vừa nuốt nước miếng.”

Hai người bị điểm tên, mở to hai mắt nhìn Lâm Tử Thần, mặt đỏ bừng, cũng sắp giờ ăn cơm rồi, tất cả mọi người đều bắt đầu thấy đói bụng, ai biết hẳn đoán đúng hay là ăn may chứ.

Bị những người còn lại chê cười, Lâm Tử Thần thật sự nổi giận, bỏ lại một câu “Không muốn sống liền lưu lại.” rồi bỏ chạy không thấy bóng dáng đâu.

Chỉ chốc lát sau, các thiếu niên chạy ra rừng cây, đứng ở bên cạnh một con đường nhỏ, thở hồng hộc.

“Ta chạy chậm, quả nhiên thấy rất nhiều ong mật.”

“Đúng vậy a, ta cũng nhìn thấy, bị dọa sợ, thiếu chút nữa ngã xuống đất.”

Mọi người sau khi chứng kiến sự việc vừa phát sinh, đều hướng Lâm Tử Thần cảm tạ.

Đột nhiên hai đạo bóng đen xuất hiện, Vũ cùng Mặc rõ ràng mang theo vẻ mặt tức giận xuất hiện trước mặt bọn họ.

“Là người nào? Người nào cho các ngươi ra đây?” Mặc tóm cổ áo một thiếu niên, ép hắn nói.

“Là hắn.” Trong nháy mắt người kia mặt liền trắng bệch, sợ hãi, giờ cái tay đang run rẩy chỉ vào Lâm Tử Thần nói.

Nghe vậy, Mặc đem thiếu niên kia ném qua một bên, bộ mặt dữ tợn, bước nhanh tới chỗ Lâm Tử Thần, nhắc Lâm Tử Thần lên.

“Tiểu tử, đừng tưởng rằng Vũ lưu lại ngươi, ngươi có thể vô pháp vô thiên.” Mặc nhìn chăm chăm Lâm Tử Thần đang run rẩy, gần từng chữ.

“Ta, không có....” Lâm Tử Thần nói chuyện khó khăn vì không thể thở được.

“Trả lời thuyết phục, nếu không sẽ quát chết ngươi.” Mặc vung tay muốn tát Lâm Tử Thần một cái.

Vũ nhanh hơn một bước ngăn cản hắn lại, nói: “Buông hắn xuống.”

Mặc không hiểu nhìn Vũ một cái, nhưng vẫn buông lỏng Lâm Tử Thần ra, hai chân Lâm Tử Thần mềm nhũn, trực tiếp ngồi dưới đất ho mạnh liệt một trận.

“Nói một chút, ngươi tại sao dẫn bọn hắn chạy đến đây?” Vũ liếc Lâm Tử Thần một cái, khẩu khí câu hỏi mặc dù bình thản, nhưng Lâm Tử Thần có thể cảm giác được sự áp bách khổng lồ, so sánh với bị Mặc ghim chặt còn đáng sợ hơn nhiều lần.

“Bởi vì có một đoàn ong mật bay tới.” Lâm Tử Thần thành thật khai báo.

“Ong mật, làm sao ngươi biết chúng sẽ bay tới?” Vũ nhẹ nhàng nhíu mày, hơi kinh ngạc. Ong Thụy Trúc này không phải ong mật bình thường, bọn thiếu niên tay trái gài không chặt này nếu như đụng phải chúng chắc chắn sẽ chết, không có chỗ chôn, nếu không phải phát hiện sớm, tuyệt đối là không thể còn sống.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ, Hoàng Hậu Này Trẫm Định Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Thất lý hương, trong rừng có nguy cơ ẩn náu

“Nghe thấy cái gì? Ngươi nói rõ ràng cho ta!” Mặc một bên không nhịn được lớn tiếng mở miệng hỏi.

“Nghe được âm thanh của ong mật phát ra, có rất nhiều âm thanh vỗ cánh.”

Mặc sùng sốt: “A~, không nghĩ tới chúng ta lại nhặt được một người hữu dụng.”

Vũ nghe vậy cười một tiếng.

“Vũ, lần sau mạng tiểu tử này đi tìm Bạch linh hoa sẽ tiết kiệm rất nhiều công phu a.” Mặc nở nụ cười, tựa hồ là thở phào nhẹ nhõm.

“Ngươi không cần trở về rừng trúc nữa, đi theo hai người chúng ta.” Thời điểm đi qua người Lâm Tử Thần, Vũ phân phó nói.

Vũ đi về phía trước hai bước, giống như là nhớ tới cái gì, nói một câu: “Thiện lương, ngươi không nên có, hôm nay cứu bọn hắn, có lẽ sau này họ sẽ là

người hại người.”

Lâm Tử Thần chết lặng một chỗ, không quay đầu nhìn mấy người thiếu niên phía sau, từ từ đi theo Vũ. Hắn không ngừng lặp lại lời Vũ nói, suy nghĩ cẩn thận hàm ý trong đó.

Hắn từ nhỏ đã lớn lên ở khách điểm, kỳ văn dị sự nghe không ít, hôm nay coi như là có tác dụng rồi.

Ông Thụy Trúc chỉ xuất hiện trong rừng trúc, mà có ông Thụy Trúc nhất định sẽ có Bạch linh hoa. Nói vậy Vũ cùng Mặc chính là vì muốn tìm Bạch linh hoa mà tới đây, cho bọn họ chém cây trúc là để dụ ông Thụy Trúc ra mà thôi. Nhưng Vũ thủy chung vẫn nghĩ không ra, rốt cuộc nên dùng cách nào mới có thể tìm được dấu vết của ông Thụy Trúc để lại, rồi lần theo mà tìm được vị trí của Bạch linh hoa, nếu như không có thánh lực siêu cường đại của Lâm Tử Thần, việc truy tìm loài ong này là chuyện không thể.

”Tôi nay người ở căn phòng này.” Mặc lên tiếng, gọi suy nghĩ của Lâm Tử Thần trở về.

”Vâng.” Lâm Tử Thần đáp lời.

”Ông Thụy Trúc xuất hiện một lần, lần sau sau đoán chừng phải đợi nửa tháng, mấy ngày nay người liền ở chỗ này đợi. Chỗ nào cũng không được đi.” Trước khi đi Mặc phân phó.

Lâm Tử Thần đóng cửa lại, trong đầu như cũ không ngừng mà nghĩ tới những chuyện phát sinh trong hai ngày này, những thiếu niên kia vì sao phải đốn cây trong rừng? Dựa vào công lực của Vũ và Mặc, chém cây trúc không phải là một chuyện rất đơn giản sao?

Chẳng lẽ...

Lúc này bên tai đột nhiên truyền đến âm thanh của Mặc: “Có tiểu tử kia dẫn đường sẽ không sợ mất dấu, Thất Lý Hương mặc dù tốt, nhưng cũng không dễ nhận ra, huống chi Ông Thụy Trúc này từ nhỏ giáo hoạt, khó sẽ không bị phát hiện.”

”Tiên vào ở Ông Thụy Trúc, quản cái hương gì, cái gì lúc đó cũng nghĩ không ra, đến lúc đó hai mắt đều đen, tìm kiếm lung tung, sợ rằng Bạch linh còn không có tìm được, mạng cũng đã mất.” Vũ tựa hồ đối với Thất Lý Hương không hề coi trọng.

”Tiên sinh phân phó, chúng ta chỉ có thể làm theo. Hơn nữa, lúc trước ai biết tiểu tử thúi kia còn có chỗ tốt để dùng?”

”Tiên sinh, lại tiên sinh, người thích tiên sinh nhiều vậy sao? đại nhân của chúng ta chính là bị tiên sinh làm hại đó!” Vũ tức giận, đóng sập cửa.

Lâm Tử Thần kinh ngạc, ngồi ở trên giường, trong lòng có chút sợ hãi, nếu không phải hôm nay hắn bộc lộ ra thánh lực hơn người, hắn có lẽ khó thoát khỏi cái chết.

Không trách được hắn cảm thấy thức ăn hằng ngày đều có mùi vị kỳ quái, nguyên lai là bỏ Thất Lý Hương.

Trong truyền thuyết, nếu là mỗi ngày dùng Thất Lý Hương, trong máu sẽ có mùi thơm. Chắc là Vũ và Mặc muốn ông Thụy Trúc đốt bọn hắn, rồi lần theo mùi hương để tìm tung tích Bạch linh hoa.

Độc kế đáng sợ như vậy làm cho Lâm Tử Thần run mình, không ai không biết ông Thụy Trúc là thiên hạ kỳ độc, một khi bị đốt cả người đều ngứa ngáy khó chịu, không nhịn được gãi muốn gãi, càng gãi thì độc phát càng nhanh, cuối cùng toàn thân thối rữa mà chết.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ, Hoàng Hậu Này Trẫm Định Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 18: Tôi nay chúng ta ngủ cùng nhau đi

Tồn một chút thời gian buổi trưa, Lâm Tử Lộc đi dạo xong các thương khố của Lưu Bảo Trai, một đường đi này nàng đều chảy không ít nước miếng, hai mắt lúc nào cũng ứa ra lục quang, đối với những đồ vật được cất giữ ở đây, cái nào cũng thêm thòng.

Vương chương sự ở một bên tiếp khách, lòng bàn tay chảy đầy mồ hôi, nghĩ thâm công tử nhà mình kết bằng hữu kiểu gì vậy, người này không biết lễ nghi, tầm thường đến cực điểm. Chính là công tử có phân phó hắn, chỉ cần đồ Lộc công tử muốn đều phải tặng cho hắn.

Hoàn hảo. Hoàn hảo!!!

Lộc công tử còn chưa mở miệng muốn bắt kỳ vật phẩm nào, nếu không tâm can hắn liền đau như cắt rồi.

”Vương chương sự, người nhìn viên Đông Hải Dạ Minh Châu này như thế?” Lâm Tử Lộc cầm lấy một viên Dạ Minh Châu to chừng cỡ trứng chim bồ câu, ở trên tay xoay xoay thưởng thức.

”Lộc công tử, phải cẩn thận a, nó không thể chịu được va chạm mạnh.” Vương chương sự thấy nàng tùy ý sờ mó Dạ Minh Châu, trái tim như ngừng đập, sợ nàng không cẩn thận một cái liền đem Dạ Minh Châu làm vỡ.

”Cái bức tranh này thì sao?”

”Lộc công tử, chủ nhân bức tranh này dặn chúng ta giữ lại bức tranh cho hẳn, tháng sau hẳn ta sẽ tới đây chuộc về.”

”Cái bình hoa sứ thanh hoa này nhìn rất tốt a.”

”Bình Hoa này phía dưới có vết nứt, Lộc công tử vẫn chọn lựa cái khác thì hơn.”

”... “

Cuối cùng, Lâm Từ Lộc cũng không có lấy đi thứ gì, những thứ kỳ trân dị bảo này cô cũng yêu thích, nhưng vẫn biết không thể cầm lung tung, có khi sẽ tự hại mình.

”Lộc công tử, ngài không chọn gì sao?” Vương chương sự kinh ngạc nhìn cô.

”Người nào nói với ngài ta muốn chọn đồ? Ta chỉ là tới khai mở nhãn giới mà thôi, đồ tốt để ngắm là được rồi, cũng không nên đem làm của riêng.” Nói xong, Lâm Từ Lộc mở ra chiết phiến trong tay, nhẹ nhàng quạt mấy cái, quay đầu đi trở về phòng, để lại Vương chương sự chết đứng một chỗ, vẻ mặt mờ mịt.

Vương chương sự hẳn đoán trúng mớ đầu, nhưng lại không có đoán trúng kết thúc. Không nghĩ tới Lộc công tử này dĩ nhiên là một người có đạo đức tốt, lúc trước thật là trách lầm người ta rồi.

Lâm Từ Lộc đóng cửa lại, lại thấy có người đang ở trong phòng nàng uống trà.

”Nương tử, ngài chọn được bảo bối mà ngài thích chưa?” Thấy nàng trở lại, Lâm lập tức đặt ly trà xuống, tươi cười nghênh đón nàng.

”Đừng nói nữa, đến đây nắm bóp cho ta, đúng cả buổi trưa, làm cho ta đau lưng quá.” Lâm Từ Lộc đặt mông ngồi lên ghế tròn, uống vài hớp trà.

”Nương tử, mệt mỏi như vậy tại sao còn muốn đi?” Ở sau lưng nàng, Lâm biết điều xoa bóp, tò mò hỏi.

”Cơ hội tốt để có thêm kiến thức như vậy làm sao có thể bỏ qua.”

Nguyên chủ của thân thể này từ nhỏ sống trong một tiểu trấn, kiến thức rất thiếu cận, trí nhớ để lại cho Lâm Từ Lộc cũng không có gì hữu dụng cả.

”Ta cảm thấy nương tử biết rất nhiều, chuyện ta không biết, nương tử đều biết.” Ở trong mắt hẳn, nương tử của hẳn không gì là làm không được.

”Đúng rồi, tiểu Lâm, tối nay ngài cũng đừng về phòng của ngài.”

”Hả???” Động tác nắm bóp lưng nhất thời ngừng lại.

”Hả cái gì? Tối nay cùng ta ngủ.” Lâm Từ Lộc xem thường nói.

”Nương tử, ta và ngài còn chưa có thành thân a, ... tại sao có thể ... tại sao có thể cùng giường chung chăn gối chứ?” Hai gò má Lâm đỏ đến lợi hại, ngại ngùng lên tiếng.

”Ngài cũng hiểu được chúng ta không có thành thân bao giờ sao? Ta xem ngài mở miệng một tiếng nương tử, ngậm miệng một tiếng nương tử, thật thuận miệng a, được rồi, ta không có ngại, ngài còn ngại cái gì.”

Lâm Từ Lộc quay đầu đi, nhìn thấy hẳn mặt đỏ như mông khỉ, trong tâm lặng lẽ cảm thán, mỹ nam dù sao vẫn là mỹ nam, bộ dáng đỏ mặt sao có thể cũng đáng yêu như vậy, nếu nàng quay mặt lại nhìn cảnh tượng này lâu thêm một lúc nữa đoán chừng cũng xuân tâm nhộn nhạo a.

Đến buổi tối, Lâm đem chăn trùm kín cả người, co ro nằm một góc.

Lúc sau, Lâm Từ Lộc bước đến, nhìn thấy bộ dáng của Lâm bây giờ không khác một tiểu Mao Trùng là bao, liền không nhìn được, cười mờ ám, nói: “Tiểu Lâm, tỷ tỷ cần phải đi ngủ, đừng sợ a, đến đây đi, ha ha ha.”

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ, Hoàng Hậu Này Trăm Định Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 19: Lâm xấu hổ, nương tử hầu hạ hẳn thay quần áo

Nghe vậy, Lâm co rúm lại, chỉ lộ ra nửa cái đầu, hai gò má ửng đỏ, con ngươi đen như mực, mắt long lanh đầy ủy khuất.

Lâm Từ Lộc nhất thời ỉu xiu, động tác muốn lên giường cũng ngừng lại nơi đó.

Nàng bây giờ giống như là đang khi dễ một mỹ nam, hoặc nhìn giống như nàng là muốn muốn XX cùng người ta, mà đối phương sợ hãi không chịu phối hợp.

Lâm ngưng ngưng mở miệng nói: “Chúng ta sớm muộn gì cũng sẽ báỉ đường thành thân, chúng ta sớm ngủ chung một giường, ta thấy cũng không sao.”

Không ngăn ngại cái cọng lông nhà người ấy!

Lâm Từ Lộc nhận ra tiểu mỹ nam này quá ý lại tiết tấu của nàng, như thế này không được, Lâm Từ Lộc nàng phải hành tẩu giang hồ, thường thức hết mỹ nam trong thiên hạ, sao có thể để Lâm ngăn trở cước bộ của nàng?

Lâm Từ Lộc lắc đầu, trái tốt đệm chăn chui đi vào.

”Nương tử, được rồi nha, ta nằm bên cạnh bảo vệ ngươi.” Lâm không có quay đầu sang nhìn Lâm Từ Lộc, hai mắt không dám nhìn loạn, nhìn chăm chăm lên rèm che màu lam nhạt trên nóc giường.

”Ngươi có thể bảo vệ ta, thì heo cũng biết treo cây. Biết tại sao ta muốn ngươi và ta cùng nhau ngủ không?” Lâm Từ Lộc không chút khách khí đá kích hấn, mỗi ngày không tàn bạo với hấn một vài lần, cả người nàng đều không thoải mái.

Quả nhiên, gương mặt Lâm mờ mịt, nghiêng đầu nhìn Lâm Từ Lộc, đáng thương đặt câu hỏi: “Vì sao vậy? Lâm không biết.”

Lâm Từ Lộc dùng cái trán của nàng nặng nề đụng lên cái trán của Lâm nói: “Ngươi thật là ngốc, chúng ta chưa quen cuộc sống ở đây, mặc dù Tô Ngọc Li thoát nhìn rất lịch sự tao nhã, nhưng chúng ta không thể không phòng, nếu chúng ta tách ra, như vậy rất không an toàn.”

Lâm gật đầu, đã hiểu lời mà Lâm Từ Lộc nói... nhưng ... nhưng mà đầu hấn làm sao lại chóng mặt như vậy?

Đã nhận ra hấn có điểm khác thường, Lâm Từ Lộc vội vàng hỏi: “Sao vậy? Có phải hay không ta đụng làm ngươi bị thương?”

”Không, không có, cảm giác có chút mệt mỏi, có chút choáng váng đầu thôi.” Lâm hướng nàng, cười an ủi, nói.

”Không có chuyện gì thì tốt, vậy ngươi mau ngủ đi, ngủ dậy sẽ khỏi.” Lâm Từ Lộc cẩn thận giúp hấn đắp chăn, thúc dục hấn đi ngủ.

Lâm nhắm mắt lại, cảm giác nhức đầu như cũ không có giảm bớt, chính mình mơ mơ màng màng, phân không rõ đây là mộng hay là thực tế.

Thật giống như nghe được có người đang gọi hấn.

”Quân Lâm.”

”Lâm.”

”Gia gia.”

”Tiểu Lâm tử.”

”Tiểu Lâm tử.”

”Tiểu Lâm tử.”

Lâm chợt mở mắt ra, thấy Lâm Từ Lộc đang lay người hấn.

”Tiểu Lâm tử, nếu ngươi không rời giường mặt trời cũng sẽ chiếu đến tận móng ngươi rồi đó.” Thấy hấn còn đang mơ màng, Lâm Từ Lộc một tay vén chăn mền của hấn lên.

Lâm lập tức từ trên giường nhảy bắn lên, hấn một thân quần áo mỏng màu trắng, bị nàng nhìn chăm chăm như vậy thực giống như cả người hấn bây giờ đang trần trụi, mặt liền đỏ lên.

”Có cái gì mà xấu hổ? ta cũng giống như mẫu thân của ngươi, ngày ngày hầu hạ ngươi a, bây giờ còn ở đây mà bày ra bộ dáng ngưng ngưng.” Lâm Từ Lộc mang đến áo bào màu tím của hấn, lôi hấn dậy.

Không biết có phải là Tiểu Lâm tử cố ý hay không, hấn luôn không thể mặc xiêm y của mình một cách đàng hoàng, hết lần này tới lần khác, nàng không thể không được bản thân, nổi lên ý nghĩ muốn sửa sang lại y phục xóc xếch cho hấn, chỉ là nàng không nghĩ tới muốn giúp hấn thay quần áo cả đời đầu.

Lâm mặt đầy quần bách, đứng ở nơi đó, cho nàng tùy ý loay hoay, nội tâm thật ra thì hấn đang cười trộm, hấn rất thích cúi đầu nhìn nàng.

Thời gian nàng giúp hấn sửa sang lại y phục, trông mắt luôn buông xuống, lông mi tinh mịn, thon dài, lông mày lúc nào cũng nhíu giờ cũng được thả lỏng,

trong miệng luôn luôn lẩm bẩm chuyện gì đó, cánh môi mềm mại khẽ đóng khẽ mở, tóc của nàng không tính là mềm mại, thậm chí phải nói là có chút xơ xác.

Nhưng trong lòng hắn, lại cảm thấy vui vẻ nói không ra lời, phảng phất cả đời đều mơ tưởng thủ hộ nàng, mang cho nàng một cuộc sống tốt đẹp.

Lâm chợt hoàn hồn, hắn không biết nội tâm chính mình xảy ra những biến hóa gì, chỉ cảm thấy chính mình mấy ngày gần đây càng ngày càng trở nên kỳ quái.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ, Hoàng Hậu Này Trầm Định Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Nàng phảng phất thấy được nền móng tình yêu tràn đầy

Lâm Tử Lộc nhìn Lâm về mặt đầy hài lòng, cảm thán thủ nghệ của chính mình càng ngày càng tốt rồi, nàng bây giờ có đủ tiêu chuẩn để làm một thượng đẳng nha hoàn nha.

”Lộc công tử, công tử chúng ta mời công tử xuống lầu dùng bữa sáng.”

Lâm Tử Lộc vừa nghe liền phát hiện ra là Vương chương sự tự mình đến mời nàng, liền nhanh chóng trả lời: “Tốt, chúng ta lập tức xuống.”

”Tiểu nhân bây giờ sẽ đi mời Lâm công tử.” Vương chương sự xoay người, muốn đi tới gian phòng cách vách gõ cửa nói chuyện này với Lâm.

”Ách, không cần, Lâm ở chỗ của ta, cũng không cần làm phiền Vương chương sự.” Lâm Tử Lộc mở cửa đi ra ngoài.

Wương chương sự nhìn vào trong phòng thăm dò, quả nhiên thấy Lâm ở bên trong, nghĩ thầm tình cảm của hai huynh đệ này thật tốt, sáng sớm như vậy đã ở cùng một chỗ với nhau.

Tô Ngọc Li ngồi trên một cái bàn vuông được làm bằng gỗ lim, trong tay như cũ vẫn không rời ly trà bằng ngọc mà hắn yêu thích nhất.

Ngay từ nửa canh giờ trước, hắn đã ngồi ở chỗ này thưởng thức trà, thuận tiện nghe một chút tin tức thu được.

Đại khái biết lai lịch Lâm Tử Lộc và Lâm Tử Thần, là cô nhi sao? Nàng mặc dù vóc người cao gầy, cũng có chút ốm yếu, mặt mũi hơi tái nhợt, đúng là bộ dáng có chút giống một cô nhi, từ nhỏ chắc hẳn đã phải trải qua không ít khổ cực. Nhưng hắn có cảm giác nàng không giống những cô nhi bình thường, họ cũng không giống như nàng, con người luôn linh động tò mò xoay chuyển hết bốn phía, trong đầu tựa hồ chứa những ý nghĩ kỳ quái mà người khác không có.

Về phần Lâm, hắn tra không ra được lai lịch, Lâm giống như là một người từ trên trời rơi xuống, người này tuyệt đối không phải là một người có xuất thân bình thường, mỗi cái giờ tay nhắc chân luôn lơ đãng toát ra hơi thở tôn quý, được tỏa ra từ tận xương.

”Tô huynh chào buổi sáng.” Lâm Tử Lộc giọng nói thanh thúy truyền đến.

Tô Ngọc Li ngẩng đầu, thấy một bóng dáng màu xanh nhạt, đang chậm rãi đi đến, đai lưng bằng ngọc, ôm lấy dáng người cao gầy của nàng, mi thanh mục tú, đúng là một vị công tử tuấn lãng.

”Lộc công tử cũng dậy thật sớm.” Tô Ngọc Li hướng nàng cười nhã nhặn, mở miệng nói.

Lâm Tử Lộc không khách khí ngồi xuống, nói: “Tô huynh khách khí rồi, gọi ta Lộc huynh là được.”

”Lộc huynh.” Tô Ngọc Li cũng liền phối hợp, đáp lại.

“Được rồi.” Lâm Tử Lộc nhún mày, gõ cái ghế tròn bên cạnh, “Lâm, mau tới đây ngồi.”

Lâm đi tới, ngồi xuống, ngẩng đầu chống lại con người ôn nhuận của Tô Ngọc Li, trong tâm lặng lẽ khó chịu một trận, cố chấp nhìn chăm chăm hắn.

Lâm Tử Lộc nhìn hai người bọn họ đến vui vẻ, hai người kia bốn mắt nhìn nhau, giống như đang liếc mắt đưa tình vậy, không biết có phải bọn họ có mối tình thâm kín hay không? Nàng mơ hồ cảm nhận được mầm móng tình yêu như có như không giữa hai người bọn họ.

Tô Ngọc Li thu hồi ánh mắt trước, ánh mắt Lâm làm cho lòng hắn có chút kinh ngạc, trong nháy mắt đó hắn phảng phất thấy được cuồng phong bạo tuyết, thật lâu không có được cảm giác bị áp bách mạnh như thế này.

Thật là thú vị!

”Vương chương sự, mang đồ ăn sáng lên đi.” Tô Ngọc Li phân phó nói.

Vừa nghe là đồ ăn sắp được mang lên, Lâm Từ Lộc kiềm chế nội tâm kích động, giả bộ bình tĩnh, chẳng qua là hai mắt nhắm không được mà tỏa sáng.

Chẳng qua là, vì sao bùng lên ba hộp đồ hộp?

Lâm Từ Lộc gương mặt đau khổ, vạn phần khó khăn cầm lên đôi đũa trúc, thì bỗng nghe thấy một câu nói của Tô Ngọc Li khiến cho nàng gần như phát điên.

”Lâm công tử hôm qua nói cho Tô mẫu, Lộc huynh đối với đồ hộp yêu thích không thôi, không biết Lộc huynh hài lòng với loại đồ hộp này không?”

”Hài lòng, cực kỳ hài lòng.” Lâm Từ Lộc nghiêng răng nghiêng lợi, nói xong tàn bạo hướng về phía Lâm trùng mắt.

Lâm vẻ mặt bối rối, nương tử không phải là rất thích ăn đồ hộp sao? Nhìn thế nào cũng không giống như là nàng đang cao hứng.

Một bữa bữa ăn sáng được ăn trong một không khí đầy miễn cưỡng, tốc độ không thể nhanh được, ba người dùng tốc độ như rùa mà cuối cùng cũng kết thúc.

”Thu, ngươi nói cho Lộc công tử biết một chút tin tức của Lâm Từ Thần.” Ăn xong, Tô Ngọc Li đi thẳng vào vấn đề.

”Vâng, công tử.”

”Lâm Từ Thần quả thật bị Tiền gia phái người mang đến huyện thành làm luyện đồng. Nhưng trên đường áp tải, bị một nhóm người cướp, hiện trường chỉ để lại mười mấy cỗ thi thể, vốn là thiếu niên trên xe ngựa áp tải cũng bị giết. Đệ đệ Lâm Từ Thần của Lộc công tử cũng không có trong số người bị giết, tựa hồ là được người nào đó cứu, bất quá là người nào, thì vẫn chưa điều tra ra.”

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ, Hoàng Hậu Này Trẫm Định Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Dáng vẻ thật là phong độ đường đường, hiểm có nha

”Được người cứu đi sao?” Lâm Từ Lộc thở phào nhẹ nhõm, thật tốt, nếu thật sự tạo thành một kết cục không thể挽回, nàng cả đời cũng không thể tha thứ cho chính mình. Nhưng nghĩ lại, rốt cuộc là ai đã cứu Từ Thần?

”Thu cô nương, thật sự là không có chút manh mối nào về người đã cứu Từ Thần sao?”

”Từ những vết thương trên thi thể của mười thi thể, có thể khẳng định họ là bị tiền làm cho bị thương, cái loại tiền này cực kỳ sắc bén, có rất nhiều người hành tẩu giang hồ sử dụng nó, cho nên không thể biết được là ai. Theo ta thấy, nếu người trong giang hồ mang Lâm Từ Thần đi, có lẽ là Lâm Từ Thần có thể bảo bối để bảo vệ tính mạng hắn.” Thu đưa ra một suy luận.

Bảo bối có thể bảo vệ tánh mạng? nói như thế, nàng chợt nhớ tới Lâm Từ Thần trời sinh thánh lực hơn người, có lẽ thật sự có người nhìn trúng điểm này của hắn, muốn thu hắn làm đồ đệ cũng không chừng. Nghĩ như vậy, trong lòng Lâm Từ Lộc cảm thấy an ủi hơn nhiều, không phải là cổ trang những người gặp nguy hiểm mà bỗng nhiên được cứu thường may mắn gặp được cao nhân sao? Rồi còn được truyền thụ lại võ công hay y thuật xuất thần nhập hóa của họ cả đời nữa.

”Tô mẫu cho rằng Lộc huynh không cần lo lắng quá mức, có lẽ đây chính là số mệnh của đệ ấy, hắn cũng nên có cơ hội để lịch lãm một chút, không phải sao?”

”Đệ đệ sẽ không có chuyện gì đâu, có thể hắn cũng giống như Lâm, được một người tốt như nương tử cứu đi.” Lâm cũng nhìn không được nữa, mở miệng trấn an nàng.

”Ngươi cho rằng ai cũng là người tốt giống như ta sao? Được rồi, ta biết rồi, các ngươi không cố gắng cần tẩy não ta nữa.” Lâm Từ Lộc vung tay áo đứng lên, nhất thời cũng quên mất vừa rồi Lâm đã gọi nàng là nương tử trước mặt mọi người.

Tô Ngọc Li ánh mắt tối sầm lại, đây là lần thứ hai hắn nghe được Lâm gọi nàng là nương tử. Theo lý thuyết hai người này mới biết nhau bất quá chỉ có mấy ngày, sao họ lại trở nên thân mật như thế, đêm qua hắn nhận được tin, hai người họ ngủ cùng một gian phòng.

Hắn nhìn về phía Lâm, thấy Lâm Từ Lộc đứng dậy, hắn cũng đứng dậy theo, mỗi cử chỉ đều mơ hồ tỏa ra khí chất cao quý. Hắn thủy chung đoán không ra lai lịch của người này, rốt cuộc hắn ta là thần thánh phương nào?

”Tô huynh, hai chúng ta muốn đi dạo một chút, ngươi có muốn đi cùng hay không?” Lâm Từ Lộc cảm thấy mình cần ra ngoài giải sầu, để tiêu hóa lượng tin tức khổng lồ đã nghe được lúc này.

”Hôm nay không được tiện lắm, Lộc huynh có cần mang theo mấy người hầu không?” Tô Ngọc Li cự tuyệt, hôm nay, hắn cũng nên đi tìm tung tích của Tô Ngọc Kỳ rồi.

”Ta cùng Lâm đi là được, nhiều người ngược lại không tiện cho việc di chuyển, dù sao cũng đa tạ Tô huynh.” Lâm Tử Lộc lôi Lâm cùng đi ra ngoài, rồi đi rất nhanh, nên họ không nghe rõ lời của Vương chương sự ở phía sau.

Đội nàng bước đến cửa chính của Lưu Bảo Trai, nàng mới từ từ hồi tưởng lại lời Vương chương sự nói, hắn hình như nói: “Lộc công tử, cửa trước không đi được a!”

Đúng vậy, cửa trước không đi được, sao nàng có thể quên chuyện quan trọng như thế cơ chứ, cửa chính không phải bị người vây kín, đến một giọt nước cũng không lọt sao?

Những người này nghe danh Tô Ngọc Li mà đến, ở trước cửa chờ, hi vọng gặp được Tô công tử một lần, không nghĩ tới vừa mới sáng sớm đã có hai vị công tử xuất hiện, cả hai phong độ đường hoàng, nhất thời họ cũng phân biệt không rõ vị nào là Tô công tử.

”Tư y công tử kia chính là Tô công tử đi, quả thật là tuần mỹ có một không hai.”

”Công tử mặc y phục màu xanh mới là Tô công tử, vừa nhìn qua đã thấy là một người nho nhã.”

”Không đúng, không đúng..”

Lâm Tử Lộc thấy vậy tròn mắt há mồm, không phải chỉ là một người dễ nhìn tới từ đế đô thôi sao? Sao họ lại có phản kích động lớn như vậy?

Lâm Tử Lộc không hề biết, ở Ngự Quốc, An Nhạc huyện ở phía Nam biên cảnh, kề bên U Quốc, cách cách xa đế đô tận vạn dặm, nó giống như một địa phương chìm không thể đề trứng, được người đế đô đề ý chính là một vinh hạnh cho người ở nơi này.

”Khụ khụ, các vị hai chúng ta không phải Tô công tử mà các người muốn tìm.” Để đi qua được cánh cửa này, Lâm Tử Lộc mở miệng giải thích.

”Thì ra không phải là Tô công tử.”

”Theo ta thấy hai vị này hẳn là bằng hữu của Tô công tử, tới từ đế đô.”

”Ta cũng nghĩ như vậy a.”

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ, Hoàng Hậu Này Trăm Định Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Đấu giá, nương tử của ta thật là lợi hại

Trong đám người lại một lần nữa nổ tung, kịch liệt thảo luận thân phận của Lâm Tử Lộc và Lâm.

Lâm Tử Lộc lau mồ hôi trên trán, nghiêng đầu nhỏ giọng hỏi Lâm: “Tiểu Lâm tử, chúng ta đây là bị người vây xem sao?”

”Hắn là vậy.” Lâm hai đầu lông mày nhăn lại, hắn không thích bị nhiều người nhìn chăm chú như thế này chút nào.

”Người nói xem chiết phiến của ta đáng bao nhiêu bạc?” Lâm Tử Lộc lại hỏi hắn.

”Hai mươi văn tiền, nương tử người mua nó không phải là tốn có hai mươi văn tiền hay sao?” Lâm thật sự là không giải thích được tại sao nàng lại hỏi hắn câu hỏi này.

Lâm Tử Lộc cười tặc một tiếng, đẩy cửa chính ra, chạy vào bên trong, lưu lại Lâm về mặt mờ mịt không hiểu nàng đang muốn làm gì, ngoan ngoãn đứng nguyên tại chỗ.

Ước chừng sau thời gian nửa ly trà nhỏ, Lâm Tử Lộc mới mở cửa đi ra ngoài, hướng về phía Lâm nở một nụ cười thần bí.

”Tiểu Lâm tử, kế tiếp chính là thời khắc để người chứng kiến một kỳ tích mà ta đã hao tâm chuẩn bị.”

”Các vị, các vị, mời yên lặng một lúc nghe ta nói.” Lâm Tử Lộc cố ý đè thấp giọng nói, để khiến cho người nghe cảm thấy tò mò, mọi người cũng phối hợp ngừng thảo luận.

”Tô công tử là bằng hữu của chúng ta, lần này đến đây An Nhạc trấn là vì có chuyện quan trọng phải làm.”

Mọi người phụ họa gật gù cái đầu, việc tìm kiếm Tô nhị công tử đúng là một chuyện đại sự.

”Cho nên các vị ngày ngày vây ở đây cũng là điều không nên, sẽ ảnh hưởng không tốt tới việc làm ăn của Lưu Bảo Trai.”

Mọi người lắc đầu, quyết tâm gặp được Tô Ngọc Li cho bằng được trong lòng bọn họ ai cũng có thể cảm nhận được rõ ràng.

”Ảnh hưởng tới việc làm ăn sẽ khiến cho Tô công tử được một trận đau đầu nữa, vì ngoài việc phải tìm kiếm tung tích của đệ đệ, huynh ấy còn phải bận tâm đến chuyện này nữa. Tô công tử là vạn bất đắc dĩ nên đành nhờ ta đến đây thỉnh cầu các vị đại gia, không nên ở chỗ này tụ tập đông người, mời các vị trở về nhà của mình.”

Mọi người đồng loạt thở dài, họ không muốn Tô công tử tức giận, nhưng họ lại không đành lòng rời đi.

”Ta đây thấy các vị đại gia ngưỡng mộ Tô công tử như thế, ta đã nhờ Tô công tử đề hai câu thơ trên cái chiết phiến này, ta liền lấy nó ra cho mọi người xem.”

Lâm Từ Lộc nhẹ nhàng mở chiết phiến trong tay ra, hiện ra những nét chữ rồng bay phượng múa, trên đó viết: minh nguyệt từng gian chiếu, thanh tuyền thạch thượng lưu. Đề tên: Tô Ngọc Li. Mấy câu thơ này vừa lúc phù hợp với cảnh sắc u tĩnh được vẽ trên chiết phiến.

Mọi người còn chưa kịp thấy rõ, Lâm Từ Lộc đã nhanh tay thu chiết phiến.

Lập tức có người tỏ vẻ bất mãn nói: “Công tử, chúng ta còn chưa thấy rõ, sao ngài đã cất nó đi?”

”Chúng ta mới chỉ liếc một cái, chưa còn có nhìn kỹ mà.”

”Nhìn một cái làm sao đủ được, ta thật muốn mang nó đi giấu.”

”Hay công tử đem nó bán cho ta đi.”

Vừa nghe thấy lời này, trong lòng Lâm Từ Lộc liền vui mừng như hoa nở, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra tức giận: “Không được, đây là chiết phiến tùy thân của Tô huynh, sao ta có thể bán cho người khác?”

Cái gì? Chiết phiến tùy thân? Vậy thì càng phải mua, trong đám người nổi lên sóng to gió lớn, ai cũng tranh giành muốn mua cho bằng được.

”Các người cũng đừng cãi cò, ta xem các người không mua được sẽ không bỏ qua, chắc sẽ tiếp tục chần ở đây không cho chúng ta ra cửa mất.” Lâm Từ Lộc vẻ mặt khó xử.

”Ta nghĩ thế này, nếu ta đem nó bán cho bất kỳ một người trong các vị cũng là không công bằng, hay là các vị ra giá đi, ai ra giá cao nhất ta liền bán cho người đó vậy.”

Nàng vừa dứt lời, đã có người ra giá: “Một lượng bạc.”

”Hai lượng!” người ra giá đều là tiểu thư phú quý, tất nhiên họ sẽ không keo kiệt.

”Bốn lượng!”

...

”Đoạn phủ tiểu thư của chúng ta ra giá mười lượng!” một giọng nói kiêu căng bỗng chen ngang.

Vừa nghe là Đoạn phủ tiểu thư, mọi người cũng không dám tham gia cuộc đấu giá này, tựa hồ Đoạn phủ này có lai lịch khá lớn, họ không dám trêu chọc.

Lâm Từ Lộc vui vẻ đem chiết phiến giao cho một nha hoàn của Đoạn phủ, vừa hướng về phía Lâm đang đứng ở một bên cười với hân một cái, vừa đưa tay ra nhận lấy tiền.

Lâm cũng nở lại một nụ cười tự hào với nàng, không nghĩ tới nương tử của hân lại lợi hại như thế, câu thơ kia vừa nhìn hân cũng biết là chính nàng viết, tuy rằng người đề tên thật sự là Tô Ngọc Li. Chẳng qua là hai câu thơ này, hay như vậy thế nhưng hân chưa từng có nghe qua, chắc là nương tử tự mình nghĩ ra, nàng thật là có tài văn chương.

Nhưng vì sao? Vì sao hân có hiểu được hàm ý trong hai câu thơ này? Không phải nương tử hay nể hân rất ngốc sao? Mấy ngày nay, hân thật giống như đột nhiên biết được rất nhiều thứ, thật là kỳ lạ.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ, Hoàng Hậu Này Trăm Định Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Từ giờ trở đi nương tử nên ở cùng một chỗ với ta, nếu không ta sẽ chết đói

Lâm còn chưa kịp phục hồi tinh thần, đã bị Lâm Từ Lộc kéo, cả hai cùng nhau rời đi Lưu Bảo Trai, tận đến khi họ chạy tới một cái hẻm nhỏ không có người mới dừng lại.

Lâm Từ Lộc tựa lên trên tường, cười khúc khích: “Ha ha, Tiểu Lâm tử, ta cho ngươi biết một chân lý, có tiền mà lại lãng phí cũng không cần phải xấu hổ.”

Lâm lúc này đã hiểu ra, nương tử của hắn chính là là một bảo bối, có thể đem đồ vật trị giá hai mươi vạn tiền bán được tận mười lượng bạc, thật là quá thần kỳ, cho nên hắn đưa ra một cái kết luận: “Nương tử, sau này ngươi một mực phải ở chung một chỗ với Lâm, nếu không Lâm sẽ bị chết đói.”

”Ha ha~” Lâm Từ Lộc sắp cười đến không thở nổi, Tiểu Lâm tử là muốn làm trai bao sao? “Dừng lại... Tiểu Lâm tử, ngươi chừng nào mới có thể khôi phục trí nhớ? Ngươi định đi theo ta tới khi nào?”

Lâm vừa nghe vậy, vội vàng hỏi: “Khôi phục trí nhớ thì không thể ở cùng nương tử một chỗ sao? Vậy Lâm vĩnh viễn cũng không muốn khôi phục trí nhớ!”

Lâm Từ Lộc yếu ớt thở dài: “Ài~, Tiểu Lâm tử, thành thật mà nói ta cũng không biết kế tiếp nên làm gì nữa, đệ đệ nay đã bị thất lạc, ta cũng không thể trở về Thanh Bình trấn.”

Trầm mặc chốc lát, Lâm Từ Lộc ngồi xổm xuống, ôm chặt hai chân của mình. Trong đầu không ngừng suy tư, kế tiếp nàng muốn làm cái gì, thời gian vừa tới nàng muốn đào hôn, sau đó thì muốn cứu đệ đệ. Hiện tại nàng không có chuyện gì cần phải làm hết, chẳng lẽ sau này nàng sẽ phải tiếp tục trải qua một cuộc sống khó khăn sao?

Từ lúc xuyên qua tới đây, không có một ngày nào giống như ngày hôm nay có thể khiến cho nàng bàng hoàng luống cuống, cuộc sống bây giờ mất đi mục tiêu, cũng làm cho nàng mất đi động lực.

Giống như một người đi đường vào ban đêm, trước mắt có một chút ánh sáng dẫn đường, mới có thể kiên định tiến về phía trước, nếu bốn phía đều chỉ là một màu đen nhánh, đưa tay ra cũng không thấy được, thì người đó nên đi về đâu?

Bỗng nhiên, nàng cảm giác được dường như đang có một cỗ hương thơm bao phủ xung quanh nàng, chẳng biết tại sao, ngửi được mùi hương này nàng đặc biệt an lòng.

Lâm ngồi xổm người xuống ôm nàng, giọng nói ấm áp, xua đi mây mù trong lòng nàng: “Nương tử với ta ở chung một chỗ là đủ rồi, nương tử không phải là thích ăn những món ăn ngon sao? Chúng ta còn phải đi khắp thiên hạ ăn hết mỹ thực tứ phương.”

Lâm Từ Lộc đầu tựa lên vai hắn, miễn cưỡng mở miệng: “Tiểu Lâm tử, ăn cái gì cũng cần có bạc, nhưng chúng ta không có.”

Hơi thở ấm áp của nàng phun lên cái cổ của hắn, khiến hai cái tai hắn đỏ bừng, thanh âm cũng trở nên khàn khàn: “Nương tử, không có tiền thì chúng ta có thể gắng gượng, ta tin tưởng ngươi.”

Lâm Từ Lộc dở khóc dở cười, cái gì gọi là tin tưởng cô, không phải là phải dựa vào nàng để ăn cơm sao? Bất quá như vậy cũng nhắc nhở nàng, mục tiêu của nàng không phải là đi khắp thiên hạ ném hết mỹ thực trong thiên hạ cũng phải duyệt hết mỹ nam trong thiên hạ sao?

Nàng vỗ vỗ lưng của hắn, đứng dậy nói: “Đi thôi, Tiểu Lâm tử, chúng ta đi tìm mối làm ăn.”

Thấy tâm tình nàng đã được bình ổn, hắn thở phào nhẹ nhõm, như vậy mới là Lâm Từ Lộc mà hắn biết.

Hắn không có nói cho nàng biết, thật ra thì hắn đã nhớ lại tên họ của chính mình, hơn nữa hắn có dự cảm không lâu sau hắn sẽ hoàn toàn khôi phục trí nhớ, đây chính là tiểu tâm tư của hắn. Nhưng hắn cũng không hề biết, tiểu tâm tư của Lâm Từ Lộc chính là duyệt hết mỹ nam trong thiên hạ.

Đoạn tiểu thư sau khi nhận được chiết phiến của Tô Ngọc Li, xuân tâm nhộn nhạo, song người làm cho nàng nhớ mãi không quên không phải là Tô công tử kia, mà là đôi mắt biết cười của Lộc công tử.

Đoạn phủ là thế gia có quyền thế lớn nhất ở An Nhạc huyện, vị Đoàn tiểu thư này chính là Đoàn phủ đích tiểu thư, Đoàn Chi Vân, thường ngày ngang ngược, kiêu ngạo vô cùng.

Quả nhiên sau khi hồi phủ, nàng ta đã chạy ngay đến thư phòng của Đoàn gia chủ.

”Phụ thân, phụ thân, nữ nhi có chuyện quan trọng muốn nói.” Đoàn Chi Vân cũng không còn gõ cửa, trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Đoạn Lê ở trong thư phòng cùng quản sự các cửa hàng của Đoàn gia thương nghị chuyện thu chi, Đoàn Chi Vân đột nhiên xông vào, hắn cũng không hề có ý định muốn giáo huấn, chẳng qua là phát tay về hướng các quản sự, ý bảo họ đi xuống trước.

”Nữ nhi có chuyện gì quan trọng à? Như thế nào lại vội vội vàng vàng như vậy?” Đoàn Lê uống một ngụm trà, cười hỏi.

”Phụ thân, nữ nhi... nữ nhi hình như đã có người trong lòng.” Đoạn Chi Vân xoắn khăn tay, thẹn thùng nói.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ, Hoàng Hậu Này Trẫm Định Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Phụ thân, ta xem trọng lộc công tử

Đoạn Lệ kém chút phun ngụm trà đang ở trong miệng ra ngoài, nữ nhi này của hắn từ nhỏ mắt cao hơn đầu, cho tới bây giờ luôn khinh thường những nam tử tầm thường, nhiều lần mọi người đến nhà cầu hôn đều bị nàng đuổi đi, lần này sao lại chủ động quần lấy một nam nhân?

”Vân nhi coi trọng công tử kia hả?”

”Vân nhi không biết.” Đoạn Chi Vân thẹn thùng lắc đầu.

”Vậy tên họ hắn là gì?” Đoạn Lệ sờ sờ râu, xem ra hai người bọn họ tiếp xúc còn không nhiều lắm, tò mò hỏi tiếp.

”Vân nhi cũng không biết” Đoạn Chi Vân lại lắc đầu, vẻ mặt mù mịt.

”Vậy Vân Nhi đến cùng ưa thích hắn ở điểm gì? Ngay cả tên hắn Vân Nhi đều không biết.” Đoạn Lệ nghi hoặc, cái điểm gì liên quan đến công tử kia, nữ nhi của hắn đều không biết, vậy mà cũng nói thích hắn.

”Vân Nhi vừa vận thấy qua mặt hắn có một lần mà thôi, nhưng hắn nhìn phong lưu phóng khoáng, anh tuấn tiêu sái, chỉ cần Vân Nhi liếc mắt nhìn hắn một cái liền không thể quên, hơn nữa hắn còn là một đại nhân vật đến từ đế đô.” Nghĩ đến Lộc công tử, mặt Đoạn Chi Vân liền đỏ ửng, tâm động không thôi.

”Đế đô? Người đế đô tại sao lại tới nơi này, Vân Nhi, không phải là bị người ta lừa chứ?” Đoạn Lệ làm gia chủ đã nhiều năm, hắn chưa từng thấy qua người tới từ đế đô, người này có khả năng là một tên lường gạt, phỏng chừng là muốn lừa gạt gia sản của Đoàn gia.

”Ai nha, phụ thân, người ta cũng không phải là kẻ lừa đảo, hắn là hảo hữu Tô công tử chủ nhân của Lưu Bảo Trai, hắn cùng Tô công tử tới nơi này.” Đoạn Chi Vân tiến lên đỡ đưa cánh tay Đoạn Lệ, nhanh chóng giải thích.

”Lưu Bảo Trai Tô công tử! Vậy thật là tốt quá rồi, Vân Nhi có may mắn kết giao với bọn họ, đó là chuyện tốt a.” Đoạn Lệ vỗ đùi, lúc này quyết định muốn mời vị công tử này tới Đoàn phủ, ”Không bằng như vậy đi, sinh thân của phụ thân cũng sắp đến, chúng ta liền nhân cơ hội này mời mấy vị công tử đến từ đế đô kia đến phủ chúng ta để thiết yến, con thấy như thế nào?”

”Tốt tốt, vẫn là chủ ý của phụ thân tốt.”

Lúc này Lâm Từ Lộc cùng Lâm đang trên đường đi dạo, hoàn toàn không biết bản thân họ đã bị người ta coi trọng.

”Tiểu Lâm tử, ngươi cảm thấy ở nơi này cái cửa hàng gì đắt khách nhất a?” Lâm Từ Lộc quay đầu hỏi hắn.

”Từ lâu.” Lâm không chút do dự nói, đi dạo trên đường nửa ngày, chỉ có từ lâu người người nói liền không dứt, dừng chân, ăn cơm, uống trà, nghe thuyết thư.

”Đúng là từ lâu a, ta nghĩ nếu chúng ta mở một từ lâu khẳng định kiếm được rất nhiều tiền.” Lâm Từ Lộc ánh mắt lóe sáng, trong đầu nhất thời nảy ra một chủ ý, nhưng là...

”Tiểu Lâm tử, chúng ta không có tiền vốn.”

”Tiền vốn là gì? Nha, ý tứ là tiền đi.” Lâm không hiểu tiền vốn là cái gì, nhưng là có thể đại khái đoán được, ”Nuông tử đừng lo lắng, trên người ta có một miếng ngọc bội, nhìn có vẻ rất đáng tiền, có thể mang đến chỗ Tô Ngọc Li cầm.”

”Ngọc bội? Nói đến ngọc bội, ta nhớ ra hình như ta cũng có một mảnh, trước kia luôn đeo trên cổ, sau này có một lần không cẩn thận làm đứt, nên không còn đeo nó nữa, đợi lát nữa trở về ta liền tìm nó. Hai chúng ta có thể cùng mang đến cho Tô huynh xem thử, nhưng khẳng định vẫn không đủ, ần... Có!” Lâm Từ Lộc tựa hồ nghĩ ra một biện pháp tốt, trên miệng không tự giác gọi lên một nụ cười tính kế.

Thấy thế, Lâm cũng không hỏi nàng nghĩ ra cái chủ ý gì, hắn chỉ biết nuông tử hắn trong đầu có rất nhiều ý tưởng ly kỳ cổ quái.

Trở lại Lưu Bảo Trai, Lâm Từ Lộc liền chạy cắm đầu vào trong phòng, muốn đi tìm khối ngọc bội lúc trước của nàng, nàng đoán nó hẳn là ở trong bao hành lý, quả nhiên đụng đến một vật cứng rắn, móc ra nó ra, hóa ra chính là khối ngọc bị nàng xem nhẹ.

Ngọc xanh sáng bóng, chạm vào có cảm xúc ôn nhuận, xác nhận một khối Noãn Ngọc, bên trên có khắc một chữ: Nguyệt.

Nhìn thấy chữ này làm cho nàng hồi tưởng lại, trên người Lâm Từ Thần cũng có một khối ngọc bội, mặt trên có khắc chữ "Thần", hai miếng ngọc này hẳn là thân sinh phụ mẫu để lại cho bọn họ.

Thời điểm được Phúc bá thu lưu, hần vốn định dùng chữ trên hai miếng ngọc bội để đặt tên cho bọn họ, không ngờ lão bản nương trước kia bị dễ non, chết mất một nữ nhi, họ đã định lấy tên cho nàng là Tiểu Nguyệt. Vì thế, lão bản nương nói đặt tên là Nguyệt rất xúi quẩy, tình cờ có một người tặng họ một cái sừng hươu, liền đặt tên cho nàng Lâm Từ Lộc.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ*, Hoàng Hậu Này Trăm Định Rồi được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Đầu tư, tồ huynh thật sự là tài đại khí thô a

Nhưng miếng ngọc này là vật duy nhất phụ mẫu lưu lại cho nàng, thôi, dù sao nàng cũng chưa từng thấy mặt bọn họ.

Lâm Từ Lộc nắm chặt khối ngọc trong tay, đi về phía viện đình, tìm Tô Ngọc Li, thời điểm nàng đến, Lâm đã ở đây rồi. Hần đang ngồi nhìn Tô Ngọc Li thưởng thức trà đến gần cả người.

"Tiểu Lâm từ, người đem khối ngọc của người cho ta nhìn một cái." Lâm Từ Lộc hướng Lâm xò tay.

Đó là một khối ngọc Phi Thủy tốt nhất, về phần nó cụ thể là loại gì, Lâm Từ Lộc nhìn nữa cũng không thể nhìn ra, chỉ biết khi nàng sờ nó, tựa hồ nháy mắt liền cảm giác được linh khí tồn tại toán loạn.

Trên miếng ngọc xanh biếc có khắc chữ 'Lâm', vậy nó là tín vật quan trọng đại biểu thân phận của Lâm.

Nàng đưa hai khối ngọc bội ở trong tay đến trước mặt Tô Ngọc Li.

"Lộc huynh đây là?" Tô Ngọc Li cảm thấy kinh ngạc, không biết Lâm Từ Lộc là có ý tứ gì.

"Tồ huynh, không biết Lưu Bảo Trai của người có nhận ngọc hay không?" Lâm Từ Lộc ngồi đối diện Tô Ngọc Li, nghiêm túc nói.

"Tất nhiên là nhận." Tô Ngọc Li cúi đầu, đưa mắt nhìn về phía hai khối ngọc, chỉ liếc mắt một cái hẳn liền nhận ra giá trị xa xỉ của hai khối ngọc này, trong đó khối ngọc Phi Thủy loại băng kia là vật chỉ có thể gặp chứ không thể cầu.

"Vậy không biết Tô huynh có hứng thú với chuyện đầu tư không?" Lâm Từ Lộc nhìn thẳng về phía hắn.

"Đầu tư là gì? Tô mỗ tài sơ học thiên, đành phải nhờ Lộc huynh giải thích thêm." Tô Ngọc Li mặt mày mang theo ý cười, nhưng sương mù nơi đáy mắt chưa hề biến mất, hẳn tựa hồ là thật sự cảm thấy hứng thú với lời nói của Lâm Từ Lộc.

Lâm Từ Lộc cười, mở miệng nói: "Là như thế này, ta muốn mở một cái từ lâu để có tiền trang trải cuộc sống, nhưng tiếc ta không có tiền vốn. Cho nên hi vọng Tô huynh có thể cho chúng ta vay chút bạc, sau này mỗi tháng tiền từ lâu thu vào sẽ chia cho Tô huynh một phần, ta tin tưởng chỉ trong một khoảng thời gian ngắn Tô huynh liền có thể thu hồi số bạc đầu tư, hơn nữa Tô huynh cũng là một trong những lão bản của từ lâu."

"Đây là đầu tư sao?" Tô Ngọc Li nghiêng ngẫm những từ ngữ mới mẻ này, một lúc sau mới lên tiếng.

"Đúng, đây chính là đầu tư, huynh chỉ lời, chứ không bị lỗ." Lâm Từ Lộc cẩn thận xoa xoa hai khối ngọc, bày ra một bộ dáng có thể hi sinh tất cả vì nghiệp lớn, nói, "Hai khối ngọc này cứ gửi ở chỗ huynh trước, chúng ta dùng nó để kiếm tiền vốn trước, đến lúc chúng ta kiếm được nhiều tiền sẽ tới chuộc lại."

"Nhưng mà ta muốn đầu tư, ngọc này các người hãy cầm lại đi, ta tin tưởng năng lực của Lộc huynh." Tô Ngọc Li không hề nghi ngại, liền đáp ứng, một tòa từ lâu kỳ thực đối với hắn mà nói không tính là gì, hắn cảm thấy Lâm Từ Lộc có chút thú vị, hắn muốn nhìn xem nàng có thể cho hắn những kinh hi gì.

"Tồ huynh làm người thật sáng khoái." Lâm Từ Lộc yên lặng đem hai khối ngọc cất đi, trong lòng cười trộm, nàng cũng đoán được Tô Ngọc Li sẽ không cầm hai khối ngọc này.

"Lộc huynh muốn mở từ lâu ở chỗ nào?" Tô Ngọc Li nhìn thấy động tác của Lâm Từ Lộc, ý cười càng sâu.

"Ở Hoàng Dương phố a, nơi đó là giải đất trung tâm, người đến người đi nhiều như nước chảy." Lâm Từ Lộc nói ra một tên phố mà nàng cho là sầm uất nhất, nàng tin tưởng Tô Ngọc Li chắc chắn tự có biện pháp để tìm được một cửa hàng vừa ý.

"Tốt, vậy thì liền ở Hoàng Dương phố, Lộc huynh trước đó nên suy nghĩ về cách bài trí của cửa hàng, không quá hai ngày ta liền có thể kiếm được một cửa hàng cho huynh." Tô Ngọc Li khẩu khí thoải mái, việc này giao cho hắn thật là quá dễ dàng, như một bữa ăn sáng.

Lâm Từ Lộc thích nhất chính là loại người Tài Đại Khí Tho như Tô Ngọc Li, không hay lằng nhằng, là loại người hào sảng như thế này.

Lâm chỉ đứng ở một bên, lắng nghe hai người bọn họ nói chuyện, luôn luôn ngây ngô cười, không nói gì, tuy rằng hắn muốn cho nàng những gì nàng muốn, nhưng hắn hận bản thân mình hiện tại không có năng lực này. Bất quá nàng từng nói, tiền luôn luôn chảy ra bên ngoài, hắn với nàng là người một nhà, như vậy giữa bọn họ không cần đề ý chuyện tiền bạc. Hắn sau khi nghe xong mấy lời đó, liền vui vẻ không thôi, hóa ra ở trong mắt nàng, bọn họ là người một nhà.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ, Hoàng Hậu Này Trầm Định Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Gần thêm bước nữa, ta sẽ phế đi chân của ngươi

Đã nhiều ngày Lâm Từ Lộc đều bận rộn họa bản thiết kế cho tửu lâu, hiện tại nàng mới cảm thấy những bản vẽ trước kia của mình không hề vô ích.

Mà ở Đoạn phủ, vì thọ yến của Đoạn gia chủ, toàn phủ đang bận túi bụi.

“Tiểu Mai, hôm nay ta muốn đi Lưu Bảo Trai đưa thiệp mời, ngươi xem trang phục của ta như thế nào?” Đoạn Chi Vân đứng đây, quần áo lụa mỏng màu hồng nhạt, mặt váy thêu bướm bướm, rất tinh xảo.

Tiểu Mai liên tục gật đầu, không ngừng khen ngợi nàng cực kỳ xinh đẹp, tiểu Mai là nha hoàn tùy thân của Đoạn Chi Vân, chính là người đã la to giá tiền mười lượng ngày ấy ở trước cửa Lưu Bảo Trai.

Đoạn Chi Vân nghe thấy tiểu Mai khen nàng, lập tức che mặt, thẹn thùng nở nụ cười, trên đầu trâm vàng nhẹ nhàng lay động, Đoạn tiểu thư này quả thật là một mỹ nhân.

Nhưng những lời đồn đãi về nàng thật sự quá tệ, ý vào quyền thế của Đoạn gia, kiêu ngạo ngang ngược vô cùng. Một lần có một khát cái nắm lấy chân váy của nàng một chút, muốn xin nàng chút tiền, nàng đã kêu người hầu đem tên khát cái kia đánh cho gần chết, không qua mấy ngày, người khát cái kia quả thật đã chết.

Bọn họ là người quyền quý nên thường cảm thấy bản thân mình tài trí hơn người, họ không coi trọng mệnh của mấy người có thân phận thấp kém, nói chi người nam nhân kia chỉ là một tên khát cái.

Bên trong Lưu Bảo Trai, ở trong sân, Lâm Từ Lộc múa bút đã thành văn, tinh thần mỗi ngày của nàng rất tốt, nàng đã cho người mang một cái bàn chuyển đến hậu viện.

Một gã sai vặt đi tới, thông báo: “Lộc công tử, Đoạn phủ Đoạn tiểu thư cầu kiến.”

“Không quen, không gặp.” đầu Lâm Từ Lộc cũng không hề nâng, nàng đang viết đến đoạn máu chó, không muốn bản thân bị phân tâm.

“Đoạn tiểu thư nói nàng ấy đến để đưa thiệp mời.” Gã sai vặt vội mở miệng, hắn không muốn đắc tội với Đoạn tiểu thư.

“Thiệp mời?” Tay Lâm Từ Lộc dừng lại, “Trực tiếp mời Đoạn tiểu thư vào đi.”

“Vâng, Lộc công tử.”

Đoạn Chi Vân người còn chưa tới, Lâm Từ Lộc đã ngửi được một mùi hương gay mũi, nàng biến sắc, đột nhiên đứng lên, không ngừng hắt xì.

Lâm vừa bung điểm lên, nhìn thấy cảnh này, lập tức ngăn cản Đoạn Chi Vân, để nàng ta không thể đi tới gần chỗ Lâm Từ Lộc được nữa.

Mà phương pháp ngăn cản người của hắn chính là vung tay mình lên, đẩy nàng ta về phía sau, khiến Đoạn Chi Vân lao đảo một cái, xém chút đã bị ngã đập cả mặt.

Nàng ta thét chói tai, to giọng nói: “A! Ngươi làm gì thế?”

Lâm chán ghét liếc nàng ta một cái, bung điểm tâm đi đến bên người Lâm Từ Lộc, vừa đi vừa lạnh lùng nói: “Gặp nàng ta nương tử liền thấy khó chịu sao? Nàng liền đứng ở đây, đừng đến gần nàng ta.”

Hắn đem điểm tâm đặt lên trên bàn, tiếp đó rót một ly trà, đưa tới bên môi Lâm Từ Lộc, ôn nhu nói: “Nương tử, uống một ngụm trà đi.”

Lâm Từ Lộc sờ sờ cái mũi, nhận nước trà, uống xuống một ngụm.

“Đoạn tiểu thư tìm Lộc mỗ có chuyện gì?” một lúc sau Lâm Từ Lộc cảm thấy đỡ hơn một chút, rót cục cũng mở miệng hỏi đến.

Đoạn Chi Vân đang đứng ở một bên, nghe thấy tiếng của Lâm Từ Lộc thì hơi giật mình, tựa hồ nàng ta còn không có kịp tiêu hóa hành động thô lỗ của Lâm lúc nãy. Nghe được giọng nói của Lộc công tử, người mà nàng ngày nhớ đêm mong, nàng ta liền nhanh chóng phục hồi tinh thần:

”Tiểu nữ tử lần này đến đây là để chuyển thiệp mời cho các vị công tử, ngày mai là ngày sinh thần của phụ thân ta, chúng ta sẽ thiết yến trong phủ, rất hân hạnh được đón tiếp các vị.”

Đoạn Chi Vân nói mỗi câu, không tự giác nhấc chân muốn bước lại gần chỗ Lâm Từ Lộc ở bên kia, Lâm sắc mặt lạnh như băng, lập tức yêu cầu nàng ta ngừng lại: “Gần thêm bước nữa, ta phẩy đi chân của ngươi.”

Lâm Từ Lộc vội vàng hoà giải: “Đoạn tiểu thư, ngày mai chúng ta sẽ đến a, hôm nay ngươi hãy đi về trước đi. Còn có, Lộc mỗ đối với hương thơm rất mẫn cảm, mong Đoạn tiểu thư thứ lỗi, bỏ qua chuyện luồng cuồng vừa rồi của Tô mỗ.”

Đoạn Chi Vân vừa nghe thấy chuyện Lộc công tử đối với hương thơm rất mẫn cảm, trong lòng âm thầm ảo não, sớm biết như vậy nàng sẽ không nghe lời khuyên của nha đầu tiểu Mai kia rồi.

Nàng thấy mình thật có lỗi, hướng Lâm Từ Lộc nở một nụ cười dịu dàng, sau đó liền nói lời cáo từ.

Sau khi Đoạn tiểu thư rời đi, Lâm Từ Lộc mạnh mẽ vung tay đánh lên cái trán của Lâm, nói: “Tiểu Lâm tử, ngươi từ khi nào thì trở nên bạo lực như thế? Còn muốn phẩy chân người khác!”

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ, Hoàng Hậu Này Trăm Định Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Sùng bái, quả thực cực kỳ sùng bái

Lâm không nói gì, chỉ nhìn thẳng nàng, thần sắc trong đôi mắt màu đen kia lưu chuyển rất phức tạp. Những ngày gần đây, đầu của hắn càng ngày càng đau, tuy rằng trí nhớ không hề khôi phục, nhưng cả người giống như đột nhiên tăng trưởng thêm mười tuổi.

”Ngươi làm sao vậy?” Lâm Từ Lộc thấy hắn không có phản ứng, dung tay vỗ vỗ lên mặt hắn.

Ai biết tay của nàng vừa đụng đến khuôn mặt của hắn, hắn liền bắt lấy cổ tay nàng. Nàng không hiểu, liền trừng mắt nhìn hắn, nhìn thử xem hắn muốn làm gì.

Hắn cái gì cũng không làm, chỉ bình tĩnh đứng như vậy một lúc, sau đó buông tay nàng ra. Hắn hướng nàng ngây ngô cười: “Nuơng tử, ngươi béo rồi.”

Vừa nghe lời này, Lâm Từ Lộc liền lập tức chạy vội vào phòng, cầm lên gương đồng, nhìn trái nhìn phải, nàng nhỏ giọng than thở: “Chỗ nào béo lên, rõ ràng vẫn rất gầy yếu a, nhìn vẫn giống như một cây gậy trúc, tự nhiên nói vậy khiến ta cao hứng hụt một phen. Đáng người của ta bây giờ còn cách mục tiêu của ta thật xa, về sau cuộc sống chúng ta tốt hơn một chút, ta nên bồi bổ thân thể thật tốt, cũng không biết ở đây có đủ đủ không nữa...”

Tô Ngọc Li đi đến cửa phòng Lâm Từ Lộc, thì liền nghe thấy nàng đã đang huyền thuyên nói những lời kỳ quái, hắn đưa tay lên gõ cửa phòng nàng, mở cửa cánh ra.

Lâm Từ Lộc quay đầu, một tay còn đang cầm gương đồng, một tay còn đang xoa ngực, nhìn thấy người tới là Tô Ngọc Li, yên lặng đem tay chuyển đến trên vai, nhéo hai cái: “Ai nha, bả vai vẫn còn tốt, có thể cảm thấy đau! Ôi chao, Tô huynh, ngươi đã về rồi sao?”

Tô Ngọc Li gật gật đầu: “Lộc huynh, từ lâu đã dọn dẹp không sai biệt lắm, một lát nữa Lộc huynh có thể đi qua nhìn một chút.”

”Tốt, đúng rồi, mới vừa rồi Đoạn phủ tiểu thư có đến đây để chuyển thiệp mời, ngày mai Đoạn gia chủ tổ chức thọ yến, Tô huynh có đi không?” Lâm Từ Lộc muốn đi, dù sao từ lâu không lâu nữa sẽ khai trương, buổi yến tiệc này chính là cơ hội tốt để kết giao với tầng lớp phú quý ở chỗ này.

”Ta sẽ không đi, ngày mai ta còn phải ra ngoài tìm tung tích của A Kỳ, hắn thật là không biết yên phận, còn muốn trốn ta.” Khi hắn nhắc đến Tô Ngọc Kỳ, trong mắt có thêm ý cười sùng nịch.

”Huynh còn chưa tìm được hắn sao?” Lâm Từ Lộc không biết tình huống cụ thể trong đó, chỉ biết đại khái là Tô Ngọc Kỳ cùng Tô Ngọc Li nổi lên một cuộc xung đột, Tô Ngọc Kỳ liền tức giận, rời khỏi nhà.

”Hắn hẳn là ở trên Kỳ Sơn, nơi gần nhất với U quốc, phỏng chừng rất nhanh ta sẽ tìm ra hắn.” giọng điệu của hắn rất là bắt đắc dĩ, Tô Ngọc Li biết Tô Ngọc Kỳ không có nguy hiểm, nhưng vẫn buông xuống hết thảy sự vụ ở đế đô, tự thân tới đây tìm hắn, nói hay thì là Tô Ngọc Li ra ngoài để tuần tra cửa hàng Lưu Bảo Trai ở các nơi.

Lâm Từ Lộc sâu sắc cảm nhận được cảm tình hai huynh đệ thân thiết của hai người bọn họ, quả nhiên là song bào thai, tình cảm cũng không giống với các cặp huynh đệ bình thường khác, dù sao trong bụng mẫu thân họ đã bắt đầu trao đổi cảm tình rồi.

Cửa hàng của bọn họ ngay tại một góc rẽ ở Hoàng Dương phố, quả thật chính là địa phương náo nhiệt nhất ở An Nhạc huyện, nguyên bản hai tầng mộc lâu này là một tiệm vải, nghe nói là một cửa hàng tương đối nổi danh. Tô Ngọc Li lại có khả năng làm cho người ta đi chỗ khác mà khai trương một lần, không thể không khẳng định người để đồ chính là không giống với người thường a.

Trong tiệm, có mấy người thợ mộc khỏe khoắn đang làm việc, Lâm Tử Lộc cùng Lâm đi vào liền có người tới đón chào, xem ra người này hẳn là giám công ở đây.

”Lộc công tử, ngài thế nào lại đến tận đây?” Giám công hơi khom người, thấp phần cung kính hỏi.

”Ta chỉ là tùy tiện đến nhìn xem một chút, còn muốn cho các người xem bản vẽ thiết kế của ta.” Lâm Tử Lộc nhìn quét bốn phía, được, cả tiệm đã được dọn rất sạch sẽ rồi.

Nàng từ trong tay áo lấy ra một bản vẽ nỏ, để lên trên bàn: “Có một số chú ý trong công việc ta muốn nói rõ với các người, người gọi bọn họ đều tới đây, nghe một chút đi.”

Nói xong Lâm Tử Lộc mới nhớ tới Lâm đang ở phía sau nàng, hẳn một người dựa trên khung cửa, không biết suy nghĩ cái gì, ánh mắt không ngừng biến ảo khôn lường, hẳn đứng chỗ đó bị ngược chiều ánh sáng, một bên mặt bị che khuất, tuần mỵ không thể tưởng tượng nổi.

”Lộc công tử, bọn tiểu nhân đều ở chỗ này rồi.” thanh âm của giám công gọi ý thức Lâm Tử Lộc trở về.

Nàng mở ra bản vẽ trên bàn, biểu cảm trở nên vô cùng nghiêm túc, trong ánh mắt cũng tràn đầy nhiệt huyết, đã nhiều ngày tốn rất nhiều sức lực, còn đặc biệt chế tạo bút chì để vẽ bản vẽ này.

”Loại nỏ này nhớ kỹ làm nhiều một chút, nghiêm ngặt dựa theo phương pháp chế tạo của ta mà làm.”

”Viêm Hòa thạch cũng cần phải chuẩn bị...”

”Cái bàn...”

Nhìn bản thiết kế tinh tế này, nhóm giám công cùng thợ mộc đều sợ ngây người, họ chưa bao giờ nhìn qua bức vẽ tường tận như vậy.

Sùng bá, quả thực là cực kỳ sùng bá!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ, Hoàng Hậu Này Trăm Định Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Lần sau có thể đối đãi ôn nhu với bản thân y hay không?

Liều chết tìm kiếm máu Ngân Hồ, ngày đêm lại đi đường không ngừng, khi chạy về đế đô mọi người mới phát hiện chủ tử của bọn họ vẫn chưa trở về.

”Dạ Ân, Lâm sao lại không cùng các người trở về?” Quân Triệt dựa vào vách giường, tiếp nhận được mà Dạ Ân đưa qua, nhẹ giọng hỏi.

Dạ Ân quỳ rạp xuống đất, không dám ngẩng đầu nhìn sắc mặt tái nhợt của Quân Triệt, khẩn trương mở miệng: “Hồi Lục hoàng tử, gia muốn tự mình tìm Cỏ Xích Nguyệt Minh Châu, nên không muốn bị chúng ta quấy rầy.”

”Lần độc phát gần đây nhất của Lâm đã là ba tháng trước, lần này sợ là... Khụ khụ...” Quân Triệt nói còn chưa dứt lời, liền mãnh liệt ho khan, đứng lên, Dạ Ân vừa định đi ra ngoài, cho truyền ngự y đã bị Quân Triệt ngăn cản lại.

Tóc hắn thật dài, đen như mực, tùy ý thả ra, bị rối tung, tay đang che miệng, chỉ lộ ra nửa gương mặt nhỏ, đôi mày cau chặt lại, mặt trắng như tờ giấy.

”Ngài phải bảo trọng thân thể, gia sẽ không có việc gì, một lát nữa thuốc hạ liền lên đường đến Nam cảnh tìm tung tích của gia.” Dạ Ân trong lòng kỳ thực rất sốt ruột, hẳn sợ Quân Lâm đã bị độc phát, bây giờ lành ít dữ nhiều.

Quân Triệt hít sâu, rốt cục đem tinh thần bị thương nuốt xuống, rồi hắn mới mở miệng, yết hầu khàn khàn, hẳn thở rất khó khăn: “Cỏ Xích Nguyệt Minh Châu đã được Hắc Ưng mang về đây được vài ngày, Lâm nhất định đã xảy ra chuyện, bằng không hắn đã sớm hồi đế đô rồi. Như vậy đi, người mang theo Túc Mặc cùng lên đường, hiện giờ sẽ xuất phát.”

”Lục hoàng tử, thần y Túc Mặc không ở bên cạnh ngài...” Dạ Ân khó xử, muốn hắn mang thần y cùng đi nếu Lục hoàng tử có sơ xuất gì, gia sẽ làm cho hắn sống không bằng chết.

”Việc này không được thương lượng, cô Xích Nguyệt Minh Châu cùng máu Ngân Hồ đều ở đây, ta sẽ không có việc gì, Tức Mặc ở ngay tại Thiên Điện, ngươi đi tìm hắn đi.” thanh âm Quân Triệt tuy rằng suy yếu, nhưng vẫn mang theo cảm giác áp bách không cho phép người khác kháng cự phản phó của hắn.

”Vâng, Dạ Ân lĩnh mệnh, nhất định có thể tìm được Lê Vương Điện hạ.”

Quân Triệt cười nhạt một tiếng, hắn cho tới bây giờ vẫn tin tưởng thất đệ.

Rừng Dương Cung trong Thiên Điện, Tức Mặc Hành Vân đang nhàn tản, sung túc, nằm trên giường, bắt chéo hai chân, ăn điểm tâm cung đình, hắn ở chỗ này hơn phân nửa là vì trong hoàng cung có điểm tâm cực phẩm mà thế gian không có.

Hoa đào tô trong miệng còn chưa có nuốt xuống, hắn đã bị một người xách lên.

”Tức Mặc đại nhân, ngài còn có tâm tư ở chỗ này ăn điểm tâm sao?” Dạ Ân tức giận mở miệng.

Tức Mặc Hành Vân vỗ vỗ phản ngực, tức giận nói: “Kém chút nữa ngươi đã đem ta nghẹn chết, Dạ Ân ngươi lần sau có thể đối đãi với bản thân y ôn nhu một chút được không?”

Dạ Ân liếc mắt nhìn hắn, tỏ vẻ đó là chuyện không thể: “Đi thôi, gia ở Nam cảnh có khả năng đã bị độc phát, ngươi cùng ta bay giờ lập tức lên đường.”

”Ngươi dựa vào cái gì muốn ta đi theo ngươi? Hai huynh đệ bọn họ chỉ biết nhiệt tình ép buộc ta!” Tức Mặc Hành Vân tuy nói như thế, nhưng vẫn ngồi đây.

”Đại nhân đồ ngươi cần ta đã thu thập xong, cho nên lập tức lên đường đi.” Dạ Ân giờ gói đồ trong tay lên.

Tức Mặc Hành Vân nhìn thấy liền phát hiện ra đây là hòm thuốc tùy thân chứa đầy dược phẩm của hắn, Dạ Ân này làm việc thật là chu toàn.

”Đợi một chút, còn có một thứ rất trọng yếu ngươi không nhớ mang theo.” Tức Mặc Hành Vân khẽ nháy mắt, đôi mắt đào hoa mị hoặc nhìn chằm chằm Dạ Ân.

”Thần y đại nhân, ngươi nói có một vật trọng yếu, đó là vật gì?” Dạ Ân khòe miệng co giật, ần ần đoán được cái vật trong lời nói của hắn là vật gì.

”Nha, chính là cái này, nhân gian cực phẩm - - hoa đào tô a!” Tức Mặc Hành Vân bung một mâm hoa đào tô lên, đặt ở chóp mũi hít sâu, đôi mắt khép hờ, vẻ mặt rất say mê.

”Đại nhân khi nào trở về ngài lại ăn không được sao?” Dạ Ân nâng trán, hắn đã quên mất Tức Mặc thần y này khi nào thì có thể nói chuyện đứng đắn được chứ.

Tức Mặc Hành Vân lắc lắc ngón tay thon dài, nói: “Vậy cũng không được, hiện tại chính là thời điểm hoa đào nở đẹp nhất, hoa đào tô này chính là mê người nhất, ta muốn mang một ít để ăn trên đường.”

Dạ Ân không thể nhịn được nữa, trực tiếp lôi tay hắn, kéo hắn chạy vội ra bên ngoài. Dọc đường đi, không ngừng nghe thấy tiếng la của hắn.

”Dạ Ân, đưa ta... Hoa... Đào... Tô...”

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ, Hoàng Hậu Này Trẫm Định Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 29: Say rượu hồng việc, nương tử vẫn nên uống ít rượu một chút mới tốt

Một ngày này, Lâm Từ Lộc cùng Lâm mang theo một bức tranh chữ lấy được từ chỗ Tô Ngọc Li, liền một đường đi thẳng tới Đoạn phủ dự tiệc.

Vừa đi tới cửa, Đoạn Chi Vân cùng Đoạn Lệ đã đứng ở đó, tự mình nghênh đón hai người bọn họ.

”Hai vị công tử đại giá quang lâm, thật sự là vẻ vang cho Đoạn phủ chúng ta!” Đoạn Lệ cười mỉm, nhìn kỹ hai thanh niên tài tuấn trước mắt, thật sự là càng nhìn càng vừa lòng, nam tử hơi thấp một chút chính là Lộc công tử, quả nhiên tướng mạo bất phàm. Nam tử cao hơn đứng bên kia diện mạo thì càng khiến cho người ta giật nẩy mình, nhưng mà người còn sống nên dừng lại gần hắn, mặt luôn luôn lạnh như băng, đủ dọa người.

”Tại hạ chỉ là một kẻ thư sinh, có thể được quý phủ mời đến là vinh hạnh của tại hạ mới đúng.” Tuy lời nói của Lâm Từ Lộc nghe qua cảm thấy nàng là đang khiêm tốn, nhưng thần sắc của nàng vẫn cao ngạo như cũ.

Đoạn phụ tử nhìn nhau cười, quả nhiên, quả nhiên là đại nhân vật tới từ đế đô, mỗi câu nói đều mang khí chất cao quý. “Ha ha, để cho nữ nhi nhà ta mang hai vị công tử vào phủ.”

“Vậy thì làm phiền Đoạn tiểu thư rồi.” Lâm Từ Lộc hướng về Đoạn Chi Vân chấp tay có lễ.

Đoạn Chi Vân then thùng cười, hơi khẽ khom người cất bước đi dẫn đường cho bọn họ.

Đoàn gia không hổ là thế gia lớn nhất An Nhạc huyện, cách trang trí ở Lưu Bảo Trai tuy là trang nhã nhưng cũng rất xa hoa, còn cách bài trí ở Đoạn phủ chính là khoe khoang phú quý.

Đoạn Chi Vân dẫn bọn họ đến phòng tiệc, chỗ ngồi của bọn họ là vị trí thứ nhất ở bên tay trái, chuyện này vượt qua dự đoán của Lâm Từ Lộc, không nghĩ tới Đoàn gia chủ coi trọng bọn họ đến như thế.

Lâm và Lâm Từ Lộc tự nhiên ngồi xuống, họ đều cảm giác được ánh mắt dò xét của mọi người trong phòng tiệc, vì bọn họ rất kinh ngạc, hai người ngồi ở một vị trí quan trọng như thế là người có lai lịch thế nào, vì sao bọn họ tựa hồ chưa thấy qua hai người này?

Lâm Từ Lộc cũng không biết nên phản ứng như thế nào, nên chỉ có thể bỏ mặc mấy ánh mắt tò mò kia, nàng ngồi thẳng người, ngẩng cao đầu, nhỏ giọng cùng Lâm nói chuyện: “Tiểu Lâm tử, một lát yến hội bắt đầu, người nên nói chuyện ít đi một chút, ăn nhiều đồ ăn ngon là được, chúng ta tặng một bức tranh chữ quý báu như vậy cũng nên ăn nhiều một chút, như vậy chúng ta mới không bị lỗ.”

Lâm khước môi giựt giựt, nương tử vẫn là... đáng yêu nhất.

Lâm Từ Lộc đem điểm tâm trên bàn thưởng thức qua một lượt, đến khi nàng nếm thử hết mấy loại điểm tâm kia thì người cũng đều đến đông đủ cả.

“Cảm tạ các vị đã đến tham dự thọ yến của Đoàn mẫu, Đoàn mẫu vô cùng cảm kích, tại đây tại hạ xin kính mọi người một ly.” Đoàn gia chủ một thân áo màu choàng đỏ, vui mừng ra mặt.

Lâm Từ Lộc cũng nâng chén, nhưng khi ly rượu ở gần ngay trước miệng liền bị Lâm đoạt đi, nàng tức giận, quay đầu nhìn Lâm, hắn ta lại đang đem ly rượu của nàng uống cạn, hắn lạnh nhạt đặt cái ly lên bàn, lại cầm lên một quả nho, tỉ mỉ bóc vỏ đi, sau đó nhét vào trong miệng Lâm Từ Lộc.

“Say rượu hỏng việc, nương tử vẫn nên ăn nhiều thức ăn ngon, rượu không nên uống vẫn tốt hơn.” Lâm cười cười, trong con ngươi hẹp dài lóe lên tinh quang.

Lâm Từ Lộc ngờ ngác nuốt quả nho vào miệng, ăn cũng chưa ăn, cả hạt cũng quên phun. Nàng cảm thấy tiểu Lâm tử có chút không giống với lúc trước, nhưng lại không thể nói ra được là chỗ nào đã thay đổi.

Nàng liền vớt chuyện đó ra đằng sau gáy, ngồi yên tĩnh một chỗ hưởng thụ sự chăm sóc tận tình của Lâm, cho đến tận khi Đoàn gia chủ nhắc tới tên nàng: “Hôm nay Đoàn mẫu có vinh hạnh mời hai vị đại nhân vật đến từ đế đô, Lộc công tử cùng Lâm công tử, đến tham gia thọ yến.”

Nghe vậy, Lâm Từ Lộc đứng dậy, nàng này xem như đã hiểu, nguyên lai là vì nàng là đại nhân vật đến từ đế đô a, hắc hắc. Nàng hơi hơi vuốt cằm, tự nhiên lại được người ta cho là một đại nhân vật: “Tại hạ ở đế đô sinh sống đã lâu, lần này ra ngoài giải sầu mới phát hiện ra An Nhạc huyện này, quả thật là một nơi non xanh nước biếc rất là thích hợp để du sơn ngoạn thủy, có thể ở Đoạn phủ kết bạn với các vị thật sự là vinh hạnh của Lộc mẫu ta.”

“Đâu có đâu có, Lộc công tử tuổi trẻ còn nhiều hứa hẹn, có thể cùng công tử kết giao mới là vinh hạnh chúng ta, chúng ta kính Lộc công tử một ly.”

Lâm Từ Lộc bị Lâm nhìn chằm chằm, cũng chỉ đành đặt ly rượu xuống, từ trong tay áo lấy ra một chồng tiểu mộc bài đưa cho thị nữ đằng sau, phân phó cho thị nữ phát cho mỗi người đang ngồi ở đây một khối.

“Lần đầu gặp mặt, Lộc mẫu cũng còn chưa kịp chuẩn bị lễ gặp mặt cho các vị, chỉ có chút lễ mọn, mong các vị không ghét bỏ. Lộc mẫu ở Hoàng Dương phủ có một tòa tửu lâu, khi chư vị xuất ra khỏi mộc bài, có thể ăn miễn phí một bữa, những lần sau thì có thể dùng cơm với giá thấp nhất.”

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ*, Hoàng Hậu Này Trẫm Định Rồi được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Hắn không thích nàng bị người khác nhìn chằm chằm

Editor: Umi

Những người đang ngồi ở đây đều là người chút địa vị hoặc tiền bạc ở An Nhạc huyện này, nhưng so với người ở đế đô sẽ không thể bì được, chỉ bằng thân phận đến từ đế đô của Lâm Từ Lộc đã đủ để khiến cho bọn họ muốn kết giao rồi.

Bọn họ đánh giá tấm mộc bài trong tay, phương pháp điêu khắc đơn giản ba chữ “Mễ Kỳ Lâm”, góc phải phía dưới còn khắc lại mấy ký hiệu kỳ quái. Lật mặt sau, cũng khắc một chuỗi ký hiệu kỳ quái khác, bọn họ không hiểu dụng ý của mấy cái ký hiệu này, nhưng không dám mở miệng hỏi, sợ mớ

miệng thì bị người khác chê cười.

Lâm Từ Lộc biết bọn họ đang ngại, chủ động giải thích: “Tám mọc bài này là hội viên bài của Mễ Kỳ Lâm từ lâu, trên này đánh số là vì phòng ngừa có người làm giả, mà văn tự sau lưng cũng là chi Mễ Kỳ Lâm, là tại hạ trước kia ở đế đô có đi theo một vị học giả, học tập chút văn tự. Các vị khi đến Mễ Kỳ Lâm nhớ mang theo mọc bài, nhất định sẽ khiến các vị vừa lòng, để cho các vị có cơ hội nếm thử hương vị đồ ăn của đế đô.”

Vừa nghe đến hai chữ “Đế đô”, ánh mắt bọn họ đều sáng lên, đôi này bọn họ không có biện pháp để tới đế đô, nếu có thể nếm thử đồ ăn ở đế đô coi như đã viên mãn rồi.

Đoạn ngồi trên ghế chủ vị, càng nhìn cách hành xử của Lâm Từ Lộc thì lại càng vừa lòng, người ta đều nói càng nhìn con rẻ càng không vừa mắt, rơi vào trường hợp của Đoạn Lệ lại khác, Lâm Từ Lộc là đương sự nhưng lại không biết ở trong lòng Đoạn Lệ đã coi nàng là con rẻ của hắn.

Tiết mục cuối cùng, Đoạn Chi Vân dâng lên một điệu vũ, nói là bản thân muốn chúc thọ phụ thân, kì thực ý không ở trong lời.

Từng cái phát tay, ánh nhìn, ngoái đầu đều hướng về phía Lâm Từ Lộc.

Lâm Từ Lộc nhìn Đoạn Chi Vân múa đến say sưa, dù sao màn tiết mục múa của mỹ nhân nàng cũng chưa từng thưởng thức qua, xuyên không đến Ngự Quốc đã lâu, nàng còn chưa nhìn thấy vũ đạo của người nơi này.

Lâm âm thầm nhủ mảy, hắn không thích loại ánh mắt mà Đoạn Chi Vân dùng để nhìn Lâm Từ Lộc, tựa như người đang bị nhìn chằm chằm là hắn vậy, từ trong tay một thị nữ đứng bên cạnh, hắn bung lên một chiếc đĩa Hoa Quế Cao, rồi mang tới trước mặt Lâm Từ Lộc, mà lực chú ý của Lâm Từ Lộc liền rời lên Hoa Quế Cao, Hoa Quế Cao của Đoạn phủ có thể nói là tuyệt hảo, mùi vị hoa quế nồng đậm, màu sắc rõ ràng, đúng là thượng phẩm.

Lâm Từ Lộc cầm một khối Hoa Quế Cao bỏ vào trong miệng, vừa vào miệng Hoa Quế Cao liền lập tức tan, miệng còn lưu lại hương hoa quế: “Tiểu Lâm tử, mùa này không có hoa quế, Hoa Quế Cao này chắc là dùng hoa quế đường làm ra đi, thật sự là cực phẩm, vậy hoa quế năm trước nở rất đẹp nha.”

“Uh, năm trước hoa quế nở rất đẹp.” Lâm không tự giác phun ra một câu nói như vậy.

“Ngươi nói cái gì?” Lâm Từ Lộc bên cạnh ngẩng đầu lên, không nghe rõ ràng lời hắn vừa nói.

“Không có gì, ngươi ăn điếm tâm chậm một chút, đừng để bị nghẹn.” Lâm vội vàng, nói qua chuyện khác.

Lâm Từ Lộc liếc hắn một cái, cũng không để ý lắm, tiếp tục chiến đấu hăng hái đãi Hoa Quế Cao trước mắt.

Còn người khiêu vũ, Đoạn Chi Vân, đang rất tức giận, không biết vì sao Lộc công tử không xem điệu vũ của nàng nữa, mới vừa rồi Lộc công tử rõ ràng còn hướng về phía nàng nở nụ cười, khẳng định đã bị của kỹ thuật múa nàng mê hoặc, sao tự nhiên đầu Lộc công tử không có nàng nhìn hết điệu vũ của nàng?

Người trong lòng có rối loạn liền dễ dàng mắc lỗi, Đoạn Chi Vân múa sai mấy vũ đạo, cuối cùng triệt để rối loạn cả bài múa, chân tay loạn choạng, ngã trên mặt đất, âm thanh tấu nhạc liền bị đình chỉ.

Lúc này Lâm Từ Lộc mới ngẩng đầu nhìn về hướng Đoạn Chi Vân, sau đó lắc đầu liên tục, xem ra Đoạn tiểu thư không có tập luyện tới nơi tới chốn.

Đoạn Chi Vân ngã sấp xuống đất, đã cảm thấy rất lúng túng rồi, ai biết được nàng ta lại thấy được cảnh Lộc công tử hướng về phía nàng ta lắc đầu, vẻ mặt thất vọng, nàng ta liền cảm thấy khổ sở đến khó chịu, liền hôn mê bất tỉnh.

Trong nháy mắt, Đoạn gia chủ cuồng cuồng sợ hãi, nữ nhi này của hắn là bảo bối của hắn, hắn luôn chiều chuộng thương yêu nàng, đến mức độ để trên tay sợ vỡ, ngâm trong miệng thì lại sợ tan. Đoạn Lệ lập tức tới chỗ Đoạn Chi Vân ôm trở về phòng, cho người đi mời đại phu, mà tân khách ở bên trong phòng tiệc đều thức thời tự rời đi.

Trên đường trở về, Lâm Từ Lộc tâm tình có vẻ đặc biệt tốt, miệng còn thỉnh thoảng khẽ ngâm nga mấy câu hát.

Lâm hỏi nàng vì sao lại vui vẻ.

Nàng đáp: “Chúng ta ta đến đó ăn chùa uống chùa một bữa, còn thuận tiện tuyên truyền cho từ lâu, có thể không vui sao?”

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ, Hoàng Hậu Này Trầm Định Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 31: Yên vũ hoa, kỳ hoa nở rộ, hào quang rực rỡ

Trên đỉnh Kỳ Sơn, mây mù lượn lờ, cảnh vật ảo mộng, đẹp như Tiên cảnh.

Một bóng dáng màu hồng xuyên qua khu rừng rậm, nếu chỉ nhìn thoáng qua chắc chắn nhiều người sẽ bị dọa vì tự nhiên ở giữa một mảnh hoang vu lại có bóng dáng của một con người, hơn nữa nhìn qua không thể chắc chắn được người này là người hay là ma.

Tô Ngọc Kỳ ở trên núi đợi đã được mấy ngày, nhưng vẫn không tìm được thứ hần muốn tìm, chán nản ngồi xổm xuống, áo bào màu đỏ thẫm phủ lên mặt đất.

Đôi mắt cong cong như vầng trăng hình lưỡi liềm trên bầu trời đêm, mũi mao của hần cùng Tô Ngọc Li không có nhiều khác biệt, một điểm khác biệt duy nhất là nốt ruồi chính chu sa nơi khóe mắt của Tô Ngọc Li chọc người triu mến không có trên mặt của hần, Tô Ngọc Kỳ không hề ôn nhuận như ngọc như thân huynh của hần mà thay vào đó là vài phần nhiệt liệt như lửa.

“Nếu không tìm được Yên Vũ hoa, ta đây không còn mặt mũi nào để gặp mặt ca ca.” Tô Ngọc Kỳ ảo não, vuốt đầu mình.

Từ đê đô chạy tới địa phương Nam cảnh xa xôi này, một là vì xích mích của hần với Tô Ngọc Li, hai là trên đỉnh Kỳ Sơn có một loại thực vật đặc biệt sinh trưởng.

Nam cảnh tuy rằng tương đối nghèo khó, nhưng trên núi luôn cất giấu nhiều loại dược liệu trân quý, trước kia mọi người không ai biết về điều này, mấy ngày gần đây, Linh Lung thả ra tin tức, Nam cảnh có nhiều dược liệu quý hiếm, xem ra những ngày tháng nào nhiệt ở vùng Nam cảnh này cũng sắp đến rồi.

Thời tiết trên đỉnh Kỳ Sơn hầu như năm nào cũng có mưa dầm, không khí luôn rất ẩm ướt, nơi nơi đều bị sương mù bao phủ, ảnh hưởng nghiêm trọng tầm mắt của Tô Ngọc Kỳ, làm cho hần mặc dù đã ở đây một thời gian lâu như vậy cũng không có tìm thấy được chút bóng dáng nào của Yên Vũ hoa.

Hần một lần nữa đứng dậy, muốn tiếp tục tìm kiếm, mà lúc này Tô Ngọc Li cũng đã mang theo mấy người lên núi rồi.

“Công tử, ngài hôm qua mới bị mất máu, lên núi lúc này sẽ không ảnh hưởng đến sức khỏe của công tử chứ?” Hạ nhìn Tô Ngọc Li vẻ mặt lo lắng.

“Không ngại, chuyện mất máu này không đáng nhắc đến, ta không phải nhìn rất có sức sống hay sao?” Tô Ngọc Li bước chân không hề ngừng, việc lấy máu đối với hần bình thường như cơm bữa, không thể gây lên ảnh hưởng lớn gì với hần, sắc mặt của hần vẫn trắng bệch như trước mà thôi.

Xuân ở sau lưng hần, liếc mắt về Hạ hướng ra hiệu, ý bảo nàng không cần nhiều chuyện.

Một đỉnh Kỳ Sơn lớn như vậy, chỉ dựa vào ba người bọn họ muốn tìm một người quả thật rất khó.

Hạ cảm thấy nên mang nhiều nhân thủ một chút, nhưng công tử lại ngại nhiều người thì nhiều trói buộc. Đi theo công tử tới đây, cũng đều là đồng hành cùng nhau, công tử cũng không muốn để cho các nàng tách ra tìm kiếm tung tích của Nhị công tử, không biết là ngài ấy muốn tìm tới khi nào nữa.

Tâm tư của công tử các nàng vĩnh viễn đoán không ra, vì thế nàng mở miệng hỏi: “Công tử, chúng ta có nên tách ra không?”

Tô Ngọc Li bí hiểm cười, nói một câu mà nàng nghe xong vẫn không hiểu là hần muốn nói gì: “Không cần, hần sẽ tự đến.”

Ba người bọn họ đi thẳng đến đỉnh núi, đến bên cạnh một vách núi đen mới dừng lại. Tô Ngọc Li đứng ở đó, cả người phong nhã, thoải mái đón gió, bạch y phát phới, ba ngàn sợi tóc đen tung bay, nếu bây giờ bên cạnh hần có một con tiên hạc, thì cảnh chân chính hợp với khung cảnh này.

“Công tử, chúng ta ở đây sao?” Hạ tiến lên một bước hỏi.

Tô Ngọc Li cúi người nhìn vách đá đen, đem ánh mắt dừng ở một chỗ trên một bông hoa màu xám, chỉ hồ hững nói một chữ: “Chờ.”

Hạ cùng Xuân tuy rằng không rõ chân tướng, nhưng vẫn nghe theo mệnh lệnh của hần, đứng cách xa Tô Ngọc Li năm bước chân.

Tô Ngọc Kỳ vẫn đang ở giữa rừng núi, không ngừng tìm kiếm, không hề biết rằng đã có người đứng ở đỉnh núi ôm cây đợi thỏ rồi.

Mãi cho đến khi ánh sáng trời chiều sáng xuyên thấu tầng mây, Tô Ngọc Li mới ra lệnh phân phó: “Hạ, người đến chỗ vách đá kia, nhớ là phải trông coi cây hoa màu xám kia cho kỹ, một nén nhang sau thấy nó biến sắc thì phải nhanh chóng hái nó xuống.”

“Vâng, công tử.” Hạ phi thân rồi đi, một tay nắm lên trên một tảng đá, lòi ra trên vách đá, một tay luôn trong trạng thái chuẩn bị hái hoa.

Chân trời càng ngày càng hồng, mây trắng xa đều khảm một tầng tơ vàng, khi mặt trời khuất núi cũng là lúc hoa màu xám kia lộ xác, màu xám biến mất, màu vàng rực rỡ xuất hiện, hào quang tỏa ra bốn phương tám hướng, nguyên lai đây mới chính là bộ dạng chân thật của Yên Vũ hoa. Hạ không có một tia do dự, đem hoa hái xuống.

Nàng dâng hoa lên cho Tô Ngọc Li xem, Tô Ngọc Li nâng đóa hoa Kim Hoàng Sắc này. Nghĩ rằng, nếu không là lúc trước có một người đến Lưu Bảo Trai nói với hần chút thông tin quý báu liên quan đến Yên Vũ hoa thì hần cũng sẽ không biết Yên Vũ hoa lúc đầu có màu xám và chỉ sinh trưởng trên vách núi đen ở đỉnh Kỳ Sơn. Yên Vũ hoa cực kì thưa thớt, chỉ khi vào một buổi chiều tối mùa xuân, nhanh tay đem nó hái xuống mới có thể bảo tồn được tính của nó, hơn nữa còn vĩnh không thể héo tàn.

Sinh mệnh kết thúc ở thời khắc đẹp nhất, đây cũng là một cái phúc phận, không phải ai cũng có.

Chương 32: Đệ làm không được, huynh giúp đệ làm là tốt rồi

Tô Ngọc Li đem hoa đặt vào trong hộp ngọc, sau đó đưa cho Xuân. Xuân tiến lên tiếp nhận, hai mắt sáng quắc, nhìn chăm chăm hộp ngọc, nàng biết trong cái hộp này chính là thần dược bổ huyết tốt nhất trên đời, là thứ công tử cần nhất vào lúc này.

Trời sắp tối rồi, mới nhìn thấy một bóng dáng màu hồng xuất hiện trong tầm mắt bọn họ, hẳn ta tựa hồ đang rất mệt mỏi, cả một ngày tìm kiếm Tô Ngọc Kỳ vẫn không có thu hoạch gì.

Tô Ngọc Li cười sùng sịnh, hẳn biết thói quen của Tô Ngọc Kỳ, đệ ấy nếu yêu một ai sẽ toàn tâm toàn ý đối xử tốt với người đó, cho nên Tô Ngọc Li đã quyết định chờ ở trên đỉnh núi, quả nhiên quyết định của hắn không hề sai, gặp được Tô Ngọc Kỳ, còn thuận tiện hái được Yên Vũ hoa.

”A Kỳ.” Tô Ngọc Li gọi một tiếng.

Tô Ngọc Kỳ ngẩng đầu lên, nhìn thấy mấy bóng dáng ở một bên vách núi cách đó không xa, họ bị khuất sáng, phía sau lưng bọn họ, trắng sáng vừa vịn mọc lên, ánh sáng màu bạc khiến cho cả không gian đầy sương trong rừng càng thêm mờ ảo, Tô Ngọc Li ung dung đứng đó, phảng phất như là một vị tiên nhân trên trời hạ xuống, không nhiễm khói lửa nhân gian.

Nghe thấy tiếng gọi của Tô Ngọc Li, trong lòng Tô Ngọc Kỳ không hề có chút hân hoan nào, mà chỉ cảm thấy tức giận, hướng về phía Tô Ngọc Li quát: “Huynh đi đi, đệ sẽ không trở về cùng huynh đâu!”

Ai biết được là sau khi nghe những câu nặng lời này của Tô Ngọc Kỳ, Tô Ngọc Li cũng hề không để trong lòng, duyên dáng cười, đi về phía Tô Ngọc Kỳ: “A Kỳ, đồ đệ muốn tìm, ta đã tìm giúp đệ rồi, bây giờ chúng ta có thể quay về để đồ rồi.”

Cái gì? Tô Ngọc Li huynh ấy đã tìm được Yên Vũ hoa rồi sao? Tô Ngọc Kỳ hẳn đem cả ngọn núi này lật tung lên mà vẫn không tìm được chút tung tích nào, vậy mà huynh ấy lại dễ dàng tìm được nó, Tô Ngọc Kỳ chán nản, suy sụp cười: “Tìm được là tốt rồi, ha ha, lúc nào cũng như thế, đệ vất vả, tốn hao bao nhiêu sức lực cũng không làm được, ngược lại huynh chỉ cần động tay một cái liền giải quyết xong.”

Tô Ngọc Li giơ tay ra, thay Tô Ngọc Kỳ chỉnh lại mái tóc dài rối tung, Tô Ngọc Kỳ không kiên nhẫn, hất tay Tô Ngọc Li ra, Tô Ngọc Li bất đắc dĩ mở miệng: “A Kỳ, đệ làm không được thì có huynh giúp đệ.”

Vừa nghe một câu này, con tức của Tô Ngọc Kỳ nhất thời tiêu tan một nửa, nhưng vẫn còn chút tức giận, mở miệng: “Kể cả như thế, đệ vẫn chán ghét huynh.”

Tô Ngọc Kỳ cũng không quản bọn họ, tự đi xuống núi, Tô Ngọc Li đi theo phía sau, dọc đường đi chân Tô Ngọc Kỳ không ngừng hờn dỗi đá mấy cục đá.

Cuối cùng, Hạ và Xuân cũng có thể đặt được tảng đá trong lòng, rốt cục cũng tìm được được cho công tử, nếu nhị công tử tiếp tục lưu lại ở địa phương này, ở đó sẽ gà bay chó sủa mất.

Đến dưới chân núi, đột nhiên Tô Ngọc Kỳ dừng lại, quay đầu hỏi Xuân: “Xuân, Yên Vũ hoa có phải cần mấy loại dược phụ trợ không? Hình như là cần Thần Hi thảo và Tuyết Mộc quả phối dược thì hiệu quả của Yên Vũ hoa mới có thể phát huy tốt nhất.”

Xuân phối hợp gặt đầu, trên mặt Tô Ngọc Kỳ hiện lên một nụ cười xấu xa, ném về phía nàng một thứ gì đó, ngay sau đó chạy nhanh như chớp.

Các nàng theo bản năng rút kiếm ra muốn ngăn cản thứ đồ vật hướng về phái mình, mới phát hiện hóa ra đó chỉ là mấy nhánh cây gai diệp, đợi các nàng gạt gai diệp ra, Tô Ngọc Kỳ đã chạy đến không nhìn thấy bóng dáng rồi. Tô Nhị công tử không có bản lĩnh gì, nhưng khinh công thì lại cực kỳ tốt.

”Công tử, bọn thuộc hạ hành sự bất lực.” các nàng quỳ trước mặt Tô Ngọc Li.

Tô Ngọc Li vung tay, ý bảo bọn họ đứng lên, xoay người hướng về phương hướng Tô Ngọc Kỳ rồi đi lúc này, rồi đi về hướng An Nhạc huyện.

Hạ và Xuân đứng dậy, đuổi kịp hắn, Hạ tò mò mở miệng hỏi: “Công tử, chúng ta không cần truy tìm Nhị công tử sao?”

”Không cần, đệ ấy đã muốn đi thì để đệ ấy đi đi, mấy ngày nữa chúng ta cũng đi xem xét mấy chi nhánh khác của Lưu Bảo Trai.” Tô Ngọc Li lắc đầu, hẳn biết đệ ấy chỉ là muốn phát tiết một chút, đợi đến khi đệ ấy nghĩ thông suốt rồi thì sẽ tự trở về, nhưng hắn vẫn muốn theo sau đệ ấy vì nếu không như thế thì trong lòng hắn sẽ cảm thấy bất an.

Khi bọn họ trở lại An Nhạc huyện thì đã là nửa đêm, Tô Ngọc Li vốn định đi xuống phòng nghỉ ngơi, khi hắn đi ngang qua hậu viện thì nhìn thấy bên trong đình nghỉ mát đang có một người, hắn tiến lại gần thì phát hiện người đó là Lâm.

Lâm ngồi nhìn một hoa sen, xuất thần đến ngẩn người.

“Lâm công tử, muộn thế này vẫn chưa đi ngủ sao? Hay là huynh mất ngủ?” Tô Ngọc Li quan tâm hỏi.

Lâm không cần quay đầu lại cũng có thể biết người mới tới là Tô Ngọc Li, dù sao trong lòng Lâm cũng chán ghét Tô Ngọc Li từ lâu, mặt Lâm không có chút biến hóa gì, thờ ơ lên tiếng: “Chuyện mất ngủ của ta cũng không cần Tô công tử quan tâm?”

“Chuyện này đúng là không liên quan đến Tô mỗ, nhưng cho phép Tô mỗ giải thích với huynh một chuyện.”

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ, Hoàng Hậu Này Trăm Định Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Sơn ngoại hữu sơn, thiên ngoại hữu thiên

“À? Không biết Tô công tử muốn nói gì với ta?” Lâm biết, có lẽ Tô Ngọc Li có đáp án hán muốn, nhưng hán lại không muốn từ trong miệng Tô Ngọc Li biết được chân tướng.

“Chuyện Lâm công tử muốn biết, ta đều có thể nói cho huynh biết.” Tô Ngọc Li hứng thú nhìn về phía Lâm, ngày trước hán hoài nghi Lâm giả bộ mất trí nhớ, sau này thì mới biết thực ra việc Lâm bị mất trí nhớ sự thật, bây giờ xem ra hán đã nhớ lại một số việc.

“Tô công tử thật sự là Thần Thông Quang Đại.” Lâm cười nhạt, cảm thấy Tô Ngọc Li làm người quá mức tự đại.

“So với Lâm công tử bây giờ, Tô mỗ có thể xem là một người học sâu biết rộng, hiểu rõ chuyện khắp thiên hạ.” Tô Ngọc Li luôn có sở thích thăm dò lòng người, Lâm là người thứ hai hán không nhìn thấu, rõ ràng Tô Ngọc Li cảm giác được Lâm đang nóng lòng muốn biết thân phận của mình, nhưng mà vừa rồi, thật giống như đột nhiên Lâm buông tha cái ý niệm này, điều này làm cho Tô Ngọc Li cảm thấy hơi ngoài ý muốn.

“Tô công tử, trên đời này chuyện người không biết còn có rất nhiều, đừng xem trọng chính mình quá, Sơn Ngoại Hữu Sơn, Thiên Ngoại Hữu Thiên.” Lâm đứng dậy, tựa hồ không có tính toán nán lại chỗ này cùng Tô Ngọc Li nhiều lời làm gì.

“Lâm công tử.” Tô Ngọc Li mở miệng gọi Lâm, “Chẳng lẽ huynh không muốn biết bản thân mình là ai sao?”

“Loại chuyện này không cần làm phiền Tô công tử quan tâm.” Lâm quay đầu lại, nhìn về phía Tô Ngọc Li, trong mắt tràn đầy vẻ chán ghét, hán ta thật thích lo chuyện bao đồng.

Tô Ngọc Li bỗng nhiên cười hai tiếng: “Ha ha, Quân Lâm, huynh là người thứ hai Tô mỗ nhìn không thấu.”

Nghe được tên mình, Quân Lâm không có cảm thấy quá kinh ngạc, ngược lại cảm thấy đây mới là Tô Ngọc Li chân chính, Tô Ngọc Li người này che giấu tâm tư thật sâu. Lâm cũng thờ ơ hỏi lại: “Vị còn lại mà Tô công tử nhìn không thấu là ai? Chắc là một vị cao nhân nào đó đi.”

Nghĩ tới người này, mắt Tô Ngọc Li ngay lập tức trở nên nhu hòa, Quân Lâm ần ần đoán được thân phận người kia, quả nhiên, từ trong miệng Tô Ngọc Li, Lâm nghe được cái tên quen thuộc kia.

“Quả thật là một vị cao nhân, người kia huynh cũng quen, đó chính là Lâm Tử Lộc.”

Mặt Quân Lâm hơi biến sắc, cả người tan mát ra lãnh khí, cũng không quay đầu lại nhìn Tô Ngọc Li nữa, xoay người rời đi, đi thẳng về phía phòng Lâm Tử Lộc.

Trong phòng, Lâm Tử Lộc còn đang ngủ say, chần bị nàng rơi trên mặt đất, cả người co ro, cuộn tròn lại vì lạnh. Quân Lâm cúi người xuống, thay nàng nhặt lên chăn, nhẹ nhàng đắp lên trên người cho nàng, nhìn dung nhan ngủ say của Lâm Tử Lộc, đáy mắt cũng trở nên ôn nhu, khóe miệng không tự giác cong cong.

Kỳ thực Quân Lâm cũng cảm thấy cách làm người của Lâm Tử Lộc khiến người ta khó hiểu, trong đầu nàng tựa hồ có chứa rất suy nghĩ lý kỳ cổ quái, làm cho hán tò mò muốn tìm hiểu nàng kỹ càng hơn.

Lời Tô Ngọc Li nói rất đúng, bản thân hán rất muốn biết bản thân là ai, hiện tại, ngoài tên ra hán căn bản không nhớ chút ký ức nào khác. Nhưng mà nơi đây lòng luôn có một thanh âm nói với hán, nếu hán nhớ lại tất cả, hán sẽ không thể giống tiếp tục sống cuộc sống vô lo vô ưu cùng Lâm Tử Lộc nữa, nói không chừng còn có thể cuốn nàng vào trong nguy hiểm.

Quân Lâm lấy ngọc bội trong ngực ra, ánh trăng từ ngoài cửa sổ tiến vào, chiếu lên trên miếng Phi Thúy xanh biếc, hiện lên chữ “Lâm”, lạnh lẽo buồn tẻ.

Cảm giác đau đầu ngay lập tức kéo tới, hán đưa tay che đầu, ngọc bội từ trong tay rơi xuống, rơi trên mặt đất, một tiếng giòn vang vang lên, miếng ngọc bôi hoàn hảo không hề bể vỡ.

Lâm cố sức xoay người, muốn nhặt lên mảnh ngọc bội, nhưng mà trong đầu truyền đến từng đợt rồi lại từng đợt đau đớn làm cho hần quý gục trên mặt đất, trước mắt hần dần dần trở nên mơ hồ, tay còn chưa đụng tới miếng ngọc bội, đã hôn mê ngã xuống đất.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lâm Từ Lộc từ trong mộng tỉnh lại, nàng thích ý duỗi thắt lưng, tiếp theo xoay người muốn xuống giường. Nàng sững người một cái như thể nào chân nàng hình như giẫm lên một cái gì đó mềm mại, nàng đưa tay xoa xoa hai mắt buồn ngủ, ánh mắt mông lung, cúi đầu thì ngay lập tức nhìn thấy hóa ra là cái thứ mềm mềm đó là tiểu Lâm từ!

Nàng ngồi xổm bên người hần, tay lay lay hần, lại phát hiện thể nào cũng đều không thể lay tỉnh hần làm cho nàng sợ tới mức chỉ kịp dùng một kiện áo choàng bao đắp lên người hần, chạy ra ngoài tìm người giúp đỡ.

“Tô huynh! Tô huynh! Lưu Bảo Trai có đại phu không? Lâm bị té xỉu, các người mau chóng tới cứu hần!” Nàng vội vội vàng vàng chạy như điên đến trước cửa phòng Tô Ngọc Li.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ, Hoàng Hậu Này Trăm Định Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Nàng nghiêm trọng hoài nghi giữa bọn họ có gian tình

Xuân thay đại phu xem mạch cho Lâm, thần sắc nàng cực kì phức tạp, nàng ấy nhìn về phía Tô Ngọc Li, Lâm Từ Lộc ở một bên cũng theo vậy nhìn về phía Tô Ngọc Li.

Cảm nhận được hai đạo ánh mắt khẩn thiết dừng trên người mình, Tô Ngọc Li mở miệng nói: “Xuân, có gì thì cứ nói đi, không cần cố kị.”

Xuân gật đầu, buông cổ tay Lâm ra: “Lâm công tử mạch tượng thật là hỗn loạn, trong người ngày ấy hình như có một loại kỳ độc, hơn nữa đã trúng độc được một thời gian dài rồi, thuộc hạ cũng không biết đây là loại độc gì. Hơn nữa, có thể lần độc phát trước đã làm cho ngài ấy mất trí nhớ, còn có...” Nói tới đây nàng dừng một chút, lại một lần nữa nhìn về phía Tô Ngọc Li, “Ngài ấy hẳn là có nội công rất thâm hậu, hiện tại trong cơ thể ngài ấy đang mãnh liệt tranh đấu với chất độc kia, sớm hay muộn sẽ có một ngày Lâm công tử sẽ không chịu nổi, nhiều nhất, nhiều nhất thì ngài ấy chỉ có thể kiên trì một tháng.”

Nghe hết mấy lời này, Lâm Từ Lộc ngạc nhiên, hoảng sợ tròn tròn mắt, nàng còn cho rằng Lâm bị mất trí nhớ là vì đầu bị đập vào tảng đá, mấy chuyện như vậy trên phim truyền hình đều có, qua một thời gian tự nhiên sẽ hần sẽ nhớ lại, không nghĩ tới việc mất trí nhớ của hần lại có nguyên nhân sâu xa như thế, nàng mím môi, hơi tự trách nói: “Đều là do ta, đều do ta trước kia không có sớm dẫn hần đi tìm đại phu, còn suy nghĩ đơn giản, cho rằng hần bị như vậy giống như trên TV, thật sự là do ta, do ta hại hần...”

Tô Ngọc Li gọi nàng một tiếng: “Tiểu Lộc.”

Thấy nàng ngẩng đầu lên nhìn hần, hần mới tiếp tục nói: “Huynh đừng lo lắng quá, dựa vào thân phận của Lâm huynh, hẳn là rất nhanh thôi sẽ có người tới đón của huynh ấy, tin tưởng bọn họ đã có sẵn biện pháp cứu Lâm huynh, dù sao huynh ấy đã bị trúng độc nhiều năm, chắc đã sớm có biện pháp khống chế độc tố, không phải sao?”

Giọng nói ấm áp của Tô Ngọc Li có thể làm cho người nghe bình tĩnh lại, Lâm Từ Lộc cũng không nghĩ nhiều nữa, nhưng mà...

Nếu như có người tới đón Lâm, vậy bọn họ sẽ phải tách ra sao? Trong lòng Lâm Từ Lộc có chút luyến tiếc, từ lúc xuyên không đến địa phương xa lạ này, người đầu tiên nàng nhận thức chính là Lâm, nàng đã sớm coi hần là người nhà của mình rồi. Trên đời này, chia ly luôn làm cho người ta đau lòng nhất.

“Tiểu Lộc, huynh vẫn nên về phòng trước, thay quần áo đi, nếu không thanh danh của huynh khó giữ được.” Hiếm khi Tô Ngọc Li lại lên tiếng trêu đùa nàng.

Lâm Từ Lộc cúi đầu, phát hiện bản thân mình quần áo không chỉnh tề, áo khoác ngoài cũng chưa mặc, nàng xấu hổ cười, sau đó từ trong ngăn tủ lấy ra bọc hành lý, chạy về phía phòng Lâm để thay quần áo.

Xác định Lâm Từ Lộc đã rời đi, Tô Ngọc Li mới hỏi thêm mấy câu: “Lâm thật sự là có nội công thâm hậu sao?”

“Đúng vậy, thừa công tử.” Xuân chắc chắn khẳng định nội lực của Lâm công tử rất thâm hậu, theo mạch tượng của ngài ấy, nàng có thể cảm giác được rất rõ ràng điểm này.

“So với Thu và Đông thì sao?”

“Hai người đó không có cơ hội thắng, nếu Thu và Đông cùng nhau tiến lên thì miễn cưỡng đánh ngang tay.”

Tô Ngọc Li ngưng mi, Thu và Đông, hai thuộc hạ này dưới tay hần cũng đều là cao thủ số một số hai trên giang hồ, không nghĩ tới một hoàng tử trong thâm cung thể nhưng lại có nội công thâm hậu đến vậy. Hơn nữa... Hần nhìn về phía Lâm, đang nằm hôn mê trên giường đánh giá một chút, hơn nữa nghe

đồng là Thất hoàng tử không hề được chút sủng

ái nào, tên là Lê Vương Quân Lâm.

Người trong thiên hạ chỉ biết rằng trong hoàng cung có một vị Thất hoàng tử, từ nhỏ đã khắc mẫu phi mình, hơn nữa tư chất ngu dốt, diện mạo xấu xí kì dị. Ha ha, đây đúng trò cười lớn nhất thiên hạ! Người trên giường có điểm nào giống với lời đồn chứ.

Khi Lâm Từ Lộc thay quần áo xong, bước vào phòng lần nữa, ngay lập tức đập vào mắt nàng là cảnh Tô Ngọc Li đang không hề chớp mắt nhìn chăm chăm Lâm, trong đầu Lâm nhanh chóng nổi lên những suy nghĩ cổ quái, nàng nghiêm trọng hoài nghi hai người này có tư tình, nàng thường xuyên nhìn thấy hai người bọn họ đăm đăm nhìn nhau, còn thỉnh thoảng liếc mắt đưa tình nữa. Hiện tại Lâm sinh bệnh, Tô Ngọc Li còn thương cảm nhìn hẩn như vậy, trông mắt cũng không muốn rời khỏi người Lâm một chút, chắc chắn, thật sự là tình thâm nghĩa trọng.

“Chúng ta đi dùng đồ ăn sáng đi, huynh ấy phỏng chừng còn phải ngủ vài canh giờ nữa mới tỉnh lại được.” Tô Ngọc Li đột nhiên lên tiếng.

“A, huynh nói với ta sao?” Lâm Từ Lộc từ trong dòng suy nghĩ bừng tỉnh, ngón tay sững sờ chỉ về phía bản thân mình.

“Bằng không thì nói với ai nữa. Đi thôi, không nên nhìn dỗi.” Tô Ngọc Li cười khẽ, quanh thân tỏa ra hương thơm của trà.

Lâm Từ Lộc quay đầu liếc nhìn về phía Lâm một cái, vẫn là nên ngoan ngoãn đi theo Tô Ngọc Li đi dùng cơm vậy, nàng nghĩ dù sao người yêu thương Lâm nhất là Tô huynh đây đều đã nói không có việc gì rồi, nàng việc gì còn phải ở đây sốt ruột không yên chứ.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ, Hoàng Hậu Này Trẫm Định Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Khai trương, quán lẩu miễn kỳ lâm

Từ sau trận té xỉu ngày đó, khi Lâm tỉnh lại, hẩn giống như trở về lúc ban đầu nàng gặp hẩn vậy, sạch sẽ thuần túy, còn có điểm ngọc ngọc hồ đồ.

Mấy ngày nay tất cả mọi người đều bận rộn vì khách sạn sắp khai trương, Lâm tựa như đuôi nhỏ của nàng, lúc nào cũng đi theo sau người, mỗi ngày đều xoay chung quanh nàng, nàng không nhường hẩn thì hẩn ngay lập tức khóc lóc, giống như một đứa trẻ vậy.

Cuộc sống cả ngày phải đấu trí cùng Lâm cuối cùng cũng qua, rốt cục đến ngày khai trương quán lẩu.

Tiệm mới khai trương tự nhiên là không thể thiếu chiêng trống, tiếng động ồn ào, pháo liên thanh. Vì lão bản là đại nhân vật đến từ đế đô nên có rất nhiều người đến vây xem, Đoàn gia chủ cũng mang theo mấy người quyền quý ở địa phương này đến ủng hộ.

“Cảm tạ các vị tới tham gia nghi thức khai trương tiệm Miễn Kỳ Lâm của chúng ta, hôm nay 100 vị khách nhân đầu tiên có thể thưởng thức miễn phí thức ăn trong quán, đợi lát nữa mời các vị đến bên kia xếp hàng đăng ký.” Nói xong, Lâm Từ Lộc sai người từ trong nhà nâng ra mấy cái bàn, đặt trước cửa tiệm.

Mọi người cảm thấy rất kỳ quái, vì sao muốn đặt tại bàn ở bên ngoài cửa tiệm chứ không phải là bên trong, hơn nữa cái bàn này ở giữa còn có rãnh lõm hình tròn, không biết là dùng để làm cái gì, bất quá người đăng ký đã xếp thành một con hàng dài, nhìn không thấy điểm dừng.

Thừa dịp bọn tiểu nhị tiếp đón khách nhân, Lâm Từ Lộc đi về hướng đoàn người của Đoàn gia chủ để chào hỏi mấy câu, nàng chấp tay: “Hoan nghênh các vị, vị trí của mấy vị đã chuẩn bị tốt, bên này mời.”

Đoạn Chi Vân đi theo phía sau bọn họ, lúc nàng ta đi tới gần chỗ Lâm Từ Lộc nhẹ nhàng kéo tay áo Lâm Từ Lộc, nũng nịu nói: “Lộc công tử, huynh còn nhớ kỹ tiểu nữ tử không?”

Lâm Từ Lộc quay đầu nhìn về phía Đoạn Chi Vân, gật gật đầu nói: “Tự nhiên là nhớ kỹ.” Đoạn Chi Vân vừa nghe vậy, mặt mày lập tức hớn hờ, nhưng lập tức nàng ấy lại nghe Lâm Từ Lộc nói thêm: “Chính là người ngày ấy khiêu vũ ở thọ yến của Đoàn gia chủ đúng không? Lần sau khiêu vũ cũng nên cẩn thận một chút, chớ để bản thân bị thương.”

Đoạn Chi Vân xấu hổ, giận dữ không thôi, tay dần dần nắm chặt khăn tay, nàng không nghĩ tới một lần múa thất bại lại khiến Lộc công tử có ấn tượng khắc sâu đến thế, về sau nàng còn tiếp cận công tử như thế nào nữa?

Đoàn người được dẫn đến một khu có kiểu ghế lô khác biệt, đây là vì Lâm Từ Lộc dựa theo quy cách bố trí của quán lẩu ở hiện đại. Đúng vậy, Miễn Kỳ Lâm lấy như vậy phong cách phương tây, kỳ thực là một nhà quán lẩu.

Trong phòng trừ bỏ hai cái bàn tròn và một ít ghế dựa ở ngoài, còn có mấy tấm bình phong, vài cái bàn đồ ăn và mấy cái giá, còn có rất nhiều bồn hoa. Từ đầu đến cuối tin tưởng Lâm Từ Lộc, ở trong phòng bố trí thực vật xanh sẽ làm người ta có cảm giác càng thoải mái, vô luận là Lục La trước cửa hay là Quân Từ Lan ở bên cửa sổ, đều làm cho cả căn phòng nhỏ có vẻ thật tươi mát, hoàn toàn phù hợp thẩm mỹ của Lâm Từ Lộc.

Vốn nàng muốn làm sofa, nhưng mà kinh phí nàng có hiện giờ không đủ, hơn nữa quá trình làm sofa rất phức tạp, không kịp hoàn thành cho ngày khai trương, vì thế nàng đơn giản chế tạo chút đệm mềm cột vào ghế ngồi để khách nhân tựa lưng cho thoải mái.

”Lộc công tử, kiểu ghế dựa này thật sự là kì diệu nha, ta cũng muốn làm một ít đệm mềm như vậy.” Có một người mở miệng nói đến chuyện này, mà những người còn lại nghe vậy đều gật đầu phụ họa.

”Các vị khen thật rồi.” ở trong lòng Lâm Từ Lộc cười trộm, nếu bọn họ nhìn thấy ghế sofa không biết họ sẽ có kiểu phản ứng như thế nào, bất quá nàng không có tính toán tay truyền nghề ra ngoài, tốt nhất ghế sofa chỉ có Mễ Kỳ Lâm của nàng có, dù sao vật hiếm có mới là trở nên quý giá.

Lúc này, mấy gã sai vặt bụng nòi đi vào, mọi người cúi đầu hướng về phía trong nồi tò mò xem.

Gã sai vật đi theo sau, từ trong khay lấy ra mấy khối Viêm Hỏa thạch để rãnh lõm hình tròn ở giữa bàn, rãnh lõm được trải qua xử lý đặc thù, có thể chịu được nhiệt độ cực nóng của Viêm Hỏa thạch.

Nói đến chuyện Viêm Hỏa thạch, may mà nàng quen biết Tô Ngọc Li, nếu không phải vì ngày ấy ở bên trong Lưu Bảo Trai nàng nhìn thấy vật này, đại khái nàng còn không thể nghĩ đến chuyện muốn mở một quán lẩu ở thời cổ đại.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ, Hoàng Hậu Này Trẫm Định Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Mặt dày vô sỉ, nhận hạ lễ

Viêm Hỏa thạch là một đồ tốt có đặc tính khá đặc biệt. Khi Viêm Hỏa thạch gặp lửa ngay lập tức sẽ sinh ra nhiệt độ cực nóng, nhưng cũng không thể phát ra ngọn lửa. Mọi người đều không chân chính ý thức được tác dụng này của nó, ở trong ngành ẩm thực Viêm Hỏa thạch có thể phát huy công dụng tốt nhất.

Đặt Viêm Hỏa thạch vào rãnh lõm hình tròn trên bàn, ở bên trên cho thêm chút lửa để nó sinh ra nhiệt, cuối cùng đặt nồi chim uyên ương đặc chế bên trên, rốt cục cuối cùng mọi người cũng có thể chứng kiến món lẩu thần kỳ.

Cả đám người đều rời ghế ngồi, đứng lên, hai mắt mở to nhìn chằm chằm một nồi canh màu đỏ trước mắt.

”Lộc công tử, đây là món lẩu theo lời công tử nói sao?” Nhìn nồi lẩu ở giữa bàn đang bốc lên từng trận khói trắng, xem như Đoạn Lệ được mở mang tầm mắt, ông ta cũng chưa từng thấy có người dùng Viêm Hỏa thạch vào mục đích như thế này bao giờ.

”Hôm nay bữa trưa của chúng ta chính nồi canh này sao? Có thể uống no sao?” Tuy rằng món ăn này làm cho bọn họ cảm thấy mới lạ, nhưng Đoạn Lệ cũng không muốn thừa nhận nồi canh là mĩ vị hiếm có.

”Đương nhiên không phải như vậy.” Lâm Từ Lộc khoát tay, sau đó dõng bước đứng một bên lộ ra mấy thị nữ đứng đằng sau này giờ.

Chỉ thấy bọn thị nữ bưng lên một bàn đầy đồ ăn đi tới, lúc này bọn họ mới phát hiện cái giá trên bàn là dùng để đặt đồng đồ ăn này, một bàn đồ ăn trông không lúc trước giờ đã trở nên trật chội chen chúc.

”Kế tiếp, các thị nữ trong tiệm chúng ta sẽ hướng dẫn các vị phương pháp lẩu ăn, hôm nay trong tiệm chỉ sợ có nhiều chuyện phát sinh, Lộc mỗ xin được cáo lui trước, xin lỗi không thể tự mình tiếp các vị được.” Lâm Từ Lộc hướng về phía mọi người chấp tay, chuẩn bị đi ra bên ngoài xem mấy bàn ăn đặt ngoài cửa tiệm như thế nào rồi.

”Lộc công tử!” Nghe nói Lâm Từ Lộc phải rời đi, Đoạn Chi Vân ngồi không yên được nữa rồi, ngay lập tức đứng dậy.

Lâm Từ Lộc đi đến bên người nàng, hỏi: “Đoạn tiểu thư có gì phân phó?”

Bỗng chốc Lâm Từ Lộc đã đi đến gần chỗ nàng ta như vậy làm cho mặt Đoạn Chi Vân trở nên ửng đỏ, nhỏ giọng nói: “Hôm nay lẩu của Lộc công tử khai trương, Đoạn phủ vì công tử chuẩn bị chút hạ lễ...”

Lâm Từ Lộc chỉ kịp bắt được “Hạ lễ”, sau đó cả phòng ngay lập tức trở nên bất động thanh sắc, mọi người trong phòng này ai cũng đều nghe rõ giọng nói của Lâm Từ Lộc, không biết có phải mình nghe nhầm không, hôm nay khai trương được người đến ủng hộ lại còn được hạ lễ, đúng là Lâm Từ Lộc nàng trượng võ lớn rồi, nhưng Lâm Từ Lộc vẫn cẩn thận hỏi lại: “Thật xin lỗi Đoạn tiểu thư, mới vừa rồi tại hạ không nghe rõ lời tiểu thư nói, có thể nói lại lần nữa hay không?”

Đoạn Chi Vân nhẫn nại lặp lại lần nữa: “Đoạn phủ vì Lộc công tử chuẩn bị hạ lễ để chúc công tử khai trương lẩu lâu đại cát đại lợi.”

”Các vị có thể đến dự ngày khai trương của quán lẩu Mễ Kỳ Lâm đã cấp mặt mũi Lộc mỗ rồi, tại hạ sao có thể thu phần đại lễ này?” Lâm Từ Lộc khiêm nhường cự tuyệt, tự bản thân cũng vì mấy lời ghé thăm của mình mà nổi da gà.

”Không, không, tửu lâu của Lộc công tử khai trương theo lý nên nhận lấy chút hạ lễ này, Mạc phủ ta cũng chuẩn bị chút lễ mọn nhưng ta nghĩ trong tửu lâu đông người không tiện đưa cho Lộc công tử trẻ một chút ta sẽ trực tiếp cho gia nô đưa đến tiệm Lư Bảo Trai.” người Mạc phủ ngồi cũng không yên, vội vàng tỏ vẻ bản thân cũng có hạ lễ.

”Trần phủ ta cũng có, trẻ chút sẽ cho người đưa đến Lư Bảo Trai, mong Lộc công tử nhận lấy chút lễ mọn.” Trần phủ cũng lên tiếng.

”Lương phủ cũng là...”

”Đường phủ...”

“...”

Ai nấy đều ồn ào nói một lát nữa sẽ đưa lễ vật đến Lư Bảo Trai, trong đầu Lâm Tử Lộc đều đã vẽ ra hình ảnh các hộp quà to hộp quà nhỏ được mang tới Lư Bảo Trai, ánh mắt lấp lánh thích thú nhưng ngoài mặt vẫn làm ra vẻ miễn cưỡng mà nhận lấy những hạ lễ này: “Àn... Các vị đều nói như vậy, Lộc mỗ chỉ đành làm một người mặt dày mà nhận vậy.”

Thấy Lâm Tử Lộc muốn nhận hạ lễ, lập tức Đoạn Chi Vân tiếp nhận một hộp gỗ từ trong tay tì nữ tiểu Mai, vừa mở hộp gỗ ra vừa nói: “Năm trước có người quen Vân Du Tử Hải mang về một miếng băng ngọc Ngân Liên hoa.”

Đây là miếng ngọc được chạm khắc tinh tế đẹp đẽ tuyệt luân, so với Ngân Liên hoa chân chính còn có nhiều một tia linh khí, phảng phất còn ngửi thấy mùi của Ngân Liên hoa.

Thật không tầm thường, thật sự có hương hoa.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ, Hoàng Hậu Này Trẫm Định Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Ngân liên xinh đẹp, tửu lâu phiêu hương

”Đoạn tiểu thư, xin hỏi mùi hương này từ đâu tỏa ra?” Lâm Tử Lộc hỏi, sau đó tiến đến gần chỗ Đoạn Chi Vân một bước, cẩn thận xem xét, xác nhận thật sự có Ngân Liên mùi hoa.

Đoạn Chi Vân nhìn khuôn mặt tuấn tú của Lâm Tử Lộc phóng đại ngay trước mắt, rất là ngượng ngùng, cả thanh âm trả lời cả nàng đều trở nên mềm mại và tinh tế: “Công tử có điều không biết, nghe nói này Ngọc Thạch này nuôi dưỡng ở bụi Ngân Liên hoa nhiều năm, sau lại dùng Ngân Liên hoa ngâm vào nước rồi ngâm miếng ngọc trong nước đó bảy bảy bốn chín ngày, tạo hình của miếng ngọc cũng là hình Ngân Liên hoa, trông rất sống động, hơn nữa miếng ngọc mang hương thơm tự nhiên của Ngân Liên hoa.”

Lâm Tử Lộc tiếp nhận hộp gỗ từ trong tay Đoạn Chi Vân, nhìn chằm chằm miếng ngọc trong suốt được chạm hình Ngân Liên hoa trong hộp, không hiểu vì sao nàng lại nhớ tới đêm hôm đó, cái đêm nàng gặp Lâm, một rừng Ngân Liên hoa màu tím điểm dứa lẳng lơ, ánh trăng thì lạnh lùng, Ngân Liên hoa thì xinh đẹp.

”Công tử có thích không?” Đoạn Chi Vân nhìn ra là Lâm Tử Lộc đều có hứng thú với miếng ngọc này, yêu thích không buông tay, bởi vì Lâm công tử nhìn nó đến ngây người, xem ra nàng tốn công sức để lấy món đồ này từ chỗ phụ thân thật là đáng giá.

”Ta rất thích, đa tạ Đoạn tiểu thư, đa tạ Đoàn gia chủ.” Lâm Tử Lộc nghe được câu hỏi của Đoạn Chi Vân mới hoàn hồn, hướng về phía hai người bọn họ nói lời cảm tạ, chính là như thế nào nàng lại cảm thấy hình như sắc mặt của Đoàn gia chủ có chút không cao hứng.

Mặt Đoạn Lệ miễn cưỡng hiện lên một nụ cười tươi tắn, kỳ thực tâm can ông đang đau như cắt, miếng ngọc kia chính là bảo bối trân quý nhiều năm của ông, hiện tại ông không muốn nhìn cái hộp gỗ kia đến một lần vì ông sợ bản thân mình sẽ không nhìn được mà muốn cướp nó về: “Không cần phải cảm tạ nhiều như vậy, Lộc công tử không phải còn có chuyện sao? Chúng ta không làm phiền công tử rồi chứ?”

”Khôn sao, bây giờ Lộc mỗ rồi đi vẫn kịp, Lộc mỗ xin cáo từ, mời các vị từ từ dùng bữa.” Lâm Tử Lộc đóng cái hộp, nâng bước rời khỏi gian phòng.

Đoạn Chi Vân lưu luyến nhìn theo bóng lưng của Lâm Tử Lộc, quay đầu nhìn phụ thân, trong lòng có chút tức giận, nhỏ giọng nói trách cứ Đoạn Lệ: “Phụ thân, ngài sao lại đuổi Lộc công tử đi?”

”Phụ thân làm sao lại muốn đuổi hắn đi chứ, không phải hôm nay Lộc công tử còn có nhiều chuyện phải lo sao? Chúng ta không thể làm hồng đại sự của người ta, con hiểu chưa.” Đoạn Lệ sợ nữ nhi bảo bối của ông biết, thật ta ông đuổi Lâm công tử đi vì ông đau lòng, miếng ngọc bội kia ông không cam tâm tình nguyện tặng cho Lâm Tử Lộc, nếu Đoạn Chi Vân biết chắc chắn nàng sẽ giận ông mấy ngày.

”Đại sự... Đúng, may mà phụ thân nhắc nhở nữ nhi, bằng không Lộc công tử sẽ nghĩ nữ nhi là một người không hiểu chuyện rồi.” Đoạn Chi Vân cũng là một người dễ lừa gạt, ông chỉ cần tùy tiện nói hai ba câu đã dễ dàng.

Lâm Từ Lộc đi ra khỏi phòng, đi thẳng một mạch đến tận cửa lớn, quả thật là nàng gặp rắc rối lớn rồi.

Nàng vốn cho rằng để khách nhân xếp hàng là một lựa chọn tốt, như vậy 100 khách nhân đầu tiên sẽ có thể xác định dễ dàng mà được hưởng ưu đãi. Nhưng nàng không hề nghĩ đến dòng người xếp hàng dài tít tắp, nhìn mãi cũng không thấy điểm dừng, hiện tại nếu nàng đột nhiên nói mấy người khách xếp hàng phía sau, số lượng khách đã đủ, những người kia chắc chắn sẽ làm phật lòng bọn họ.

“Mọi người xin yên lặng một chút.” Lâm Từ Lộc nhận ra tình huống này, nàng cần phải xử lý thật tốt nếu không sau này lượng khách đến quán lẩu sẽ bị hạn chế. Nàng chạy đến giữa đám ông, nói to đủ để đám đông có thể nghe rõ.

“Hôm nay là ngày khai trương của tửu lâu, không ngờ chuyện này lại tạo thành cho mọi người, Lộc mỗ thật sự thật xin lỗi, Lộc mỗ ở đây nhận lỗi với mọi người. Hôm nay trong tửu lâu đã không còn bàn trống, mọi người cũng có thể thấy được, huống hồ Lộc mỗ mở cửa làm ăn buôn bán cũng không thể để mọi người ăn uống miễn phí, bằng không ngày mai Lộc mỗ sẽ phải ngủ ngoài đường mất, các vị sẽ thu nhận Lộc mỗ sao?”

Lâm Từ Lộc nói lời này xong liền làm cho đám ông cười vang, ai nấy đều tỏ vẻ nguyên ý dẫn nàng về nhà.

“Như vậy đi, hôm nay các vị đã vất vả một chuyến, vất công đi lại để cổ vũ Lỗ mỗ, vậy Lộc mỗ quyết định hai ngày tiếp theo đồ ăn trong Mễ Kỳ Lâm sẽ được giảm phân nửa, các vị thấy như thế nào? Như vậy tất cả mọi người đều có cơ hội để thưởng thức rồi.”

Lâm Từ Lộc hướng về phía bọn họ tung ra ưu đãi thật lớn, tuy rằng chuyện này sẽ làm cho tửu lâu của nàng trong hai ngày tiếp theo không thu được lợi nhuận, nhưng phỏng chừng người trong toàn thành đều biết đến tửu lâu của nàng vì lần ưu đãi này, đây có thể xem là cơ hội vô cùng tốt để tuyên truyền cho Mễ Kỳ Lâm, vì sao nàng lại không dùng cơ chứ.

Trong đám người tiếng reo hò truyền ra, vốn bọn họ đều ôm ý nghĩ tay không mà về, tự nhiên lại có được hi vọng mới, sao không vui mừng cho được.

Mấy bàn lẩu đặt ở trước cửa quán lẩu, thỉnh thoảng lại tỏa ra mùi hương mê người, trong lúc bọn họ xếp hàng nhìn mấy khách nhân bên trong ăn hăng say thích thú, càng làm cho bọn họ, những người chưa được ăn thử, hạ quyết tâm tới Mễ Kỳ Lâm ăn thử một lần cho biết.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ, Hoàng Hậu Này Trầm Định Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 38: Kinh thế giai nhân, không là địch

Bận nguyên một ngày, khi trời đã rất trễ rồi Lâm Từ Lộc đã rời trở lại Lưu Bảo Trai.

Còn chưa đi đến gần Lưu Bảo Trai, nàng đã nhìn thấy có một người đang ngồi trên bậc thềm trước cửa tiệm.

Tập trung nhìn kỹ, hóa ra là Tiểu Lâm Từ, hai tay hấn chống má, ngồi trên thềm đá ở trước cửa Lưu Bảo Trai, hai mắt hấn sáng quắc nhìn chăm chăm về phương hướng nàng bên này.

Thấy nàng đã trở lại, hấn nhanh chân chạy về phía bên này, đến gần Lâm Từ Lộc liền ôm cổ nàng.

“Nương tử, nàng sao lại không mang theo người, đi một mình vào ban đêm rất nguy hiểm.” Giọng nói của Quân Lâm tràn đầy lo lắng vang lên trên đầu nàng.

Lâm Từ Lộc còn tưởng rằng Lâm muốn trách cứ nàng vì không mang theo hấn đến tham gia nghi thức khai trương ngày hôm nay, không nghĩ tới hấn vừa mở miệng thì chỉ nhắc đến an nguy của nàng, trong lòng nàng nhất thời cảm thấy ấm áp.

“Ta bây giờ là một đại nam nhân đó, không ai dám khi dễ ta đâu.” Tâm tình Lâm Từ Lộc thư thái, từ trước đến giờ nàng đều chỉ có một mình, đó đã trở thành thói quen rồi.

“Nói cũng đúng, nương tử hiện tại là nam nhân, còn là một nam nhân xấu như vậy, ai để ý chứ.”

Lâm Từ Lộc xù lông, cái gì, nàng thật sự rất xấu sao? Nàng phẫn nộ đẩy người Lâm dậy giờ vẫn ôm nàng ra, phẩy tay áo, giận dỗi bỏ đi.

Lâm đi theo đến phòng của Lâm Từ Lộc, thấy nàng vẫn còn mất hứng, còn đặc biệt chủ động đắp lưng cho nàng: “Lâm biết cả ngày nay nương tử đã vất vả, tại sao lại không mang theo Lâm đi cùng, khẳng định một người nương tử chủ trì mọi việc rất mệt.”

Một ngụm trà trong miệng nàng kém chút nữa đã phun ra, nếu nàng mang theo hấn, phỏng chừng toàn bộ căn tửu lâu đều ầm ĩ, phỏng chừng hấn đến đó không phải là hỗ trợ nàng, mà là thêm phiền phức cho nàng mới đúng. Nàng ho khan hai tiếng, nói: “Khụ khụ, tiểu Lâm tử, không cần đắp lưng, người lại đây ngồi đi.”

“Hôm nay ta chiếm được một cái bảo bối.” Lâm Từ Lộc thần bí, cao hứng nói.

”Bảo bối gì vậy?” Lâm bày ra một bộ dáng thật chờ mong, vĩnh viễn hân hoan phối hợp với nàng.

”Là một trân bảo hiếm có, ta thật sự rất thích nó, bất quá vẫn là tặng lại cho tiểu Lâm từ đi, xem thấy nó hợp với ngươi hơn.” Kỳ thực khi ánh mắt đầu tiên của Lâm Từ Lộc rơi lên miếng ngọc chạm hình Ngân Liên hoa kia, nàng đã nảy ra ý định đưa nó cho Lâm rồi, vì nó rất phù hợp với khí chất vừa hân, vừa thần bí, vừa cao ngạo. Bất quá kiểu khí chất đó chỉ xuất hiện khi hân trầm lặng không nói gì mà thôi.

Nghe thấy Lâm Từ Lộc muốn tặng lễ vật kia cho hân, tâm tình Lâm trở nên đặc biệt vui vẻ, mắt không chuyển, chăm chú nhìn nàng, thẳng đến khi nàng mở cái hộp gỗ phong cách cổ xưa kia ra.

Cái hộp cách hân rất gần, ngay lập tức một cỗ mùi hương của Ngân Liên hoa tỏa ra, Lâm còn chưa kịp thưởng thức miếng ngọc kia, ngay tức khắc sắc mặt hân đại biến, ngất đi, ngã xuống đất.

Biến hóa này làm cho Lâm Từ Lộc sợ hãi, nàng đang muốn chạy ra ngoài gọi Xuân lại đây, thì đã nhìn thấy hai bóng đen vọt vào phòng từ cửa sổ.

Nàng có sức bình tĩnh, không cảm nhận được sát ý trên hai người bọn họ, Lâm Từ Lộc cũng yên tâm, hai người áo đen kia đặt Lâm lên giường.

Một người trong đó xem mạch cho Lâm, hình như là một đại phu. Nàng thật lo lắng muốn biết tình hình sức khỏe của Lâm, nàng lại không biết hai người này là người nơi nào, xông vào đây liền xem mạch cứu người, chứ không phải giết người, chắc hẳn là người quen của Lâm, vì thế hỏi: ”Các người là ai? Là bang hữu của Tiểu Lâm từ sao?”

Một trận lặng im.

Không ai để ý đến nàng, Lâm Từ Lộc tự biết nếu cố dò hỏi thêm cũng chỉ làm bản thân nàng mất mặt mà thôi, nên nàng ngoan ngoãn đứng một bên, một người nhìn giống đại phu bắt mạch xong thì lấy một viên dược từ trong lọ thuốc ra, cho Lâm ăn, còn còi áo Lâm, hình như là muốn châm cứu.

Đến khi người đại phu kia xong việc, thì đám người Tô Ngọc Li cũng đã chạy nơi, có người xâm nhập Lưu Bảo Trai vậy mà người của hân mãi một lúc sau mới phát hiện ra sự xuất hiện của hai người áo đen này.

”Không biết mấy các hạ là người phương nào?” Tô Ngọc Li nhìn về phía người đại phu kia, lễ độ hỏi.

Người kia nhét tay Lâm vào trong chăn, sau đó còi bỏ áo choàng màu đen, lộ ra trường bào màu trắng bên trong, chậm rãi quay người lại.

Một đôi mắt đào hoa, một cái mũi duyên dáng tinh vi, môi hồng răng trắng, da mịn màng như sứ, mặt mày đa tình, hiển nhiên là một kinh thế giai nhân.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ*, *Hoàng Hậu Này Trăm Định Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Lão hồ không phát uy, xem ta là mèo bệnh sao?

Tức Mặc Hành Vân nhìn thật giống một nữ nhân, hân lạnh nhạt tiếp thu ánh mắt kinh diễm của bọn họ, một lát sau, hân mới mở miệng cắt ngang tưởng tượng của bọn họ: ”Bản thân y là người phương nào không quan trọng, nếu có thể làm cho bản thân y một mâm hoa đào tô, bản thân y đây có thể cân nhắc nói cho các người biết thân phận của ta.”

”Hi hi.” Lâm Từ Lộc nhìn không được cười ra tiếng, hơn nữa thành công khiến cho mọi người chú ý.

”Cười cái gì, có cái gì buồn cười sao?” Tức Mặc Hành Vân quát, còn không có người nào dám vạch trần hân một cách trần trụi như thế này.

Lâm Từ Lộc che miệng lại: ”Không buồn cười, một chút cũng không buồn cười, các người tiếp tục, tiếp tục đi.”

”Vậy thì mời các hạ dời bước xuống dưới lầu, Tô mỗ lập tức phân phó phòng bếp làm hoa đào tô.” Tô Ngọc Li thức thời vì Lâm Từ Lộc giải vây, Tô Ngọc Li vừa nghe khẩu khí nói chuyện của người này liền biết hẳn là Tức Mặc Hành Vân, khắp thiên hạ người tự xưng thần y, lại còn có mỹ mạo như thế này chỉ có một người, bất quá Tô Ngọc Li rất hiếu kỳ, vì sao hân sẽ cùng Thất hoàng tử quan hệ qua lại thân cận.

”Tốt, không thể ăn món kia thì ta sẽ không nói gì hết.” Hiển nhiên hoa đào tô mới là mục đích cuối cùng của Tức Mặc Hành Vân, hân vui vui vẻ vẻ đi theo Tô Ngọc Li xuống lầu.

Trong phòng chỉ còn lại Lâm Từ Lộc và một người áo đen này giờ vẫn chưa nói gì, người nọ đứng ở đầu giường Lâm, hai mắt nhìn thẳng về phía trước, đôi mắt không có một tia dao động, kém chút làm cho nàng tưởng rằng hân đang ngủ.

Lâm Từ Lộc đi gần về phía giường Lâm, khi cách giường còn hai bước chân thì người nọ cản nàng lại, một mặt người lạ chớ lại gần.

”Ngươi làm gì vậy? Chắc ngươi là thị vệ của hân, cư nhiên dám ngăn cản ta, nếu không có ta cứu, hiện tại các ngươi không biết phải đi đâu để tìm hân.” Lão hồ không phát uy, xem nàng như mèo bệnh sao?

”Các ngươi còn có mặt mũi đến đây, hiện tại lại còn điều vô dương oai với ta, trước kia thì các ngươi đi nơi nào hả? Biết rõ hấn trúng độc còn không chăm sóc hấn cẩn thận, thật là không biết các ngươi làm thị vệ kiểu gì nữa, nếu ta là ngươi, ta đã treo cổ tự sát rồi.”

Lâm Từ Lộc liền thoáng phun ra một đồng lớn chỉ trích, liền cảm thấy cả người uể oải, vừa rồi bị chuyện của Lâm dọa hoảng sợ, làm cho đầu nàng có chút quay cuồng.

Dạ Ân đứng yên ở đầu giường nghe mấy lời này trọn tròn mắt, không biết đây là dã nha đầu tới từ nơi nào, không những nữ giả nam trang, còn ở nơi này hướng phái hấn gào to rống lớn, kém chút nữa rống hấn đến mức sừng sốt.

”Thôi, các ngươi chiều cổ hấn đi, nếu hấn có sơ xuất gì, các ngươi ngay cả...” Nàng nghĩ nửa ngày cũng không tìm ra được một từ thích hợp, dứt khoát vung tay áo, đi đến cái giường nhỏ gần bên cạnh, một mối nằm vật xuống.

Nàng hôm nay đã mệt mỏi cả ngày rồi, bây giờ sức lực nâng tay cũng không có, trực tiếp nhắm mắt, ngay lập tức chìm vào giấc ngủ.

Dạ Ân im lặng, thực sự hấn chưa thấy qua nữ nhân nào như vậy, trong phòng còn có hai đại nam nhân ở đây, thế nhưng nàng ta vừa nằm xuống một cái đã ngủ say, thật là kỳ quái, Dạ Ân cũng ghen nửa ngày cũng không biết dã nữ nhân này là người nơi nào mà lại khác người đến thế, cuối cùng cũng chỉ đành nhắm mắt làm ngơ.

Dưới lầu, Tức Mặc Hành Vân và Tô Ngọc Li đang uống trà hoa.

”Các hạ lần này tới để dẫn người đi sao?” Tô Ngọc Li nhấp một ngụm trà, tò mò hỏi.

”Bản thân y cũng không biết, chuyện này phải xem ý hấn, hấn muốn đi thì đi, hấn muốn lưu liên lưu.” Tức Mặc Hành Vân lại uống một hớp trà lớn, miệng đều là mùi hoa lái, tâm tình thích ý.

”Xem ra các hạ cùng Lâm quan hệ rất tốt, như vậy Tô mỗ cũng không cần phải lo lắng rồi.” Tô Ngọc Li buông chén trà xuống, vì Tức Mặc Hành Vân thêm trà.

”Có bản thân y ở đây, hấn không chết được.” Tức Mặc Hành Vân lại uống một ly trà để lót bụng, loại phương thức uống trà này giống kiểu của Lâm Từ Lộc vài phần.

”Đó là tự nhiên, thần y y thuật cao minh.” Tô Ngọc Li nói tới chỗ này dừng một chút, rồi sau đó lại tiếp tục, ”Nơi này của ta có một loại thảo dược, không biết thần y có hứng thú hay không?”

”Không có hứng thú, ta chỉ muốn ăn hoa đào tổ.” Tức Mặc Hành Vân không chút do dự cự tuyệt, mỹ thực hấp dẫn mới là quan tâm lớn nhất của hấn.

”Cây Yên Vũ hoa này thì như thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ, Hoàng Hậu Này Trẫm Định Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 40: Thất hoàng tử của ta, đừng ép buộc người

Tô Ngọc Li cho người cầm một chiếc hộp ngọc ra đây, tự bản thân mình mở hộp ngọc ra, một ánh sáng kim quang tỏa ra bốn phía, ánh sáng này như ánh mặt trời vậy, giống nhau đều khiến người xem chói mắt, một bông Yên Vũ hoa nằm ở bên trong hộp ngọc.

”Công tử.” Hạ đứng phía sau Tô Ngọc Li nhìn không được mở miệng, nàng rất muốn ngăn cản công tử đưa Yên Vũ hoa cho Tức Mặc Hành Vân. Một gốc cây Yên Vũ hoa này bọn họ vất vả lắm mới tìm được, vốn dĩ muốn công tử dùng nó để bổ huyết, chứ đâu có ý định tặng cho người khác.

Tô Ngọc Li giống như không có nghe được tiếng la của Hạ, nhìn về phía Tức Mặc Hành Vân nói: ”Mấy ngày trước Tô mỗ ngẫu nhiên tìm được cây Yên Vũ hoa này, nhưng lưu lại cũng không có chỗ dùng, nên Tô mỗ muốn hỏi một chút thử xem thần y có cần loại dược này hay không?”

Tức Mặc Hành Vân thông dong đánh giá cây Yên Vũ hoa bên trong hộp ngọc, Yên Vũ hoa đối với hấn cũng không phải loại dược liệu hiếm lạ gì, nhưng mà Quân Triệt khả năng sẽ cần loại dược này. Yên Vũ hoa là một loại dược tốt dùng để bổ huyết thuốc, vào thời điểm máu chót có lẽ còn có thể cứu Quân Triệt một mạng.

Nếu là hấn lấy cây Yên Vũ hoa này, Quân Lâm sẽ phải thiếu hấn một đại nhân tình, chuyện này hấn có lời.

”Ngươi muốn cái gì từ chỗ ta?” Tức Mặc Hành Vân cũng biết, trên đời này không ai cho không ai cái gì.

”Tô mỗ không cần thứ gì từ chỗ thần y, chỉ muốn một cơ hội được thần y đến tận nhà khám bệnh mà thôi.” Tô Ngọc Li lắc đầu.

”Đến tận nhà khám bệnh sao?” Tức Mặc Hành Vân hơi chút nhũn mày.

Thấy Tức Mặc Hành Vân nhũn mày, Tức Mặc Hành Vân còn cho rằng Tức Mặc Hành Vân sẽ không đáp ứng yêu cầu này, dù sao trên đời này đâu có vị thần y là dễ mời đâu, nói thêm: “Tô mỗ sẽ trả thù lao hậu hĩnh, mong thần y đáp ứng.”

Tức Mặc Hành Vân rất dễ nói chuyện, liền lên giọng đáp ứng: “Đến tận nhà khám thì đến tận nhà, được, chỉ một lần, thành giao, khi nào người muốn xem bệnh, hiện tại sao? Vậy thì đi thôi.” nói đi là đi, mắt Tô Ngọc Li nhìn thấy Tức Mặc Hành Vân muốn đi ngay lúc này.

Tô Ngọc Li xấu hổ, mời hán ngồi xuống: “Không phải ngay bây giờ, Tô mỗ cũng không biết là khi nào, đến lúc cần thì Tô mỗ sẽ cho người truyền tin cho thần y.”

Tức Mặc Hành Vân lại nhũn mày, cái chuyện này quá mức chung chung rồi, thôi kệ đi, mi tâm lại giãn ra, đưa tay đoạt lấy qua cái hộp ngọc trên bàn, cắt kỹ, sau đó lại tức giận lên tiếng: “Trước hết cứ cho ta ăn hoa đào tô đã, ăn xong rồi nói chuyện tiếp.”

Hạ nghe thấy vậy, mặt ngẹn đến đỏ bừng, thần sắc Tô Ngọc Li lại rất tự nhiên, chỉ nói một câu: “Tốt.”

Quân Lâm tỉnh lại thì mặt trời đã lên cao, vừa mở mắt, hàn quang trong mắt thoáng hiện.

”Gia, ngài đã tỉnh.” Dạ Ân cảm giác được động tĩnh, xoay người lại, quả nhiên Quân Lâm đã tỉnh.

”Tức Mặc cũng tới rồi sao?” Quân Lâm ngồi dậy, cảm giác cả người đau nhức, vận công mộ chút, nội công thể nhưng chưa khôi phục.

”Thần y nói, bây giờ nội công của ngài vẫn chưa thể khôi phục, ngàn vạn lần không nên vận nội công.” Dạ Ân vội vàng lên tiếng ngăn cản.

Đôi mắt Quân Lâm lạnh lùng quét cả gian phòng, thoáng nhìn thấy trên chiếc giường nhỏ phía bên kia có một bóng dáng màu xanh nhạt, Lâm Từ Lộc đang nằm trên giường, co rút thành một cục, trên người cũng không có đắp chăn.

Nhìn thấy vậy mày kiếm của Quân Lâm nhũn chặt, cả người lạnh khí thấu xương tỏa ra, mạnh mẽ cầm cái chăn trên giường mình đi về phía Lâm Từ Lộc.

Dạ Ân thấy thế, tuy lo lắng, nhưng cũng không dám ngăn cản.

Đi đến cạnh nệm, hàn khí trên người Quân Lâm thoáng chốc thu lại, hán đưa tay ôm lấy nệm.

Nóng, như thế nào lại nóng đến mức độ này?

Quân Lâm bước nhanh, đặt nệm xuống trên giường, tay phủ lên trán nệm, quả nhiên, nệm phát sốt.

”Gọi Tức Mặc Hành Vân lập tức quay lại đây!” Hán không có quay đầu, đối với Dạ Ân phản phó nói.

“Vâng.” Dạ Ân đáp lại.

Không cần mười giây, Dạ Ân đã mang được Tức Mặc Hành Vân tới đây.

”Thất hoàng tử của ta nha, gọi ta là ta sẽ tới, không cần sai người mang ta tới đây theo phương pháp này, người có chuyện gì sao? Nội lực của người rất nhanh sẽ khôi phục, không cần nóng vội.” Tức Mặc Hành Vân sửa sang lại quần áo trên người, còn không hiểu rõ ràng tình huống xung quanh.

”Ít nói nhảm, xem bệnh cho nệm!” Quân Lâm đứng ở một bên, ra lệnh cho hán.

”Ai đây?” Tức Mặc Hành Vân không kiên nhẫn, ngược mắt, nhìn về phía Lâm Từ Lộc” Là một tiểu bạch thỏ sao?”

”Đừng nói mấy câu vô nghĩa nữa, nếu không...” tuy rằng thân thể Quân Lâm suy yếu, nhưng khí thế của hán cũng đủ để áp đảo Tức Mặc Hành Vân. Quân Lâm cam đoan nếu Tức Mặc Hành Vân lại mở miệng nói thêm một câu, nửa hán ta tuyệt đối sẽ không thấy được mặt trời ngày mai.

Tức Mặc Hành Vân là người thức thời, vì thế hán bỏ nhào đến trước giường, thành thành thật thật bắt mạch cho Lâm Từ Lộc.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ, Hoàng Hậu Này Trầm Định Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Có khả năng hán đã đắc tội với dã nha đầu người sẽ trở thành nữ chủ nhân của vương phủ

Tức Mặc Hành Vân vì Lâm Từ Lộc bắt mạch, chỉ biết nệm chẳng qua là bị nhiễm phong hàn thông thường không có gì đáng lo ngại, hán còn chưa nói

hết đã bị Quân Lâm đá bay ra khỏi phòng.

Hắn đang muốn hưởng Quân Lâm nổi giận thì thấy cảnh Quân Lâm kéo tay áo tiểu bạch thỏ lên.

Cánh tay non mềm như củ sen, nhưng trên cánh tay trắng này lại có một vết bầm tím, lúc Tức Mặc Hành Vân chạm lên tay nàng để bắt mạch, Quân Lâm đã bắt kịp cái nhú mảy của nàng, cánh tay nàng còn không tự giác rụt vào một chút.

Quân Lâm ảo não, lúc trước ôm nàng đặt lên giường, hắn chỉ nghĩ nàng có khả năng phát sốt, không có chú ý tới trên người nàng còn bị thương.

Trong phòng nhiệt độ bỗng nhiên bị hạ thấp, trên người Quân Lâm tản ra lãnh khí, cả khuôn mặt càng ngày càng đen: “Đã có chuyện gì xảy ra?”

Từ trên mặt đất đứng lên, Tức Mặc Hành Vân cười gượng hai tiếng: “Chuyện này không liên quan đến ta đi, chắc là nàng không cẩn thận đụng vào chỗ nào đó, làn da của tiểu bạch thỏ non mềm, lại còn vô cùng mịn màng nên rất dễ bị bầm tím.”

Quân Lâm quay đầu, liếc mắt nhìn hắn, trong lời nói chứa uy hiếp mười phần: “Một vết bầm tím lớn như thế này, va chạm thông thường sẽ không bao giờ để lại kiểu bầm tím như thế này, huống hồ nhìn kỹ có thể nói vết bầm này mới bị không lâu...”

Tức Mặc Hành Vân tựa hồ cảm giác được không ổn rồi, hắn chọn gì không chọn, lại chọn nói dối trước mặt Quân Lâm, quả thực là ngại bản thân sống quá lâu mà, sớm biết như thế này lúc trước nên đối với tiểu bạch thỏ khách sáo một chút.

Hắn thở dài: “Ài, ta biết là không thể gạt được ngươi mà, kỳ thực là tại ngươi đột nhiên té xỉu, chúng ta một lòng sốt ruột, xông tới bên người ngươi, không cẩn thận đụng vào nàng, à, Tô Ngọc Li còn có việc tìm ta bàn bạc, ta đi trước nha!”

Vừa thấy tình thế không tốt, Tức Mặc Hành Vân vội vàng, bồi dầu lên hai bàn chân, hắn cũng không biết tiểu bạch thỏ này là ai, có thể làm cho đường đường Lê Vương Điện hạ khản trương đến nồng nức như thế này.

Tức Mặc Hành Vân có thể chuồn, nhưng Dạ Ân thì không thể, hắn chỉ có thể yên lặng cúi đầu xuống, để cảm giác tồn tại của bản thân hạ xuống thấp nhất, trong lòng hi vọng vương gia không nhìn thấy bản thân hắn.

“Dạ Ân.” Quân Lâm không thành toàn mong muốn của Dạ Ân.

“Gia có gì phân phó.” Dạ Ân run rẩy đáp lời.

“Đi đến chỗ Tức Mặc viết lấy phương thuốc, ngươi tự mình bốc thuốc, sau đó sắc thuốc rồi bung lại đây, cả quá trình đều phải tự mình làm, không được để bất luận kẻ nào nhúng tay vào, đến lúc đó chúng ta lại bàn bạc tiếp nên phạt ngươi như thế nào.”

“Vâng, thuộc hạ lập tức đi làm.”

Hôm nay hắn cảm nhận được tính tình Vương Gia không giống ngày thường, trước kia hắn chưa bao giờ thấy qua Vương Gia đối xử với nữ tử nào đặc biệt quan tâm cả, Dạ Ân đại khái có thể nhìn thấy tương lai bi thảm của bản thân, đắc tội một dã nha đầu có khả năng trở thành nữ chủ nhân của vương phủ, thật sự là hành động không khôn ngoan.

Bên trong phòng chỉ còn lại có hai người bọn họ, Quân Lâm ngồi bên giường Lâm Từ Lộ, ánh mắt hắn nhìn Lâm Từ Lộ, trong đó có sự ôn nhu mà trước giờ chưa từng có, cả chính hắn cũng không có phát hiện ra sự biến hóa của bản thân.

Hắn suy nghĩ, ngay từ đầu hai người bọn họ gặp nhau đã là một sai lầm, không những thế còn để nàng biết mặt khờ khạo của bản thân, thật sự là xấu hổ, hắn đường đường là Lê Vương Quân Lâm, lại có ngày trở thành một kẻ gốc.

Hắn còn chưa từng tiếp xúc gần gũi với một nữ tử nào, từ khi còn nhỏ, hắn phá lệ rất chán ghét nữ tử, hết thấy đều là vì người kia...

Tay hắn không tự giác nắm chặt, lập tức lại thả lỏng, xem ra người kia vẫn còn có sức ảnh hưởng với hắn. May mà, hắn gặp được một nữ tử đặc biệt, khi nàng lại gần không làm hắn cảm thấy ghê tởm.

Đôi mắt hắn trầm xuống, nhìn chằm chằm khuôn mặt hồng hồng của nàng, hắn vươn tay nhẹ nhàng ôn nhu vuốt ve khuôn mặt nàng, đầu ngón tay truyền đến nhiệt độ cơ thể nàng, nóng đến phỏng tay.

Lâm Từ Lộ ngủ luôn luôn không thành thật, kể cả té xỉu cũng như thế, nàng xoay người một cái, ôm chặt cánh tay Quân Lâm, tiếp tục mê man ngủ.

Quân Lâm hơi bất ngờ vì hành động này của nàng, hắn không hề phòng ngự bị nàng bắt được cánh tay, cả người cứng ngắc, một tư thế kỳ quái ngồi ở trên giường, cánh tay bị nàng ôm chặt, không cách nào nhúc nhích, trọng yếu nhất là...

Vị trí cánh tay của hắn có chút xấu hổ, hắn tựa hồ cảm giác được xúc cảm mềm nhũn.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ*, Hoàng Hậu Này Trẫm Định Rồi được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Mớm thuốc, không uống ta sẽ phá hủy mẽ kỳ lâm của nàng

Tuy rằng Quân Lâm không gần nữ sắc, nhưng hẳn vẫn là để ý loại va chạm khác phái này.

Sợ đánh thức Lâm Tử Lộc, Quân Lâm chỉ có thể chậm chậm di chuyển cánh tay, rốt cục mất chừng thời gian một nửa nén nhang, Quân Lâm mới rút được cánh tay của mình ra.

Quân Lâm xoa xoa cánh tay cứng ngắc, nghĩ đến đoạn thời gian trước kia ở cùng nàng, nàng lúc nào cũng ấm ỉ, lúc ngủ cùng nhau, nàng rất thích xoay người, mặc dù hai người đều đắp chăn riêng, nhưng ban đêm nàng luôn đem chân của mình đá qua một bên, bản thân vì lạnh mà co rút thành tiểu mao trùng, dù vậy nàng cũng chưa bao giờ tỉnh lại vì lạnh, hẳn luôn bởi nàng ngủ, một đêm không biết vì nàng đắp chăn lại nhiều lần.

Ha ha, nhớ tới cuộc sống thoải mái đơn thuần của hai người lúc trước, tuy đơn giản nhưng lại cảm thấy thật thỏa mãn, hẳn thật không muốn khôi phục trí nhớ.

Hắn lắc lắc đầu, ngay từ nhỏ hẳn đã ý thức được thân phận của bản thân, hẳn không thể hưởng thụ cuộc sống của một con người bình thường, con đườn mà hẳn phải đi nhất định sẽ trải đầy gió tanh mưa máu.

Lúc Dạ Ân bung được vào phòng, Lâm Tử Lộc vẫn chưa tỉnh lại.

Đợi một lát, Quân Lâm thấy nàng hoàn toàn không có dấu hiệu tỉnh lại, hẳn chỉ đành dùng biện pháp mạnh mẽ làm nàng tỉnh lại vậy.

”Ngô...” Lòng mi Lâm Tử Lộc run lay bầy, nàng chậm rãi mở mắt ra, giữa đôi mắt hạnh có hơi nước mông lung, trước mắt Lâm Tử Lộc là một mảng mờ hồ.

”Tỉnh rồi.” Tựa hồ Lâm Tử Lộc nghe thấy giọng nói của tiểu Lâm tử.

Nàng nhìn về hướng phát ra giọng nói kia, quả nhiên là Tiểu Lâm Tử, chính là vì sao lại có nhiều Tiểu Lâm Tử đến vậy: “Tiểu Lâm tử, ngươi đừng động đây, ta bây giờ không nhìn rõ ngươi.”

Ngày thường giọng nói của Lâm Tử Lộc đều giòn tan, ngược lại bây giờ sinh bệnh, giọng nói của nàng trở nên mềm mại yếu ớt.

Quân Lâm cười mà không nói, nâng nàng dậy, để nàng dựa người mình, tiếp nhận chén thuốc từ trong tay Dạ Ân, chuẩn bị uy nàng uống thuốc.

Dược còn chưa tới bên miệng, tay nàng đã vung lên, may mà Quân Lâm phản ứng mau lẹ, nên nàng không đạt được ý đồ của mình.

”Bệnh của ta nghỉ ngơi một hai hôm là khỏi, không cần phải uống thuốc, tiểu Lâm tử ta nói cho ngươi biết một chuyện, ta ghét nhất là uống thuốc bắc, ta không uống, nhất định không uống.” Một cỗ mùi thuốc bắc nồng đậm truyền đến mũi nàng, trong nháy mắt nàng liền thanh tỉnh, liên tục lắc đầu, nhất quyết không chịu phối hợp uống dược.

”Đừng nháo.”

”Không uống, nhất định không uống!”

Mặt Quân Lâm bắt đầu đỏ, phân phó Dạ Ân đi lấy một đĩa mứt hoa quả.

”Một ngụm dược, một ngụm mứt hoa quả.” Hiếm khi Quân hạ mình hầu hạ người khác, Dạ Ân đứng một bên lo lắng đề phòng, sợ Vương Gia nhà mình không nhin được nổi bão, hẳn cũng không thể chống đỡ được cơn thịnh nộ của gia.

”Tiểu Lâm tử! ngươi từ khi nào nói chuyện với ta không hề ôn nhu vậy? Bây giờ ngươi còn muốn bức bách ta làm chuyện ta không thích. Ngươi căn bản không phải Tiểu Lâm Tử mà ta biết.” Dù có đánh chết Lâm Tử Lộc cũng không muốn uống thuốc bắc, bắt đầu nói chuyện lung tung, Quân Lâm nghe mấy câu này hơi sững sốt một lúc, chẳng lẽ nàng đã phát hiện ra hẳn bây giờ không giống với hẳn của lúc trước?

”Tiểu Lâm tử của ta mới không phải như thế này, hẳn như rất ôn nhu thiện lương, đơn thuần đáng yêu, hẳn tuyệt đối sẽ không ép buộc ta. Ngươi nói đi ngươi là ác ma tới từ nơi nào, nhất định là ngươi chiếm cứ thân xác của tiểu Lâm tử, ngươi nhất định là không ý tốt. Nói mau, là ai phái ngươi tới để ép ta uống thuốc? Ngươi nhất định là người của Dược Tinh, chuyên bắt mọi người uống thứ dược khó uống này, ngươi mau trở về đi, Trái Đất thật sự không thích hợp cho ngươi đâu...”

Nghe nàng bô bô ba ba, dần dần, u mê nói một đồng lớn từ ngữ mới mẻ, hẳn mới hiểu, tiểu nha đầu này không thích uống thuốc đến cực điểm, chắc hẳn để nàng tình nguyện uống thuốc là một việc rất khó.

”Không uống sao? Có thể. Nhưng ngày mai nàng sẽ không còn có cơ hội để gặp lại Mễ Kỳ Lâm của nàng.”

Tìm đúng nhược điểm, một kích tất trúng.

”Không! Ta muốn gặp là gặp được, ngươi làm sao ngăn cản được ta.” Mễ Kỳ Lâm là nơi nàng dồn hết tâm huyết, tuyệt đối không thể để người khác phá hủy.

”Ta không ngăn cản nàng.” Quân Lâm múc một muỗng được trong chén, chắc chắn nói tiếp, “Chỉ cần ta làm cho nó biến mất không phải là xong chuyện rồi sao?”

”Dựa vào cái gì nói hủy liền hủy? Tiểu Lâm tử, ngươi thật sự có năng lực lớn như vậy sao?” hai mắt Lâm Từ Lộc trừng lớn, rốt cục cảm nhận được Quân Lâm dường như có chút gì đó không thích hợp, vừa vận năng nhìn Dạ Ân đứng bên cạnh Quân Lâm này giờ, nàng bỗng nhiên tin tưởng lời nói của Quân Lâm.

Có lẽ, hẳn thật sự có năng lực để hủy đi Mễ Kỳ Lâm của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ, Hoàng Hậu Này Trăm Định Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Nguyệt nhi, vẫn nên gọi nàng là nương tử đi

”Nàng có thể thử xem.” Quân Lâm đem muỗng có chứa được kia đưa tới bên môi nàng, tuy rằng hẳn thấy không rõ biểu cảm trên mặt nàng, nhưng là khẳng định, nàng nhất định sẽ uống.

”Đừng đừng đừng, ta uống, ta uống là được chứ gì?” Nàng nhắm chặt mắt, bộ dáng thấy chết không sờn, một hơi uống hết muỗng được thứ nhất, trong lòng nàng đem Quân Lâm ra mắng mấy lần.

Quân Lâm cầm lấy mút hoa quả, nàng tự mở miệng, nhai mút quả để xua đi vị đắng nơi đầu lưỡi.

Một chén nhỏ được mà phải dùng thời gian rất lâu mới uống xong, Dạ Ân đứng ở một bên này giờ vẫn luôn thấp thỏm, uống xong chén thuốc này hẳn sẽ bị phạt, hơn nữa nhìn biểu hiện của vương gia nhà hắn, hẳn liền biết đã nha đầu này có vị trí không bình thường trong lòng gia, lần này hẳn chết chắc rồi.

Quả nhiên, đội Lâm Từ Lộc uống xong được, Quân Lâm mở miệng: “Dạ Ân, kế tiếp nên nói đến chuyện nên trừng phạt người như thế nào.”

”Ngô... Cái gì... Sao lại bị trừng phạt?” Lâm Từ Lộc đang dựa vào lòng Quân Lâm nghe vậy liền ngẩng đầu lên, tò mò hỏi, miệng còn đang bận ăn mút hoa quả, lời nói ra có chút khó nghe.

Nhìn hai má Lâm Từ Lộc phồng phồng, thật là đáng yêu, không hiểu sao tâm tình Quân Lâm cũng ngay tức khắc tốt lên, hỏi lại nàng: “Có người khiến nàng bị thương, có nên trừng phạt không?”

”Đương nhiên là muốn trừng phạt rồi! Người đang nói đến Dạ Ân sao? Kỳ thực cũng không có gì quan trọng, dù sao hắn làm vậy cũng là vì lo lắng cho người thôi. Như vậy đi, người giao hắn cho ta, để bản thân ta trừng trị hắn, người thấy như thế nào?” trong mắt Lâm Từ Lộc chớp chớp, trong mắt có tia tính kế, bộ dáng tinh quái của nàng làm cho Quân Lâm không đành lòng cự tuyệt.

”Được.” Quân Lâm dùng một chữ để quyết định cuộc sống của Dạ Ân, trong lòng Dạ Ân còn cảm kích vì Lâm Từ Lộc vừa giải vây cho hắn, mà không hề biết rằng cuộc sống bi thảm của hắn bắt đầu từ đây.

”Đừng rồi, tiểu Lâm tử, ngươi muốn đi theo bọn họ trở về sao?” Bây giờ Lâm Từ Lộc mới nhớ đến vấn đề trọng điểm.

”Phải đi về, nhưng cũng không gấp.” Quân Lâm đáp trả, sau đó lại nhún mi nói, “Không được kêu tiểu Lâm tử.”

”Ai nha, ngươi không biết chứ, tiểu Lâm tử là cách xưng hô độc đáo, chỉ có ta dùng để gọi ngươi, cách gọi khác bị nhiều người dùng thì chả còn gì đặc biệt rồi.” Lâm Từ Lộc cảm thấy cách xưng hô này không có điểm gì là không tốt cả, tìm bừa vài lý do.

Quân Lâm khẽ cười nói: “Tốt lắm, ta cũng cần tìm một cách xưng hô đặc biệt để gọi nàng. Chọn chữ ‘Nguyệt’ trên miếng ngọc của nàng đi, ta sẽ gọi nàng là Nguyệt nhi...”

Hắn có thể đoán được, chữ “Nguyệt” tự trên miếng ngọc kia giống như của chữ “Lâm” trên miếng ngọc của hắn, đại biểu thân phận chân thật của nàng.

”Nguyệt nhi, cách gọi này cũng quá buồn nôn đi.” Lâm Từ Lộc chà xát cánh tay, tỏ vẻ nhìn đi, tay nàng nổi cả gà da này.

”Kỳ thực ta cũng không thích cách gọi của nàng.” Quân Lâm dùng một chút suy nghĩ, lại nói, “Vẫn nên gọi nàng là nương tử đi.”

”Không được, Nguyệt nhi thì Nguyệt nhi.” Lâm Từ Lộc trở mình, chui vào trong chăn, nàng mới không định để ý đến hắn nữa, thật là lằng nhằng.

Quân Lâm kéo chăn ra, làm lộ ra cái đầu của nàng.

Nha đầu kia cũng không sợ bị ngạt chết sao?

Hắn đứng dậy, giọng nói mang theo từ tính mị hoặc từ trên đầu nàng truyền đến: “Quân Lâm, tên đầy đủ của ta.”

Đội bọn hắn rời khỏi phòng, nàng vẫn còn đang nghiền ngẫm cái tên này, tựa hồ cảm thấy có chút quen tai.

Quân, Lâm.

Quân... Quân? Quân! Trời ơi, đây không phải là quốc họ của Ngự Quốc sao?

Nàng đã nhặt được một vương tôn Quý tộc đi, cái vận cứt chó gì vậy? Nói không chừng Quân Lâm là hoàng tử rất được sủng ái, như vậy nàng cứu hắn một mạng, phỏng chừng sẽ được thưởng rất nhiều bạc đi.

Như thế nào nàng cảm thấy chuyện này có chút quen quen?

Thời gian lúc trước nhìn thấy Tô Ngọc Li, Lâm Tử Lộc cũng ôm kiểu ý tưởng phát tài này, nàng cho rằng nhặt được Nhị thiếu gia của Lưu Bảo Trai sẽ nhận được rất nhiều thù lao...

Cứu người không mong người báo đáp, đúng vậy, Lâm Tử Lộc nàng làm sao có thể là một người ham tiền tài như thế chứ, không có khả năng. Hắc hắc, tiền tài chỉ là vật ngoài thân nha, không nên chú trọng nó quá nhiều.

Không nên tham lam những đồng tiền từ trên trời rơi xuống kiểu này thì hơn. Nàng vẫn nên đi ngủ một giấc, tỉnh dậy tiếp tục lao động thôi, tay làm hàm nhai, cách kiếm tiền này vẫn là an toàn nhất.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ, Hoàng Hậu Này Trẫm Định Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Không bình thường, chẳng lẽ đế đô sắp có đại sự phát sinh

Bên trong phòng Quân Lâm.

"Tình hình trong cung như thế nào?" Quân Lâm ngồi bên cạnh bàn, trong tay thưởng thức cái hộp gỗ mà Lâm Tử Lộc tặng cho hắn.

"Lục hoàng tử vẫn khỏe, máu Ngân Hồ đã được mang về thuận lợi, chính là hai người thuộc hạ đã xuất cung được nhiều ngày, không biết bây giờ trong cung tình thế có thay đổi gì hay không, nếu không phải thuộc hạ phải mang theo thân y đại nhân, Dạ Ân chắc chắn sẽ đến đây mấy ngày trước rồi." Dạ Ân thấp phàn ghét bỏ Tức Mặc Hành Vân, nếu không phải vì thân y không thể dùng khinh công, thì làm sao hai người bọn họ tới chỗ này với tốc độ rùa bò như vậy chứ.

"Cũng biết là mang theo hắn sẽ làm chậm trễ thời gian, vì sao còn muốn mang theo?" Quân Lâm đem hộp gỗ đặt mạnh lên trên mặt bàn, phát ra tiếng vang dọa người.

Dạ Ân sợ tới mức lập tức quỳ trên mặt đất, hắn chỉ biết Vương Gia đang muốn phát hỏa: "Dạ Ân biết sai."

"Nếu là Triệt có sơ xuất gì, ngươi nên đi bên kia đội đi." Giọng nói Quân Lâm không cho phép người nghe cự tuyệt, đối với hắn mà nói, mệnh của Quân Triệt thậm chí còn quan trọng hơn so với mệnh của chính bản thân hắn, nếu không có Quân Triệt, thì hiện tại sẽ không có Quân Lâm.

Bên kia, Dạ Ân nghe thấy lời này, sợ đến nổi da gà, hắn không muốn đi.

Lục hoàng tử, người nhất định phải bình dân, cuộc sống cuối đời của Dạ Ân hắn phải giao phó hết cho ngài rồi.

"Các ngươi ở chỗ này nói chuyện gì thế?" Vừa vặn Tức Mặc Hành Vân đẩy cửa ra, tiến vào.

"Thương thế của Quân Triệt như thế nào rồi?" Quân Lâm không có ngẩng đầu nhìn hắn, chỉ quan tâm cất kỹ cái hộp, kiểm tra xem nó có bị hao tổn gì hay không, vừa mới nãy hắn làm rơi nó xuống đất chắc không làm hư nó đi.

"Hắn sao? Hắn tốt lắm, bản thân đã y ra tay, không có bệnh gì là giải quyết không được." Tức Mặc Hành Vân đi tới, kéo ra một chiếc ghế gỗ, ngồi xuống, "Có máu Ngân Hồ và Xích Nguyệt Minh Châu thảo, thân thể hắn sẽ khôi phục rất nhanh thôi."

Quân Lâm đem hộp gỗ chuyển đến trước mặt Tức Mặc Hành Vân, nhử mày, ý bảo hắn nhìn xem.

"Trong cái hooj này sẽ không phải là độc dược đó chứ?" Tay trái Tức Mặc Hành Vân bóp chặt cái mũi, tay phải cẩn thận sờ hộp gỗ.

"Hình như thứ đồ bên trong cái hộp này có vấn đề." Quân Lâm nhủ mầy, lần trước vừa mở ra cái hộp gỗ này, hấn ngay lập tức mất đi ý thức, rốt cuộc bên trong cái hộp gỗ này chứa bí mật gì?

"Trước hết nguiơng ngâm nó trong miệng, đừng có nuốt." Tức Mặc Hành Vân đưa cho Quân Lâm một viên dược, sau đó sắc mặt nghiêm trọng, để sát cái mũi vào gần hộp gỗ, nguiơng nguiơng, "Hộp gỗ là đồ đặc chế, nó có thể hoàn toàn che giấu mùi hương của đồ vật được cất giữ bên trong hộp."

Tức Mặc Hành Vân hít một hơi thật sâu, rồi mới từ từ mở ra cái khóa làm bằng đồng, nắp hộp gỗ mở ra, ngay lập tức có một mùi Ngân Liên hoa xông thẳng vào mũi.

Mây kiếm của Quân Lâm nhăn căng ngày càng chặt, mùi hương này làm cho khí huyết của hấn cuộn cuộn, cũng may là có viên dược kia của Tức Mặc Hành Vân.

"Cư nhiên, cư nhiên là Ngân Liên!" Tức Mặc Hành Vân quá sợ hãi, đứng bật dậy, chiếc ghế phía sau bị hấn đá ngã.

Tay mắt Quân Lâm lạnh lẽ, đem hộp gỗ từ trong tay Tức Mặc Hành Vân lấy tới, sau đó đóng chặt nắp lại, cảm giác không khỏe trong thân thể nháy mắt đã biến mất.

"Ngân Liên hoa sao lại làm thân thể của ta không ổn?" Lúc trước, Quân Lâm cũng đã từng tiếp xúc qua Ngân Liên, nhưng mà không hề phát sinh sự tình gì, vì sao lần này... Chẳng lẽ...

"Số lượng." Hấn nghĩ tới, ngày đó tìm kiếm Xích Nguyệt Minh Châu thảo, ở đó có một mảng lớn Ngân Liên hoa, phải có một số lượng Ngân Liên hoa mới có thể dụ độc trong cơ thể hấn phát tác đi.

Có một chuyện hấn nghĩ không ra, cho dù người kia biết độc của hấn sẽ phát tác, vậy mấy người đến ám sát hấn có tác dụng gì? Chẳng lẽ chỉ là để kéo dài thời gian, không muốn hấn sớm ngày trở về để đồ sao? Chẳng lẽ để đồ sắp phát sinh đại sự?

Không đúng, không phải như vậy, nếu muốn ngăn cản hấn, người kia cũng không nên dùng phương pháp này, nhất định còn có chuyện gì hấn không biết.

Quân Lâm ngược mắt nhìn gương mặt thất thần của Tức Mặc Hành Vân, chắc chắn hấn ta đã biết được chuyện gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ, Hoàng Hậu Này Trầm Định Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Vô Tâm Độc, hấn đã phải chịu đựng thống khổ nhiều năm

Editor: Umi

"Ha ha, nguyên lai là Ngân Liên! Quân Lâm, mệnh nguiơng thật là lớn đó!" Khi Tức Mặc Hành Vân phục hồi tinh thần, ngay lập tức bắt đầu cười to, thuốc dẫn mà hấn tốn bao nhiêu công sức tìm kiếm, chính là Ngân Liên hoa.

"Nói cho rõ ràng." Quân Lâm trợn mắt nhìn hấn, mặt không kiên nhẫn.

"Ai nha! Bình sinh ta có một tật xấu." Tức Mặc Hành Vân cũng trừng mắt nhìn Quân Lâm, nói tiếp, "Chính là chỉ cần có người đối xử tệ với ta ta, ta sẽ quên hết sự tình cần phải nói."

Quân Lâm nhủ mầy, a, người này còn dám ở đây kiêu ngạo với hấn. Quân Lâm chỉ hô một tiếng: "Dạ Ân."

Dạ Ân lập tức ngẫm hiểu, một cái lắc mình đã đến sau lưng Tức Mặc Hành Vân, nhân lúc Tức Mặc Hành Vân còn chưa có phản ứng kịp đã điểm cười huyết của hấn.

"Ha ha ha ha..." Bên trong căn phòng quanh quẩn tiếng cười của Tức Mặc Hành Vân.

"Nguiơng đã nói nghĩ không ra sự tình cần nói, vậy ta chỉ có thể giúp nguiơng nhớ lại." Quân Lâm lắc đầu, phun ra tử khí, nói ra lời nói giết người không đền mạng.

"Ha ha, nguiơng, khả khả, bọn nguiơng, khả khả, khinh nguiơng, ha, quá đáng, khả khả..." Tức Mặc Hành Vân che cười cái bụng vì cười mà đến phát đau, gian nan lên án, hai người kia thì ngược lại, họ vui sướng khi người gặp họa.

Quân Lâm không hề để ý hấn, cầm lên cái ấm trà tử sa rót cho bản thân mình một chén trà, đặt ở chóp mũi khẽ nguiơng, sau đó ghét bỏ đem chén trà đặt

qua một bên.

"Thần y đại nhân, ngài lâu lắm không được gặp Vương Gia, hiện giờ có chút kích động hơi mức quá thôi!" Dạ Ân ung dung đứng ở bên cạnh Tức Mặc Hành Vân, thưởng thức màn biểu diễn phấn khích của hắn.

"Ha, ta, khà khà, sai, khà khà, ha ha ha ha ha..." Tức Mặc Hành Vân thật sự chịu không nổi, nước mắt đều bắt đầu chảy ra rồi.

"Bây giờ nói đi!" Quân Lâm đưa chén trà đến trước mặt Tức Mặc Hành Vân, sau đó ý bảo Dạ Ân giải huyết.

Cởi bỏ huyết cườ, Tức Mặc Hành Vân cầm khăn dùng một tay lau nước mắt đầm đề trên mặt, sau đó ngồi trở lại trên ghế, thông dong uống trà.

"Ấn... Trà ngon." Tức Mặc Hành Vân quả nhiên là vết thương đã lành liền quên luôn bệnh của chủ nhân.

Kết quả là, nhận được một ánh mắt như muốn lăng trì của Quân Lâm.

"Người có biết vì sao năm đó ta bỏ tay với Vô Tâm độc trên người người không?" Tức Mặc Hành Vân nhìn về phía Quân Lâm, thấy đối phương cũng không để ý đến hắn, lại tiếp tục nói.

"Bởi vì thuốc dẫn để giải Vô Tâm độc cần rất nhiều loại dược liệu, ta căn bản không thể nào tìm đủ, một khi tính sai, sẽ lập tức phải trả giá bằng tính mạng của người. Loại này độc này có nguồn gốc từ Nam Phương U quốc, cổ quái đến cực điểm, nếu là không có thuốc dẫn, liền không có cách nào để giải độc. Hơn nữa độc này có thời kỳ ủ bệnh rất dài, lúc mới bị hạ độc không dễ dàng bị phát hiện, đợi đến khi phát hiện ra, sợ bệnh tình đều thuộc dạng nguy kịch rồi, nếu không phải năm đó người gặp bản thân y ta, chắc giờ người đang ở điện Diêm Vương rồi..."

"Lần này người té xỉu chắc chắn có liên quan rất lớn đến cái hộp Ngân Liên hoa này." Đây là kết luận của Tức Mặc Hành Vân.

Mà Quân Lâm cũng thập phần đồng ý, ngày ấy hắn bị độc phát chính là ở giữa một mảng lớn Ngân Liên hoa tìm kiếm Xích Nguyệt Minh Châu để đưa cho Tức Mặc Hành Vân thay Quân Triệt chữa bệnh.

"Vậy thì không thể sai được, nhất định là bởi vì mùi Ngân Liên hoa của cái miếng ngọc này nồng đậm, dụ phát chất độc trong thân thể người." Nghe xong dấu hiệu phát bệnh của Quân Lâm, Tức Mặc Hành Vân càng là khẳng định quan điểm của chính mình.

"Ý tứ của người cũng chính là, người lần này hạ độc Triệt rất có khả năng là người đã hạ độc ta năm đó?" Quân Lâm lặng lẽ nắm chặt nắm tay, bởi vì Vô Tâm độc này mà hắn đã phải chịu đựng thống khổ nhiều năm.

"Hắn là vậy, không phải là cùng một người cũng khó. Hơn nữa người này còn hiểu rõ tâm tư của người, hắn biết người nhất định sẽ đi tìm Xích Nguyệt Minh Châu thảo một mình, hắn căn bản chính là muốn mạng của người." Tức Mặc Hành Vân ngưng mi, hiếm khi cực kì nghiêm túc nhìn về phía Quân Lâm.

"Hắn là không chờ nổi nữa mà thôi, chưa gì đã sót ruột muốn trừ bỏ người. Bất quá, kế hoạch này quả thật là không chệ vào đâu được, ha ha, ai có thể nghĩ được giữa một rừng Ngân Liên hoa mà người vẫn có thể còn sống chứ? Trách không được người đối với tiểu bạch thỏ này lại tốt đến như vậy, nguyên lai là hắn đã cứu mạng người."

Nghe Tức Mặc Hành Vân nhắc tới Lâm Tử Lộc, ánh mắt Quân Lâm ngay lập tức trở nên có chút khác thường, đôi mắt vẫn như trước thâm thúy như mực, nhưng không giống lúc trước thường lạnh như băng, mà phảng phất thêm vào một loại ánh sáng, ôn nhu không thể tưởng tượng nổi.

Hắn chỉ biết, nàng là may mắn của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ, Hoàng Hậu Này Trẫm Định Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Không nghĩ tới hóa ra người là Vương Gia

Sau khi Lâm Tử Lộc tỉnh lại ngay lập tức ồn ào đòi đi Mê Kỳ Lâm, sợ từ lâu bảo bối của nàng có sơ xuất gì.

Phe phẩy tiểu Chiết Phiến trên tay, Lâm Tử Lộc đi đến trước cửa Mê Kỳ Lâm, nàng mới phát giác bản thân mình đã lo lắng quá rồi.

"Không nghĩ tới Nguyệt nhi thật lợi hại nha." Quân Lâm không biết từ nơi nào xuất hiện, đứng ở bên người Lâm Tử Lộc.

"Ha ha, ta còn rất nhiều chỗ lợi hại nha!" Lâm Tử Lộc đắc ý cười, lập tức lại ngẩng đầu nhìn người đột nhiên xuất hiện này.

Hắn vừa vận cũng đang cúi đầu nhìn nàng, trên mặt không có dư thừa chút biểu cảm nào. Chính là trên mặt hắn còn đeo một chiếc mặt nạ bằng bạc, che khuất nửa gương mặt, nhìn thế nào nàng cũng thấy thật chướng mắt.

Nhớ kỹ sáng nay Lâm Từ Lộc vừa nhìn thấy Quân Lâm mang mặt nạ, ngay tức khắc giật mình, tò mò hỏi hắn vì sao phải đeo mặt nạ. Hắn chỉ đáp, tất nhiên là vì không muốn để cho người khác nhìn thấy mặt hắn. Khi nghe được câu trả lời này, Lâm Từ Lộc liếc hắn một cái, nàng thừa nhận hắn rất tuấn tú, nhưng cũng không cần phải tự kỷ đến mức độ này đi, đẹp trai còn sợ người khác nhìn sao? Chẳng nhẽ người ta nhìn nhiều một chút thì hắn bớt đẹp trai một chút? Thực không hiểu nổi hắn.

Hiện giờ Quân Lâm đã khôi phục trí nhớ, hơi thở trên người hắn có nhiều hơn vài phần bí hiểm, cả người đều trở nên lạnh lẽo.

Giờ phút này nhìn vào ánh mắt hắn, Lâm Từ Lộc có thể cảm nhận được bên trong nó có chứa rất nhiều tạp chất, vừa thâm thúy, vừa sâu không đoán được suy nghĩ trong lòng hắn.

Lâm Từ Lộc không dấu vết quay đầu đi về phía trước đi, thuận tiện nói to với người phía sau: "Tiểu Lâm tử, còn không nhanh đuổi theo?"

Nghe vậy, Quân Lâm cười nhẹ, tiến về phía bóng dáng màu xanh nhạt đằng trước.

Đứng một bên này giờ, cả người Dạ Ân cũng không chịu được run lên, hắn cảm thấy thế giới này chuyện gì cũng có thể xảy ra, Vương Gia nhà bọn họ khi nào lại tốt tính như vậy, động một chút là cười ôn nhu, như gió xuân.

Khi ở cùng tiểu cô nương tên Lâm Từ Lộc kia, vương gia khác hẳn với lúc trước, trên người có thêm vài phần nhân khí, lãnh khí cũng được vương gia nhà hắn thu liễm lại.

Trước cửa Mễ Kỳ Lâm không còn bày mấy bàn như hôm trước nữa, bởi vì tiệm của bọn họ không cần hấp dẫn thêm nhiều khách nhân qua đường, lúc này chuyện này hiển nhiên là không cần thiết rồi.

Bởi vì khách nhân của Mễ Kỳ Lâm chen đầy trước cửa, nhưng bọn họ cũng không có gây rối mà trật tự xếp hàng, đợi đến lượt mình.

Lâm Từ Lộc bước vào đại môn Mễ Kỳ Lâm, nhìn cảnh tượng người người tấp nập trong tiệm, nàng hết sức hài lòng.

Trong đại sảnh mùi thức ăn tràn ngập, nơi nơi đều có tiếng người ồn ào, bên này thì uống rượu, bên kia thì ăn lẩu, thường thức mỹ thực là một đại điều thú vị của nhân sinh. Người không biết uống rượu thì có thể uống nước trái cây, cách làm nước ép trái cây đều được Lâm Từ Lộc truyền thụ lại cho thị nữ.

"Chương sự nơi này bận đến mức không đem chủ tử của mình vào trong mắt rồi." Quân Lâm chẳng biết từ lúc nào đã đứng bên người Lâm Từ Lộc, nhìn quán lâu nào nhiệt đến mức này, đáy lòng hắn cũng cảm thấy tự hào.

Lâm Từ Lộc thu hồi Chiết Phiến, lắc lắc đầu: "Không phải vậy, đây là mong muốn của Lộc mẫu. Lộc mẫu cũng không phải là hoàng thân quốc thích, làm sao lại có suy nghĩ mong chờ được người người nghênh đón chứ. Chân của Lộc mẫu ở trên người, bản thân tự vận động là được rồi."

Nói xong, ngay lập tức lôi kéo Quân Lâm đi hướng tới phía chủ quầy.

Hoàng thân quốc thích? Vương phi chẳng lẽ còn không được xem như hoàng thân quốc thích sao?

Lâm Từ Lộc đương nhiên không biết ý tưởng trong lòng Quân Lâm, thấy Trần Chương sự vui đầu xử lý công việc, nàng cũng không muốn làm phiền hắn, không tính nói rõ thân phận của mình, lên tiếng: "Khụ khụ, đem phòng ở tầng cao nhất cho bản thiếu gia."

Đầu Trần Chương cũng không nâng, tiếp tục xử lý công vụ, nói: "Vị khách quan này, thật sự là xin lỗi, phòng cao nhất trong tiệm chúng ta không phải là phòng để cho khách nhân sử dụng... Không đúng, ngài làm sao mà biết được chuyện này?"

Hắn nghi hoặc, ngẩng đầu lên, bị công tử tuấn mỹ trước mặt làm cho giật mình, đây không phải là chủ nhân thần kỳ nhà bọn họ sao? Hắn vội vàng buông công việc trong tay, đi lại tiếp đón.

"Chủ nhân, ngài thế nào lại đến đây? Lưu Bảo Trai không phải đã truyền tin đến nói thân thể ngài không khoẻ sao?"

"Vô sự, chỉ là bị mắc bệnh phong hàn nhẹ mà thôi, uống vào thang thuốc giờ đã khỏe lại rồi."

Nghe Lâm Từ Lộc kể về bệnh tình của nàng nhẹ nhàng như vậy, Quân Lâm thật muốn lật tẩy nàng, hôm qua không biết là ai mang về mặt cầu xin không chịu uống thuốc, chưa thấy ai uống thuốc mà bây giờ mặt như người sắp lên chiến trường, thấy chết không sờn.

"Chủ nhân phải chú ý thân thể, đúng rồi, ngài hiện tại muốn dùng phòng ở tầng cao nhất sao?" Trần Chương sự hỏi lại.

"Đúng, ngay bây giờ đi."

Phòng ở tầng cao nhất là nàng phân phó lưu lại, nàng dùng trước, sau đó mới mở cho khách nhân. Nàng cũng không muốn xuyên không đến đây, bản thân bận rộn nửa ngày, một chút đồ ăn cũng không có cơ hội thưởng thức, dù sao nàng muốn vừa lao động vừa hưởng thụ, vui chơi kết hợp!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ, Hoàng Hậu Này Trăm Định Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Ngọc Mễ, khoai tây, thịt ba chỉ

"Đúng rồi, Dạ Ân, người mau đi mời Túc Mặc thần y đến đây, ta còn chưa có cảm ơn hần, ít nhiều cũng nhờ thuốc của hần tốt mới khiến sức khỏe của ta hồi phục mau như vậy." Lâm Từ Lộc quay đầu, hướng Dạ Ân phân phó nói.

"Vâng, Lộc công tử." Vừa dứt lời, đã không thấy bóng dáng của Dạ Ân đâu rồi.

"Không cần cảm tạ hần." Quân Lâm không thấy có gì lạ, Túc Mặc làm vậy cũng đều vì hần ra lệnh cho hần ta.

"Ta đâu có cảm tạ người đâu, quân như vậy nhiều làm gì." Mắt Lâm Từ Lộc lờm Quân Lâm, cảm thấy hần thật lẳng nhăng, mời Túc Mặc Hành Vân một bữa cũng không phải là chuyện lớn gì.

Phòng cao nhất của Mễ Kỳ Lâm ở tầng ba, leo lên bậc thang ở cuối lầu hai, ngay lập tức bọn họ nhìn thấy một phòng có treo trước cửa một tấm thẻ bài bằng gỗ màu hồng, trên đó có viết: Niệm Thần Các.

Nàng đưa tay, sờ sờ tấm mộc bài, đầu ngón tay cảm thụ được cảm xúc thô ráp.

"Nguyệt nhi.."

Nghe được tiếng gọi của Quân Lâm, nàng giống như bị giật điện, mạnh mẽ thu tay lại, sau đó làm như không có việc gì, đẩy cửa ra, đi vào.

"Mau vào đi, nơi này là gian phòng xa hoa nhất ở trong tiệm đó, tuyệt đối làm tiểu Lâm từ hài lòng."

Quân Lâm nhìn bóng lưng quật cường của nàng, không hiểu sao lại cảm thấy đau lòng, chính là, hần không biết nên biểu đạt như thế nào, chỉ có thể yên lặng, nâng bước đuổi theo bóng dáng nàng đằng xa.

Phòng ở tầng cao nhất có khác, quả nhiên danh bất hư truyền, cách bài trí bên trong gian phòng này bất đồng với những gian phòng khác, có rất nhiều bồn hoa, không chỉ có bồn hoa, mà phía trước phòng còn có cả một khuôn viên, có đủ loại kỳ hoa dị thảo.

Một mặt của gian phòng này không có vách tường, để thông ra khuôn viên phía bên ngoài, chỉ dùng rèm châu ngăn cách. Đi ra ngoài, nhìn lên mới biết hóa ra phía bên trên khuôn viên còn có nóc nhà, được dùng ngọc lưu ly, có thể nhìn xuyên qua, xem được cảnh bầu trời xanh thẳm trên cao.

"Như thế nào? Rất đẹp đúng không?" Lâm Từ Lộc kéo ghế dựa ra, ngồi xuống, đặc ý hỏi Quân Lâm.

"Ân." Trên thực tế Quân Lâm không thật sự ưa thích phong cách trang trí như thế này, tựa hồ nó quá mức vui vẻ thanh thoát rồi, nhưng hần không thể không thừa nhận, nơi này quả thật rất đẹp, hơn nữa rất ý sáng tạo.

"Chúng ta gọi một nồi nấu uyên ương đi, người tới đây gọi món ăn, thực đơn đây, người thích món nào thì gọi món đó đi." Lâm Từ Lộc đem thực đơn đưa cho hần, thực đơn nơi này nàng sử dụng kiểu thực đơn của thời hiện đại, bởi vì thực đơn cổ đại có thiết kế rất công kênh, nặng nề, viết món ăn lên giấy, vừa nhẹ, vừa dễ xem.

Quân Lâm tựa hồ bắt giữ một cụm từ miễn cưỡng, đuôi lông mày hần thâm thúy nhếch lên, miệng phun ra này hai chữ: "Uyên ương.."

Mặt Lâm Từ Lộc đỏ lên, vội vàng đánh gãy lời hần: "Ai nha, không phải như người nghĩ đâu, là như vậy..."

Nghe lại cũng lạ, cũng có thời điểm Quân Lâm cũng không hiểu "uyên ương" kia trong lời nàng nói có ý khác là ý gì.

"Đến lúc đó người tự nhiên sẽ biết."

Quân Lâm lấy qua thực đơn, hần muốn nhìn xem nồi nấu uyên ương được nấu như thế nào.

Ngọc Mễ, khoai tây, thịt ba chỉ..

Đây đều là tất cả món ăn trên thực đơn sao? Vì sao chỉ có tên nguyên liệu nấu ăn, mà không phải là tên món ăn?

Quân Lâm tỏ vẻ xem không hiểu, cao quý như hần, như thế nào có thể tìm hiểu nhiều về nguyên liệu nấu ăn, mấy thứ này đều là những điều hần chưa từng phải quan tâm tới trong ngày thường.

Nhưng Quân Lâm dù sao cũng là Quân Lâm, hần lạnh nhạt chọn vài cái, thoạt nhìn có vẻ giống đồ ăn, sau đó đem thực đơn đưa trả lại cho Lâm Từ Lộc.

Nói một câu rất hay: "Chúng ta cứ chọn món Nguyệt nhi thích ăn là được rồi."

Lâm Từ Lộc không thấy sơ hở của hần, chọn một số lượng lớn nguyên liệu trên thực đơn, hôm nay nàng sẽ "Đại khai sát giới"!

Nồi lẩu vừa được thị nữ bung vào phòng, Dạ Ân đã mang theo Tức Mặc Hành Vân xuất hiện tại cửa.

"Thơm quá đi." Tức Mặc Hành Vân cũng là một người tham ăn, ngửi thấy mùi thức ăn, trực tiếp chạy tới ngồi xuống.

"Dạ Ân, ngươi cũng ngồi đi." Lâm Từ Lộc thấy Dạ Ân vẫn đứng, vẫy tay muốn hấn ngồi xuống.

"Chủ tử dùng bữa, thuộc hạ đứng là được rồi." Dạ Ân sợ hãi, ngồi cùng bàn với Vương Gia, hấn sợ rằng ngay cả com hấn nuốt cũng không trôi, có khi còn không cầm nổi đôi đũa ấy chứ...

"Không có nhiều quy củ như vậy." Thấy Dạ Ân không nghe lời mình mà vẫn đứng, Lâm Từ Lộc nhìn về phía Quân Lâm, "Tiểu Lâm tử, ngươi xem hấn kia, hấn không có nghe lời ta nói."

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ, Hoàng Hậu Này Trăm Định Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Nước ép hoa quả ở Mễ Kỳ Lâm

Quân Lâm đưa một ánh mắt cho Dạ Ân, ngay lập tức lòng bàn chân Dạ Ân truyền đến một trận hàn khí, làm hấn nhin không được run run.

Dạ Ân chỉ có thể nghe lệnh, cứng ngắc kéo ghế dựa ra, ngồi xuống. Tay chân đều không biết nên để ở nơi đâu.

Tức Mặc Hành Vân một điểm cũng chưa từng chú ý chuyện tình xảy ra ở bên này, mắt nhìn chăm chăm vào nồi chim uyên ương, tò mò xem xét, có thể nhìn ra một cái động.

"ở giữa cái nồi này có một ống tròn đem nước lèo màu hồng cách biệt ở bên ngoài, để không ảnh hưởng hương vị của nước lèo, nước lèo này được hầm từ xương gà, trong nước này có hàng trăm loại hương liệu được xử lý đặc thù, thật là một sự hòa quyện kì diệu!"

Nghe Tức Mặc Hành Vân nói chuyện cả buổi, Lâm Từ Lộc giống như tìm được tri kỷ, hai mắt nằng sáng quắc nhìn về phía hấn.

"Tức Mặc thân y, không nghĩ tới ngươi cũng là người đồng đạo nha!"

Tức Mặc Hành Vân đem ghế dựa kéo đến gần chỗ nằng, kéo tay Lâm Từ Lộc, hai người bốn mắt nhìn nhau: "Tiểu bạch thỏ, tâm nguyện lớn nhất của Tức Mặc Hành Vân ta chính là thưởng thức tất cả mỹ thực trong thiên hạ, món lẩu này của ngươi rất hợp khẩu vị của ta!"

"Giác mệnh của Lộc mỗi cũng chính là ăn hết mỹ thực trong thiên hạ đó, hai người chúng ta thật sự là không mưu mà hợp."

Hai người nói rõ ràng những lời trong lòng mình xong, bất giác cảm thấy nhiệt độ trong phòng có chút lạnh, cả người như là được bao quanh một tầng băng tuyết vậy.

Dạ Ân ần ần, nhưng không tự chủ hơi run run, đem cả cái ghế và Tức Mặc Hành Vân kéo đi chỗ khác. Hấn không muốn bị ánh mắt Vương Gia đồng chết đầu.

"Tiểu Lâm tử, ngươi có cảm thấy lạnh không? Tự nhiên ta thấy lạnh, chuyện này thật kỳ lạ." Lâm Từ Lộc không rõ chân tướng, quay đầu hỏi Quân Lâm.

"Đại khái là do ngươi bị bệnh thương hàn mới khỏi nên mới cảm thấy như vậy." Quân Lâm mặt không hồng tìm không đập mạnh, rất tự nhiên nói ra lời này.

Uy uy, thật sự là một người không biết xấu hổ, không biết là ai ban ngày ban xuất ra lãnh khí. Tức Mặc Hành Vân dùng ánh mắt để bày tỏ nội tâm bất mãn của mình.

Nhưng mà chuyện này cũng không ảnh hưởng đến việc hấn thưởng thức mỹ thực.

Chỉ chốc lát sau, cái giá trên bàn ăn đã được chất đầy đồ ăn, đủ loại rực rỡ sắc màu, Trần Chương nhiệt tình hỏi han: "Chủ nhân, đồ ăn của các ngài đã được dọn lên đủ rồi, các ngài có muốn truyền mấy thị nữ đến đây khây đàn không?"

"Không cần, các ngươi lui xuống trước đi, cũng không cần lưu lại người hầu hạ, chính chúng ta sẽ làm." Lâm Từ Lộc biết Quân Lâm thích yên tĩnh.

"Vâng, ngài có việc gì cần thì cứ phân phó cho hạ nhân ở ngoài cửa phòng." Trần Chương nói xong, liền thức thời rời khỏi phòng.

Lúc này, nồi lẩu đã sôi, trào lên, Lâm Từ Lộc bung lên một đĩa khoai tây thả vào trong nồi, sau đó hướng về phía Tức Mặc Hành Vân, liếc mắt ra hiệu, bởi vì nằng nhìn ra được Tức Mặc Hành Vân đã nóng lòng muốn thử lẩu rồi.

Nhìn thấy Lâm Từ Lộc ra hiệu với hắn, Tức Mặc Hành Vân thuận buồm xuôi gió gấp thức ăn hắn muốn ăn để vào trong nồi nấu, càng gấp càng vui vẻ...

"Đủ rồi, nhiều đây đã là nhiều lắm rồi, chỗ còn lại để lát nữa hãy bỏ vào đi." Lâm Từ Lộc cười, Tức Mặc Hành Vân thật là một người tham ăn, nhìn thấy đồ ăn muốn dùng cũng dùng không nổi.

Nghe vậy, lúc này Tức Mặc Hành Vân mới ngừng lại động tác lại, mông vừa dính vào ghế dựa, lại đứng lên, đưa tay lấy qua một chiếc bình sứ trên bàn.

Hắn khoa trương mở nắp bình, dí mũi người người, phi thường thích ý ngẩng đầu lên, thờ dài nói: "Thật là mới mẻ nha, đem cam và quýt đập nát ra, lấy nước, rồi cho một lượng đường và nước thích hợp, Tiểu bạch thỏ, hôm nay Hành Vân thật sự đã được mở mang tầm mắt, ta rất bội phục người đó."

"Hắc hắc, mấy cái này chỉ là chút tiểu xảo thôi, thần y không chê cười đã là nể tình Lộc nhỏ rồi." Lâm Từ Lộc gõ gõ cốc sứ trước mặt.

"Được rồi." Tức Mặc Hành Vân thật sự vui vẻ, sau đó còn không quên hỏi: "Tiểu bạch thỏ, loại nước này có tên không?"

Lâm Từ Lộc tròn trĩnh mắt: "Ai kêu là tiểu bạch thỏ!"

"Đúng, đúng, phải là Lộc huynh mới đúng." Tức Mặc Hành Vân vội vàng sửa lại cách xưng hô.

"Được, đã không còn sai biệt lắm. Người đã thành tâm thành ý hỏi, ta đây cũng nên có lòng từ bi nói cho người, vì phòng ngừa thiên hạ bị phá hư sự cân bằng, vì thủ hộ hòa bình trong thiên hạ, vì những mỹ vị chân chính, những món ăn trân phẩm đáng yêu lại mê người, quán lâu Mễ Kỳ Lâm đã phát minh ra nước ép cam quýt, hương vị không có giới hạn, hương vị trái cây nào cũng có, từ từ người sẽ có dịp được thưởng thức."

Lâm Từ Lộc nói đến mỹ vị, ngay lập tức thao thao bất tuyệt, không có biện pháp tự kèm chế.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ, Hoàng Hậu Này Trẫm Định Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Trên đồi, truyền đến cảm giác tê tê đại đại

"Cho nên... Đến cùng nước này có tên là gì?" Tức Mặc Hành Vân không hiểu lên tiếng hỏi.

Lâm Từ Lộc mặt không đổi sắc cảm cốc sứ lên, uống một ngụm, sau đó mới chậm rãi nói: "Nước trái cây."

Trong nháy mắt, khoe môi Quân Lâm không tự chủ hơi cong lên, nhanh đến mức không ai nhận ra. Nguyệt nhi thật giống như là một th bảo tàng ẩn bí, càng tìm hiểu kỹ, càng tìm được nhiều điều ngạc nhiên.

Hắn thật chờ mong.

"Thần y đại nhân, cũng rót giúp hai vị cảm điếc này đi." Thấy Tức Mặc Hành Vân bỏ mặc mình quay đầu đi chỗ khác, Lâm Từ Lộc nói to.

"Nể mặt Lộc công tử, bản thần y đành phải miễn cưỡng bản thân mình vậy." Tức Mặc Hành Vân quay đầu lại, giúp Dạ Ân rót một ly nước trái cây.

Dạ Ân cười trộm, vương phi nhà bọn họ thật là có bản lĩnh, nhanh như vậy đã có thể chế trụ người này, không những thế còn có thể sai khiến hắn làm việc, thật sự là không thể tưởng tượng nổi, chính là ở trong tay tên Tô Ngọc Li này đều không chiếm được chỗ tốt.

Đến phiên Quân Lâm, Tức Mặc Hành Vân cố ý để tay mình hơi run, nước trái cây ở bên trong cốc sứ vì vậy mà bị bắn lên trên áo bào Quân Lâm.

"Ai nha, thực sự thật xin lỗi, tay bị trượt." Lời nói này của Tức Mặc Hành Vân đúng là ngại mình sống quá lâu mà. Hừ hừ, ai bảo người hằng ngày đều khi dễ bản thần y ta.

Sắc mặt Quân Lâm trong nháy mắt đen tới cực điểm, một đôi mắt đen như mực gắt gao nhìn chăm chăm Tức Mặc Hành Vân, giống như là muốn đem hắn ăn tươi nuốt sống.

Lúc này, trên đồi hắn đột nhiên truyền đến cảm giác tê tê đại đại.

Hắn cúi đầu, ngay lập tức đập vào mắt là cảnh tượng Lâm Từ Lộc đang giúp hắn lau chỗ bị nước trái cây bắn lên trên cái áo bào, mặt nàng hết sức chuyên chú.

Đồng tử Quân Lâm co rút lại, nhanh chóng dùng tay bắt lấy bàn tay đang làm loạn trên đùi hắn của Lâm Từ Lộc nàng không hiểu ngẩng đầu lên, chống lại ánh mắt thâm thúy của hắn.

"Việc nhỏ mà thôi, không cần làm phiền nương tử."

Lâm Từ Lộc rút tay về, nói: "Ai là nương tử của ngươi chứ."

Phù phù, nguy hiểm thật, kém chút nữa nàng đã bị mỹ nam mê hoặc rồi.

Quân Lâm vuốt ve góc áo bào, lười cùng Tức Mặc Hành Vân so đo, dù sao bây giờ tâm tình hắn rất tốt.

Dạ Ân yên lặng nhìn hết thấy màn này, vừa rồi hắn kém chút nữa đã xông lên giáo huấn Tức Mặc Hành Vân một trận, bình thường Vương Gia sao có thể chấp nhận được ai khiêu khích ngài ấy một cách trần trụi như thế, ngay cả người đó là Tức Mặc thân y cũng không được. Không nghĩ tới chuyện này lại được giải quyết dễ dàng như vậy, quả thực là chuyện lạ, thông thường, thân y đại nhân phỏng chừng sẽ phải nằm trên giường một ngày.

Vì thế, hắn có thể khẳng định chắc chắn một điều là, lấy lòng vương phi là chân lý để sinh tồn mới mà hắn nên hướng tới.

Dạ Ân nhìn về phía vương phi tương lai với ánh mắt vô cùng thành kính.

Lâm Từ Lộc không hiểu những suy nghĩ trong lòng từng người kia, chỉ thấy kỳ lạ mà tiếp thu ánh mắt của ba người bọn họ, không hiểu sao nàng cảm thấy da đầu mình tê rần.

Nhìn thấy thức ăn trong nồi đều đã nổi lên, nàng vội vàng dời đi sự chú ý của bọn họ: "Chín rồi, chúng ta nên ăn thôi."

Quả nhiên chiếm được hiệu quả mà nàng muốn, ánh mắt mọi người đều chuyển đến nồi lẩu đang nghĩ ngút khói kia.

Tức Mặc Hành Vân dẫn đầu đám người hạ đĩa, Lâm Từ Lộc cũng không cam chịu yếu thế, Dạ Ân thì theo sát ngay phía sau. Chỉ có... Quân Lâm, vẫn tựa lưng vào ghế ngồi, không chút hoang mang, uống một ngụm rồi lại một ngụm nước trái cây khác.

Đến khi Lâm Từ Lộc gấp đầy một chén đồ ăn mới phát hiện vấn đề này, nàng nhìn cái chén rỗng tuếch của Quân Lâm. Bất đắc dĩ, chỉ có thể đem chén của chính mình đưa tới trước mặt hắn, sau đó lấy cái chén trống không của hắn tiếp tục gấp thức ăn.

Lúc này, Quân Lâm mới nâng đĩa, gấp một miếng măng đặt vào trong miệng, môi mỏng khép chặt lại, nhai kỹ nuốt chậm xuống.

Khung cảnh thưởng thức mỹ vị này có hai kiểu bất đồng, một bên thì dùng phương pháp cao quý tao nhã, một bên thì dùng phương pháp lang thôn hồ yết thô tục.

Lâm Từ Lộc không khỏi cảm thán, giữa người với người, quả nhiên là có sai biệt, khác biệt rất lớn.

Thôi, nàng vẫn nên yên tĩnh làm một người tham ăn.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ, Hoàng Hậu Này Trăm Định Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Tới đây, phu quân có thể mang nàng bay

Sau khi com no rượu say, cơ bản bọn họ có thể xuất môn được rồi.

Quân Lâm đỡ Lâm Từ Lộc, còn Dạ Ân đỡ Tức Mặc Hành Vân.

Người ta lúc nhậu nhẹt ăn uống thường là uống nhiều hơn ăn, còn hai người bọn họ thì ăn nhiều hơn uống, vì vậy mà không có cách nào đi được.

Còn chưa đi đến đại môn của Mễ Kỳ Lâm, bọn họ đã bị đoàn người của Đoạn Chi Vân ngăn cản.

"Lộc công tử, thực khéo quá đi, chúng ta lại đụng nhau ở đây."

"Đoạn tiểu thư, đúng là thật khéo." Khéo cái đầu người ấy, không thể để cho con cái nhà người ta tự do hoạt động một chút sao, đi ra cửa một chút cũng có thể đụng nàng ta, chuyện này là ngẫu nhiên mới là lạ người.

"Đã nhiều ngày ta cũng chưa có dịp gặp Lộc công tử, không biết Lộc công tử có thể hay không nể mặt tiểu nữ, có thời gian rảnh đến quý phủ uống một ly trà." Đoạn Chi Vân tiến lên lời kéo cánh tay Lâm Từ Lộc, nàng ta lúc này chỉ lo tiếp cận Lâm Từ Lộc, hoàn toàn không chú ý tới sắc mặt đã tối sầm của Quân Lâm.

"Ngày khác có được không? Ngày khác tại hạ nhất định phụng bồi tiểu thư đây. Hôm nay thật sự là thân thể của tại hạ không khỏe, muốn sớm đi nghỉ một chút." Khéo miệng Lâm Từ Lộc giật giật, lại uống thêm một chén trà nữa phỏng chừng nàng sẽ phun hết thức ăn trong bụng ra ngoài.

Vừa nghe thấy lời này, trong ánh mắt của Đoạn Chi Vân chứa đầy nước mắt, bệt bệt cái miệng nhỏ nói: "Lộc công tử có phải bởi vì không muốn cùng Vân nhi uống trà nên mới dùng lý do thân thể không khỏe để từ chối tiểu nữ?"

"Không phải không phải, Đoạn tiểu thư hiểu lầm rồi, tại hạ là thật sự thân thể không khoẻ, lần sau nhất định đáp ứng lời mời này của Đoạn tiểu thư." Đúng vậy, ta chính là không muốn uống trà cùng ngươi, còn muốn người ta phải nói thẳng ra sao? Thật là, Lâm Từ Lộc vô lực châm chọc.

Mặc dù mỹ nữ nàng cũng rất ưa thích, nhưng mà loại mỹ nữ này rõ ràng vừa ngốc nghếch vừa háo sắc, vẫn là để cho người khác hưởng phúc đi.

"Vậy thì ngày mai đi, ngày mai Lộc công tử tới Đoạn phủ ngắm hoa, công tử thấy như thế nào?" Nước mắt của Đoạn Chi Vân nói thu liền thu, lập tức đã vui vẻ hỏi ý kiến của Lâm Từ Lộc.

"Không được." Lâm Từ Lộc đang muốn đáp ứng, đã bị Quân Lâm đoạt trước, chỉ nghe hân trăm đình tiết thiết cự tuyệt.

Đoạn Chi Vân căm giận nhìn về phía Quân Lâm, thấy hân hôm nay lại đeo mặt nạ, ngây ra một lúc vì kinh ngạc, sau đó lại bị ánh mắt lạnh như băng đằng sau lớp mặt nạ của hân dọa sợ tới mức chỉ biết trốn tránh phía sau Lâm Từ Lộc. Chính là người nam nhân đáng giận này, mỗi lần hân ta đều cản trở nàng tiếp cận Lộc công tử.

Lâm Từ Lộc vỗ vỗ tay Đoạn Chi Vân để trấn an nàng ta, lại tùy cơ trừ khử mất Quân Lâm một cái, vị tiểu thư này không thể tùy tiện đắc tội đó, không biết tiểu tử kia có hiểu điểm này hay không?

"Đoạn tiểu thư, ngày mai tại hạ sẽ đến nơi hẹn, hôm nay sắc trời không còn sớm nữa, ngươi vẫn nên sớm hồi phủ đi."

"Lộc công tử nhất định phải tới đó." Đoạn Chi Vân trước khi đi vẫn còn không quên dặn dò Lâm Từ Lộc.

Lâm Từ Lộc gật gật đầu, tỏ vẻ sẽ không quên.

"Tiểu Lâm tử, ngươi làm chi đối xử với tiểu mỹ nữ hung ác như vậy." Nàng tựa vào người Quân Lâm, miễn cưỡng mở miệng hỏi hân.

Quân Lâm nhú nhú mày, phun ra một chữ: "Phiền."

"Có phiền đâu, người ta mời ta đi uống trà ngắm hoa, chuyện này rất tốt mà, họ lại không cần bạc của chúng ta." Lâm Từ Lộc không cảm thấy như vậy.

"Nguyệt nhi, nàng thật sự rất thiếu tiền sao?" Quân Lâm nhú mày, lo lắng có phải hân nên cấp vương phi một chút tiền tiêu vặt hay không.

"Đúng vậy, ta thật sự thiếu, tiền trong túi nhà người ta chạy hết sang túi ta thì thật tốt, khả khả... Ôi!" Lâm Từ Lộc nhin không được cười lớn, bởi vì trận cười này mà bị đau bụng, nàng vừa ôm bụng vừa kêu rên.

Quân Lâm bị tiếng kêu đau đớn của Lâm Từ Lộc dọa sợ tới mức trời đất quay cuồng, chỉ biết giờ này hân nên nhanh chóng bế nàng lên rồi đuổi theo bọn người Tức Mặc Hành Vân ở phía trước.

Lâm Từ Lộc đang còn ngu ngơ vẫn không quên phản ứng kịp lúc, mở miệng ngăn cản hành động của Quân Lâm: "Đừng, ngươi đừng chạy mà, người mà chạy ta sẽ nôn hết đồ ăn trong bụng ra mất."

"Được, không chạy, vậy thì bay."

Lâm Từ Lộc bật cười: "Phốc, khả khả, bay còn không phải giống... Đợi chút, ngươi sẽ bay sao?"

Đến nơi đây lâu như vậy rồi, nàng còn chưa có cơ hội chân chính chứng kiến qua khinh công, loại công phu thần kỳ này vẫn chỉ được nhìn trong phim kiếm hiệp, nàng kéo kéo vạt áo Quân Lâm: "Tiểu Lâm tử, ngươi dẫn ta bay đi, chúng ta đi xem mặt trời lặn."

"Đau bụng không nghiêm trọng lắm sao?" Quân Lâm thấp phần hoài nghi nàng còn có thể chịu đựng được cơn đau bụng hay không.

"Không đau nữa rồi, thật sự đó, ngươi có thể mang ta bay không? Chỉ một lần thôi, được không..." Lâm Từ Lộc khó có khi làm nũng, cái đầu ở trong lòng hân cọ tới cọ lui.

Quân Lâm cười thầm, giọng nói có chút run rẩy khàn khàn: "Tốt... Vậy nàng ôm ta thật chặt đi."

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ*, Hoàng Hậu Này Trăm Định Rồi được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 51: Hân tiến vào đáy mắt nàng, rất đẹp

Nói xong, Quân Lâm thả người bay lên nóc nhà.

Chỉ nghe thấy tiếng kinh hét hoảng của Lâm Từ Lộc: "A!"

"Nếu không thì..."

Quân Lâm còn chưa nói xong câu nói kia đã bị Lâm Từ Lộc đánh gãy: "Không, không cần phải lo lắng cho ta. Vừa rồi là tại có chút khản trương, dù sao cũng là lần đầu tiên khó tránh khỏi sẽ có chút phản ứng quá độ, tin tưởng ta, cho ta chút thời gian để thích ứng ta sẽ không sợ hãi."

Quân Lâm gật đầu, lại bay vọt về phía trước, Lâm Từ Lộc không còn hét lên nữa, nhưng hai tay lại gắt gao ôm cổ Quân Lâm.

Bên tai gió thổi vù vù, hai tai vì vậy mà có chút ù, Lâm Từ Lộc một lúc sau mới dám mở mắt ra, nếu để cho Quân Lâm phát hiện nàng bị dọa sợ đến mức không dám mở mắt ra thì quá mất mặt rồi.

Lúc này Lâm Từ Lộc mới phát hiện, bọn họ đã đến tận ngoại ô, thỉnh thoảng có vài lá vàng từ những cây đại thụ rụng xuống đất trước mắt bọn họ.

Lâm Từ Lộc nhô đầu ra, nhìn về phía sau, thị trấn An Nhạc đã chỉ còn lại một dấu chấm nhỏ xa xa ở phía sau.

Khinh công thật đúng là thần kỳ, nếu như nàng cũng biết dùng nó thì tốt rồi.

"Về sau ta dạy nàng." Quân Lâm phảng phất như là nghe được của ý tưởng trong nội tâm của Lâm Từ Lộc, đột nhiên mở miệng nói.

"Tốt." Có người đồng ý dạy nàng thì không còn gì có thể tốt hơn rồi.

Đại khái qua thời gian nửa nén hương, rốt cục Quân Lâm cũng đem Lâm Từ Lộc đặt xuống ở trên một đỉnh núi.

Sau đó...

Lâm Từ Lộc vẫn là không có cốt khí ỏi hết thức ăn ở trong bụng ra.

Trước mắt là một cảnh tượng hết sức chói mắt, ánh nắng chiều đỏ rực, Lâm Từ Lộc chỉ cảm thấy khắp nơi đều bị tầng tầng lớp lớp ánh mây màu đỏ che phủ, thật là mỹ lệ.

Lâm Từ Lộc cúi đầu nôn khan điên cuồng, vì vậy mà đã bỏ lỡ thời khắc đẹp nhất để ngắm cảnh chiều tà. Mà Quân Lâm cũng không quan tâm ngắm cảnh sắc diễm lệ kia mà cúi người thay Lâm Từ Lộc vỗ lưng.

Rốt cục một lúc sau Lâm Từ Lộc cũng thu thập xong bản thân nhưng mà lúc này cũng đã qua thời khắc trời chiều đẹp nhất.

Phía chân trời xa xa từng tầng mây mang theo màu kim sắc đang dần dần thối lui, sắc lạnh của đêm đen đang dần dần thay thế chúng.

"Tiểu Lâm tử, thật đáng tiếc ta không thấy được cảnh mặt trời lặn đẹp mắt vừa rồi, có phải cảnh tượng lúc này rất đẹp không?" Lâm Từ Lộc thu hồi tầm mắt, ngẩng đầu hỏi Quân Lâm.

Hình ảnh của Quân Lâm hiện lên nơi đáy mắt Lâm Từ Lộc, hần chậm rãi lên tiếng trả lời câu hỏi của Lâm Từ Lộc: "Đúng là rất đẹp."

"Đáng giận, ta chưa kịp nhìn thấy." Lâm Từ Lộc dẫu môi lên tỏ vẻ bất mãn, nàng thế nhưng chưa nhìn tận mắt, "Nhất định phải đến đây lần nữa để cảnh mặt trời lặn một lần nữa, ngươi thấy được không?"

"Tốt." Quân Lâm rất vui vẻ đáp lời, thanh âm mềm mại, phảng phất như áng mây hồng sắc trôi nổi phía chân trời kia vậy.

"Vậy thì không sai biệt lắm, tiểu Lâm tử, chúng ta đi về thôi." Lâm Từ Lộc tự giác vươn hai tay, ôm chặt cổ Quân Lâm, còn Quân Lâm thì ôm lấy eo nàng, một đường bay chậm rãi trở về.

Gió nhẹ mềm mại vuốt ve gò má hai người làm cho Lâm Từ Lộc cảm thấy buồn ngủ.

Lông mi Lâm Từ Lộc khẽ run vài cái, tìm một vị trí dễ chịu ở trong lòng Quân Lâm rồi ngủ một giấc thật say.

Quân Lâm cúi đầu xuống liền có thể nhìn thấy dung nhan ngủ say của Lâm Từ Lộc, hần rất ưa thích xem bộ dáng của nàng khi ngủ, bộ dáng này rất yên tĩnh mà không kém phần đẹp mắt yên bình.

Trở lại Lưu Bảo Trai, thì bọn họ gặp Tô Ngọc Li, hần ta đang đứng ở bờ hồ sen, tựa hồ như là đang đợi Quân Lâm. Quân Lâm không biết là xuất phát từ lý do gì mà ngang nhiên ôm Lâm Từ Lộc đứng ở trước mặt Tô Ngọc Li, như muốn để cho hần ta nhớ rõ vị trí của mình.

"Có việc sao?" Quân Lâm dẫn đầu, nhẹ giọng mở miệng hỏi.

"Mấy ngày nữa ta sẽ liền khỏi nơi này, không biết các ngươi có tính toán như thế nào?" Tô Ngọc Li cũng không có đưa mắt nhìn hai người bọn họ, mà vẫn nghiêng đầu nhìn về phía ao sen, nơi đó có mấy bông hoa sen mới nở vài cánh.

"Chúng ta cũng sắp phải đi rồi." Quân Lâm lại nhìn thân ảnh Lâm Từ Lộc ở trong lòng mình một cái, trong lòng đã có một ý nghĩ kiên định.

"Chúng ta có nên kết bạn đồng hành không?" Tô Ngọc Li lên tiếng nói, giọng nói mơ hồ hư ảo như là từ tận chân trời truyền đến.

"Không cần." Chuyện này Quân Lâm không cần suy nghĩ đã lên tiếng cự tuyệt ngay lập tức, hắn chưa từng cảm thấy Tô Ngọc Li thuận mắt bao giờ, hắn chỉ ước gì Tô Ngọc Li sớm rời đi một chút.

"Người cần gì phải đem nàng buộc chặt ở bên cạnh người như vậy, nàng là một con chim yêu tự do, những địa phương kia sẽ chỉ làm nàng bị thương mà thôi. Chuyện này người chắc nên hiểu rõ mới đúng." Lần đầu tiên nhìn thấy Lâm Tử Lộc, Tô Ngọc Li đã biết, nàng là loại người thuộc về bầu trời xanh, không nên đi về những địa phương gò bó như hoàng cung.

"Không cần người quan tâm chuyện của chúng ta." Quân Lâm xoay người rời đi, nhìn về phía trước, sạch sẽ lưu loát không chút lưu luyến.

Quả nhiên Tô Ngọc Li là người đáng ghét, chuyện của Quân Lâm hắn còn không tới phiên hắn ta khoa tay múa chân.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ, Hoàng Hậu Này Trầm Định Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Ta có biện pháp lần theo dấu vết của ong Thúy Trúc

Hơn nửa tháng này, ngày nào Lâm Tử Thần cũng đều bị giam lỏng ở trong một gian nhà tranh, bao gồm ăn uống vệ sinh ngủ cũng đều phải giải quyết ở trong đó.

Cả người hắn đều trở nên tiêu tụy không ít, bởi vì rất ít phải phơi nắng, làn da hắn lúc này tái nhợt, không có chút huyết sắc nào.

Thời điểm Mặc đẩy cánh cửa ra, Lâm Tử Thần đã ung dung đứng ở một bên nghênh đón hắn rồi.

"Một tiểu tử cơ trí." Mặc tán thưởng cười hi hi, chắc là Lâm Tử Thần nghe được tiếng bước chân của hắn.

"Tạ đại nhân khích lệ." Lâm Tử Thần cúi đầu, hai tay đặt phía trước, rất có dáng vẻ cung kính.

"A, ta cũng không phải là cái đại nhân gì, đừng la to như vậy." Mặc vỗ vỗ vai Lâm Tử Thần kiên, ý bảo Lâm Tử Thần đi theo hắn đi ra.

Đã qua buổi trưa, ánh mặt trời không còn quá mãnh liệt, nhưng vẫn khiến ánh mắt Lâm Tử Thần đau đớn một chút.

Lâm Tử Thần không có đưa tay che, nhưng vẫn phải nhắm mắt lại cố vì bị chói mắt.

"Ta đã nói mà tên tiểu tử này tính tình có chút ngang ngược mà." Mặc hướng về phía Vũ đang đứng ở cửa nói một câu.

"Hừ, quá cứng thì dễ gãy." Vũ nhìn về phía Lâm Tử Thần, lúc này Lâm Tử Thần đang đắm chìm trong ánh nắng mặt trời, Vũ cảm thấy Lâm Tử Thần quá mức lóe sáng, có chút chói mắt.

"Lần này có thể người đã nói sai rồi, theo ta thấy thì tên tiểu tử này rất biết lắng nghe lời khuyên của người khác đó." Từ sau khi hai người bọn họ biết được Lâm Tử Thần có dị năng, Mặc càng ngày càng nhìn Lâm Tử Thần thuận mắt hơn trước.

"Đi thôi, Thúy Trúc làm đều bị chém sạch, ong Thúy Trúc cũng nên đi ra rồi." Vũ lờm Lâm Tử Thần và Mặc một cái, sau đó xoay người đi về hướng rừng trúc.

Ba người còn chưa đi đến nơi, đã nghe thấy tiếng kêu rên khắp nơi, tiếng kêu thảm thiết liên tục truyền đến, khiến nơi đây thật giống địa ngục trần gian.

Vũ cùng Mặc liếc mắt nhau, nắm tay Lâm Tử Thần cấp tốc bay vút vào rừng trúc.

Trên đất những thiếu niên lúc trước còn đang mạnh khỏe chặt trúc, giờ này đang nằm la liệt trên đất, tay bọn họ gãy toàn thân, có người thậm chí còn dùng sức cạo cả người lên mặt đất, thân sắc trên mặt thống khổ, biểu cảm vận vẹo.

Vừa thấy mấy người Lâm Tử Thần đến đây, nhóm thiếu niên ào ào cầu cứu.

"Cứu mạng!"

"Rất ngại, van cầu các người cứu ta một mạng đi!"

"A! Đau quá! Ta đau chết mất..."

Đáng tiếc không có người để ý tới bọn họ, Vũ cùng Mặc tự nhiên là mặc kệ sinh tử của bọn họ, mà Lâm Tử Thần ngay cả nhìn cũng không đành lòng, nhưng hắn không dám cứu, cũng không thể cứu, càng không có năng lực để cứu bất cứ ai trong nhóm người kia.

"Làm sao bây giờ, ong Thúi Trúc..." Mặc cau mày, sắp vội muốn chết, dùng một chút Thất Lý Hương cũng vô dụng, ong Thúi Trúc đều đã bay xa rồi.

"Bên kia..." Lâm Tử Thần run rẩy vươn ra ngón tay hướng về phía tây rừng trúc.

Vũ tay mất lạnh lẽ, dẫn theo Lâm Tử Thần cổ áo ngay cả đi tây phương đuổi theo.

Tiếng gọi cứu mạng âm ỉ phía sau đã càng ngày càng nhỏ, cho đến tận khi nó biến mất, Lâm Tử Thần mới thở phào nhẹ nhõm.

Đột nhiên nghe thấy giọng nói lạnh như băng của Vũ truyền đến: "Nếu người dám lừa gạt ta, ta đảm bảo kết cục của ngươi sẽ so với bọn hán thảm hơn gấp bội."

Lâm Tử Thần rụt rụt cổ, gạt hán ta, hán khẳng định không dám, hán thập phần xác định nghe được thanh âm vỗ cánh của ong Thúi Trúc.

Không bao lâu, bọn họ đi tới một mảnh rừng đầy cây nhãn, ngẩng đầu nhìn lên, cơ hồ trên mỗi cây đều có một cái tổ ong.

Số lượng này thật đáng sợ, Lâm Tử Thần không chịu được cảnh tượng hải hùng này da đầu run lên.

Nơi này quả thật thích hợp để che giấu mùi hương, mức độ cây nhãn đặc biệt dày đặc, mùi của chúng quá mức mãnh liệt, trực tiếp che giấu những khác mùi.

Nếu là Lâm Tử Lộc ở nơi này, phỏng chừng sẽ khó chịu hắt xì liên tục. Nhớ tới Lâm Tử Lộc, ngay lập tức tim Lâm Tử Thần đau thắt lại. Cũng không biết tywr tỷ như thế nào rồi.

"Tổ ong chúa sẽ ở nơi nào?" Mặc nhỏ giọng mở miệng.

"Không biết." Vũ cũng cảm thấy rất khó biết được đáp án, ở đây tổ ong thật sự quá nhiều, thế nào có tài năng tìm được tổ ong chúa mà lại không bị phát chứ?

"Ta... Ta có biện pháp." Lâm Tử Thần lưỡng lự mãi cuối cùng mở miệng.

Hai người kia nghe thấy vậy đều cảm thấy nghi hoặc, xoay đầu nhìn về phía Lâm Tử Thần, Lâm Tử Thần nghiêm túc nhắm nghiền hai mắt: "Xin chờ ta một chút."

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ*, *Hoàng Hậu Này Trăm Định Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Vị trí của ong chúa, lấy được Bạch Linh hoa

Nơi này ong Thúi Trúc nhiều không đếm hết, nhưng ong chúa cũng chỉ có một thôi. Nhiều ong Thúi Trúc như vậy cộng lại phụng dưỡng một con ong chúa, có thể nghĩ ra, con ong chúa kia có thể lượng lớn bao nhiêu.

Mà chỗ sào huyết của ong chúa lúc này nhất định là nơi náo nhiệt nhất, chúng phong vừa mới trở về, khẳng định bọn chúng sẽ đi đến chỗ ong chúa trước tiên.

"Tìm được." Lâm Tử Thần không nhịn được hưng phấn trong lòng, lớn tiếng kêu lên.

Trong nháy mắt hai người đồng thời thay đổi sắc mặt, hung hăng trừng mắt Lâm Tử Thần.

Lâm Tử Thần không rõ chân tướng, ngơ ngác nhìn về phía hai người bọn họ.

"Ngươi là muốn gọi ong Thúi Trúc tới đây sao?" Mặc nhẹ giọng quát.

"Ngạch, cái kia, ong mật bọn chúng nghe không được đâu." Lâm Tử Thần xấu hổ kéo kéo khóe môi, hồi nhớ hán đã thử qua, ong mật căn bản đối với tiếng động hán tạo ra không hề có phản ứng, không đi đến phạm vi công kích của chúng nó, vô luận hán la to lớn tiếng thế nào, ong mật căn bản sẽ không để ý sẽ.

"Là sao?" Vũ tỏ vẻ hoài nghi tính chân thực trong lời nói của Lâm Tử Thần.

"Thật sự, tốc độ cùng quy luật vỗ cánh của chúng nó đều không có biến hóa, theo lý thuyết chúng nó căn bản không có phát hiện ra chúng ta." Lâm Tử Thần còn kém chút nữa không giữ tay lên thề.

Vũ nhìn chung quanh, đánh giá tình hình bốn phía một chút: "Tạm thời tin tưởng ngươi đi."

"Nói cho chúng ta biết vị trí ong chúa, người thì đợi ngay ở chỗ này, đừng lộn xộn."

Lâm Từ Thần ngẩng đầu nhìn cây nhãn, lắc lắc đầu: "Không được, ta biết địa phương của ong chúa nhưng không thể miêu tả cách đi, các người muốn đến đó phải dẫn ta cùng đi mới được."

"Tốt, một lát nữa nếu nguy hiểm đến tính mạng của người thì đừng trách chúng ta." Mặc trực tiếp đưa khiêng Lâm Từ Thần ở trên vai.

Lâm Từ Thần nuốt một ngụm nước bọt: "Trước đi thẳng."

"Ngừng." Đi rồi một lát, hần kêu ngừng, sau đó vênh tai lên cẩn thận lắng nghe.

"Rẽ sang bên trái trước một chút."

"Ngừng."

"Lại sang bên trái một chút nữa."

...

Ở dưới một gốc cây nhãn, cành lá rậm rạp, hai người dừng bước, Vũ nhìn về phía Lâm Từ Thần ở trên vai Mặc: "Ờ đây sao?"

"Đúng vậy." Lâm Từ Thần gật gật đầu.

Nhân được lời xác nhận của Lâm Từ Thần, Vũ ngay lập tức nhảy lên tàng cây, lấy một loại tốc độ cực kỳ nhanh, gọt sạch từng nhánh cây của cây nhãn kia.

Lâm Từ Thần chỉ cảm thấy hoa cả mắt, một căn nhánh cây cuối cùng rơi xuống, bỗng trong không khí có một mùi hương thoang thoảng tỏa ra.

Rồi cuộc Vũ tìm được một đóa Bạch Linh hoa ở trung tâm cây nhãn kia.

Lúc này đàn ong đã muốn xao động, ào ào bay đến chỗ này, rõ ràng bọn chúng đã cảm giác được có người xâm nhập vào lãnh địa của bọn chúng.

"Chạy mau! ong Thụy Trúc muốn bay đến chỗ này rồi..." Lâm Từ Thần sợ hãi, đi đến trước mặt Vũ nói to.

Mà ong Thụy Trúc cũng trong nháy mắt này dốc toàn bộ lực lượng bay đến, chỉ chít một đoàn thật lớn ma mật, tiếng vỗ cánh ong ong làm cho lỗ tai Lâm Từ Thần sinh đau.

Ánh mắt Vũ lạnh như băng, từ sau lưng lấy ra một Kim cung, nhanh chóng kéo ra, hướng về phía tổ ong bắn ra một mũi tên.

‘Hư’ một tiếng, tên phá không mà ra, thẳng tắp bay về phía tổ ong, chỉ thấy tổ ong kia bị giạt mình, rơi bịch xuống đất.

Dưới gốc cây này giờ Mặc vẫn trầm mặc, hần ta thềm mắng một tiếng, nhanh chóng khiêng Lâm Từ Thần lên vai không nói tiếng nào nhanh chóng rời đi.

Oành, một số tổ ong vì mũi tên kia mà bị rơi xuống đất, một đoàn ong Thụy Trúc đang truy kích đến đây, bọn chúng hình như đã nhận định Mặc chính là người đã xâm nhập lãnh địa bọn chúng, đuổi theo không chịu từ bỏ.

Vũ nhếch khóe môi, bay đến bên cạnh đóa Bạch Linh hoa kia, không có ý muốn hái nó xuống, mà chỉ đứng một bên. Chờ khi xác nhận được đàn ong Thụy Trúc đã bay thật xa, hần ta mới cẩn thận đem đóa hoa hái xuống.

Bạch Linh hoa cả một thể trắng như tuyết, vô hương vô vị, hình dạng như chuông bạc, không chỉ hình dạng giống nhau, ngay lúc bị ngắt xuống Bạch Linh hoa phát ra những âm thanh thanh thủy như chuông bạc.

Vũ đặt nó vào trong một chiếc hộp ngọc đã được chuẩn bị từ trước, âm thanh chuông bạc kia ngay lập tức biến mất.

Mà đoàn ong Thụy Trúc kia lúc đang truy đuổi hai người Mặc dường như là đã cảm ứng được điều này, tất cả đều vội vàng bay trở về phương hướng tổ ong.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ, Hoàng Hậu Này Trăm Định Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Người muốn cứu người? Vậy người liền đến địa ngục cùng nàng đoàn tụ đi

Mặc khiêng Lâm Từ Thần một tháo chạy, hoàn toàn không để ý đến sự tồn tại của Vũ ở đằng sau.

"Mặc đại nhân, chúng ta không đi cứu Vũ đại nhân sao?" Lâm Từ Thần có chút không đành lòng, mở miệng hỏi.

"Ha ha, tên tiểu tử này, mệnh của bản thân còn chiếu cố không tốt, còn muốn quản mệnh người khác nữa." Bước chân Mặc vẫn không hề ngừng lại.

"Nhưng mà..." Lâm Từ Thần vẫn cảm thấy có chút bất an về Vũ.

"Vậy sao lúc này ngươi không cứu nhóm thiếu niên chặt cây kia?" Mặc cảm thấy buồn cười, nếu muốn nói Lâm Từ Thần thiện lương, lại có cảm giác không phải lúc nào hắn cũng như vậy.

Lâm Từ Thần cả người run lên, thấp giọng nói: "Ta không có biện pháp cứu bọn họ, mà các ngươi chắc chắn sẽ không cứu bọn họ, cho nên chuyện này đại khái cứ coi như đó là mệnh của bọn họ đi."

Lâm Từ Thần lại lập tức lớn tiếng nói: "Nhưng mà Vũ đại nhân không giống với bọn họ, ta biết ngươi sẽ không thể không để ý tới an nguy của hắn."

Mặc ngẩn ra, lại nở nụ cười: "Ha ha, tốt cho một cái tiểu tử thông minh, được rồi, ngươi chỉ cần chiếu cố an nguy của bản thân mình không làm liên lụy đến bọn ta là được rồi, hai chúng ta có chết thì Vũ cũng không sẽ chết đâu, lo lắng dư thừa."

"Nga..." Lâm Từ Thần ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Một nén nhang sau, hai người bọn họ dừng chân ở cạnh một dòng suối nhỏ, Mặc buông Lâm Từ Thần xuống, sau đó tự mình tìm một khối đá tron nhẵn ngồi xuống.

Lâm Từ Thần thấy vậy cũng đi qua, đứng ở bên cạnh hắn.

"Tiểu tử, chờ mấy ngày nữa mang ngươi trở về, đại nhân nhất định sẽ nhìn trúng bản lĩnh của ngươi, ngươi phải cố gắng biểu hiện cho tốt đó." Mặc đã theo đại nhân lâu như vậy, biết đại nhân ưa thích nhất là loại người cơ trí, hắn và Vũ đều là Tứ Đại Hộ Pháp, đại nhân đối với Vũ lại càng thương thức, hơn phân nửa là vì Vũ so với hắn thông minh hơn.

"Trở về..." Lâm Từ Thần muốn nói lại thôi.

"Thế nào, không nghĩ đến chuyện này sao? Nhưng mà chuyện này cũng không do ngươi có thể quyết định." Mặc tà tà lườm Lâm Từ Thần một cái, nếu hắn ta muốn mang đi một người, căn bản không cần thiết hỏi người nọ có đồng ý hay không.

"Không phải như vậy." Lâm Từ Thần vội vàng giải thích, "Chỉ là ta còn có một người thân không bỏ xuống được, nàng chắc bây giờ còn ở trong nước sôi lửa bỏng, ta muốn cứu nàng trước đã..."

"Cứu người, một mình ngươi sao? Ha ha." Mặc nhìn hắn bộ dạng gầy của Lâm Từ Thần, chỉ cảm thấy hắn đang nói giỡn chơi mà thôi, "Muốn cứu người thì ngươi chỉ có thể chờ, nếu lúc ngươi gặp đại nhân làm cho đại nhân cao hứng có lẽ ngươi có thể giúp ngươi cứu người mà ngươi muốn cứu."

"Thật sự?" Hai mắt Lâm Từ Thần sáng ngời, phảng phất như đã thấy được hi vọng ngay trước mắt.

"Nếu như đại nhân không thích ngươi... Ngươi liền đến địa ngục đoàn tụ cùng nàng ta đi." Mặc không chút do dự phá tan ảo tưởng của Lâm Từ Thần, giới cho hắn một gáo nước lạnh.

Ai biết được Lâm Từ Thần cũng không có vì câu nói kia của hắn ta mà nản lòng, ngược lại cõi lòng đầy tin tưởng: "Ta nhất định sẽ được đại nhân trọng dụng!"

Vì cứu Lâm Từ Lộc, hắn không tiếc hết thảy đại giới, lấy lòng vị đại nhân này, chuyện này hắn sẽ cố gắng làm cho bằng được.

"Ha ha, ta mỗi mắt mong chờ." Mặc không có cười nhạo hắn, mà là nghiêm túc chờ mong người thiếu niên này quật khởi.

"Ta đến đây." Tiếng nói của Vũ đột nhiên truyền đến, hắn ta còn tưởng rằng câu kia của Mặc chính là ám chỉ bọn họ đang chờ đợi hắn ta.

Nghe tiếng Vũ, Mặc đứng lên: "Hoa kia lấy được chưa?"

Lâm Từ Thần âm thầm suy xét, vì sao không hỏi xem Vũ có sao không trước mà chỉ quan tâm đến cái đóa hoa kia, chẳng lẽ quan hệ bọn họ đậm bạc đến nông nổi như người xa lạ.

Lâm Từ Thần không biết là, bọn họ không phải là không coi trọng đối phương, mà là vì bọn họ quá xem trọng đóa hoa kia.

Vũ đi đến trước mặt hai người Lâm Từ Thần, đem cái hộp có chứa Bạch Linh hoa đưa cho Mặc.

Mặc tiếp nhận, đem bọc hành lý vải xám trên lưng lấy xuống dưới, đây là lần đầu tiên Lâm Từ Thần nhìn thấy bọc hành lý của bọn họ.

Mặc cẩn thận đem bọc hành lý đặt ở trên đất, cởi bỏ nút buộc. Mở ra bọc hành lý, Lâm Từ Thần nhìn thấy thật nhiều loại hộp khác nhau, hơn nữa tựa hồ trong từng hộp đều đựng một thứ gì đó.

Lâm Từ Thần lớn mật đoán rằng, bên trong mỗi một cái hộp đều là một loại thảo dược quý hiếm hay là một loại Kỳ Trân Dị Bảo gì đó đi. Mấy người bọn cần nhiều thứ quý hiếm như vậy để làm gì? Chẳng lẽ là này vị đại nhân..

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ, Hoàng Hậu Này Trẫm Định Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Đến nơi hẹn, nàng chọn Dạ Ân không chọn ta

Hôm nay Lâm Từ Lộc nói muốn đi Đoạn phủ ngắm hoa, Quân Lâm sống chết muốn đi theo nhưng Lâm Từ Lộc nhất quyết không đồng ý.

"Một đám nữ hài tử ngắm hoa, người đi làm cái gì?" Lâm Từ Lộc uống một ngụm cháo, sau đó nói, hoàn toàn đã quên bản thân mình giờ này cũng là một người "nam nhân" trên danh nghĩa.

"Nhưng mà nữ nhân kia mời nàng đến không có hảo tâm, ta không yên tâm." Quân Lâm hẳn chính là cảm thấy vị Đoạn tiểu thư kia rất không vừa mắt.

"Nàng ấy lại không thể đem ta ăn mất, người sợ gì chứ." Lâm Từ Lộc dờ khóc dờ cười, "Đến lúc đó nếu như ta bị giam giữ không có trở về, người có thể mang người đánh đến Đoạn phủ."

"Một Đoạn phủ nhỏ nhọ chưa có cái lá gan này đi." Cho tới bây giờ Quân Lâm chưa từng đem Đoạn phủ để vào mắt, hẳn chỉ đơn thuần không thích cái Đoạn tiểu thư kia mà thôi.

"Chắc bọn họ không dám làm gì ta đâu, họ nịnh bợ ta còn không kịp nữa là. Ta đến đó vui chơi một lúc rồi sẽ trở lại." Lâm Từ Lộc buông bát, đứng dậy muốn đi ra ngoài.

"Dạ Ân." Quân Lâm hô một tiếng.

Sau đó chỉ thấy Dạ Ân không biết từ nơi nào xông ra, đi theo bên cạnh Lâm Từ Lộc.

"Mang theo hẳn làm chi?" Lâm Từ Lộc cũng không muốn mang một cái hung thần ác sát thị vệ như vậy đến nơi hẹn.

"Ta và hẳn, nàng tuyển chọn một người đi." Quân Lâm ngẩng đầu, cũng đặt cái chén trong tay xuống.

"Coi như quên đi, chọn hẳn luôn đi." Lâm Từ Lộc bắt đầu dĩ tuyển chọn một người, sau đó quay đầu nói với Dạ Ân, "Người, tựa như vừa rồi ả nấp một bên cho ta, nếu ta không gọi người không được hiện thân."

"Vâng ạ." Dạ Ân nói xong, lại biến mất ở trước mắt Lâm Từ Lộc.

Vô luận xem bao nhiêu lần, Lâm Từ Lộc vẫn cảm thấy khinh công quá lợi hại thôi, nàng thật muốn học cái bản lĩnh này.

Vì thế Lộc công tử phe phẩy chiết phiến vui vẻ đi ngắm hoa, lưu lại một mình Quân Lâm buồn bực khó chịu.

Nghĩ đến Lâm Từ Lộc thế nhưng tuyển Dạ Ân, cũng không nhìn Quân Lâm hẳn lấy một cái. Tốt cho người Dạ Ân, nhìn người trở về từ từ xem ta sẽ thu thập người như thế nào.

Dạ Ân ở bên ngoài đột nhiên rừng mình một cái, hôm nay khí trời sao lại lạnh nhỉ?

Nhưng mà Lâm Từ Lộc thì nghĩ như thế này, mang theo một nữ nam như Quân Lâm chẳng phải hẳn sẽ đoạt mất nổi bật của Lâm Từ Lộc nàng sao, không thể được, một đồng tiểu thư đều tụ tập ở đây, nàng còn muốn hảo hảo kết giao một phen.

Đoạn phủ, tất cả tiểu thư của những hộ giàu có ở An Nhạc huyện đều tập trung ở nơi đây, nghe nói hôm nay ở Đoạn phủ sẽ tổ chức một buổi yến tiệc để thưởng hoa, ngọc phiến công tử sẽ đến tham dự, mặc kệ là người có thiệp mời hay là không được mời, đến tham gia đều mang theo một đồng lễ vật.

Đúng rồi, ngọc phiến công tử chính là Lâm Từ Lộc, bởi vì đại đa số người ở đây không biết danh tính của Lâm Từ Lộc, mà Lâm Từ Lộc có bộ dáng thư sinh, lúc này cũng cười ôn nhã như gió xuân, đi đâu cũng thích cầm theo chiết phiến, bởi vậy được gọi là ngọc phiến công tử.

Hiện tại ở An Nhạc huyện đã không ai không biết đến vị ngọc phiến công tử này, các tiểu thư khuê các đều muốn được gặp vị công tử phong lưu phóng khoáng này một lần, nhờ chẳng may được lọt vào mắt xanh của vị công tử ấy thì là một chuyện không thể nào tốt hơn rồi.

"Phụ thân, ngài không phải nói đây là một cơ hội tốt để nữ nhi tiếp cận Lộc công tử sao? Nhưng sao người lại mời tới nhiều tiểu thư khuê các như vậy, người làm như vậy không phải là làm khó xử nữ nhi sao?" Đoạn Chi Vân lời kéo tay áo Đoàn gia chủ, nàng ta rất là bất mãn với cách an bài này của phụ thân.

"Vân nhi con chớ hoảng sợ, nếu là chỉ có hai người con và Lộc công tử, Lộc công tử nhất định sẽ cảm thấy nhà chúng ta muốn leo lên hắn, đến lúc đó hắn ta sẽ xem nhẹ gia đình chúng ta, ta ngược lại thì không để ý chuyện đó nhưng ta sợ Vân nhi nhà chúng ta giả đi sẽ phải chịu ủy khuất." Đoạn Lệ trầm thía nói.

"Nhưng mà... Nhưng m Vân nhi không muốn người khác tiếp cận Lộc công tử." Đoạn Chi Vân cảm thấy những tiểu thư khuê các kia thật là chướng mắt, nàng ta ước gì lập tức đá các nàng ra cửa.

"Phụ thân hà lại sẽ vì người khác làm giá y sao, Vân nhi, con cứ theo như thế này mà làm..." Hai mắt Đoạn Lệ nheo lại, đối với vị Lộc công tử bọn họ bắt buộc phải dùng kế sách này.

"Như vậy... Không lắm" Nghe thấy kế sách của phụ thân hai gò Đoạn Chi Vân ngay lập tức đỏ bừng, thẹn thùng nói.

Đoạn Lệ sờ sờ mái tóc của nữ nhi bảo bối, nói: "Vân nhi của chúng ta đã trưởng thành, đến lúc nên lập gia đình rồi..."

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ, Hoàng Hậu Này Trẫm Định Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Ngọc phiến công tử, kỳ tích hoa anh đào nở rộ

Các vị tiểu thư còn đang xúm năm tụm ba lủi rủ với nhau những câu chuyện vặt vãnh nơi khuê phòng, thì Lâm Từ Lộc xuất hiện.

Nàng như trước vẫn mặc một bộ y phục màu xanh nhạt, trong tay cầm một cái chiết phiến yêu thích không muốn buông tay, tóc không hề được cột lại, ba ngàn sợi tóc đen rối tung bay tùy ý sau đầu.

Mắt ngọc mây ngài, một đôi mắt hạnh, bên trong tràn đầy nhu tình như nước, nữ tử vô pháp có thể kháng cự. Mi dài nhỏ như liễu, làm nàng thoát nhìn càng thêm vẻ tao nhã.

Nàng thong dong tao nhã mà đến, tay áo phấp phới trong gió, như tiên như thần.

Chúng tiểu thư háo sắc ngắm nhìn cảnh tượng hợp hôn kia, cả thân mình như bị ai định trụ tại nơi đó, tròn mắt đều dính chặt lên bóng dáng của Lâm Từ Lộc không chút di chuyển.

Lâm Từ Lộc nhận được nhiều ngưỡng mộ của chúng mỹ nữ như vậy, có chút không thích ứng được, chân hình như cũng có chút luống cuống, không nghĩ tới bản thân Ngọc Phiến công tử nàng lại được hoan nghênh đến mức độ này, cái này thật sự đã nằm ngoài dự đoán của Lâm Từ Lộc.

Đoạn Chi Vân vừa vặn đi ra, thấy cảnh những nữ nhân đó đều đang sững sờ ngắm nhìn ai đó, theo tầm mắt của các nàng thì nhận ra hóa ra người đó là Lâm Từ Lộc, vị công tử thanh nhã kia đang đứng ở một chỗ cách đó không xa.

Đoạn Chi Vân vội vàng tiến tới nghênh đón, còn cố ý không muốn giới thiệu danh tính của Lâm Từ Lộc cho những vị tiểu thư khác, nàng ta không muốn những nữ nhân háo sắc này biết họ tên của Lộc công tử: "Công tử đã đến, xin mời công tử vào phòng nghỉ ngơi một chút đi."

Chờ đến khi Đoạn Chi Vân đem Lâm Từ Lộc mang vào trong nhà, lúc này các vị tiểu thư kia mới hoàn hồn.

"Nguyên lai đây chính là Ngọc Phiến công tử trong truyền thuyết."

"Rất tuấn tú a!"

"Ánh mắt của Ngọc Phiến công tử rất ôn nhu, đều có thể hòa tan ta luôn rồi."

"Dung nhan và khí chất của công tử thật giống thần tiên."

"Theo ta thì, Ngọc Phiến công tử so với Tô công tử đẹp trai hơn, ánh mắt của hắn thật sự là rất mê người đi."

"Tuy rằng đáng người của Ngọc Phiến công tử nhỏ gầy một chút, nhưng mà chính vì vậy mà làm cho người ta có suy nghĩ muốn bảo vệ hắn nha."

Lâm Từ Lộc lạnh nhạt ở trong phòng uống trà, nàng đại khái có thể đoán được bản thân đã tạo được một cuộc oanh động khá lớn, dù sao nàng đối với diện mạo của bản thân rất có tin tưởng, may đáng người nàng so với nữ tử thông thường đã được xem là cao hơn, hắn là 1m7 đi.

"Hôm nay công tử có thể tới, Vân nhi thật cao hứng." Đoạn Chi Vân tiến lên châm trà cho Lâm Từ Lộc.

"Đây là vinh hạnh của tại hạ, chính là vì sao hôm nay lại chỉ có mỗi mình ta là nam tử?" Lâm Từ Lộc có chút xấu hổ nha, chỉ có một mình "Nam nhân" nàng ở trong một bụi hoa điều này làm cho nàng có chút khân trang nha.

"Công tử hiểu lầm rồi, chuyện này không phải là ý của phụ thân Đoạn Chi Vân, mà là những vị công tử khác nghe nói công tử cũng sẽ tới đây nên họ mới không nguyện ý đến." Đoạn Chi Vân cười cười nói.

"Ách, thôi coi như bọn họ không có phúc phần đi, hoa ở Đoạn phủ thật là rất đẹp nha." Lâm Từ Lộc bung lên một ly trà ngửi ngửi, rồi mới thông thả nói.

"Công tử nói đùa rồi." Đoạn Chi Vân rõ ràng đã hiểu lầm lời nói của Lâm Từ Lộc, mặt đỏ lên.

"Tại hạ nghĩ đủ rồi, không bằng chúng ta đi ra ngoài ngắm hoa đi, các vị tiểu thư ở bên ngoài chắc đều đợi đến sốt ruột rồi." Lâm Từ Lộc đứng dậy.

Lúc Lâm Từ Lộc đi ra ngoài, mắt của các vị tiểu thư đều dính trên người nàng, có mấy vị tiểu thư gan lớn hơn thì đi đến gần Lâm Từ Lộc có ý muốn tiếp cận.

Đoạn Chi Vân thức thời đứng trước mặt Lâm Từ Lộc hòng chặn lại ánh mắt của các tiểu thư kia: "Công tử, bên này, chúng ta đi thưởng hoa đào trước đi."

Vì thế chúng nữ chỉ đành đi theo đằng sau hai người bọn họ, chỉ có thể đưa mắt ngắm nhìn bóng lưng của Lâm Từ Lộc.

Hoa đào ở Đoạn phủ quả thật rất đẹp, xem ra Đoạn gia chủ là một người khá phong nhã.

Một mảng lớn được bao phủ bởi một màu hồng nhạt, những cây hoa đào được chăm sóc tỉ mỉ kỹ lưỡng, mỗi khi gió thổi qua, chung quanh đều phiêu đảng cánh hoa đào, cảnh tượng này thật sự là cực kỳ mộng ảo, đẹp đến nao lòng người.

Tuy rằng Lâm Từ Lộc không có thích màu hồng nhạt như đa số những nữ tử khác, nhưng nàng đối hoa đào cũng rất là yêu thích, trong nhiều bộ phim cổ đại nữ chính hay nam chính gì đó đều đa phần thích hoa đào, cảnh tượng hoa đào nở rộ cũng để lại rung động thật sâu trong lòng nàng, bình thường khi nhìn thấy cảnh tượng hoa đào nở rộ mọi người đều nhớ đến người thương trong lòng.

Hiện tại nàng đang ở cổ đại, không thể suốt ngày hoài niệm những chuyện trước kia, bằng không sẽ chỉ biết cả ngày buồn bực, bởi vì quay về hiện đại đã là chuyện không thể rồi.

Thấy Lâm Từ Lộc lắc đầu, Đoạn Chi Vân còn tưởng rằng nàng không thích ngắm hoa đào, vì thế hỏi: "Công tử không thích hoa đào sao? Vậy chúng ta đi xem những loài hoa khác vậy."

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ, Hoàng Hậu Này Trăm Định Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 57: Bị vây xem, quả nhiên ám vệ của Quân Lâm cũng rất khó trị

"Không, tại hạ thật ưa thích hoa đào, mới vừa rồi ta chỉ là nhớ tới một ít chuyện cũ mà thôi." Lâm Từ Lộc lên tiếng giải thích.

"Thì ra là thế, công tử nhất định là nhớ tới một câu chuyện buồn đi, bằng không sẽ không có vẻ mặt như thế kia." Đoạn Chi Vân rất đau lòng khi nhìn thấy dáng vẻ thất thần của Lâm Từ Lộc.

Lâm Từ Lộc yên lặng rút rút khóe mắt: "Đã là chuyện quá khứ rồi."

Đoạn Chi Vân như là đột nhiên nghĩ ra một chủ ý gì đó, liền nói với Lâm Từ Lộc một câu: "Lộc công tử trước tiên ngồi ở nơi này ngắm hoa, Vân nhi xin phép không tiếp một lát, ta có chút chuyện." Nói xong sau đó Đoạn Chi Vân nhấc bước rồi đi.

Hạ nhân trong Đoạn phủ bung tới một cái bàn, Lâm Từ Lộc và các vị tiểu thư an vị ở dưới một tàng cây vừa ngắm hoa vừa ăn điểm tâm.

Cảnh đẹp ý vui nhưng mà có một điều làm phiền Lâm Từ Lộc, đó là không khí chung quanh nàng rất kém, khoảng cách của các nàng đều quá thân cận, trên người bọn họ đều trát đầy son phấn khiến nàng sắp không thở nổi rồi.

Hắt xì... Lâm Từ Lộc liên tục hắt xì vài cái, rốt cuộc cũng không chịu nổi nữa rồi.

"Dạ Ân." Nàng đối với không khí hô một tiếng.

Dạ Ân bỗng xuất hiện trước mặt Lâm Từ Lộc, hẩn quỳ một gối xuống chờ mệnh lệnh của nàng.

Chúng tiểu thư đều kinh ngạc không thôi, không nghĩ tới Ngọc Phiến công tử còn dẫn theo bên người ám vệ.

"Dạ Ân, phiền toái người đi nói với các vị tiểu thư kia, ta thật sự là thở không nổi rồi."

Nghe được câu nói này của Lâm Tử Lộc Dạ Ân kém chút nữa không quỳ ỏn định được nữa, cho hấn xin nhờ, đường đường là ám vệ bên người Thất hoàng tử thế nhưng lại lưu lạc đến nông nổi phải thay người truyền lời.

Thôi, xem mặt mũi vương phi, hấn vẫn nên miễn cưỡng làm việc này vậy: “Các người đứng tiếp xúc quá thân cận với công tử nhà ta, tất cả ngay lập tức thối lui mười bước!”

Lâm Tử Lộc cũng bị giọng nói lạnh lùng của Dạ Ân dọa sợ hoảng hồ là mấy vị tiểu thư suốt ngày ở nơi khuê phòng kia, Lâm Tử Lộc vội vàng kéo kéo tay áo của hấn: “Dạ Ân, người ôn nhu một chút, cách nói chuyện của người có chút dọa người.”

Dạ Ân hít sâu một hơi: “Các vị tiểu thư có thể lui ra xa một chút hay không? Công tử nhà ta thân thể không khỏe, không thể để người khác tiếp xúc quá thân cận.”

Lúc này chúng tiểu thư đã minh bạch, vì thế đều mặt đỏ tai hồng ra lệnh cho bọn hạ nhân chuyển vị trí ra xa một chút.

“Công tử, người còn có gì phân phó nữa không?” Dạ Ân xoay người lại hỏi.

“Không, không có, người lui xuống trước đi.” Lâm Tử Lộc nâng trán, ám vệ của Quân Lâm cũng thật là khó trị đi.

Các vị tiểu thư đều cách Lâm Tử Lộc ít nhất mười bước, hiện tại yên lặng ở phía xa thưởng thức mỹ nam.

Sau thời gian một chén trà nhỏ sau, Đoạn Chi Vân thân nhiên đi đến.

Lúc này nàng ta đã thay đổi một thân y phục bằng lụa mỏng màu hồng, trên mặt cũng đội một mạng che mặt, nhan sắc của nàng ta giống như che mà không phải che, cả người phảng phất như dung nhập vào mảng hoa đào.

Nhạc công bắt đầu khảy một khúc đàn dịu dàng động lòng, kèm những cánh hoa đào bay tán loạn, Đoạn Chi Vân như đang tỉnh linh lạc vào vườn hoa đào.

Mắt Lâm Tử Lộc nhìn thẳng, tuy rằng Đoạn tiểu thư phối một bộ y phục cùng màu sắc với hoa đào, cảnh tượng này quả thật là hiếm thấy.

Từng cánh hoa đào bay phất phơ giữa trời, mỹ nhân thì đang nhảy múa, nàng nếu là một nam tử, chỉ sợ lúc này tâm đã động không thôi.

Cha con Đoạn gia chính là tính sai một điểm này, Lâm Tử Lộc nhưng lại là một nữ nhân đơn thuần.

Một khúc đàn kết thúc, vũ đạo của Đoạn Chi Vân lần này rất hoàn mỹ, không có giống lần trước xuất hiện chuyện ngoài ý muốn.

Các vị tiểu thư kia biết là đã bị Đoạn tiểu thư đùa giỡn tâm cơ, lại không dám biểu hiện ra ngoài, bọn họ đều biết Đoạn tiểu thư ngang ngược kiêu ngạo thành tính, không ai dám động vào nàng ta.

Người người đều tán thưởng Đoạn Chi Vân, nói nàng ta khiêu vũ đẹp như thế nào, mỹ như thế nào.

Đoạn Chi Vân đều không để ý đến, cao ngạo ngẩng đầu, hướng về phía Lâm Tử Lộc, thẹn thùng đi tới.

“Kỹ thuật múa của Đoạn tiểu thư quả nhiên rất đẹp, so với lần trước tốt hơn gấp bội.” Lâm Tử Lộc cũng không quên khen nàng ta một câu.

Nghe được lời khen ngợi của Lâm Tử Lộc, đồng thời cũng bị Lâm Tử Lộc nhắc lại sự cố lần đó, Đoạn Chi Vân vừa vui vừa giận, nàng ta thật sự rối rắm, không biết trong lòng Lộc công tử có nàng ta hay không.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ, Hoàng Hậu Này Trẫm Định Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Sắc trời đã tối, tại hạ xin phép đi trước một bước

Ca múa cũng đã thường qua, hoa đào, hoa mai, vvv...cũng đã thường qua, rốt cục cũng đến thời gian dùng bữa tối.

Lần trước ở bữa tiệc sinh thần của Đoạn gia chủ, Lâm Tử Lộc đã được nếm qua món món Quế Hoa Cao, nàng đặc biệt thích món ăn này, nhớ thương mãi không thôi, hơn nữa lần trước bởi vì sự cố ngoài ý muốn của Đoạn Chi Vân mà không thể không rời đi trước, làm hại bọn họ chưa thưởng thức hết được đủ loại mỹ vị, lần này nhất định phải ăn no rồi mới trở về.

Bữa tiệc buổi tối, các vị tiểu thư đều nhìn chăm chăm Lâm Tử Lộc, mà nàng lại hoàn toàn không biết, chỉ lo đắm chìm ở bên trong mỹ thực.

Đoạn Chi Vân đương nhiên cũng không là ngoại lệ, nàng ta luôn dõi theo nhất cử nhất động của Lâm Tử Lộc, vì bây giờ nàng ta đang an vị ở bên cạnh

Lâm Từ Lộc, nên nàng ta biết Lâm Từ Lộc đối với nhiều ánh mắt nhiệt liệt nồng bỏng của những mỹ nhân kia đều cảm thấy lạnh nhạt tự nhiên, trong lòng Đoạn Chi Vân càng âm thầm vui vẻ.

Lộc công tử quả nhiên là một người thanh cao, hừ, ngay cả những người dung chi tục phấn như các nàng còn mơ tưởng muốn tiếp cận Lộc công tử, quả thực là si tâm vọng tưởng.

Hôm nay đồ ăn rực rỡ muôn màu, đường đường là gia tộc lớn nhất An Nhạc huyện ra tay tự nhiên là hào phóng.

Cá đuối phượng hấp, cà chua sốt thịt ngựa, cải trắng Ngọc Thổ, sủi cảo Tứ Hỷ, cơm gói lá sen... đủ loại mỹ vị làm cho Lâm Từ Lộc hoa cả mắt.

Rất nhiều món Lâm Từ Lộc mới chỉ xem qua ở trong sách, còn không có cơ hội chân chính được nếm thử, trong lòng Lâm Từ Lộc nhiệt huyết sôi trào, mặc dù trên mặt bất động thanh sắc, nhưng tay và miệng thì lại bận rộn không ngừng.

Đoạn Chi Vân thấy Lâm Từ Lộc ăn tựa hồ thật sự là vui vẻ, đưa tay đón nhận bình rượu trong tay nha hoàn, tự tay vì Lâm Từ Lộc rót một ly rượu: “Công tử, Vân nhi kính người một ly.”

Hắt xì, hắt xì, Lâm Từ Lộc sờ sờ cái mũi, như thế nào ly rượu này lại là thơm như vậy?

“Hắt xì, Đoạn tiểu thư này rượu là hoa nhưỡng sao? Hương vị sao lại nồng như thế.”

Đoạn Chi Vân then thùng cười cười: “Đây chính là hoa nhưỡng tốt nhất, uống vào mùi vị trong miệng càng tươi thuần!”

Lâm Từ Lộc sáng tỏ, bung ly rượu lên uống một hơi cạn sạch, quả nhiên là hảo tửu.

Bên trong phòng mọi người ăn say sưa, bên ngoài phòng thần sắc Dạ Ân thì lại có chút phức tạp.

Hắn vừa mới tiếp được tin tức mà Hắc Ưng truyền tin, bệnh tình Lục hoàng tử có biến.

Lục hoàng tử là người trọng yếu thế nào đối với vương gia, hắn tất nhiên rất minh bạch, nhưng vương phi bên này...

Nếu hắn có thể khống chế được Hắc Ưng thì tốt rồi, quả nhiên đây đều là dựa vào năng lực trời phú.

Vì thế hắn lựa chọn một biện pháp, đó là truyền âm nhập mật.

“Công tử, thuộc hạ có việc gấp cần hỏi bẩm gia, phiền toái ngài ở chỗ này chờ thuộc hạ, xong việc thuộc hạ sẽ đến đón ngài.”

Một giọng nam đột nhiên xuất hiện bên tai, dọa Lâm Từ Lộc nhảy dựng lên, kém chút nữa nàng đã đem miệng thịt nướng trong miệng ới ra ngoài.

Ai muốn ở đây chờ người chứ, cũng không phải là ta không có chân nha. Lâm Từ Lộc trợn trừng mắt, tiếp tục nếm mỹ thực.

Thoả mãn con sâu tham ăn, Lâm Từ Lộc cảm thấy quá no, đi về bây giờ có chút khó khăn, bị vậy nàng đành phải ở Đoạn phủ nghỉ ngơi một lát, các vị tiểu thư khác đã đều tự mình hồi phủ.

Lúc này Lâm Từ Lộc cũng đứng dậy, quay đầu hướng về phía Đoạn Chi Vân nói lời từ biệt: “Thập phần cảm tạ Đoạn tiểu thư đã thịnh tình khoản đãi, sắc trời đã tối, tại hạ đi trước một bước.”

“Ôi chào, công tử xin dừng bước.” Đoạn Chi Vân cũng vội vàng đứng lên.

“Không biết Đoạn tiểu thư có chuyện gì?” Lâm Từ Lộc nghi hoặc nhìn nàng, thấy sắc mặt nàng đỏ bừng, ánh mắt mơ hồ.

“Chính là, cái kia, cái kia, Vân nhi ngưỡng mộ công tử đã lâu!” Đoạn Chi Vân ngẩng đầu lên, nói ra lời nói trong lòng mình. Không hiểu sao trong lòng cảm thấy thật thoải mái, mấy ngày nay xem như đã đem nàng nín hổng rồi, Đại tiểu thư nàng cho tới bây giờ đều là muốn cái gì có cái gì, có thể làm cho nàng vất vả tốn nhiều tâm tư đến như vậy tới bây giờ chỉ có một mình Lâm Từ Lộc.

“Hả?” Lâm Từ Lộc bởi vì kinh ngạc mà há hốc miệng, đều có thể nhét vào một quả trứng gà, nguy rồi, nàng có điểm ngây ngốc, đầu óc choáng váng.

Cảm tình này của Đoạn Chi Vân chính là một tai họa, nàng là một nữ tử thì làm sao có thể đáp lại tình cảm của Đoạn Chi Vân được.

“Được Đoạn tiểu thư ưu ái như thế, Lộc nỗ thật sự ngượng không dám nhận. Hôm nay quá rầy Đoạn phủ hồi lâu, tại hạ vẫn nên về sớm nghỉ ngơi.”

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ, Hoàng Hậu Này Trăm Định Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Năm phải một bàn tay lạnh lẽo, cứu ta với!

Lâm Từ Lộc còn chưa đi đến đại môn Đoạn phủ đã bị một đám hộ vệ ngăn cản lại.

"Các người đây là muốn làm cái gì?" Tình huống trước mắt làm Lâm Từ Lộc không hiểu nổi, người Đoạn phủ ngăn nàng lại là có ý đồ gì, nàng một không trộm đồ nhà họ hai không đắc tội với họ.

"Công tử, sắc trời không còn sớm, ngài không cần phải trở về đâu, ngài nghỉ ngơi luôn ở đây đi." Lúc Lâm Từ Lộc còn đang không hiểu nên phản ứng như thế nào thì đã nghe được lời giải thích của một người trong đám hộ vệ.

"Chuyện này sao lại có thể giải quyết như thế được, ta sao có thể không biết xấu hổ ở lại quấy rầy Đoạn phủ cơ chứ." Lâm Từ Lộc lắc đầu cự tuyệt nói.

"Chúng ta rất nhanh chính là người một nhà rồi, tại sao lại nói là quấy rầy được." Đoạn Chi Vân đi đến cười nói, không chút nào che giấu cảm tình cực nóng trong mắt.

"Người một nhà? Lộc mỡ không dám treo cao." Không thể nào, chẳng lẽ là bộ dạng của mình rất đẹp trai rồi hả? Đến trình độ họa thủy rồi sao?

"Chúng ta môn đăng hộ đối, tuổi tác cũng tương xứng, đúng là trời sinh một đôi. Công tử, sắc trời không còn sớm nữa, chúng ta vẫn là mau đi ngủ thôi." Đoạn Chi Vân lười cùng Lâm Từ Lộc vòng vo, trực tiếp nói vào chuyện chính.

"Bây giờ đi ngủ sao?" Khóe miệng Lâm Từ Lộc run rẩy, đây là đang bức bách người lương thiện, mấu chốt là nàng cũng không có cái công năng kia nha.

"Công tử đừng trách Vân nhi, Vân nhi thật sự là quá yêu người rồi." Nói tới đây, Đoạn Chi Vân dừng một chút rồi mới nói tiếp, "Không quan hệ, ngày mai ngài muốn từ chối tiểu nữ cũng không được rồi."

Nàng ta nói vậy là có ý tứ gì? Lâm Từ Lộc còn chưa có kịp phản ứng, đầu đã truyền tới một trận choáng váng.

Chẳng lẽ, chẳng lẽ nàng bị hạ được rồi hả? Mẹ nó ~, này cô nương này còn nhỏ tuổi chuyện nào không học lại học mấy phương pháp hại người này chứ!

Lâm Từ Lộc âm thầm lấy tay bấm một cái lên bảp đùi, cố gắng dùng đau đớn để ổn định lại ý thức: "Tiểu thư mỹ lệ như thế, tại hạ sao có thể cự tuyệt được, chỉ là tại hạ không thể tin được cái sự thật này mà thôi. Nếu tiểu thư đã hạ quyết tâm, tại hạ cũng sẽ không còn ý định dè dặt gì nữa."

Lâm Từ Lộc hướng về phía Đoạn Chi Vân nở một nụ cười mà nàng tự cho là có thể mê chết, sau đó vươn tay ra: "Vân nhi, đi lại đây đi, tại hạ đã muốn chạm đến bàn tay nhỏ bé ấm áp của nàng từ lâu rồi."

Đoạn Chi Vân quả thực là vui mừng quá đỗi, tay đều không biết nên để vào đâu. Không nghĩ tới Lộc công tử cũng đối nàng... Thật là, nàng ta hẳn là nên phát hiện ra chuyện này mới đúng, lúc công tử xem nàng khiêu vũ không hề chuyển mắt.

Bọn hộ vệ thấy thế, đều thức thời rời đi, bọn họ mới không dám quấy rầy chuyện tốt của Đại tiểu thư đâu, chuyện này bọn họ gánh chịu không nổi.

Mặt Đoạn Chi Vân cười rực rỡ như hoa nở chạy tới, đang muốn bắt lấy bàn tay đang chìa ra của Lâm Từ Lộc.

Ai biết được là Lâm Từ Lộc đột nhiên rút tay lại, quay đầu tựa như một con gió lốc chạy trốn mất dạng, động tác lưu sướng, không một chút nào dong dài dây dưa.

Lưu lại Đoạn tiểu thư một người ngốc lảng ở nơi đó, vẫn còn duy trì tư thế chìa tay ra.

"Aaaa!! Các người là một đám vô dụng!" Chỉ chốc lát sau, một tiếng giết heo vang vọng toàn bộ Đoạn phủ.

Chân Lâm Từ Lộc lướt như bay, nàng dám cam đoan trước kia ở cuộc thi chạy 800 mét nàng cũng không có chạy nhanh đến mức độ này, đúng là con người phải vào lúc nguy hiểm mới có thể phát huy năng lực tiềm tàng của bản thân.

Chỉ có điều đầu óc có chút choáng váng làm nàng hoàn toàn không có cách nào để suy xét cẩn thận, hô hấp Lâm Từ Lộc càng ngày càng trở nên dồn dập, dưới chân tuy là vẫn chạy không ngừng, nhưng phương hướng cũng đã mất đi không chút.

Lâm Từ Lộc chỉ biết chạy thẳng về phía trước trong cơn mê loạn, đường phố ban đêm trở nên lạnh lẽo buồn tẻ không có bóng người, xuất phát từ phản xạ tự nhiên có điều kiện, nàng vô thức chạy về phương hướng nào nhiệt.

Ở trong tiểu thuyết Lâm Từ Lộc đã từng gặp qua những cảnh tượng như vậy, sau khi nhân vật chính bị hạ được những cảnh tượng sau đó nàng cũng không dám nghĩ đến nữa.

Hiện tại tay chân nàng đã không nghe sai sử rồi, trên người ướt đầm mồ hôi, đầu óc một mảnh hỗn độn, yết hầu khô ráp đến lợi hại.

Lâm Từ Lộc rất muốn uống nước, rất muốn xung quanh mình giờ này toàn băng, rất muốn có người tới cứu nàng.

Trước mắt không tự giác nhìn thấy một mặt người, tuy rằng có chút mơ hồ nhưng không hiểu sao lại cảm thấy hình dáng người đó hết sức quen thuộc.

Nàng đưa một bàn tay một ra, thì bắt được một bàn tay lạnh lẽo, nàng theo bàn nắm nói to: "Cứu ta với!"

Người nọ theo phản ứng nắm lấy bàn tay nóng hừng hực của nàng, nói: "Được, ta sẽ cứu ngươi."

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ, Hoàng Hậu Này Trẫm Định Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Ánh mắt nàng mê ly, miệng không ngừng hừ hừ khó chịu

Người nọ đỡ Lâm Từ Lộc về mặt ửng hồng đi lên lầu, chỉ nghe người nọ nói to với một người bên cạnh: "Liên Nhi, ngươi trước giúp nương đỡ vị công tử này một chút."

"Nương, vị công tử này nên làm như thế nào?" Người nữ tử được gọi Liên Nhi kia tiến lên tiếp nhận Lâm Từ Lộc đang xụi lơ trong tay người phụ nữ trung niên nọ, tò mò hỏi lại.

"Đem vị công tử này đưa đến trong phòng của Diệu Âm đi, Diệu Âm thật là có phúc, không phải ai cũng có cái phúc phận này đâu, người này nhìn liền có thể biết chính là một vị phú gia công tử đi, khẳng định ra tay nhất định rất hào phóng." Người nói những lời này chính là lão bản của Túy Yên Lâu, mới vừa rồi nàng ta bị người này nắm tay ở trước cổng Túy Yên Lâu, vì vậy thuận tiện nhặt người nam nhân anh tuấn này về luôn.

"Vâng." Liên Nhi đáp ứng, sau đó đỡ Lâm Từ Lộc đi vào bên trong.

"Người đâu! Cứu mạng." Thần chí Lâm Từ Lộc có chút không rõ, cả người nhào vào lòng Liên Nhi.

"Ồi chào, ài, ời, vị công tử này, người không nên như vậy, Liên Nhi chính là một nữ tử bán nghệ không bán thân." Liên Nhi khó chịu nhíu mày, đối với những đụng chạm của Lâm Từ Lộc rất là phản cảm. Nàng ta chán ghét nhất là những xú nam nhân có hành vi thô lỗ như thế này.

"Hu hu... Thật tốt, thật mát mê a." Lâm Từ Lộc không để ý lời nói của Liên Nhi, chỉ quan tâm đến việc làm bản thân thoải mái, không ngừng hướng trên người Liên Nhi cọ vài cái, tham lam hấp thụ sự mát mẻ tươi mới trên người Liên Nhi.

Cái cọ này của Lâm Từ Lộc liền làm Liên Nhi phát hoảng, vừa rồi chuyện gì mới xảy ra?

Không sai, tuy rằng ngực Lâm Từ Lộc tương đối phẳng, nhưng ít ra vẫn có đặc thù mềm mại của nữ tử, hai cái tiểu bánh bao mềm nhũn áp trên người Liên Nhi, rất khó để không phát hiện ra Lâm Từ Lộc nàng không phải là nữ tử.

Liên Nhi thờ dài, đau lòng nhìn về phía nữ hài trong lòng mình, nguyên lai là bị người hạ được.

Nàng quyết định không dẫn Lâm Từ Lộc đi đến phòng Diệu Âm nữa, dứt khoát xoay người, đỡ Lâm Từ Lộc đi về phía phòng mình.

Toàn bộ quá trình, Lâm Từ Lộc cơ hồ đều cọ tới cọ lui thân thể nàng, miệng không ngừng hừ hừ, bộ dáng rất khó chịu.

May mà trong phòng nàng bồn tắm còn nước, lúc trước tắm xong số nước đó hoàn còn chưa có đổ, hiện tại tình huống khẩn cấp, liền chấp nhận dùng như vậy đi.

Liên Nhi tổn thất lớn khí lực mới đem Lâm Từ Lộc vào trong bồn tắm, bùm, bọt nước thật lớn bắn tung tóe khắp nơi.

"Khụ khụ, ngươi muốn làm chi..." Lâm Từ Lộc uống một ngụm nước, cả giận nói.

"Ha ha." Liên Nhi bỗng nhiên cười ra tiếng, trước mắt nàng ta là Lâm Từ Lộc cả người ướt sũng, tóc tán loạn, sắc mặt ửng hồng mắt tự nhiên, cái môi vì tức giận mà chu lên, ánh mắt tròn trịa trừng trừng, trong con ngươi lại có chút mơ màng mê ly.

Quả thật là một nữ hài tử thật đáng yêu, lúc trước thật đúng là nhìn không ra, một nam nhân thanh tú tuấn mỹ lại là một nữ nhân khả ái linh động, Liên Nhi có thể khẳng định nữ hài này mặc nữ trang nhất định rất xinh đẹp.

"Tiểu cô nương, hiện tại ngươi nên ở trong nước ngoắc đi, tỷ tỷ đi tìm được cho ngươi." Liên Nhi sờ sờ đầu Lâm Từ Lộc.

Đột nhiên tay Liên Nhi lại bị Lâm Từ Lộc bắt lấy, chỉ nghe tiếng nói yếu ớt của Lâm Từ Lộc: "Đừng bỏ lại ta một mình."

"Tốt, không bỏ lại ngươi một mình." Liên Nhi mắt đầy thương tiếc nhìn Lâm Từ Lộc một cái, sau đó nhẹ nhàng rút tay ra, "Tỷ tỷ sẽ ở trong phòng, nơi nào cũng không đi."

Lâm Từ Lộc nhớ kỹ trong ngăn tủ của mình có ẩn dấu một ít giải độc dành cho xuân dược, số giải độc đó là để chuẩn bị trước cho bất cứ tình huống

nào, ai biết sẽ có người hạ được nàng hay không.

Sau một hồi tìm kiếm, ở trong một ngăn tủ của bàn trang điểm Liên Nhi tìm được một viên thuốc màu đen được bao lại bằng giấy trắng, Liên Nhi lấy ra hai viên, rồi đem giấy trắng gói lại cất kỹ lại chỗ cũ.

"Ngaoan, há mồm ra uống thuốc đi." Liên Nhi ngồi xổm xuống, vỗ nhẹ mặt Lâm Từ Lộc phân phó nàng nhanh chóng uống thuốc.

Đầu óc Lâm Từ Lộc quay cuồng, thân thể khô nóng, không thể chịu nổi, căn bản nghe không được lời nói kia của Liên Nhi, cứ mơ màng thờ hồn hên như cũ.

Liên Nhi thật bất đắc dĩ, trong nháy mắt đem dược nhét vào miệng Lâm Từ Lộc.

Lâm Từ Lộc cảm giác trong miệng có thứ khác thường, theo bản năng nuốt xuống, nàng không biết là hai viên thuốc kia tại thời khắc mấu chốt đã cứu nàng một mạng.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ, Hoàng Hậu Này Trẫm Định Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Nàng không phải là người khác, nàng là vương phi của bốn vương

Quân Lâm đang cùng Tô Ngọc Li dùng bữa tối, tâm tình vốn có chút buồn bực, lại thấy Dạ Ân đột nhiên xuất hiện, đuôi lông mày ngay lập tức nhướng lên, đôi mắt đầy ao ước nhìn chằm chằm phương hướng phía sau Dạ Ân.

Chờ Dạ Ân đi đến trước bàn ăn, Quân Lâm cũng không nhìn thấy một bóng dáng tươi đẹp của Lâm Từ Lộc đâu.

"Gia, trong cung có truyền tin đến." Dạ Ân cúi người, hai tay nâng lên một quyển giấy lên quá đỉnh đầu, bên trong nó có chứa tin tức vừa được truyền đến.

Quân Lâm thu hồi ánh mắt, trong lòng truyền đến một trận mát mẻ, nghe nói trong cung có truyền tin đến, không khỏi nổi lên một tia lo lắng. Quân Lâm nhận lấy thư tín trong tay Dạ Ân, dùng tay nhẹ nhàng cởi bỏ nút buộc.

Đọc xong tin tức kia đôi lông mày càng nhíu chặt lại, thành một chữ xuyên. Xem xong, tay dùng lực đem tờ giấy vo viên lại, rồi ngay lập tức ném nó vào bát của Tức Mặc Hành Vân, người này giờ không để ý thế sự chỉ biết ngồi một bên ăn hăng say.

Mất thấy một cục giấy bay vào bát cơm của mình, Tức Mặc Hành Vân ai oán, ngược mắt mắt lên, lại gặp phải một đôi mắt lạnh thấu xương của Quân Lâm, vì thế đành nhận mệnh cúi đầu.

Tờ giấy có nhiều nếp nhăn giấy, mơ hồ còn có thể thấy nội dung được viết trong đó, nói là Lục hoàng tử gần đây luôn nôn ra máu, thân thể càng ngày càng yếu đi.

Hả? Tức Mặc Hành Vân ngẩn ngơ một lúc rồi khẽ cười ra tiếng, sau đó bỏ qua tờ giấy kia, cuối cùng không nhanh không chậm đem một khối tương thịt trong chén đưa vào trong miệng.

Quân Lâm ung dung nhìn Tức Mặc Hành Vân nghiền ngẫm thưởng thức đồ ăn, chờ hần cấp ra một lời giải thích vừa lòng, nếu mà không xuất ra được thì...

"Người xem sao trong cung đều tốn tiền đi nuôi một đám lang băm để làm cái gì a! Tất cả bọn chúng gộp lại cũng không thể so được với bản thân y ta." Tức Mặc Hành Vân dương dương tự đắc với y thuật lợi hại của bản thân.

Quân Lâm không phản ứng với lời nói kia của Tức Mặc Hành Vân, nghe thấy vậy liền thở dài nhẹ nhõm một hơi, Tức Mặc Hành Vân tuy là một người có tính tình ham chơi, nhưng cũng biết nặng nhẹ, hẳn ta đã nói như thế chắc chắn là không có gì đáng ngại rồi.

"Hắn bị như thế là chuyện hết sức bình thường, bởi vì đó là hiện tượng bài xuất lưu lượng còn dư độc trong cơ thể, đám người kia thể nhưng lại dám hoài nghi năng lực của bản thân y, thật sự là không biết tốt xấu, bọn họ sao không hảo hảo học y thuật đi, chỉ biết ở đây bịa chuyện..." Tức Mặc Hành Vân đối với Quân Lâm thao thao bất tuyệt tận nửa ngày vẫn chưa giải được cơn ghen trong lòng.

Trong lòng Quân Lâm đã có an bài, xem ra hẳn nên tìm mấy vị đại phu giỏi bên người Triệt, mấy người trong cung quá vô dụng rồi.

Quân Lâm đột nhiên đứng dậy, quay đầu nhìn xuống đỉnh đầu Dạ Ân, hỏi: "Nàng đi nơi nào rồi?"

Dạ Ân chỉ cảm thấy đỉnh đầu một mảnh lạnh lẽo, quỳ bùm xuống: "Lộc công tử còn tại Đoạn phủ."

"Còn tại Đoạn phủ? Phương pháp bảo hộ của người chính là như thế này sao?" Quân Lâm nheo hai mắt lại, con ngươi nguyên bản lãnh liệt, lúc này càng thêm vẻ lạnh lẽo không thể tưởng tượng nổi.

"Thuộc hạ đáng chết, bảo hộ công tử bất lực, thuộc hạ cam nguyện chịu phạt." Tuy rằng chuyện này là vì muốn mau chóng truyền tin cho Quân Lâm nên hắn mới rời khỏi Lộc công tử, nhưng quả thật là hắn làm việc thất trách.

"Người vẫn không biết bản thân mình sai ở chỗ nào sao?" Đôi mắt Quân Lâm lãnh lẽo quét tới trên người Dạ Ân, dừng một lúc rồi mới lại tiếp tục mở miệng, "Bốn vương đã giao người cho nàng, thì có nghĩa nàng là chủ tử của người. Không đem an nguy chủ tử đặt ở vị trí đầu tiên, lỗi này của người chính là không thể tha thứ." Khi Quân Lâm tức giận, đều dùng danh xưng là bốn vương.

Dạ Ân biết giọng điệu của Quân Lâm có vẻ bình thản, nhưng trong đó lại là trùng trùng lừa gạt có thể làm bóng ngực Dạ Ân. Hắn đã theo gia nhiều năm như vậy, trong lòng tự nhiên đặt chuyện của gia ở vị trí thứ nhất, bây giờ đây đột nhiên muốn hắn coi một tiểu cô nương thành chủ nhân, để mặc nàng sai đâu đánh đó, thế nào cũng có chút không phục.

"Nàng không phải là người khác, nàng là vương phi của bốn vương." Quân Lâm giọng điệu trầm thấp đè nén, cúi người ở bên tai Dạ Ân nói một câu như muốn cảnh cáo sự bất mãn trong lòng Dạ Ân. Quân Lâm lắc lắc ống tay áo, xoay người trở về phòng.

Tức Mặc Hành Vân cai gì cũng không quan tâm chỉ để ý việc thưởng thức mỹ thực, còn Dạ Ân tiếp tục cúi đầu sám hối, Tô Ngọc Li thì không nói một lời. Xuân đứng ở bên cạnh Tô Ngọc Li có thể đọc hiểu biểu cảm trên mặt của công tử mình.

Nhất là lúc cuối cùng: Đôi mắt của công tử hơi nheo lại, lông mi nhu thuận cúp xuống, môi không tự giác mím lại, nốt ruồi như chu sa nơi đuôi mắt khẽ run run.

Công tử của các nàng chính là như thế, chuyện gì cũng chỉ biết đặt ở trong lòng, từ những biểu hiện kia, Xuân có thể nhận thấy được công tử đang đau lòng.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ, Hoàng Hậu Này Trẫm Định Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 62: Xuân được? Trong con người như hàn tinh phụt ra ánh sáng lạnh

Quân Lâm trở về phòng lấy ra một tờ giấy, đề bút viết xuống một câu: Hiện tượng bình thường, không cần quá mức lo lắng.

Viết xong sau lại cảm thấy có nơi nào đó không ổn, lại viết thêm một câu nữa: Hết thấy mạnh khỏe, qua một thời gian nữa mới trở về, hoàng huynh chờ niệm.

Đơn giản đọc lại một lượt sau khi cảm thấy đã hoàn mỹ, vì thế thu hồi tờ giấy kia, vừa vặn ngược mắt lên nhìn qua cảnh vật bên ngoài cửa sổ.

Tầng mây nồng hậu, sắc màu u ám như thế, chắc chắn một lúc không lâu sau trời sẽ đổ mưa.

Quân Lâm vội vàng đi xuống lầu, đi ngang qua bên người Dạ Ân còn quỳ nãy giờ, lạnh lùng nói: "Đi đi, theo ta đi đón vương phi."

"Vâng, gia." Dạ Ân đứng dậy, theo sau lưng Quân Lâm ra cửa.

Đi ra Lưu Bảo Trai, Quân Lâm gọi Hắc Ưng, đem thư tín cột chắc lên chân nó, nhẹ nhàng vuốt ve lông chim đen bóng của nó, một lúc sau ra lệnh cho nó rời đi.

"Vương phi hôm nay đã làm những gì?" Quân Lâm thu tay, thấp giọng hỏi.

"Vương phi cùng các tiểu thư ngắm hoa, sau đó dùng bữa." Dạ Ân nghĩ, giống như vương phi cũng không có làm chuyện gì đặc thù, vì thế liền giản lược, chỉ đại khái nói một lượt.

"Tâm tình của vương phi như thế nào?" Quân Lâm lại hỏi tiếp.

Dạ Ân tuy rằng rất kỳ quái vì sao vương gia nhà hắn phải hỏi mấy vấn đề này, nhưng vẫn dựa theo thực tế mà trả lời: "Vương phi cả một ngày đều rất vui vẻ."

Nghe vậy, Quân Lâm yên lặng suy tư, nếu là nàng chơi đùa vui vẻ như vậy mà bị hắn quấy rầy, khẳng định nàng sẽ tức giận đi. Nhưng mà để một mình nàng ở Đoạn phủ, hắn lại không an tâm về an toàn của nàng.

Quân Lâm suy nghĩ ngàn vạn lý do để lúc nửa đêm đó còn có thể ứng phó với nàng. Dạ Ân thấy đỉnh đầu gia nhà hắt u ám, một lát nửa mặt trăng đã lên cao rồi, hẳn hoàn toàn không hiểu vương gia ở đây rồi rắm cái gì.

Quân Lâm cảm thấy vẫn là nên chậm rãi đi đến Đoạn phủ, lúc đó thời gian vừa vặn, nàng cũng không sai biệt lắm nên trở về rồi.

Cho ra kết luận, Quân Lâm cất bước đi xuống bậc thềm, hướng về phía Đoạn phủ.

Sắc trời đã tối, vương phi có thể đã chơi chán rồi.

Lúc đến Đoạn phủ vừa vặn gặp phải cảnh Đoạn Chi Vân đang ở trước mặt phụ thân khóc lóc kể nê, Quân Lâm tất nhiên là không có cái thói quen gõ cửa kia rồi, mà gõ sai vật trông cửa cũng bị phải đi ra ngoài tìm Lâm Từ Lộc rồi, vì vậy Quân Lâm quang minh chính đại đứng ở cửa nghe lén.

"Lộc công tử sao có thể đối xử với nữ nhi như thế, Vân nhi rất đau lòng, phụ thân, người nhất định phải bắt hắn trở về cho con."

"Khẳng định ta sẽ bắt hắn trở về, Vân nhi chờ làm tân nương tử là tốt rồi, tiểu tử kia đã trúng được của chúng ta, đi không xa được..."

Trong lòng Dạ Ân lộp bộp một chút, chỉ cảm thấy có chút không ổn, cảm giác được bên tai âm thanh gió vù vù thổi qua, Vương Gia đi trước một bước xông vào Đoạn phủ.

Lời nói vừa rồi của hai cha con Đoạn gia, Quân Lâm đều nghe rõ ràng, một phen níu cổ áo Đoạn Lệ, nhắc hắn ta lên.

"A! Mau buông phụ thân ta xuống!" Đoạn Chi Vân sợ tới mức hét âm lên.

Lệ khí quanh thân Quân Lâm tăng vọt, nổi lên một trận cuồng phong, đem cái bàn mà cha con Đoạn Chi Vân vừa ngồi chia năm xẻ bảy. Nội lực cường đại kia làm cho Đoạn Chi Vân có chút chịu không nổi mà ngã đi, cũng may Dạ Ân có nội lực cường đại nên miễn cưỡng chịu đựng được.

"Nói, các người đã hạ được gì?" Quân Lâm lạnh giọng gầm nhẹ.

Đoạn Lệ đã bị dọa đến gần chết, nghe thấy câu hỏi của Quân Lâm, chỉ cảm thấy máu cả người đều đông lại, miệng máy móc phun ra hai chữ: "Xuân được."

Xuân được. Hai chữ này làm cho đồng tử Quân Lâm co rút, con ngươi như hàn tinh phụt ra tia sáng lạnh, trong cơ thể lên ra một cỗ lực lượng hỗn loạn, cái trán truyền đến cơn đau, chỉ một thoáng mấy cái gân xanh nổi lên.

Dạ Ân thấy thế, vội vàng khuyên giải: "Gia, ngài đừng quá lo lắng, vương phi người hiền có trời phù hộ, sẽ không có chuyện gì, ngài phải bảo trọng thân thể của chính mình..." Tức Mặc thân y đã nói vương gia không thể dùng nội lực, khinh công cũng đã là cực hạn rồi...

Lời còn chưa nói xong, Quân Lâm đã quăng Đoạn Lệ đi, Đoạn Lệ cũng không dám trốn, dùng cánh tay trái của mình đón nhận luồng kinh phong kia, cánh tay nóng bừng vì đau. Đoạn Lệ ngã xuống hôn mê bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ*, Hoàng Hậu Này Trăm Định Rồi được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Xin hỏi phương danh? Một nét đẹp thoát tục khiến tâm xao động không thôi

"Lập tức đi tìm, nếu mà tìm không thấy, người cũng không cần đã trở lại!" Quân Lâm lưu lại một câu này, sau đó không quản phản ứng của Dạ Ân mà đề khí bay ra ngoài.

Dạ Ân trong lòng khổ không thôi, ai biết tư tưởng của người Đoạn gia lại có thể xấu xa đến như vậy chứ, dù sao bây giờ trong lòng vương phi vì lo lắng cho vương phi mà nóng như lửa đốt, hẳn có khuyên giải như thế nào thì người cũng sẽ không nghe lọt tai, hẳn chỉ còn cách đi theo lo thu dọn tàn cục. Dạ Ân đứng dậy, hung hăng đạp cho Đoạn Lệ một cước cho đỡ bức mình rồi mới rời đi.

Đêm đến, trên đường bay lượn từng đạo bóng đen, nhân thủ của đám người Quân Lâm không đủ, nên hắn chỉ đành nhìn xuống khó chịu trong lòng mà đi tìm sự trợ giúp từ phía Tô Ngọc Li. Tuy rằng rất hận rất muốn nói: Người của chính mình thì mình sẽ tự đi tìm. Nhưng vì sự an nguy của nàng hẳn đều có thể buông bỏ hết thảy.

Trong Tủy Yên lâu lúc này Lâm Từ Lộc hoàn toàn không biết người bên ngoài bởi vì đi nàng mà đã huyền não gà bay chó sủa không yên.

Sau khi ngâm trong thùng nước lạnh một lúc, Lâm Từ Lộc rốt cục dần dần thanh tỉnh.

Lông mi dài dài như cái quạt khẽ chớp chớp, Lâm Từ Lộc chậm rãi mở mắt. Sương mù trong mắt đã dần tan hết, ánh sáng nơi đáy mắt thay phiên lưu

động.

Thấy Lâm Từ Lộc tỉnh, Liên Nhi buông quyển sách trên tay xuống.

"Cô nương, hiện tại trong người còn cảm giác khó chịu không?"

"Tốt hơn nhiều rồi, cảm ơn người." Lâm Từ Lộc ngẩng xem xét vị hoàng y nữ tử trước mắt này, nàng ấy không giống một nữ tử phong trần mà lại có khí chất tươi mát thoát tục, giữa trán là tư thái dịu dàng, khiến lòng người ấm áp.

Liên Nhi cười nhẹ, cảm lấy một bộ xiêm y đã được chuẩn bị từ trước, sau đó đỡ Lâm Từ Lộc ra khỏi bồn tắm: "Cô nương nếu mà người không ghét bỏ xiêm y của ta thì trước hết cứ dùng tạm đi, nơi này của ta không có nam trang, chỉ có bộ y phục bằng lụa mỏng này thôi."

Lâm Từ Lộc cũng biết là không còn biện pháp nào khác, thanh sam trên người nàng đã ướt đẫm, thật sự là không thể mặc được nữa, Lâm Từ Lộc chỉ đành phải thay nữ trang.

Lâm Từ Lộc đi đến phía sau tấm bình phong, sửa sang một lúc rồi mới đi ra, Liên Nhi nhìn thấy bộ dáng của Lâm Từ Lộc sau khi thay nữ trang thì không nén nổi tia kinh diễm nơi đáy mắt.

Thiếu nữ kia dáng người cao gầy, mặc y phục lụa mỏng của Liên Nhi có chút ngắn nên bị lộ ra một đoạn mắt cá chân, trắng nõn mịn màng như bạch ngọc, cái eo nhỏ nhắn chưa đầy một nắm tay.

Áo ngực với kiểu váy này làm cho Lâm Từ Lộc có chút khó chịu, dù sao nàng cũng không có thói quen mặc nữ trang, Lâm Từ Lộc dùng hai tay che chắn trước ngực, vì hành động này mà đầu ngón tay của Lâm Từ Lộc chạm nhẹ lên chiếc xương quai xanh đẹp mắt.

Lâm Từ Lộc hơi ngẩng đầu lên, đường nét trên khuôn mặt có thể nói là tuyệt mỹ hiếm có trên đời, làn da như mỡ đông, một gương mặt trái xoan, trên đó được khảm một đôi mắt hạnh, con ngươi đen lấy như ngọc lưu ly linh động. Lâm Từ Lộc không giống một người mà nhân gian có thể sở hữu, mà giống như là một vị tiên tử lạc xuống trần gian.

Chiếc môi son không tô mà đỏ của Lâm Từ Lộc khẽ mở, lời nói sắp sửa nói ra nháy mắt đã phá hủy một chút tiên khí trên người nàng: "Tỷ tỷ có chiếc áo ngoài nào để ta bên ngoài không? Mặc một bộ y phục hồ hang như thế này, không phải là ta sẽ tự rước lấy nhục sao?" Mấy câu nói sau Lâm Từ Lộc chỉ nói thầm trong miệng Liên Nhi không hề nghe thấy.

Liên Nhi phục hồi lại tinh thần, lấy đến một kiện ngoại bào trên giường đưa cho Lâm Từ Lộc phủ thêm, sau đó mở miệng cảm thán nói: "Cô nương, bộ dạng của người thật sự là động lòng người, nhìn người mặc nữ trang rất xinh đẹp, vì sao lại phải nữ giả nam trang?"

Lâm Từ Lộc buộc lại vạt áo, ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm vị nữ tử tươi mát thoát tục trước mắt, trong lòng xuân tâm xao động không thôi, vì thế thốt ra: "Tự nhiên là vì trên đời này còn có những người chim sa cá lặn, bể nguyệt tu hoa như tỷ tỷ a!"

Thấy Liên Nhi không hiểu ý mình, Lâm Từ Lộc lại tiếp tục nói thêm: "Nam nhân trong thiên hạ không phải thứ gì tốt, sự tồn tại của ta là vì giải cứu những người như tỷ tỷ a."

"Ha ha..." Liên Nhi che miệng cười khẽ, không nghĩ tới vị cô nương này lại thú vị như vậy.

"Đúng rồi, ta gọi là Lâm Từ Lộc, không biết phương của tỷ tỷ danh là gì?" Lâm Từ Lộc thật tự nhiên đi tới kéo tay Liên Nhi, giống như hai người bạn họ là bằng hữu lâu năm vậy.

"Liên Nhi." Liên Nhi nhìn hai bàn tay như búp măng, thon dài trắng nõn trên tay mình, trong lòng mềm mại một mảnh.

"Liên Nhi? Không có họ sao?" Lâm Từ Lộc sợ rằng bản thân mình lại gặp gỡ phải một người không có họ giống như tiểu Lâm tử, rồi sau này lại đột nhiên có quốc họ khiến cho nàng trở tay không kịp, không hề có phòng bị.

Đề tài kéo đến chỗ này, thủy mâu Liên Nhi không tự giác tối sầm vài phần, bên trong giọng nói ôn nhu chứa một tia ưu thương không dễ dàng phát giác: "Những nữ tử phong trần giống như Liên Nhi không xứng có họ, chỉ khi nào có người nguyện ý chuộc thân thì ngày đó chúng ta sẽ có tư cách có họ." Nhưng mà nếu như ngày đó đến, họ của bọn họ cũng do người ta trao cho, họ cũ của bản thân họ cũng không thể dùng được, vậy cái họ đó có ý nghĩa gì đâu.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ, Hoàng Hậu Này Trầm Định Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Mặc dù là tàn nhẫn thì đây cũng là sự thật

Thấy thần sắc Liên Nhi thay đổi, nhưng Lâm Từ Lộc cũng không có thức thời mà im lặng, bởi vì đó không phải là phong cách của nàng, ngược lại Lâm Từ Lộc nắm chặt hai tay Liên Nhi, muốn nói tiếp về đề tài này: "Liên Nhi, người không nghĩ muốn rời đi chỗ này sao?"

Liên Nhi kinh ngạc ngẩng đầu, chống lại đôi mắt vừa kiên định lại vừa chân thành của Lâm Từ Lộc, nhất thời có chút nói không lên lời.

Liên Nhi hồi tưởng lại những hình ảnh trong quá khứ, bản thân nàng đã cố gắng đào thoát không biết đã bao nhiêu lần, nhưng mà trốn cũng không thoát mà chỉ đổi lấy những hình phạt càng ngày càng đáng sợ hơn trước. Những người đó muốn làm cho thân thể nàng đau đớn, để nàng nhớ kỹ, chạy trốn sẽ chỉ mang đến cho nàng hậu quả sống không bằng chết.

"Hoặc là nói, ngươi có muốn tự do không?" Lâm Từ Lộc lại hỏi tiếp, ánh mắt chờ mong nhìn chăm chăm Liên Nhi, giống như chỉ cần nàng ấy gật đầu một cái là Lâm Từ Lộc có thể mang nàng ấy rời đi tòa nhà giam vô hình này ngay lập tức.

Liên Nhi lắc đầu, rút ra bàn tay đang bị Lâm Từ Lộc nắm lấy, mặc dù nàng rất quyến luyến chút ấm áp ấy, nhưng mà nàng không có khả năng chiếm được nó, Lâm Từ Lộc cô đơn xoay người, đưa mắt nhìn cảnh vật bên ngoài khung cửa sổ.

Trời giống như sắp đổ mưa, ban đêm tối om, bởi vì rất nhiều tầng mây thi nhau che khuất một chút ánh sáng lẻ loi có thể chiếu rọi trong đêm của mặt trăng, không có nguồn sáng nào khác, sắc trời giống như tâm tình của Liên Nhi giờ phút này, đều là một mảng tối đen.

"Tự do? Không, Liên Nhi không muốn tự do." Hoặc là nên nói nàng không dám hy vọng xa vời, Liên Nhi hít sâu một hơi, lại cố ra vẻ thoải mái mà cười: "A, dù sao ta cũng không có chỗ để đi, nếu chuộc thân thì ta cũng chỉ biết lưu lạc đầu đường xó chợ thôi, loại người như ta vẫn nên ở đây thì hơn."

Lâm Từ Lộc nhíu mày, nàng thế nhưng không có nghĩ nhiều như vậy, lúc này nàng mới ý thức được bản thân mình cùng với nữ tử nơi này có bao nhiêu bất đồng.

Tuy rằng dân phong Ngự Quốc không quá cổ hủ, nhưng địa vị của nữ tử cũng không thể so sánh với nam tử, hơn nữa truyền thống trinh tiết của nữ tử đã là một quan niệm khắc sâu vào xương tủy của bọn họ. Những nữ tử ở nơi thanh lâu cho tới bây giờ đều không được người đời tôn trọng, mặc kệ người thanh tao, hay không thanh tao, bán thân hay không bán thân, thì trong mắt người đời, người vẫn là nữ tử thanh lâu.

Không trong sạch, dơ bẩn, chính những từ ngữ để miêu tả loại người như Liên Nhi.

Lâm Từ Lộc đương nhiên cảm thấy như vậy rất không công bằng với các nàng, nàng là một người đến từ thế kỷ hai mươi mốt, nơi đó người người bình đẳng, nếu như người ở đây không bị những quan niệm cổ hủ trói buộc, có lẽ những người như Liên Nhi sẽ dễ sống hơn.

Lâm Từ Lộc đi đến bên bàn ngồi xuống, cầm lấy một quyển sách mà Liên Nhi vừa mới đọc qua, đây là một quyển thi tập khá dễ hiểu, bìa sách có chút cũ kỹ thô ráp, từng trang giấy được dùng sợi chỉ khâu kết lại để phòng ngừa trang sách rơi xuống. Sách có chút quần và nhăn nheo, dường như nó đã bị chủ nhân đọc tới đọc lui rất nhiều lần.

Lâm Từ Lộc cẩn thận nhìn thoáng qua một tờ giấy trên bàn được Liên Nhi mở ra từ lúc nào, trên đó có viết một bài thơ, là viết về mùa xuân, giữa những hàng chữ để lộ ra khát vọng mơ ước tự do của người làm thơ. Ước chừng bài này không phải là một bài thơ được viết bởi một thi nhân có tiếng, bởi vì tên tự trên đó nàng chưa từng nghe qua bao giờ.

Nhìn đến đây, Lâm Từ Lộc nở một nụ cười thần bí, đột nhiên mở miệng hỏi Liên Nhi: "Liên Nhi, những nữ tử ở trong này đều thuộc về Túy Yên Lâu sao?"

Lưng Liên Nhi khẽ run lên, nhẹ giọng đáp trả: "Đúng vậy."

"Những người ở đây đều là người không trong sạch sao?" Lâm Từ Lộc dường như không có nghe thấy giọng nói của Liên Nhi có chứa chút xấu hổ, lại tiếp tục hỏi.

"Đúng vậy." Liên Nhi lại trả lời, nàng đã tìm lại được sự bình tĩnh luôn có của mình. Vốn là như thế, không phải sao? Lâm cô nương nói không sai, nàng chính là người không trong sạch.

"Bị thế nhân phi nhũ và bị gọi là người không trong sạch, nên phải ở chỗ này để nhận vận mệnh mà bản thân nên nhận đúng không?" Lâm Từ Lộc lần thứ ba đặt câu hỏi, giọng nói chứa khí thế bức người.

Liên Nhi không biết vì sao Lâm Từ Lộc đột nhiên trở nên kỳ quái như vậy, mới vừa rồi nàng ấy vẫn còn là một nữ hài đáng yêu linh động, hiện tại lại đột nhiên trở nên mãnh liệt, còn không thèm để ý sắc mặt của người khác, cố gắng xát muối lên vết sẹo mà nàng luôn chôn sâu trong lòng.

Nhưng mà những câu hỏi này lại khiến cho Liên Nhi vô lực phản bác, dù sao Lâm Từ Lộc chỉ là đang trần thuật sự thật mà thôi, mặc dù là tàn nhẫn, nhưng đây đều là sự thật.

Liên Nhi chỉ có thể vô lực đáp trả: "Vâng..."

Nghe được lời trả lời của nàng, Lâm Từ Lộc đột nhiên đem sách hướng trên bàn, bất mãn ném thật mạnh một cái.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ, Hoàng Hậu Này Trăm Định Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 65: Bồi hôn, chỉ gặp qua một chút đã luyện tiếu buồng tay

"Ý của ngươi là... Ta cũng được xem là một người không trong sạch, xứng đáng ở trong này ngục cả đời!" Ngươi điệu, Lâm Từ Lộc cất cao, thanh âm nghe qua có chút tức giận, nhưng khóe mắt đảo qua chút quang mang giảo hoạt.

"Không, không phải như vậy, làm sao có thể đánh đồng Lâm cô nương cùng loại này nữ tử phong trần như chúng ta cơ chứ." Liên Nhi quay đầu, vội vàng xua tay, sợ làm hỏng thanh danh của Lâm Từ Lộc.

"Có gì bất đồng chứ? Ta hiện tại đang ở cùng một chỗ với ngươi mà, còn mặc xiêm y của ngươi, nếu bây giờ ta đi ra ngoài, khẳng định có thể mê đảo một nhóm phú gia công tử." Lâm Từ Lộc sờ sờ mặt mình, năng đối với diện mạo của bản thân mình vẫn rất có tự tin.

"Ta không có ý tứ này, cô nương vẫn không nên nói lung tung, miễn cho lỡ làm cả đời của cô nương." Liên Nhi chỉ bình luận một lời nói thăm thía.

"Ta lúc này đang ở Túy Yên Lâu phải không? Nói bản thân ta là một hoàng hoa khuê nữ, vào đây chỉ để đi dạo, ngươi cho là ai sẽ tin chứ. Dù sao quần chúng sẽ không bao giờ để ý chân tướng của sự việc, mà sẽ chỉ biết khinh bỉ ta, vì vậy ta mới không thèm để ý đến cách nhìn của bọn họ." Khi nói những lời này giọng điệu của Lâm Từ Lộc rất thoải mái, hoàn toàn không giống như đang lo lắng thanh danh của mình sẽ bị phá hủy.

Nhưng mà thái độ này của Lâm Từ Lộc lại làm cho Liên Nhi sốt ruột, lời nói ra đã có chút không rõ ràng: "Mặc dù ngươi nói là không để ý đến cách nhìn nhận của quần chúng, nhưng ta đã minh bạch ý tứ của ngươi rồi. Là Liên Nhi đã hại ngươi, ngươi nhân lúc trời chưa sáng nhanh chóng rời đi, sẽ không ai phát hiện ra ngươi đã từng xuất hiện ở đây đâu."

Lâm Từ Lộc lắc đầu: "Nếu có thể rời đi dễ dàng như vậy, vì sao ngươi lại không rời đi? Ta nhưng mà có nghe nói, ở những loại địa phương kiểu này thường ngày đều có một đồng hồ vệ võ công lợi hại trông coi, ngươi cho rằng ta có thể rời đi trót lọt sao?"

Lâm Từ Lộc nói như vậy, làm cho Liên Nhi cảm thấy thật là tuyệt vọng, tuy là hộ vệ ở nơi này không có cường đại đến mức độ đó, nhưng bởi vì Túy Yên Lâu luôn luôn coi trọng quy củ, nếu bọn họ phát hiện cô nương nào có ý đồ chạy trốn, xác định người đó sẽ bị đánh cho gần chết.

Liên Nhi gục đầu xuống, nàng không muốn vì hảo tâm cứu người của mình sẽ làm hại vị cô nương này, trời ơi, nàng nên làm gì bây giờ?

"Lâm cô nương, ngươi không phải người ở nơi này, chắc là hộ vệ ở đây sẽ không khó xử ngươi đâu." Kém chút nữa Liên Nhi đã bị Lâm Từ Lộc làm cho hồ đồ rồi, dù sao năng ấy cũng không phải là cô nương của Túy Yên Lâu, tự nhiên sẽ không tồn tại những vấn đề mà nàng lo ngại.

"Không phải người ở đây thì sao chứ, chắc chắn bọn họ sẽ khó xử ta, bởi vì ta cũng là nữ tử." Lâm Từ Lộc vẫn là lắc đầu.

"Vì sao? Chẳng lẽ bọn họ còn có thể bắt buộc ngươi sao? Không có khả năng, như vậy nếu người nhà của ngươi tìm đến đây, bọn họ bị kiện lên quan phủ." Liên Nhi nghi hoặc, không biết lời nói của Lâm Từ Lộc có ý gì.

"Bởi vì ta muốn dẫn ngươi theo, như vậy khẳng định bọn họ sẽ khó xử ta. Ta bắt cóc một nữ tử xinh đẹp như ngươi sẽ làm cho bọn họ tổn thất không ít a!" Lâm Từ Lộc ngà ngón cười, hướng về phía Liên Nhi ngu ngơ đá lông nheo.

Liên Nhi không nghĩ tới Lâm Từ Lộc đánh tới chủ ý này, chính là nếu nàng không đi thì năng ấy cũng sẽ không đi, vì năng ấy muốn bức nàng đi ra ngoài. Chính là, dẫn nàng ra ngoài thì có lợi lộc gì cho năng ấy chứ? Vì sao lại phải lo lắng đến tâm tình của năng, còn không ngại thanh danh của mình sẽ có cơ hội bị hủy.

Liên Nhi tự nhiên đem những câu hỏi kia hỏi thăm một lượt trong lòng, cũng không nghĩ ra được một câu trả lời thuyết phục nào.

Lâm Từ Lộc giống như nhìn thấu tâm tư của Liên Nhi, gỡ rối hộ năng ấy: "Không có vì cái gì, nếu phải tìm một lý do, thì cứ cho là bởi vì bộ dạng Liên Nhi thật đẹp, ta luyện tiếu không muốn buồng tay đi." Lâm Từ Lộc nâng bàn tay Liên Nhi lên, ở trên mu bàn tay trơn bóng trắng nõn, in xuống một nụ hôn nhột nhạt.

Hốc mắt Liên Nhi ửng đỏ, con ngươi toàn bộ là ánh sáng ôn nhu, cảm động không thôi.

Lâm Từ Lộc đắc ý cười, lại nâng lên đầu, lại cảm thấy được có luồng gió lạnh từ sau lưng Liên Nhi truyền đến, làm nàng không tự giác rung mình một cái.

Lâm Từ Lộc vòng qua Liên Nhi, đưa mắt nhìn hướng cửa sổ, khí lạnh càng ngày càng thịnh, còn chưa đi đến bên cạnh cửa sổ, liền có một đạo thanh âm lãnh trầm vang lên.

"Chỉ có gặp một chút mà đã luyện tiếu buồng tay rồi sao? Nguyệt nhi, chuyện này năng định giải thích như thế nào đây?"

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ, Hoàng Hậu Này Trăm Định Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Tiếng gọi say lòng người, chỉ cần nàng vô sự là tốt rồi

Lâm Từ Lộc không nghĩ tới Quân Lâm sẽ đột nhiên xuất hiện bên ngoài cửa sổ, còn không quên hướng về phía nàng quý dị cười một cái. Trên khuôn mặt thần bí là chiếc mặt nạ màu bạc, hân giờ này thật là xứng với bóng đêm, có phần giống như nhân vật Vampire trong truyền thuyết.

Đôi đồng tử sâu và đen ẩn ẩn hàm chứa tia tức giận, môi mỏng nhẹ nhàng hiện lên một cái độ cong tà mị, diêm dúa lẳng lơ, cánh môi đỏ như hoa anh đào, nó dường như vừa mới hấp thụ qua máu tươi, một thân áo bào màu tím ở trong gió vũ động, càng khiến cho biến hoá của hắn có vài phần kỳ lạ.

Hắn bay bổng đứng ở nơi đó, cả người tỏa ra hơi thở băng lãnh, đoán không ra hỷ nộ. Gió lạnh vù vù chen chúc tiến vào từ ngoài cửa sổ, tuy rằng tay chân nàng đã có chút lạnh lẽo, nhưng khóe mắt không tự giác hất lên, nàng mới không muốn khuất phục trước lãnh khí của hắn đâu.

"Tiểu Lâm tử." Lâm Từ Lộc hô Quân Lâm một tiếng, trong giọng nói mang theo một tia cảm xúc không rõ ràng, ngay cả nàng cũng không biết đó là gì.

Nghe được một tiếng kêu gọi của nàng, trong lòng Quân Lâm như được thổi qua một luồng gió ấm áp.

Lúc trước vì tìm tung tích của nàng, cơ hồ hắn đã lật tung toàn bộ An Nhạc huyện. Tức Mặc luôn luôn cảm râm nói, hắn nhất quyết không được vận dụng nội lực, nhưng mà hắn không thể nhịn không được nữa.

Vừa nghe thấy tin tức nàng xuất hiện ở Túy Yên Lâu, hắn ngay lập tức vội vàng chạy đến, lại nghe thấy lời nói luyến tiếc không muốn rời đi của nàng với người khác, lúc trước vì an nguy của nàng mà lòng lo lắng không yên, lúc này thì lửa giận trong lòng vì câu nói kia của nàng mà không ngừng bùng cháy, kém chút nữa là làm cho hắn hít thở không thông, nội lực trong cơ thể lưu loạn toàn loạn.

Lúc này, ánh nến thấp thoáng chiếu rọi lên khuôn mặt thanh lệ của nàng, còn có một tiếng nói êm tai uyển chuyển dễ nghe này, làm cho cơn nộ khí trong lồng ngực toàn bộ biến mất.

Chỉ cần nàng vô sự là tốt rồi.

"Tiểu Lâm tử, bay ở bên ngoài không mệt sao? Mau vào đi." Lâm Từ Lộc thấy đã qua nửa ngày rồi mà Quân Lâm vẫn không nói chuyện, còn không ngưng kỳ quái nhìn chằm chằm nàng như vậy, nên đành vội vội vàng vàng đánh vỡ trầm mặc, muốn mời hắn tiến vào.

Quân Lâm từ trên khung cửa sổ nhảy xuống, rốt cuộc Liên Nhi cũng có cơ hội để thấy rõ nam tử thần bí đứng bên ngoài hồi lâu kia, nhìn xong thì bị kinh hách một trận, Liên Nhi phải đưa tay che miệng để không phát ra tiếng.

Quân Lâm thì ngược lại, hắn chưa từng đưa mắt nhìn Liên Nhi lấy một cái, hai tay hắn đặt trên bả vai Lâm Từ Lộc: "Nguyệt nhi có sao không?"

"Không có việc gì, ta không có sao hết, người không cần lo lắng, là Liên Nhi cô nương đã cứu ta." Lâm Từ Lộc tự nhiên là thấy được sự thân thiết trong mắt hắn, mặc dù là cảm thấy trên vai bị hắn cầm có chút đau, nhưng không có mở miệng nói ra.

"Vây là tốt rồi." Mặc dù Liên Nhi không nói, Quân Lâm vẫn phát hiện được hành động thô lỗ của mình đã làm nàng đau, chỉ bởi vì một cái mím môi rất nhẹ của nàng.

Quân Lâm buông tay, lúc này mới nhìn đến y phục lụa mỏng màu lam trên người Lâm Từ Lộc, hai mắt sáng ngời, hắn hoàn toàn bị bộ dáng mặc nữ trang của Lâm Từ Lộc làm cho kinh diễm.

Tuy rằng trước kia nàng đã từng mặc qua nữ trang, nhưng mấy bộ y phục đó đều được làm bằng vải thô, làm sao chúng nó có thể so sánh với loại vải này được. Mặc dù tóc của nàng giờ này có chút tán loạn, thậm chí còn hơi ướt, cũng che không được ánh hào quang trên người nàng.

Nàng, nhất định là có xuất thân không tầm thường.

Trong lòng Quân Lâm tràn đầy sóng to gió lớn, nhưng ở mặt ngoài vẫn là vẻ bất động thanh sắc, chỉ là trong đôi mắt có chứa chút trầm tư như có như không.

"Tiểu Lâm tử, ngươi lại đây, ta giới thiệu cho ngươi ân nhân cứu mạng của ta." Lâm Từ Lộc mới mặc kệ bộ dáng ngạc nhiên của Quân Lâm, một phen kéo hắn qua đây, chuyển hướng câu chuyện lên người Liên Nhi.

"Vị này là Liên Nhi cô nương, chính là người đã cứu ta đó." Một tay Lâm Từ Lộc kéo Liên Nhi qua, còn nói tiếp, "Liên Nhi, người soái ca này là đệ đệ của ta, tên là tiểu Lâm tử, ngươi có thể gọi hắn là..."

Liên Nhi nghiêm túc suy tư một lát, cảm thấy quốc tính không thể tùy tiện gọi loạn, nên tìm một tên giả cho Quân Lâm vậy: "Àn... Ngươi có thể gọi hắn là Lâm công tử."

Liên Nhi dịu dàng cười, nhẹ nhàng cúi người: "Ra mắt Lâm công tử."

Nghe vậy, Quân Lâm hơi gật gật đầu, tỏ vẻ đã chào hỏi qua. Chỉ liếc mắt nhìn Liên Nhi liếc một cái, sau đó ánh mắt lại chuyển tới trên người Lâm Từ Lộc.

Hắn rất là không vui đối với lời giới thiệu vừa rồi của Lâm Từ Lộc a, đệ đệ của nàng, thân phận này không phải là một thân phận tốt để bắt đầu.

"Liên Nhi, người không cần để ý hắn, hắn chính là một người như vậy, người đừng cùng hắn so đo a." Lâm Từ Lộc nhẹ nhàng giải thích vì không muốn Liên Nhi hiểu lầm Quân Lâm, đối với ai Quân Lâm đều bày ra thái độ đậm mực, có thể đây đã là thói quen của hắn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ, Hoàng Hậu Này Trầm Định Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Hắc hắc, cây vạn tuế vạn năm nay đã ra hoa rồi

"Trở về thôi." Quân Lâm dắt tay Lâm Từ Lộc, hắn là thật sự cảm thấy bọn họ nên trở về, bằng không một lúc nữa mưa to sẽ không về được nữa.

"Người muốn về thì về trước đi, tối nay ta muốn ngủ ở đây." Lâm Từ Lộc còn không muốn trở về, nàng muốn ở đây cùng Liên Nhi.

"Không được, Lâm công tử, ngài mau mau đem Lâm cô nương mang đi đi, nơi này không phải là nơi nên nán lại của một nữ hài." Liên Nhi vừa nghe xong câu nói kia của Lâm Từ Lộc, vội vàng mở miệng cự tuyệt, chỗ thanh lâu cũng không phải là một nơi thích hợp để Lâm Từ Lộc ngủ lại.

"Đi thôi." Lần này Quân Lâm không nghĩ tới sẽ nhượng bộ Lâm Từ Lộc, hắn điên mới để nàng ở loại địa phương này, chỗ này không có gì tốt, chỉ có thể làm ô nhiễm nàng.

Bọn họ đều không biết, nội tâm tà ác của Lâm Từ Lộc đã đến loại trình độ, Bạch Liên hoa hay mấy cái như thế cũng không đủ để hình dung nàng.

"Không, ta không đi, ta còn muốn mang Liên Nhi cùng nhau trở về." Lâm Từ Lộc quật khởi, giống một đầu Tiểu Ngưu, căn bản ai cũng khuyên không được.

"Lâm cô nương, dù ngài làm như thế nào thì Liên Nhi cũng không có ý định rời khỏi nơi này." Liên Nhi tuy rằng rất là cảm động với hành động này của Lâm Từ Lộc, nhưng nàng vẫn còn lý trí, biết bản thân mình không nên quấy rầy cuộc sống của Lâm Từ Lộc, nên không đành lòng mở miệng làm Lâm Từ Lộc khó xử, nên chỉ có thể nhất quyết cự tuyệt ý tốt của Lâm Từ Lộc.

"Liên Nhi, ta không thể cho người tiếp tục ở chỗ này mà chịu khổ được, ta biết trong lòng người rất thống khổ..." Lâm Từ Lộc lần này đã quyết phải mang Liên Nhi đi cho bằng được, một khi nàng quyết tâm làm một chuyện, gì đó, mặc kệ là dùng loại phương pháp gì cũng phải làm cho bằng được, nếu Liên Nhi đồng ý thì tốt, nếu không cũng chỉ đành mạnh mẽ mang nàng ấy đi cùng.

Mây kiếm Quân Lâm xiết chặt lại, sắc mặt dần dần lạnh xuống. Không nghĩ tới một người xa lạ mà nàng mới vừa nhận thức được một lúc, mà đã chiếm cứ một vị trí trọng yếu trong lòng nàng như vậy, điều này rất nguy hiểm, Lâm Từ Lộc quả nhiên vẫn là quá đơn thuần.

Vì thế, vị Vương Gia nhà chúng ta, người luôn luôn không thích mở miệng, trực tiếp điểm huyết ngưu của Lâm Từ Lộc, cuối cùng cũng dừng lại được tiếng huyền não, Quân Lâm cẩn thận bồng Lâm Từ Lộc lên.

Ngay cả một ánh mắt cũng không lưu cho Liên Nhi, trực tiếp nhảy qua cửa sổ, hướng phương xa bay đi.

Thẳng đến khi hai người bọn họ dung nhập vào trong bóng đêm, Liên Nhi mới hồi phục tinh thần lại, tay đỡ lên chiếc bàn tròn bên cạnh, nặng nề thở dốc. Người đệ đệ kia của Lâm Từ Lộc thật đáng sợ.

Quân Lâm ôm Lâm Từ Lộc trở lại Lưu Bảo Trai, lập tức xông vào phòng Tức Mặc Hành Vân. Hắn vươn một chân lên đá vị thần y đại nhân đang ngủ say một cái, Tức Mặc Hành Vân vì vậy mà bị rơi nặng nề trên mặt đất, móng đau ê ẩm, mở miệng oa oa than vãn.

"Câm miệng cho ta!" Quân Lâm dè dặt đem Lâm Từ Lộc đặt trên giường, quay đầu hung hăng trừng mắt nhìn Tức Mặc Hành Vân một cái.

"Ồi chào, ài, ời, ta nói người đến cùng là có nói đạo lý hay không? Người muốn đi tìm tiểu bạch thỏ cũng không ai ngăn cản người a, hành hạ ta đến tận nửa đêm, cả người ta mệt mỏi gần chết, mới vừa nằm xuống sắp gặp Chu Công đã bị người đập một cái lăn xuống giường..." Tức Mặc Hành Vân xoa xoa móng, ai oán nói, dù đau cũng không dám lớn tiếng nói, chỉ nhỏ giọng oán giận.

"Hãy bớt sàm ngôn đi, qua đây xem nàng thế nào rồi." Đối với Tức Mặc Hành Vân, Quân Lâm luôn luôn không cho hắn sắc mặt tốt.

"A, cư nhiên là nữ nhân, Lê Vương khi nào lại thay đổi rồi? Kỳ lạ, người này..." Tức Mặc Hành Vân tập trung nhìn bóng dáng trên giường kia, đúng là nữ nhân, hắn rất kinh ngạc, nửa đêm ngạc nhiên Quân Lâm lại mang về một nữ nhân, hơn nữa hắn cảm thấy người này nhìn thế nào cũng quá quen mắt rồi.

Tức Mặc Hành Vân đến gần để xem kỹ hơn, quả nhiên, thảo nào lại nhìn người này quen mắt đến vậy, người này không phải là người khiến cho va người bọn họ phải xuất động, lật tung toàn bộ thị trấn sau đó mới tìm được tung tích đó sao?

"Chắc chắn, thật sự là không nghĩ tới, tiểu bạch thỏ cư nhiên là một nữ nhân, hơn nữa cư nhiên vương gia với nàng có quan hệ rất không bình thường, hắc

hắc, cây vạn tuế vạn năm rốt cuộc cũng ra hoa!" Tin tức quá chấn động rồi, khiến cho Tức Mặc Hành Vân sợ ngây người.

Lê Vương luôn luôn không gần nữ sắc, rốt cục cũng nghĩ thông suốt rồi, chuyện này nếu để cho hoàng huynh của hắn biết được, không biết chừng sẽ làm cho hắn vui vẻ đến mức không cần thuốc cũng khỏe ấy chứ.

"Bất mạch đi!" Quân Lâm không hề để ý đến sự chế nhạo trên mặt Tức Mặc Hành Vân, lên tiếng nhắc nhở hắn nên quan tâm đến chính sự trước.

Tức Mặc Hành Vân chỉ có thể không tình nguyện đặt tay lên cổ tay Lâm Tử Lộc, trên mặt đã thu lại nụ cười quyến rũ lúc này, chỉ còn lại một biểu cảm nghiêm túc không thường thấy trên người hắn.

Đây là điểm khiến Quân Lâm thường thức Tức Mặc Hành Vân, đối với việc xem bệnh, hắn luôn luôn nghiêm cẩn, làm cho người ta tìm không ra điểm sai.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ, Hoàng Hậu Này Trăm Định Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Một đôi con nhu tình như nước, chỉ vì nàng mà sinh ra

"Như thế nào?" Quân Lâm thấy Tức Mặc Hành Vân đã bất mạch nửa ngày mà vẫn không nói một câu, nhìn không được mở miệng hỏi.

Tức Mặc Hành Vân không hề có ý trả lời câu hỏi kia của Quân Lâm, lông mày hắn nhíu chặt, đôi mắt khép hờ, biểu cảm đặc biệt ngưng trọng.

"Thật sự nghiêm trọng sao? Được kia rất khó giải sao?" Quân Lâm nghiêm mặt, giọng nói lạnh lùng, sự lo lắng dần dần thay thế bằng sự đăm dục.

"Àn..." Tức Mặc Hành Vân trầm thấp đáp lại một chữ, bộ dáng của hắn giờ này không giống như vẻ bất cần đời ngày thường.

Kỳ thực ở trong lòng Tức Mặc Hành Vân đang cười trộm, không nghĩ tới thất hoàng tử cũng có ngày hôm nay, vì một nữ nhân mà lo lắng nên trúng kế của hắn, khả khả.

Mà chính bởi vì một khúc tâm lý của Tức Mặc Hành Vân biến hóa, hơi thở hơi chút hỗn loạn vài phần đã làm cho Quân Lâm biết mình đã bị Tức Mặc Hành Vân, mặt Quân Lâm đen lại, giờ một cánh tay gạt bàn tay vẫn còn đang bất mạch kia ra.

"Cút!" Kém chút hắn đã bị tên hỗn tiểu tử ngày lừa một vỏ, Quân Lâm tỏ vẻ thật phần nộ, quát một tiếng, muốn đuổi người.

Lúc rời đi, vì không cẩn thận mà Tức Mặc Hành Vân cùng cửa gỗ thân mật tiếp xúc một trận, sau đó cả người ngây ngốc hồ đồ cười lớn, nhanh chân ly khai chỗ này, mãi đến tận khi đến cầu thang Tức Mặc Hành Vân mới phát hiện có gì đó sai sai.

Không đúng, căn phòng kia là phòng của hắn mà, sao lại muốn hắn rời đi, muốn đi cũng là hai người bọn họ chứ!

Vì thế lại xoay người đi về phía phòng mình, lúc này thì nơi nào còn có nửa điểm bóng người.

Bởi vì Quân Lâm đã đem Lâm Tử Lộc ôm trở về phòng của bản thân hắn rồi, trên cái giường kia thiên hạ của hắn vẫn điềm tĩnh ngủ say, thế nào cũng nhìn không ra là nàng đang trúng mị được, vậy hắn là phải giải thôi.

Hắn đưa tay chạm nhẹ lên gò má trắng như sứ của nàng, đầu ngón tay truyền đến nhiệt độ hơi lạnh trên cơ thể nàng, lúc này Quân Lâm mới có thể cảm giác được là nàng đang chân chính tồn tại bên cạnh hắn.

Nàng còn nhỏ như vậy, thân thể yếu đuối dường như một trận gió là có thể thổi ngã. Hắn hoàn toàn không dám tưởng tượng, sau khi nàng bị hạ được xong vạn nhất gặp được người có ý đồ bất lương thì phải làm sao bây giờ, nàng là một người luôn hấp dẫn tầm mắt của người khác. Trong mắt Quân Lâm, Lâm Tử Lộc luôn luôn thiện lương, cần hắn phải bảo vệ, mà không biết rằng Lâm Tử Lộc cũng vô cùng cường hãn, tính cách của nàng không hề kém phần vô pháp vô thiên.

Ngón tay hắn tham luyến xúc cảm mềm mại trên má nàng, bàn tay không tự giác đi tới cái môi đầy đặn ôn nhuận của nàng, mấy ngày nay nàng đã được tắm rửa không sai biệt lắm, đôi môi không còn nhợt nhạt, mắt sinh khí như lúc trước nữa, mà đã trở nên no đủ, thành thực như một trái anh đào, làm cho người ta nhìn không được muốn cắn một cái.

Thật mê người! Đây là ý nghĩ duy nhất mà Quân Lâm có thể nghĩ đến lúc này. Tầm mắt hắn tập trung ở trên đôi môi phần nộ của Lâm Tử Lộc, nhìn chăm chăm không hề chớp mắt. Hắn chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày một người như hắn sẽ bị môi của nữ nhân hấp dẫn, nguyên lai hắn không phải là một người vô tình, mà chỉ là lúc trước không có gặp được đúng người mà thôi.

Quân Lâm chậm rãi cúi thân mình xuống, dần dần làm ngắn lại cự ly giữa hai người, thẳng đến khi... cự ly chỉ còn một bàn tay thì Quân Lâm ngừng lại,

lặng lặng thưởng thức cái môi anh đào gần ngay trước mắt, chỉ cần hán gần chút nữa, là có thể nếm được hương vị tươi ngọt trên đó rồi.

Nhưng Quân Lâm vẫn cố gắng kiềm chế khát vọng mãnh liệt như thác lũ trong lòng, cuối cùng nở một nụ cười nhẹ nhàng ảm áp, rồi in xuống một nụ hôn rất nhẹ, giống như là chuồn chuồn lướt trên mặt nước, nhưng sự thâm tình nồng đậm trong đó cũng chỉ một mình hán biết.

Tôn nghiêm hoàng tộc không cho phép Quân Lâm làm bất cứ việc nào một cách lén lút, nhưng hôm nay hán lại phá lệ hôn nàng, mặc dù đó là một nụ hôn rất nhẹ, nhưng Quân Lâm vẫn có chút chột dạ, trước khi xác minh rõ tâm ý của nàng, hán tuyệt đối sẽ không quá phận.

Nhưng mà, một ngày nào đó vị mẫu Vương Gia này sẽ hối hận vì quyết định ngây thơ giờ này của mình, vì Lâm Từ Lộc là một lão hồ ly gian manh xảo trá. Bất quá chuyện này đều là chuyện sau này, hiện tại hai người vẫn rất là thuần khiết, cảm tình giữa bọn họ chỉ vừa mới đâm chồi mà thôi.

Hiện tại vị Vương Gia vô cùng ngây thơ kia đang an vị bên cạnh Lâm Từ Lộc, nói một cách xác thực, Quân Lâm đang dựa bên giường mình. Da mặt không còn dày giống như hồi mất trí nhớ, trẻ con trèo lên giường nàng như cũ, mà chỉ là dựa vào mép giường, yên lặng thưởng thức dung nhan đang ngủ say của tiểu nữ nhân.

Một đôi con người đầy nhu tình như nước, chỉ vì nàng mà sinh ra.

Nếu cảnh tượng này bị Tức Mặc Hành Vân nhìn thấy, không biết hán ta sẽ chê cười Quân Lâm bao lâu, bởi vì hiện tại bộ dáng tười cười của hán quả thật là rất ngây ngô, quả nhiên thế gian đã điên đảo hết rồi.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ, Hoàng Hậu Này Trăm Định Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Rất lợi hại, tương đương với rất nhiều tiền

May mắn Quân Lâm đã điễm huyết ngủ, nên Lâm Từ Lộc khó có được một đêm không nằm mơ, lúc nàng tỉnh lại thì trời đã sáng choang, xoay người xuống giường mới phát hiện ra nơi này là phòng của Quân Lâm.

"Tiểu Lâm từ chỗ nào không đặt lại đặt ta ở trong phòng hán." Lâm Từ Lộc than thở một câu, sau đó mở cửa đi ra ngoài.

"Vương phi, ngài đã dậy." Dạ Ân đứng ở cửa đột nhiên lên tiếng, làm cho Lâm Từ Lộc giật nảy mình.

"Sáng tỉnh mơ, người a! Định hù chết ta sao?" Lâm Từ Lộc dùng tay vỗ vỗ cái ngực nhỏ, trắng mắt liếc hướng phòng mình.

"Vương phi, đây là muốn đi rửa mặt sao? Thuốc hạ lập tức đi chuẩn bị." Dạ Ân theo sau lưng nàng, giọng nói đầy cung kính.

"Đừng, đừng!" Lâm Từ Lộc kêu ngừng, không biết sớm tỉnh mơ Dạ Ân này định làm cái quỷ gì, "Đầu tiên, cái việc nhỏ này sẽ có hạ nhân khác chuẩn bị, cũng không nhọc đến ám vệ đại nhân đây, vấn đề tiếp theo, ai là vương phi nhà người, cái danh xưng này cũng không thể gọi lung tung... Đợi chút, vương phi? Chủ tử của người là Vương Gia sao?"

Lâm Từ Lộc nhảy bèn bắt được trọng điểm trong câu nói kia, Quân Lâm cư nhiên là vương gia! Phía trước còn tưởng rằng hán chỉ là hoàng thân quốc thích, không nghĩ tới hán lại là một vị Vương Gia hàng thật giá thật.

"Đúng vậy, thưa vương phi." Dạ Ân cũng thật kinh ngạc về câu hỏi này, hóa ra Lâm Từ Lộc không biết Quân Lâm là Vương Gia, hán còn tưởng rằng gia nhà bọn họ cái gì cũng đều nói cho nàng biết.

"Đều nói ta không phải là vương phi, ta và Vương Gia nhà các người không phải là cái loại quan hệ kia, sau này gọi ta là Lộc công tử." Lâm Từ Lộc khoát tay, nàng cũng không dám trêu cao, người hoàng tộc vẫn không nên dính vào là tốt nhất.

"Vâng, Lộc công tử." Dạ Ân nhìn ngó y phục bằng lụa mỏng trên người Lâm Từ Lộc, không thể không nói vương phi nhà bọn họ thật sự là có vài phần tư sắc, vẻ đẹp của Lâm Từ Lộc không thể coi là khuynh quốc khuynh thành, nhưng khí chất cũng rất thanh u. Chính là, đối mặt với dáng vẻ bây giờ của Lâm Từ Lộc bắt hán ta to công tử, điểm này tựa hồ có chút rất quái dị.

Lâm Từ Lộc không hề chú ý ánh mắt kỳ quái của Dạ Ân, trái lại nói: "Đúng rồi, Vương Gia nhà các người xếp thứ hàng vậy?" Sớm chiều ở chung đã lâu như vậy, ngay cả chi tiết về thân thể của đôi phu nhân cũng không có thăm dò rõ ràng.

"Hồi vương... Lộc công tử, Vương Gia nhà chúng ta là Ngự Quốc Thất hoàng tử, năm nay người vừa mới được phong làm Lê Vương." Dạ Ân không sợ nói rõ thân phận của Vương Gia nhà bọn họ, hán xem như đã nhìn ra, cái cô gái trước mắt này ở trong lòng vương gia có địa vị không hề nhỏ.

Lần này hán đã phạm sai, Vương Gia thế nhưng không oán trách lấy một tiếng, cứ như chuyện này không hề có phát sinh vậy, làm cho hán cũng xuyt quên mất lỗi lầm kia của mình. Điều này làm cho Dạ Ân thật đau đầu a, may mà hán đã biết thông minh hơn, biết lấy lòng vương phi nên chuyện còn có thể vẫn hỏi.

Chỉ cần một câu nói của Vương phi, liền có thể thay cho thiên ngôn vạn ngữ.

"Lê Vương... cái vị vương gia này giống như ta chưa từng nghe nói qua, dù sao hẳn là một vị vương gia rất lợi hại đi." Miệng Lâm Từ Lộc nói Quân Lâm là một vị vương gia lợi hại, nhưng trong lòng lại muốn hẳn là một vị vương gia có nhiều tiền, đây là tính toán nhỏ nhặt của nàng.

Dạ Ân thần sắc hơi âm u khi Lâm Từ Lộc hỏi đến điểm này, dừng một chút mới trả lời: "Vâng, chính là một vị vương gia rất lợi hại..."

"Vậy là tốt rồi." Lâm Từ Lộc lưu lại một câu này, ngay lập tức chui vào phòng mình.

Chờ nàng quay lại thì đã có dáng vẻ của một phiến phiến công tử, tay phe phẩy tiểu Chiết Phiến của nàng, nâng bước đi xuống dưới lầu.

Tô Ngọc Kỳ cùng Quân Lâm ngồi ở chỗ kia, nhìn nhau chẳng ai nói một lời, lúc Lâm Từ Lộc xuất hiện, trong nháy mắt hai người liền có thay đổi, trong đôi mắt nhanh chóng toát lên những ánh sáng tỏ rõ họ đang cao hứng.

"Tô huynh, chào buổi sáng, huynh dậy thật sớm a." Lâm Từ Lộc dẫn đầu hướng về phía Tô Ngọc Li nói mấy lời ân cần thăm hỏi, sau đó thật tự giác ngồi ở một vị trí cách Quân Lâm khá gần.

"Lộc huynh, chào buổi sáng." Tô Ngọc Li thật lễ phép đáp lại một câu, sắc mặt không có nhiều gợn sóng lắm.

Nhìn thấy Quân Lâm nâng một đĩa Quế Hoa Cao đưa đến trước mặt Lâm Từ Lộc, nhìn qua đúng là mỹ vị, Lâm Từ Lộc vén tay áo lên, ngay lập tức vươn ma trảo về phía kia, cầm lấy một miếng Quế Hoa Cao nhét nhanh vào miệng, hai gò má phồng phồng, bộ dáng thường mỹ vị có chút thô tục, mắt Lâm Từ Lộc vốn dĩ có chút mông lung, nhưng giờ phút này đã thanh tỉnh nhiều rồi. Ăn xong miếng Quế Hoa Cao kia, vẫn còn không quên liếm liếm môi, bộ dáng không hề có chút hình tượng nào.

Nhưng vẫn có người ưa thích thưởng thức.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ, Hoàng Hậu Này Trẫm Định Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Bắn lên cả người, không nghĩ tới hẳn sẽ vì nàng làm đến mức này

"Ăn quá ngon, quả thực hương vị này so với Quế Hoa Cao ở Đoạn phủ giống nhau như đúc." Lâm Từ Lộc lại cầm lên một khối Quế Hoa Cao, tiếp tục mở miệng ăn lành.

"Nàng ưa thích là tốt rồi." Quân Lâm nhân nhát nói một câu, sau đó nghiêm túc nhìn Lâm Từ Lộc ăn.

Ánh mắt Tô Ngọc Li hơi cong tạo thành một hình trăng lưỡi liềm, môi nở một nụ cười nhợt nhạt. Nam nhân này thế nhưng lại đem đầu bếp của Đoạn phủ tới đây, chỉ để làm Quế Hoa Cao cho Lâm Từ Lộc, thật đúng là nhìn không ra, hẳn sẽ vì một nữ nhân làm đến mức độ này.

"Người không ăn sao?" Lâm Từ Lộc ngẩng đầu, khách khí hỏi một câu, nhưng biểu cảm rất rõ ràng, đôi mắt như chim ưng nhìn chăm chăm đĩa Quế Hoa Cao kia, ai dám tranh nó với nàng chứ.

Quân Lâm không nói gì, chỉ lắc lắc đầu, tỏ vẻ hẳn sẽ không cướp đoạt chút thức ăn kia từ nàng: "Cứ từ từ ăn, coi chừng nghẹn..."

Nói còn chưa nói xong, Lâm Từ Lộc đã bị nghẹn đến mức hưng hăng ho khan, miếng Quế Hoa Cao ở trong miệng còn chưa kịp nuốt xuống bắn cả lên người.

Quân Lâm vỗ lưng của nàng để cho nàng dễ thở hơn, dờ khóc dờ cười nói: "Đâu có ai cùng nàng tranh giành, sao phải vội vội vàng vàng làm gì."

Một tay tiếp nhận chén trà mà Dạ Ân vừa rót được, uống mấy hớp to mới ngừng được cơn ho khan.

Sau khi xong xuôi, tầm mắt của Lâm Từ Lộc mới dừng ở trên những vật thể kì quái dính lên áo bào màu tím của Quân Lâm, nàng xấu hổ cười hi hi: "Cái kia, tiểu Lâm tử, quần áo của người..."

Quân Lâm cũng không cúi đầu xem, thấy Lâm Từ Lộc lời thôi lách thếch, đưa cho nàng một tấm khăn tay, sau đó đứng dậy, thông dong đạm tĩnh nói: "Vô sự, trở về ta đổi một bộ y phục mới là được, nàng ở đây ăn trước đi."

Dứt lời, xoay người đi lên lầu, lưu lại Dạ Ân ở nơi đó, giờ này hẳn ta rất sùng bái Lâm Từ Lộc, bình thường gia nhà bọn họ cũng không phải là một người dễ nói chuyện như vậy, vậy mà Lâm Từ Lộc năm lần bảy lượt làm bẩn y phục của gia, thế nhưng gia cũng chưa từng phát hỏa.

Điều này tượng trưng cho cái gì, điều này tượng trưng gia nhà bọn họ đối Lâm Từ Lộc đã sùng nịch đến một mức độ đáng sợ, vậy thì hẳn càng có thêm

lý do thuyết phục để lấy lòng vương phi, hừ vậy những ngày tháng về sau mới có thể trôi qua yên ổn.

Vì thế, Dạ Ân bắt đầu một hành trình oanh oanh liệt liệt chinh phạt lấy lòng vương phi nhà mình, mà sau này hẳn mới biết được, vương phi căn bản chính là một Tiểu Lý Tàng Dao, đáng nhẽ hẳn ta nên ngoan đứng bên cạnh gia nhà hẳn, bởi vì vương phi so với vương gia còn đáng sợ hơn.

Lâm Từ Lộc đã dùng đồ ăn sáng xong được một lúc mà vẫn chưa thấy Quân Lâm xuống dưới, vì vậy nàng chỉ có thể đi lên lầu gọi hẳn, kết quả khi mở cửa phòng ra có thể nhìn thấy được hình ảnh quyến rũ mê người của Quân Lâm, hình ảnh này đúng là ứng nghiệm với câu "Phật nói rằng không thể nói".

Quân Lâm vừa tắm rửa xong, áo bào còn chưa mặc vẹn toàn nên để lộ ra hơn phân nửa khuôn ngực rắn chắc, ả ả có thể thấy được cơ ngực căng đầy, màu da trắng trẻo như bạch ngọc, thậm chí còn nhìn rõ từng đường cơ bắp tinh trắng. Mái tóc hẳn ướt át còn nhỏ xuống vài giọt nước, hơi nước tràn đầy trong phòng, khung cảnh là một mảng mờ mờ ảo ảo, mỹ cảnh này vì thế càng trở nên mị hoặc lạ thường.

Lỗi tai Lâm Từ Lộc lặng lẽ hiện lên một chút đỏ ửng, nhưng ở trên mặt vẫn là bất động thần sắc, nhìn thẳng Quân Lâm lớn tiếng nói: "Tiểu Lâm tử, người nhanh chút đi, ta đang còn chờ người đó, chúng ta còn có việc phải đi xử lý."

"Được." Quân Lâm đáp, lúc Lâm Từ Lộc tới gần phòng là hẳn đã phát hiện ra, nhưng vẫn không có ý định mặc y phục cho đàng hoàng, về phần tại sao, có thể nghĩ là bản tính phúc hắc của hẳn đang dần dần hiển lộ ra ngoài đi.

Nghe được tiếng đáp lại, Lâm Từ Lộc nhanh chóng lui ra khỏi phòng, rồi nhanh chóng đóng sập cửa lại. Tên tiểu Lâm tử thật là, tắm rửa cũng không có khóa cửa cho thật tốt, may mắn người tới đây lần này là nàng, nếu bị người khác nhìn thì phải làm sao?

Lâm Từ Lộc còn chưa có ý thức được ý nghĩ của chính mình có cái gì đó không đúng, nàng chỉ là theo bản năng cảm thấy Quân Lâm là đồ không thể cho người khác xem.

Lâm Từ Lộc không yên lòng đi xuống lầu, Tô Ngọc Li chú ý thấy hai lỗi tai của nàng có điểm phát hồng, mở miệng trừu ghẹo nói: "Sao mặt lại đỏ bừng vậy? Lộc huynh đây là phát sốt sao?"

"Uống trà của người đi." Lâm Từ Lộc đưa mắt nhìn Tô Ngọc Li, thấy hẳn đang cầm một chén trà trong tay, không muốn nói nhiều về chuyện xảy ra trên lầu, không hiểu sao nàng cảm thấy vị trà lần này so với trước kia phải nhạt hơn nhiều.

"Tô mỗ rất nhanh sẽ phải rời khỏi An Nhạc huyện, Lộc huynh có tính toán gì không?" Tô Ngọc Li nhìn theo tầm mắt của Lâm Từ Lộc, nâng chén ngọc lên, khẽ uống một ngụm trà nhỏ, sau đó mới lên tiếng hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ, Hoàng Hậu Này Trăm Định Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71: Nếu nàng muốn thiếu nợ, thì chỉ được thiếu nợ một mình ta

"Tô huynh nhanh như vậy đã phải rời khỏi rồi sao, sao huynh không nán lại đây thêm mấy ngày?" Lâm Từ Lộc đi đến, ngồi xuống một cái ghế bên cạnh Tô Ngọc Li.

"Uh, ta cũng nên đi tuần tra những cửa hàng ở những địa phương khác rồi." Tô Ngọc Li đưa tay hơi hơi vuốt cằm.

Lâm Từ Lộc đang ngồi ở phía bên tay Tô Ngọc Li, nàng cúi đầu rơi vào trầm tư, thì nhìn thấy Dạ Ân mang giấy bút đi về hướng hai người bọn họ.

"Lộc huynh đây là..." Tô Ngọc Li không hiểu.

"À, chúng ta nên viết khế ước rõ ràng, Tô huynh đã là một Đại Cổ Đông của Mễ Kỳ Lâm, đến lúc Mễ Kỳ Lâm có thể kiếm được nhiều tiền, chúng ta còn phải chia hoa hồng cho huynh!" Lâm Từ Lộc chấp tay đặt bút, một tay chống má, liếc mắt nhìn về phía Tô Ngọc Li.

Tô Ngọc Li thấy nàng một mặt nghiêm túc như vậy, giống như cảm thấy có chút thú vị, miệng hơi cười, rồi đưa mắt nhìn hoa sen giữa hồ, một lúc sau chỉ nghe thanh âm nhàn nhạt truyền đến: "Lộc huynh cũng không cần phải làm như vậy, nay người và ta đã trở thành huynh đệ, một việc nhỏ bực này thì Lộc huynh không cần phải bận tâm."

Tô Ngọc Li theo bản năng muốn xua tay, nể hà trong tay mình còn cầm bút lông, vung vẩy lung tung khẳng định sẽ vương mực khắp nơi, vì thế nhanh chóng nàng lắc đầu: "Thân huynh đệ cũng phải tính toán rõ ràng, Tô huynh đã niệm tình huynh đệ và cho ta vay tiền làm vốn, ta há lại độc chiếm chỗ tốt của huynh đệ mình? Tô huynh không cần nhiều lời, khế ước này chúng ta nhất định phải viết."

May mắn nàng luôn luôn biết rõ sự quan trọng của việc học chữ, nhưng từ trước đến giờ việc luyện chữ không được nàng để tâm, nhưng việc viết một khế ước hòa bình cũng không phải là việc khó khăn đối với nàng, chỉ chốc lát sau Tô Ngọc Li đã lưu loát viết xong, chỗ ký tên thì ghi tên mình.

Sau đó đưa tới trước mặt Tô Ngọc Li, ý bảo hắn ký tên. Tô Ngọc Li nhìn cũng chưa từng nhìn lấy một chữ ở trên trang giấy, liền tiếp nhận chiếc bút từ trong tay Tô Ngọc Li, chuẩn bị viết xuống tên của mình.

Đột nhiên có một trận gió thổi qua, cầm lên tờ giấy khế ước ở trên bàn. Lâm Từ Lộc theo quỹ tích phi hành của tờ giấy kia nhìn qua, thì thấy người tiếp nhận tờ khế ước có một bàn tay mạnh mẽ hữu lực, khớp xương rõ ràng.

Quân Lâm đưa mắt đảo qua nội dung trên tờ khế ước, mắt hiện rõ vẻ không vui. Quân Lâm đưa mắt nhìn Tô Ngọc Li đang ngồi ngay ngắn ở bên kia, sau đó nói với Lâm Từ Lộc: "Nguyệt nhi đây là..."

"Chỉ là một khế ước mà thôi, về sau Mễ Kỳ Lâm chính là đồ sở hữu của ta cùng Tô huynh, lúc trước may mắn ta được Tô huynh hỗ trợ." Lâm Từ Lộc mở miệng giải thích, lúc sau lại ngậm ra một lúc, không đúng, làm sao phải giải thích nhiều như vậy làm gì, "Tóm lại, người mau đưa tờ giấy kia để cho Tô huynh ký tên mình lên đó."

Quân Lâm đi đến vị trí giữa Lâm Từ Lộc cùng Tô Ngọc Li, gắng gượng đem cự ly của hai người kéo xa nhau ra, nhìn thẳng Tô Ngọc Li, mặt không một gợn sóng nói: "Tô huynh chẳng lẽ lòng dạ hẹp lại như thế?"

Tô Ngọc Li nhú mày, chưa có trả lời, thì Lâm Từ Lộc đã nhảy dựng lên, một phen đoạt lấy tờ khế ước trong tay Quân Lâm: "Mới không phải như người nói, đây là ta thiếu nợ Tô huynh, tự nhiên là muốn trả lại."

"Chỉ là vì thiếu hắn sao?" Quân Lâm không có quay đầu, mặt hướng Tô Ngọc Li quý dị cười, có chút đắc ý không nói lên lời nơi đáy mắt.

"Đó là đương nhiên, Tô huynh là đại ân nhân của ta." Lâm Từ Lộc lại đem tờ giấy khế ước đưa tới trước mặt Tô Ngọc Li.

Quân Lâm lấy một loại tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, ở trước lúc Tô Ngọc Li chưa kịp hạ bút xuống, đem tờ giấy biến thành tro tàn.

Lâm Từ Lộc há hốc mồm, hai mắt trừng to, thì Quân Lâm đã lấy ra một cái hủ bao, ném về phía Tô Ngọc Li, Hủ ở ngay phía sau Tô Ngọc Li vội vàng đưa tay tiếp nhận.

"Người có ý tứ gì?" "Người có ý tứ gì?" Hai đạo thanh âm không hẹn mà cùng vang lên.

Lâm Từ Lộc cùng Hạ hai mắt nhìn nhau, sau đó lại đồng thời nhìn về phía Quân Lâm.

"Bấy nhiêu cũng đủ để trả lại chỗ tiền mà người đã cấp cho nàng đi." Quân Lâm lưu lại một câu nói như vậy, rồi nhanh như chớp lóe kéo Lâm Từ Lộc đi ra cửa. Quân Lâm một chút cũng không muốn Lâm Từ Lộc về sau lại cùng Tô Ngọc Li có liên quan đến nhau, dù chỉ là một chút.

Trên đường, Lâm Từ Lộc cố gắng tránh thoát khỏi tay Quân Lâm, giận dữ hỏi: "Người đang làm cái gì vậy hả? Đây là chuyện giữa ta và Tô huynh."

"Hiện tại thì đây là chuyện giữa hai người chúng ta rồi." Quân Lâm hiểu ra, lòng bàn tay hơi thả lỏng, không chút để ý nói.

"Hả?" Lâm Từ Lộc không hiểu ra sao, não của người này thật kỳ quái, vì vậy hành động của hắn nàng không thể lý giải nổi.

"Chính là ý tứ trên mặt chữ đó." Quân Lâm cúi đôi mắt, nhìn về phía Lâm Từ Lộc, đồng tử như Lưu Ly lưu chuyển, trong đó lóe ra ánh sáng ôn nhu, "Nếu nàng muốn thiếu nợ, thì chỉ được thiếu nợ một mình ta."

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ, Hoàng Hậu Này Trẫm Định Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Sống an nhàn sung sướng, một đôi mắt xéch bên trong lộ tinh quang

Cuộc sống của Lâm Từ Lộc và Quân Lâm sống ở An Nhạc huyện vừa bình thản mà vừa hạnh phúc, nhưng lúc này ở đề độ lại gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng.

"Không phải ta đã nói các người phải giám sát kỹ càng sao?" Quân Dật tọa ở trên giường đệm, thị nữ đang ở một bên cắt móng tay cho hắn.

Trong điện có một nhóm người đang quỳ, người người đều nom nớp sợ hãi, cúi gằm đầu xuống, không ai dám mở miệng trả lời câu hỏi của hắn.

Quân Dật dùng một cước đá văng thị nữ bên chân ra, nổi giận gầm lên một tiếng: "Cút!"

Hắn xoay người đứng lên, đồ áo long bào màu nâu gòu này cũng có khí thế dọa người khác ngày thường. Trên mặt tức giận đều lộ hết ra ngoài, tuy là huynh đệ, nhưng ngũ quan của hắn cũng không có nét đẹp tinh xảo giống như Quân Lâm. Có thể lý giải là Quân Lâm kế thừa mã mị mạo hơn người của mẫu thân hắn, vì vậy từ khi sinh ra đã được định sẵn sẽ có một bộ túi da tốt.

Tóc mai bay bay theo gió, bên trong một đôi mắt xéch lộ tình quang, chiếc mũi cao thẳng, mũi hơi nhỏ, gần như là một chiếc mũi chim ưng hoàn mỹ; hình dạng của đôi môi thì càng đẹp mắt, không điểm tỳ hồng, làm cho cả khuôn mặt nguyên bản trắng nõn càng thêm tỏa sáng.

Toàn bộ ngũ quan kết hợp lại mang đến cho người ta một loại cảm giác áp bách kỳ dị, dùng theo ngôn ngữ diễn giải của Lâm Từ Lộc mà nói chính là, có vẻ ngoài này thì không thể là một người bình thường.

Nhưng diện mạo hán cũng được người trong hoàng gia người yêu thích, mắt xéch thì đem lại khí thế bề thế, mũi ưng thì tô thêm vẻ cao quý tao nhã, da thịt trắng sứ thì sẽ có cuộc sống an nhàn sung sướng cả đời, còn đôi môi đỏ mọng có thể hấp dẫn ánh mắt mọi người, không có chỗ nào trên khuôn mặt hán là không thể hiện rõ thân phận hoàng gia, tài trí hơn người, vì thế hán được xưng là hoàng gia đệ nhất mỹ nam.

Mà vị mỹ nam tử này hiện tại đang ở trong tâm cung của bản thân - - Triều Dương cung, trước mặt hán là một không đảm ám vệ, mỗi tên đều được hán ban cho một cước, không chút do dự.

"Một đám phế vật, ta nuôi các ngươi để làm cái gì đây!" Hán đã vì kế hoạch lần này mà chuẩn bị kín đáo, một giọt nước cũng không lọt, chỉ mong lần này có thể giết chết Quân Lâm. Ai biết một đám người được phái đi là một lũ phế vật, từ lúc bọn chúng tiến vào Thanh Bình trấn đều bị Quân Lâm giải quyết hết. Vốn hán cũng nghĩ rằng Ngân Liên hoa không thể giết chết Quân Lâm, vì vậy phái thêm người đi theo dõi hành tung của Quân Lâm, rồi có thể thừa dịp đưa hán vào chỗ chết, nào biết dự tính của hán lại rẽ sang một hướng khác.

"Điện hạ xin bớt giận." Lúc này, có một nữ tử áo đỏ tiến vào từ ngoài điện.

"Phiên Phiên." Quân Dật ngay lập tức đưa mắt nhìn, hóa ra người tới là Doãn Phiên Phiên, liền dìm cả cơn tức xuống.

"Hoàng biểu ca..." Doãn Phiên Phiên nũng nịu lên tiếng, nàng luôn luôn được hán sủng ái, vì vậy cách xưng hô với Quân Dật cũng là vô cùng thân thiết, "Hoàng mợ biết ngay là hoàng biểu ca sẽ tức giận, cho nên kêu Phiên Phiên đến đây trò chuyện với hoàng biểu ca."

"Thời được nể mặt Phiên Phiên, tạm thời ta sẽ tha cho các ngươi một mạng, đều rút đi cho ta!" Quân Dật đối với vị Tiểu Biểu Muội này rất là sủng ái.

"Tạ Vương gia tha thứ, tạ Phiên Phiên tiểu thư." Tất cả mọi người đùng ẵm khấu xong, nhanh chóng ly khai Triều Dương cung.

Quân Dật xoay người, đi về hướng bàn bát tiên ở một bên ngồi xuống, Doãn Phiên Phiên theo sát phía sau, lấy qua ấm trà ở trên bàn rót cho Quân Dật một chén trà.

"Hoàng biểu ca, uống một ngụm trà rồi mau mau bớt giận thôi, vì mấy chuyện không trọng yếu mà suy sụp tinh thần thật không đáng giá."

Doãn Phiên Phiên cũng không biết những người đó đã phạm phải lỗi lầm gì, là dòng chính nữ hiếm hoi của Doãn gia, từ nhỏ nàng đã nhận hết tất cả sủng ái, lại được bảo hộ kín kẽ, không một sơ hở, vì vậy có chút không rành thế sự.

Quân Dật ngoái đầu nhìn về phía Doãn Phiên Phiên còn đứng ở một bên, nàng đứng đó đứng chỗ có thể đón ánh sáng, nụ cười trên môi như hoa đào bị ánh mặt trời chiếu lên lại càng thêm vẻ ấm áp; nàng còn chưa cập kê, khuôn mặt tròn tròn non nớt nhìn qua phá lệ đáng yêu; hai mắt đen sáng ngời, tỏ rõ nội tâm thuần khiết không tỳ vết của nàng.

"Tốt, Phiên Phiên của chúng ta nói cái gì thì liền là cái đó đi." Đối với vị Tiểu Biểu Muội này, Quân Dật đúng là sủng nịch, không thể nghi ngờ.

"Vậy hoàng biểu ca không tức giận nữa rồi hả?"

"Àn... Nếu Phiên Phiên đàn cho biểu ca một thủ khúc thì biểu ca sẽ càng cao hứng hơn." Quân Dật sờ sờ đầu Doãn Phiên Phiên, tình quang bên trong đôi mắt xéch như có như không ló lên, rồi im lặng biến mất, không còn chút bóng dáng.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ, Hoàng Hậu Này Trăm Định Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Một người bị nguyên rửa chỉ có thể đem lại điềm xấu

Doãn Phiên Phiên vừa nghe thấy câu nói kia của Quân Dật, ngay lập tức tối sầm mặt lại, ủy khuất nói: "Phiên Phiên không bao giờ muốn đánh đàn nữa"

"Vì sao?" Quân Dật rất muốn nghe tiếng đàn của Doãn Phiên Phiên, nàng có thiên phú rất cao, chỉ cần hơi động tay là đã có thể tạo ra một khúc phá lệ động lòng người.

"Chính là..." Doãn Phiên Phiên muốn nói lại thôi.

"Đừng sợ, có hoàng biểu ca làm chủ cho ngươi." Doãn Phiên Phiên nhìn ra nàng có nỗi khổ tâm, Quân Dật cầm lấy bàn tay mềm mại không xương tay của nàng, lên giọng trấn an.

"Vẫn là hoàng biểu ca tốt, ai~, còn không phải là bởi vì mẫu thân của Phiên Phiên sao." Doãn Phiên Phiên gắt giọng.

"Mẫu thân của Phiên Phiên?" Không phải mẫu thân luôn luôn đối với nàng rất yêu thương sao? Làm sao có thể khó xử nàng?

"Đúng là người, mấy ngày nay mẫu thân luôn luôn ép Phiên Phiên luyện cầm, luyện đến nỗi Phiên Phiên đều thấy phiền, nếu không phải lần này hoàng mợ truyền Phiên Phiên tiến cung, Phiên Phiên còn đang ở nhà khổ luyện đó." Doãn Phiên Phiên dù sao cũng là một tiểu thư được nuông chiều từ bé, chịu không nổi khổ, không thích nhất là có người quản nàng.

"Luyện đàn..." Vừa nói đến chuyện luyện đàn vất vả của Phiên Phiên, Quân Dật giống như có chút minh bạch lý do vì sao mẫu thân nàng lại bắt nàng luyện cầm chăm chỉ đến như vậy, "Chắc là vì sinh thân của ta đi."

"Uh, nhưng mà ta nhớ là sinh thân lần trước của hoàng thượng, Phiên Phiên không được tham gia, đều là các ca ca của Phiên Phiên tiến cung mừng thọ, lần này vì sao lại muốn Phiên Phiên hiến khúc?" Doãn Phiên Phiên thật buồn rầu, nàng căn bản không nghĩ tới việc ở trên đại điện đánh đàn, bởi vì chỗ đó một chút tư tưởng cùng ý cảnh đều không có.

Quân Dật vừa nghe, không khỏi khẽ cười ra tiếng, vỗ nhẹ nhẹ bàn tay của Phiên Phiên: "Phiên Phiên của chúng ta trưởng thành rồi."

Hai đóa mây hồng nổi lên trên gò má của Doãn Phiên Phiên, mở miệng nũng nịu nói: "Hoàng biểu ca... Người ta sang năm mới đến tuổi cập kê."

"Cũng sắp rồi, ta nghĩ là Doãn phu nhân hi vọng trong thọ yến Phiên Phiên sẽ tỏa sáng, dù sao hôm đó cũng có không ít thanh niên tài tử đến dự!" Lời tuy như là nói thế, nhưng tâm Quân Dật lại hung hăng có rút một phen, không nghĩ tới Vương Trạch lại có chủ ý này, may mà hắn biết được trước tiên.

"Biểu ca! Ngươi đang nghĩ cái gì vậy, Phiên Phiên không muốn lập gia đình, không muốn rời xa mọi người." Doãn Phiên Phiên nắm chặt tay Quân Dật, trong mắt tràn đầy cảm xúc không nở.

"Không có người nào có thể bức bách Phiên Phiên làm chuyện Phiên Phiên không thích, chỉ là... buổi thọ yến kia Phiên Phiên vẫn phải đi, Phiên Phiên nên hào hứng luyện tập đánh đàn cho tốt." Thanh âm Quân Dật rất là ôn nhu.

"Thọ yến không phải là còn cách tận mấy tháng nữa sao, sao hiện tại đã muốn Phiên Phiên luyện tập rồi?" Nàng bĩu môi, xem như đáp ứng sẽ tham gia thọ yến.

"Thọ yến của phụ hoàng há có thể làm việc qua loa. Phiên Phiên, ngoan nghe lời a." Quân Dật ân cần dụ dỗ, hắn đối với vị biểu muội này tựa hồ lúc nào cũng có thể nhẫn nại, dùng mãi không hết.

Doãn Phiên Phiên miễn cưỡng gật đầu một cái, sau đó rút ra bàn tay nhỏ bé còn đang bị Quân Dật nắm lấy, đứng dậy, nói lời cáo biệt: "Vậy thì Phiên Phiên sẽ không quấy rầy hoàng biểu ca, bây giờ Phiên Phiên sẽ về nhà, siêng năng luyện tập... Đúng rồi, hoàng mợ có dặn Phiên Phiên truyền cho biểu ca một câu nói, -Chớ để vì nhỏ mà mất lớn-."

Doãn Phiên Phiên đi rồi, Quân Dật ngồi ở chỗ kia nghiền ngẫm câu nói kia nửa ngày, vẻ ôn nhu ấm áp trên mặt được thay thế bởi nét dữ tợn vằn vẹo.

Câu nói kia của mẫu hậu không phải là muốn nói hắn chuyện bé xé ra to sao? Nhưng mà trực giác của hắn nói cho hắn biết, không sớm trừ bỏ Quân Lâm, có ngày hắn sẽ hối hận.

Tuy rằng Quân Lâm chỉ là một vị hoàng tử thất sủng, thoát nhìn so với Quân Triệt không có uy hiếp tới vị trí của hắn, nhưng mỗi lần tiếp cận Quân Lâm, hắn đều sẽ không tự giác cảm thấy rét lạnh, khuôn mặt dưới mặt nạ của Quân Lâm làm cho hắn chán ghét.

Vụ đại hòa thiêu năm ấy đã thiêu hủy khuôn mặt của Quân Lâm, nhưng trước đó hắn đã từng có dịp nhìn rõ khuôn mặt của Quân Lâm, đó là một khuôn mặt tuyệt mỹ đến mức làm cho người ta có suy nghĩ muốn xé nát nó, một người bị nguyên rủa chỉ có thể đem lại điềm xấu, thì nên đi tìm chết đi, vì sao còn sống ở dưới cánh chim của Quân Triệt hạ nhiều năm như vậy, mà vẫn được bình yên vô sự.

Muốn chặt đôi cánh của Quân Triệt, thì Quân Lâm tuyệt đối là người đầu tiên mà hắn nên trừ bỏ.

Quân Lâm, lần này là người may mắn nên mới có thể đào thoát trong trùng trùng chạm bẫy, lần sau người sẽ không có cái loại vận may như lần này nữa đâu.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ, Hoàng Hậu Này Trăm Định Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Quân cò, tốt nhất quấy Quân Triệt để hắn không được sống yên ổn

Trong lòng càng muốn Quân Lâm chết bao nhiêu, thì sự thất bại của kế hoạch lần này càng làm Quân Dật sinh khí, quả thực là hấn giận không thể kềm chế được nữa, một phen đầy ngả cái bàn trước mặt.

Ấm trà, chén ngọc, 'bùm bùm' tan nát dưới đất.

"Vương gia, xin ngài bớt giận." Một ám vệ phò tá Quân Dật hiện thân quỳ gối bên cạnh hấn, lên tiếng khuyên giải.

Ngay cả một ánh mắt Quân Dật cũng không muốn ban cho hấn, trực tiếp đá tên ám vệ kia một cước: "Đồ vô dụng, Quân Lâm là một phế vật xấu xí mà cũng không giải quyết, ta lưu lại các người có tác dụng gì?"

Người phò tá không dám chống cự, khó khăn thừa nhận con thịnh nộ của Quân Dật, dưới một cú đá dùng mười thành công lực đủ để đá bay hấn ta ra mười xa bước rồi mới ngừng lại, một giọt máu tươi cũng không nhỏ xuống, gắng gượng nhịn xuống, cả miệng đầy mùi máu tươi.

Hấn mở miệng ra, giờ này răng nanh cũng đều là một màu đỏ đậm: "Vương Gia, vẫn nên giải quyết những chuyện trước mắt cho thỏa đáng đã."

"Chuyện trước mắt! Người cho là chuyện trước mắt có thể giải quyết dễ dàng như vậy sao?" Nghe được người phò tá của mình nhắc tới chuyện đó, Quân Dật chẳng những không có tiêu tan hỏa khí, mà càng trở nên cuồng bạo, trên trán nổi gân xanh, khoe mắt tấn liệt.

"Ta đường đường là Tuyên vương, thế nhưng còn phải hạ mình đi nghênh đón một cái nô lệ ti tiện, thật là vô cùng nhục nhã!"

"Vương Gia, lần này may mắn có bên kia hỗ trợ." Người phò tá lại tiếp tục khuyên giải, hấn ta đã theo Quân Dật lâu như vậy, đối với tính cách của hấn vẫn biết một đôi chút. Tuy rằng Quân Dật rất táo bạo, dễ nổi giận, nhưng thời điểm làm đại sự đều trở nên khôn khéo hơn ngày thường.

"Hừ, còn không nhất định, quân cờ được bọn họ an bày kia ai biết được nó có phải là phế cờ hay không." Quân Dật tựa hồ không có xem trọng con cờ này, "Ta còn tưởng rằng bọn họ có cái chủ kiến hay, thế nhưng lại là loại tiết mục này. Quân Lâm có tính phòng bị rất nặng, bên người hấn lại có ám vệ của Quân Triệt phải tới, làm sao có thể dễ dàng tiếp cận như vậy."

"Mới vừa rồi bọn họ có truyền đến tin tức, nói quân cờ kia đã thuận lợi tiếp cận Quân Lâm rồi." Người phò tá nói thẳng ra tin tức vừa mới nhận được, cũng không hành động này của mình là đánh lên mặt Vương gia. Hấn biết Vương gia không thích nói nhiều lời vô nghĩa.

Nghe vậy, một mặt Quân Dật không thể tin, thanh âm đáp lại cũng trở nên cao hơn: "Bọn họ thực sự có loại bản sự này sao?"

"Thiên chân vạn xác." Người phò tá ngược mắt đón nhận cái nhìn chăm chú của Quân Dật.

"Ha ha, thật sự là không nghĩ tới a." Ngay cả hấn đều không nghĩ tới, có thể Quân Lâm cũng sẽ không thể nghĩ đến loại khả năng này đi, lần này nói không chừng có thể thành công. Nộ khí trên người hấn tiêu tán ngay tức khắc, bên trong đôi mắt xéch hiện ra tinh quang, "Vị sứ giả kia đã đưa ra yêu cầu gì với người? Có thể thỏa mãn thì tận lực thỏa mãn hấn ta đi."

Thấy Quân Dật rốt cục cũng chịu thông suốt, người phò tá vội vàng đáp: "Sứ giả nói, hấn muốn tiến cung."

"Cái gì?" Quân Dật bị yêu cầu này dọa cho một trận, người này thật đúng là được một tác lại muốn tiến một thước.

"Không chỉ có như thế, hấn còn muốn mang thêm một người tiến cung." Người phò tá nhất nhất nói rõ ràng yêu cầu của sứ giả.

"A, hấn cho rằng mệnh Quân Lâm ở trong lòng ta đáng cái giá cao như thế sao?" Con người Quân Dật trở nên âm u, lại tiếp tục nói: "Vậy thì hấn đã đoán đúng rồi, bao giờ không giết được Quân Lâm, ta sẽ không bỏ qua. Người đi nói cho hấn, trung tuần tháng sau sẽ có một cái cơ hội tiến cung, ta sẽ giúp hấn khôi thông, có thể thuận lợi tiến vào hay không còn phải nhìn xem bản sự hấn ta."

"Hai người đều tiến cung chắc sẽ không xảy ra chuyện gì đi." Người phò tá có chút lo lắng, cảm thấy hai người tiến cung cùng một lúc là một cử động liều lĩnh.

"Không có việc gì, để bọn họ náo loạn một lần cũng tốt." Quân Dật đổ muốn nhìn xem hai người kia có thể náo loạn đến loại trình độ nào, nếu có thể làm cho Quân Triệt không được sống yên ổn thì càng không thể tốt hơn.

Dám cùng hấn cướp đoạt ngôi vị hoàng đế, thật là không biết tốt xấu.

"Nói cho người nọ một câu, trong khoảng thời gian này không cần hành động thiếu suy nghĩ, còn có phải giám sát kỹ càng Quân Triệt cho ta, người này có tính cảnh giác cực kỳ cao." Quân Dật tuy rằng nhìn chăm chăm vào Quân Lâm, nhưng chưa bao giờ xem nhẹ Quân Triệt, thậm chí có thể nói người này mới là chương ngại vật lớn nhất của hấn.

Những lão hồ ly ở trong triều... Hừ, đừng tưởng rằng hấn không biết bọn họ có những loại suy nghĩ gì.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ, Hoàng Hậu Này Trăm Định Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Chỉ là một cái chớp mắt, kém chút nữa nàng đã sa vào trong đó

Quân Lâm lôi kéo Lâm Từ Lộc ra cửa, kỳ thực là đi thẳng đến Túy Yên Lâu.

"Nguyệt nhi, nàng thật đúng là chấp nhất với nơi này a." Sắc mặt dưới mặt nạ của Quân Lâm đặc biệt rất không tốt.

Nhìn bằng hiệu nạm vàng của Túy Yên Lâu cách đó không xa, chiết phiến trong tay nàng phẩy phẩy tạo gió, Lâm Từ Lộc lên tiếng trêu chọc: "Lời ấy sai rồi, Lâm công tử, mỹ nữ ở đây nhiều như mây, không phải họ thích nhất là những vị công tử ôn nhu như ta sao, mà ta đi đâu chả được người người yêu thích."

Quân Lâm chỉ lạnh lùng cười, từ trong lồng ngực xuất ra một sợi dây chuyền, không nói hai lời đã đem vòng cổ kia đeo lên trên cổ Lâm Từ Lộc.

Hắn đứng ở phía trước Lâm Từ Lộc, hai tay xuyên qua mái tóc dài mềm mại của nàng, thay nàng đeo lên chiếc vòng cổ. Mặt nạ che đi khuôn mặt của hắn, nhưng cũng không thể che khuất ánh mắt của hắn, nàng rõ ràng thấy một đôi con ngươi như Mặc Ngọc, ôn nhu như nước, cái nhìn kia chỉ là một cái chớp mắt, kém chút nữa nàng đã sa vào trong đó.

Âm thanh ấm áp của Quân Lâm gọi suy nghĩ đang vẩn du tứ hải của Lâm Từ Lộc trở về: "Chiếc vòng cổ này, nàng không thể tùy ý tháo xuống."

Nghe vậy, giờ này Lâm Từ Lộc mới chú ý tới sợi dây chuyền này, tựa hồ có chút nặng, nàng đưa tay nhìn xem chiếc vòng cổ mới được Quân Lâm đeo lên cổ. Đây là một khối ngọc màu lam, ẩn ẩn có thể nhìn thấy bên trong có một chiếc lá.

Nàng khịt khịt mũi, lúc trước không có cảm giác khó chịu rồi, hiện tại tiến gần Túy Yên Lâu, mùi son phấn cùng hương nhang nồng nặc làm cho mũi nàng ngứa ngáy không yên.

"Đây là miếng ngọc gì vậy?" Nàng vui vẻ đưa môi hôn chut chut lên miếng ngọc, sau đó ngẩng đầu tò mò hỏi Quân Lâm.

"Không biết, là người khác đưa." Quân Lâm thuận miệng nói.

Lâm Từ Lộc quan sát khuôn mặt của Quân Lâm một lát, không hề tìm ra được cái gì, thì đành vút suy nghĩ của mình ra sau gáy, sau đó quay đầu hướng về phía Túy Yên Lâu. Người này thật là không thú vị, miệng luôn là một đồng lõa nói dối, không muốn nói cho nàng biết thì thôi.

Quân Lâm bắt đầu đi đi theo, không biết Lâm Từ Lộc vì sao lại giận dỗi hắn.

Bây giờ còn là ban ngày ban mặt, thời gian tiếp khách của Túy Yên Lâu còn chưa đến, chỉ còn một đoạn thời gian nữa là những vị nam tử ngủ lại tới hôm qua sẽ rời đi.

Thời điểm Lâm Từ Lộc đi tới cửa vừa vặn nghe được cuộc nói chuyện lão bảo cùng một vị cô nương.

"Diệu Âm, vị công tử hôm qua còn ở trong phòng con không?" Đây là giọng nói của lão bản kia.

"Mama nói gì vậy, tối hôm qua Diệu Âm đâu có tiếp khách, bằng không sao con lại đứng ở chỗ này chứ." Diệu Âm rõ ràng không hiểu lão bảo đang nói đến vị công tử nào, nhưng ở cửa Lâm Từ Lộc lại rất minh bạch, hôm qua mơ hồ nàng đã nghe thấy lời phân phó kia của lão bản.

"Vậy sao? Chẳng lẽ Liên Nhi đã tiếp vị khách đó?" Lão bảo có vẻ thật hưng phấn về biến hóa này, "Ta phải đi tìm Liên Nhi ngay mới được."

Lâm Từ Lộc vừa nghe thấy câu này, vội vàng sai bước đi tới cánh cửa, mở miệng la to với lão bản: "Ôi chao, ai, ôi, Bản công tử đến đây, còn không mau tới nghênh đón."

Lâm Từ Lộc lắc lắc cái Chiết Phiến trong tay, còn cố ý lộ ra hầu bao phong phong ở bên hông, cái cầm hếch cao, bày ra một bộ dáng của công tử nhà giàu có tiền.

Hai mắt của vị lão bản sáng lên, nịnh nọt đến trước mặt Lâm Từ Lộc chào đón: "Công tử hôm qua đi như thế nào vậy? Chẳng lẽ là do Liên Nhi làm ngài không hài lòng?"

"Nói bậy bạ gì đó!" Lâm Từ Lộc đột nhiên thật lớn quát một câu, dọa cho lão bản và Diệu Âm sợ run rẩy một trận.

Quân Lâm thì ở sau lưng nàng, xem bộ dáng điệu võ dương oai của nàng, hắn chỉ cảm thấy đặc biệt buồn cười, Nguyệt nhi quả nhiên rất ưa thích dày vò người ta, về sau Lê Vương phủ có thể náo nhiệt rồi.

Cảm nhận được người nào đó ở sau lưng mình đang "âm hiểm cười", Lâm Từ Lộc yên lặng quay đầu tròn mắt nhìn hắn một cái, sau đó thanh thanh cuống hống, rồi mới mở miệng nói: "Các người lại dám lớn tiếng với Liên Nhi cô nương của ta, nàng ấy là cô nào thuần khiết, có nào mỹ lệ, nàng như là một đóa hoa Ngọc Lan nở rộ. Lần sau mà để ta nghe được các người nói một câu tổn hại đến Liên Nhi cô nương, ta sẽ ngay lập tức cắt đầu lưỡi của các người."

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ*, Hoàng Hậu Này Trẫm Định Rồi được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 76: Ta nói không được là không được, Liên Nhi là phải gả cho ta

Sắc mặt Diệu Âm nhăn nhó, trong ngày thường Liên Nhi luôn luôn đề nàng, hôm nay thế nhưng còn có người dám ở Túy Yên Lâu khẩu xuất cuồng ngôn, cũng không xem xem sau lưng các nàng là người nào, nàng đang muốn mở miệng đã bị lão bản ngăn lại.

Nàng kinh ngạc nhìn về phía lão bản, thấy vẻ mặt bà ta tươi cười, đây chính là nói chuyện với Lâm Từ Lộc.

"Công tử giáo huấn thật đúng, là ta nói sai rồi, Liên Nhi mãi mãi là cô nương ta thương yêu nhất."

Lâm Từ Lộc hừ nhẹ một tiếng nói: "Biết là tốt rồi, vậy thì ta cũng không ở đây cùng người nói nhiều lời vô nghĩa, ta tới là để chuộc thân cho Liên Nhi, người nói một cái giá đi."

Trên mặt lão bản cũng là lộ vẻ do dự, bộ dáng thật khó xử.

"Thế nào? Sợ ta không giao phó nổi chút bạc ấy sao?" Lâm Từ Lộc nhíu mày, một mặt không kiên nhẫn.

Vì sao có một loại cảm giác mình đang bị tính kế? Quân Lâm ẩn ẩn cảm thấy, sau này nàng sẽ coi tiền như rác và vung vãi khắp nơi.

"Không phải, không phải vậy, chỉ là Liên Nhi đã theo ta nhiều năm, lúc này công tử nói muốn chuộc nàng đi, trong lòng ta tự nhiên có chút không nỡ." Lão bản ôm ngực, trong mắt là nước mắt, nói đến là đến, như là từng chuỗi ngọc bị đứt.

"Không cần phải bày ra cái khuôn mặt này cho bản công tử nhìn, có cái gì yêu cầu gì thì nói mau." Nhìn này một nữ nhân trung niên bày ra cái bộ dạng này, Lâm Từ Lộc cảm thấy thập phần ngứa mắt.

"Ôi, công tử nói gì vậy, ta nào có cái yêu cầu gì. Chính là Túy Yên Lâu luôn luôn có một quy củ, người muốn chuộc thân phải nguyện ý cưới nàng mới được..." Lão bản vừa khóc lóc kể lể nhưng con mắt đảo qua tia khôn khéo như hồ ly. Mấy phú gia công tử tới đây đều là để chơi đùa mà thôi, không có mấy người sẽ chịu cưới mấy cô nương ở đây làm vợ.

Lâm Từ Lộc thế nhưng không có biết khó mà lui, ngược lại thống khoái mà đáp ứng: "Thú thì liền thú đi."

Lão bản không nghĩ tới nàng sẽ đáp ứng sáng khoái như vậy, nhất thời có chút nghẹn lời, mới vừa rồi còn định đem giá tiền cố gắng ép cao một chút.

Quân Lâm không vui, đưa tay bắt lấy cánh tay Lâm Từ Lộc, Lâm Từ Lộc không đứng vững, ngay lập tức ngã vào lòng hắn.

Lâm Từ Lộc từ trong ngực hắn nhô đầu ra, không biết hắn lại nổi điên cái gì nữa. Vừa giương mắt lại cảm nhận được dưới lớp mặt nạ màu bạc truyền đến lãnh ý, trong đôi con ngươi như hàn ngọc càng là lãnh đến đáng sợ.

Lâm Từ Lộc một chút cũng không có lo lắng, áp úng nhỏ giọng nói: "Ta sẽ không chân chính cùng nàng ấy kết hôn, ta cũng không phải nam nhân."

Nghe vậy, Quân Lâm lạnh lùng lườm Lâm Từ Lộc một cái, thấy bộ dáng khúm núm đáng yêu của nàng, cảm thấy vừa tức lại không nỡ mắng nàng, nên đành nhịn.

Ai~ Quân Lâm thờ dài trong lòng, buông Lâm Từ Lộc ra, đối với không khí hô một tiếng: "Dạ Ân."

Dạ Ân hiện thân, quỳ một gối xuống, gia rốt cục chịu đề ý hắn rồi, thật là hưng phấn. Nhưng mà câu nói tiếp theo Quân Lâm liền giội cho hắn một gáo nước lạnh.

"Người chuẩn bị cưới cái nữ nhân kia đi." Quân Lâm đạm mạc quét đôi mắt sắc bén về phía hắn, không nhanh không chậm phun ra một câu nói như vậy.

Lâm Từ Lộc cùng Dạ Ân đều nghẹn họng, song song nhìn về phía Quân Lâm.

"Thế nào lại có thể bắt hắn thú Liên Nhi?" Lâm Từ Lộc không đồng ý, Dạ Ân là một nam nhân hàng thật giá thật, như vậy sẽ hủy đi trong sạch của Liên Nhi.

"Có gì không thể? Hoặc là chúng ta trực tiếp đem cái nữ nhân kia cướp đi, như vậy cho đỡ phiền phức." Quân Lâm không ngại thiên hạ đại loạn, ở ngay trước mặt lão bản nói ra câu này.

Lão bản bị dọa đến hoàn hồn, bà ta xem như đã nhìn ra, vị nam tử mang mặt nạ này cũng không phải là một chủ nhân dễ chọc, quanh thân hắn đầy lãnh ý, làm bà ta bị đè nên không thôi, bà ta vội vàng lên tiếng: "Có thể, có thể, vị công tử này có thể lấy Liên Nhi là phúc khí của Liên Nhi."

"Cái gì mà phúc khí, ta nói không được lài không được, Liên Nhi là muốn gả cho ta." Lâm Từ Lộc tức giận, nàng mới không muốn Liên Nhi gả cho Dạ Ân đâu.

Lúc này, Dạ Ân nhẹ giọng oán trách một câu: "Chớ không phải là vì bộ dáng của ta quá mức dọa người chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ, Hoàng Hậu Này Trầm Định Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77: Người là ai, nơi này không có chỗ cho người chõ mõm vào

Nhìn thấy vẻ mặt bị thương của Dạ Ân, Lâm Từ Lộc liền bị sững sờ một chút, sau đó nở một nụ cười tươi sáng: "Ha ha, không phải là vì ngươi không tốt, ngươi đừng có thương tâm."

Một cái chớp mắt này, trong mắt Quân Lâm phảng phất nở rộ một mảnh màu hồng phấn của hoa đào, con ngươi linh động, ôn nhu ấm áp, đại khái đây là chấp nhất của hắn đi.

"Chỉ là ta muốn thú Liên Nhi cô nương mà thôi, chuyện này không liên quan đến ngươi." Lâm Từ Lộc giải thích rõ ràng nguyên nhân sự việc cho Dạ Ân.

Lúc này có một giọng nói trong trẻo dịu dàng từ trên cầu thang truyền đến: "Không cần, Liên Nhi không có suy nghĩ rời đi nơi này, công tử mời người trở về đi!"

Mọi người ngẩng đầu, nương theo âm thanh kia nhìn qua, ở cầu thang lầu hai có đứng một nữ tử mặc một bộ y phục màu vàng bằng lụa mỏng. Bởi vì ngược sáng, nên bọn họ nhìn không rõ lắm biểu cảm trên mặt nàng, nhưng có thể dễ dàng nhận ra trên người nàng có mang một loại khí chất đoan trang tao nhã, làm cho người ta không nỡ chuyển tầm mắt.

Bất quá nhóm người đó không bao gồm Quân Lâm, ngay cả đầu hắn cũng lười nâng, chỉ gất gao nhìn chằm chằm khuôn mặt Lâm Từ Lộc, thấy biểu cảm kinh diễm của nàng khoa trương đến như vậy, tâm tình càng ngày càng không tốt, hắn cũng không biết bản thân mình ăn dấm chưa với một nữ nhân làm cái gì.

"Liên Nhi, hôm nay ta nhất định phải mang ngươi rời khỏi đây!" Lâm Từ Lộc lấy lại tinh thần, kiên quyết nói.

"Mama, quy củ của Túy Yên Lâu không phải là nếu không có sự đồng ý của cô nương thì không thể chuộc thân sao? Sao hiện tại sửa lại cái quy củ kia rồi?" Liên Nhi mở miệng trực tiếp chặn lại đường lui của Lâm Từ Lộc.

"Nói là nói như vậy..." Lão bản khó xử, đổ cả một tầng mồ hôi lạnh, nhưng mà hai vị công tử kia cũng không phải là những người dễ chọc a.

"Chẳng lẽ quy củ được sửa lại?" Hôm nay Liên Nhi quyết tâm không rời đi với Lâm Từ Lộc, vì vậy mới nhắc đến chuyện này với lão bản.

"Nói gì vậy? Liên Nhi, ngươi đừng tưởng rằng ngươi có gì đặc biệt hơn người. Mama, thái độ của nàng ta ác liệt như vậy, vẫn là sớm ngày đuổi đi cho thỏa đáng." Diệu Âm ở một bên vội vàng châm ngòi thổi gió.

"Ngươi là ai, ở nơi này không đến phiên ngươi chõ mõm vào." Lâm Từ Lộc ném cái chiết phiến tới trước mặt Diệu Âm, lạnh lùng nói.

Quân Lâm nhũn mày, ừ, khí thế của nàng cũng không tệ.

Dạ Ân cũng cả kinh, vương phi nhà bọn họ thực là khí phách.

Diệu Âm bị chọc cho tức giận, cả người phát run, nàng còn chưa có từng chịu qua nỗi nhục nhã lớn như lần này bao giờ, vừa định xông lên liều mạng, lại kinh ngạc phát hiện bản thân mình động không được, muốn mở miệng mắng chửi, yết hầu lại như là bị thứ gì đó ngăn chặn.

Lâm Từ Lộc thấy bộ dáng táo bấn của nàng ta, thì càng không muốn nhìn thêm dù chỉ một giây, quăng cho nàng ta một cái liếc mắt rồi dời đi.

Dạ Ân trầm suy nghĩ, nội công của Vương gia đã khôi phục tới trình độ nào, người vận dụng nội lực như vậy sẽ không có việc gì chứ?

"Liên Nhi, ta còn sẽ lại đến, chính ngươi suy nghĩ cho rõ ràng đi, ta là loại người không đạt được mục đích sẽ không từ bỏ." Nói xong, Lâm Từ Lộc cảm thấy những lời mình vừa nói ra có chút quái dị, có cảm giác nàng đang cướp đoạt con gái nhà lành, mà người ta nhất quyết không chịu theo vậy.

"Công tử..." Liên Nhi muốn nói cái gì đó, thì đã thấy Lâm Từ Lộc đi đến đại môn Túy Yên Lâu, chỉ lưu lại cho nàng một bóng lưng gầy yếu ớt.

Bọn họ vừa ly khai, Diệu Âm ngay lập tức xui lơ trên mặt đất, lắp bắp nói: "Mâm, bọn họ vừa mới đối với ta..."

"Câm miệng!" Không nghĩ tới lão bản không hề nghe hết lời nói của nàng ta, mà rống lên một tiếng. Nhìn qua liền biết mấy người kia không dễ chọc, cũng không biết là vị công tử giàu có của gia đình nào.

"Liên Nhi, mấy công tử vừa rồi, con có biết lai lịch không?" Lão bản muốn hỏi ra chi tiết để thuận tiện tìm cách ứng phó, nếu là có xuất thân bình thường, còn dám quấy rối chỗ làm ăn của bọn họ thì chỉ cần đánh gãy mấy cái chân chó kia là được.

"Liên Nhi không biết." Liên Nhi lắc đầu, trừ bỏ biết Lâm Từ Lộc thực ra là nữ tử, thì cái gì nàng cũng không biết.

"Không biết? Ta xem là ngươi muốn bao che bọn họ đi, khẳng định bọn họ không phải là công tử phú hộ gì, chẳng qua là giả vờ cho người ta nhìn thôi, nói ngươi diễn cái tiết mục này là muốn làm cái gì?" Diệu Âm vừa nghe thấy Liên Nhi không biết một tí gì về mấy người kia, thì một mực chắc chắn là Liên Nhi đang diễn cho bọn họ xem, chắc là vì muốn rời đi nơi này.

"Hừ, tùy ngươi, ngươi thích nghĩ thế nào là chuyện của ngươi." Liên Nhi không muốn để ý nàng ta, xoay người rời đi, lại không biết một khi chó điên sẽ muốn cắn người.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ, Hoàng Hậu Này Trẫm Định Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFullNet.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Ta rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng

Lâm Từ Lộc ở trong phòng nghỉ nửa ngày, ghỉ đi nghỉ lại thì nàng vẫn cảm thấy Liên Nhi nán lại ở chỗ đó thêm một ngày thì sẽ có nhiều hơn một phần nguy hiểm, nàng thật sự không bỏ xuống được cái nữ tử có ánh mắt mềm mại giống như nước mùa xuân kia.

Đẩy cửa ra, Dạ Ân bỗng nhiên xuất hiện. Nhìn cả người Lâm Từ Lộc là một bộ y phục dạ hành màu đen, Dạ Ân đoán được nàng đang định làm cái gì: "Vương phi, tuyệt đối không thể."

Lâm Từ Lộc một tay vỗ lên trên đầu Dạ Ân: "Có cái gì không thể, ngươi đi cùng ta, thì sẽ không có vấn đề gì rồi."

Dạ Ân sờ sờ trán, siêu cấp ngượng ngùng nói: "Liên tính ngài khen ta như vậy cũng không được, Vương gia biết sẽ rất tức giận."

Hai tay Lâm Từ Lộc chấp ở trước ngực hơi run run một chút, hẳn đây là thẹn thùng đi, nàng sao lại phải khiếp sợ Tiểu Lâm từ chứ: "Ngươi không nói ta không nói, hẳn sẽ không biết."

"Ngạch, cái kia, vương phi, Vương gia đã biết rồi." Khóe miệng Dạ Ân giật giật, vương phi cũng quá coi thường vương gia nhà hắn đi, tất cả động tĩnh bên này vương gia đều nhất thanh nhị sở.

"Hả? Điều này sao có thể?" Lâm Từ Lộc còn không hiểu lời này của hắn có ý gì, nàng còn tưởng rằng mình đã nói nhỏ như vậy khẳng định Quân Lâm nghe không được, không nhớ một điều là ở thế giới này của bọn họ còn có tác dụng thần kỳ của nội công, không được, ngày khác nàng cũng cần phải luyện luyện công, không thể thua kém người khác.

Dạ Ân gạt đầu giả vờ, vương phi, người vẫn nên chấp nhận cái hiện thực tàn khốc này đi.

Lâm Từ Lộc trầm mặc một lát, linh quang chợt lóe, có ý đến bên cạnh cửa sổ, nói mấy câu dụ ý là để cho Quân Lâm nghe: "Ta rất tức giận a, ta mà tức giận hậu quả cũng rất nghiêm trọng đó. Vương gia nhà ngươi không cho ta cứu Liên Nhi, ta sẽ tức giận, không cứu được Liên Nhi, ta ngay cả ngủ cũng ngủ không ngon, ngủ không được, ta sẽ buồn chán ra ngoài đi dạo, lúc đó bị gió đêm sẽ sinh bệnh a."

Nói xong, nàng hướng Dạ Ân nháy mắt ra hiệu, Dạ Ân hiểu ý, cũng phối hợp nói thêm: "Vương phi cũng không thể sinh bệnh a, ngài mà sinh bệnh vương gia sẽ đau lòng."

Cái mặt dày của Lâm Từ Lộc đỏ lên, Dạ Ân cũng không vì vậy mà ngừng lại, Lâm Từ Lộc lại kiên trì nói tiếp: "Ta sinh bệnh thì không có gì quan trọng, nhưng làm vương gia nhà ngươi đau lòng thì thật không đúng, cho nên chúng ta vì vương gia không phải thương tâm vẫn nên đi cứu Liên Nhi thôi."

Một hơi nói xong mấy lời ba hoa chích chòe mà ngay cả quý đều không tin, Lâm Từ Lộc cấp cho Dạ Ân một ánh mắt ra hiệu, ý bảo hắn xuất phát.

Vừa đi qua phòng Quân Lâm, một đạo âm thanh lạnh lẽo buồn tẻ chui vào lỗ tai bọn họ: "Nếu ngươi cũng nàng ra ngoài mà có chuyện gì, thì đừng có quay về nhìn mặt ta nữa."

Lâm Từ Lộc đã hiểu đây là lời cảnh cáo dành cho Dạ Ân, nàng nhỏ giọng than thở: "Chuyện này lại không có liên quan đến hắn, hơn nữa là ta bắt hắn đi cùng ta, ngươi đối xử với hắn như vậy để làm gì?"

Đối với lời nói kia của Quân Lâm, Dạ Ân cảm thấy thật đồng ý, dù sao lần trước cũng là do hắn thất trách. Nhưng mà lời nói kia của Lâm Từ Lộc làm cho hắn sợ tới mức hồn phi phách tán, nên chỉ biết vội vàng lôi kéo nàng bay ra ngoài, hẳn mới không dám ở đây để vương gia trút nộ khí đâu.

Quân Lâm nằm ở trong phòng, kếm chút bị một câu nói cuối cùng của Lâm Từ Lộc làm tức học máu, nàng cứ nhiên vì bảo vệ Dạ Ân mà nói hần như vậy, tốt cho người một cái Dạ Ân, thế nhưng ở trong lòng nàng lại có một vị trí trọng yếu.

Trong phòng không có đốt đèn, làm cho người ta tưởng là hần đã đi vào giấc ngủ, kì thực không phải vậy.

Ánh trăng lạnh lẽo ở ngoài cửa sổ chiếu vào, mơ hồ có thể nhìn ra gương mặt góc cạnh rõ ràng của hần, một giọt mồ hôi lạnh nhỏ xuống. Một nửa gương mặt lộ ở ngoài mặt nạ ngoại không có một tia gọn sóng, trầm như nước.

Hần hít sâu một hơi, dùng hết một tia khí lực cuối cùng, truyền âm nhập mật cho một người vẫn ngủ say này giờ là Tức Mặc Hành Vân: "Tức Mặc, nhanh đi lại đây."

Tức Mặc Hành Vân ần ần mở hai mắt, giọng nói mát lạnh như hàn băng của Quân Lâm đông lạnh đầu óc hần, làm cho hần giật mình một cái, con buồn ngủ lúc trước toàn bộ đều biến mất.

"Ta đâu phải là nô lệ của người..." Oán khí Tức Mặc Hành Vân rất lớn, nhưng vẫn là xoay người rời giường, kéo xuống cái áo ngoại bào trên giá, khoác vội lên người, rồi chạy về phía phòng Quân Lâm.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ, Hoàng Hậu Này Trăm Định Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Đêm đã khuya, nếu không đi cùng nàng, lòng ta sẽ bất an

"Ai cho người dùng loạn nội lực, thế này thì tốt rồi, thân thể của người bị hao tổn chứ cũng không phải là thân thể của ta. Trong vòng mười ngày tới, người đang hoàng tử tể làm một người bình thường đi, người cũng không cần mạnh mẽ sử dụng nội lực, dù người muốn cũng không thể dùng được." Tức Mặc Hành Vân cố gắng lê lét cái thân thể mỏi mệt của mình, nhìn qua dáng vẻ của Quân Lâm ở trên giường, thở dài một hơi, trong lòng buồn bực, chỉ biết là hần không có nghe theo lời dặn của thầy thuốc. Trong lòng nghĩ đáng đời, hần cứ như vậy sẽ làm cho bệnh tình bị kéo dài, không nghe lời Tức Mặc thần y thì chỉ có hần chịu thiệt thôi.

Ăn được Tức Mặc Hành Vân đưa cho, Quân Lâm cảm giác được mình tốt hơn nhiều, chỉ là tự không được dùng một chút nội lực, bây giờ hần tựa như một một phế nhân vậy. Loại cảm giác này hần tuyệt không ưa thích, làm hần không tự giác hồi tưởng lại năm đó, chân tay mình có bao nhiêu luống cuống, có bao nhiêu vô năng bản thân.

Hần nắm chặt nắm tay, mặc xong quần áo, đi xuống giường.

"Đã muộn rồi, người định dậy vì gì nữa?" Tức Mặc Hành Vân nhìn hần kéo lên vạt áo, buộc lại đai lưng, ba ngàn sợi tóc đen tùy ý tung bay theo gió, tiêu sái đi ra ngoài.

"Đêm đã khuya như vậy, không đi cùng nàng, lòng ta thấy bất an." Mối mong đợi của Quân Lâm phun ra một câu nói như vậy ngay lập tức thành công làm Tức Mặc Hành Vân nổi hết cả da gà.

"Coi như quên đi, bản thân y sẽ liệu mình bồi quân tử một lần." Tức Mặc Hành Vân cũng sửa sang lại thật tốt chiếc áo bào màu xám trên người, muốn cùng Quân Lâm ra ngoài.

Một vị thần y thiên sinh lệ chất và một vị vương gia tuần mỹ đang hướng về phía Túy Yên Lâu, tổ hợp này có thể khiến cho ai nhìn vào cũng phải quên cả hô hấp, ánh trăng sáng tỏ, chiếu lên gương mặt yêu nghiệt vạn phần, hai cái tuyệt mỹ yêu tinh du dương trên đường.

Lâm Từ Lộc cùng Dạ Ân thành công đi tới Túy Yên Lâu trước, bất quá bọn họ không có vào từ hướng đại môn, mà là dùng phương thức lần đó của Quân Lâm, từ lại càng không dám ôm nàng, vì thế mà xuất hiện tình huống như thế.

Dạ Ân dẫn theo Lâm Từ Lộc vào Liên Nhi phòng, vừa rơi xuống đất, Lâm Từ Lộc ngay lập tức ho khan không ngừng.

"Lâm cô nương?" Liên Nhi đang ngồi ở bên cạnh bàn ngăn người, chỉ trong một cái nháy mắt đã có thêm hai người xuất hiện ở trong phòng nàng.

"Khụ khụ, Liên Nhi tỷ tỷ, ta tới đón tỷ." Cả người Lâm Từ Lộc là y phục dạ hành, toàn thân cao thấp che kín mít, chỉ còn lại có một đôi mắt đen thui lù, thoạt nhìn qua thì thật sự không thể nhìn ra người tới là nàng. Nếu không phải là bên cạnh còn có Dạ Ân, phỏng chừng Liên Nhi đã hét lên.

"Lâm cô nương vẫn là mau mau hồi phủ đi, ta không có ý định rời khỏi đây." Liên Nhi thu hồi ánh mắt, cúi đầu xuống nhìn chằm chằm chiếc khăn tay trong lòng bàn tay.

"Sao Liên Nhi tỷ tỷ có thể nói mấy lời này? Ta đã đến đây thì sẽ không tính toán tay không trở về, vì sao Liên Nhi tỷ tỷ không muốn đánh cược một lần?"

Tín niệm mang Liên Nhi đi của Lâm Từ Lộc là vô cùng kiên định, khoog biết có phải bởi vì người chòm sao Ma Yết thật sự có bản tính chấp nhất hay không? Nhưng một việc mà Lâm Từ Lộc đã nhận định, thì chuyện gì cũng không thể thay đổi được, kể cả là đụng vào ngõ cụt, cũng nhất quyết không chịu quay đầu lại.

"Lâm cô nương..." Trong ánh mắt Liên Nhi có chút dao động.

Có thể cố tình có người không muốn làm cho các nàng được như ý, Diệu Âm vừa khéo đi qua cửa phòng Liên Nhi, vì vậy đã nghe được tiếng động trong phòng truyền ra, nghe rằng cười đầy cửa ra: "Liên Nhi, sao trong phòng còn có hai vị khách nhân vậy? Hai vị này không phải là hai vị công tử đã đến đây ban ngày sao?" Diệu Âm chỉ nhận ra Dạ Ân, trên mặt hắn có một vết sẹo vắt ngang nửa khuôn mặt, ấn tượng này làm cho người ta rất khó quên, hồi tưởng lại vẫn như trước cảm thấy cơm nuốt không trôi.

"Diệu Âm, người vì sao tự tiện vào phòng ta, còn không mau đi ra ngoài." Liên Nhi quá sợ hãi, sợ Lâm Từ Lộc sẽ vì nàng mà bị liên lụy, ngày thường Diệu Âm không ít lần giở trò với nàng, chỉ sợ nàng ta sẽ không dễ dàng buông tha nàng.

"Thật không nghĩ tới một đóa hoa sen trắng luôn luôn thanh thuần giống như Liên Nhi lại dẫn hai vị công tử vào phòng riêng của mình, nếu để cho mọi người biết đây mới là bộ mặt thật của người, có phải sẽ có không ít công tử thay người chuộc thân hay không? Thế mà ngày thường còn không biết xấu hổ, làm kỹ nữ còn khoe khoang đòi lập bàn thờ trình tiết!" Khí thế Diệu Âm luôn luôn bức nhân, bây giờ nàng ta tự cho là đã bắt được cái đuôi hồ ly của Liên Nhi, thái độ so với ngày thường còn ác liệt hơn vài phần.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ, Hoàng Hậu Này Trẫm Định Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80: Kiến càng lay cổ thụ, buồn cười không tự lượng

"Nha? Theo cách nói của cô nương này, Liên Nhi cô nương nguyên lai là còn trong trắng." Lâm Từ Lộc mở miệng, cố ý đè thấp tiếng nói.

"Các người ngàn vạn đừng bị nàng ta lừa, Liên Nhi chính là đồ đĩ không hơn không kém, hằng ngày còn không biết xấu hổ tỏ vẻ thanh cao, ta chưa thấy qua có người nào lại không biết xấu hổ như vậy." Diệu Âm càng nói càng kích động, nhìn thấy mặt Liên Nhi vì những lời này của nàng mà trắng bệch, càng cảm thấy thập phần sảng khoái.

Lâm Từ Lộc lạnh mặt, thì thầm vài câu với Dạ Ân. Một mặt Dạ Ân cười gian, lách mình đứng ở sau người Diệu Âm, sau đó ung dung đứng ở nơi đó xem kịch vui.

"Thật sự may mắn có Diệu Âm cô nương nhắc nhở, bằng không ta cũng sẽ bị nàng lừa." Lâm Từ Lộc nhếch cái cằm nhìn về phía Diệu Âm, trong quần áo đen lộ ra hai mắt đen mang theo ý cười tà tử.

Diệu Âm then thùng nói: "Diệu Âm chỉ là không muốn nhìn thấy công tử bị lừa mà thôi."

Lâm Từ Lộc nhìn không được cười ha hả, Diệu Âm còn một mặt lơ mơ nhìn chằm chằm nàng. Nàng là thật sự cảm thấy buồn cười, bởi vì còn chưa thấy qua người ngu ngốc giống như Diệu Âm, so với vị tiểu thư Đoạn phủ kia còn ngu hơn. Loại nữ nhân không có chút tế bào chất xám nào như nàng ta thật không biết làm thế nào để sống sót tới tận bây giờ, nàng ta không nhìn thấy Dạ Ân cũng đang ở trong căn phòng này sao, sao lại có loại người ngu ngốc đến mức độ thế nhưng không biết liên kết từng sự việc lại như vậy chứ?

"Công tử cười cái gì vậy?" Về mặt Diệu Âm mờ mịt không hiểu, vừa mới còn tưởng rằng có thể đoạt khách nhân của Liên Nhi, không nghĩ tới khi công tử này cười lên lại dọa người đến như vậy.

"Ta cười là vì sao người lại có thể đại dốt như vậy!" Lâm Từ Lộc vỗ vỗ khuôn mặt đầy son phấn của Diệu Âm, trên tay còn có chút bản đều xoa hết lên mặt nàng ta.

Diệu Âm quả thực giận không kiềm được nữa, buổi sáng bị người đánh vào mặt, hiện tại lại bị nhục nhã như thế. Lại không thể cứng đối cứng với nam nhân, nàng tức thời nghĩ thông suốt phát tay áo rồi đi.

Nhưng mà Lâm Từ Lộc sao lại để cho ý của nàng được như ý cơ chứ, trực tiếp ra hiệu cho Dạ Ân điểm huyệt của nàng ta. Nàng ta vẫn duy trì tư thế vận vẹo như trước, đầu thì hướng về phía Lâm Từ Lộc, người thì hướng về phía cửa, nhìn qua hết sức buồn cười.

"Tôm tép nhai nhép mà thôi, kiến càng lay cổ thụ, buồn cười không tự lượng!" Lâm Từ Lộc khó được xuất ra mấy lời văn, đối mặt với một nữ nhân ngu xuẩn như Diệu Âm ngay cả một câu kinh điển như vậy mà nàng đều phải xõng ra.

"Cái gì..." Diệu Âm vừa định cãi lại, lập tức lại bị Dạ Ân điểm á huyệt, trong lòng hận Dạ Ân thấu xương, cho rằng buổi sáng người giở trò quỷ cũng là Dạ Ân, Dạ Ân cứ như thế mà bị oan.

Liên Nhi luôn luôn đứng ở nơi đó, động cũng chưa động, nàng chỉ biết Lâm Từ Lộc sẽ không bỏ qua cho Diệu Âm, cô nương này cũng không phải là một chủ nhân có thể chịu thiệt.

"Đáng tiếc hai gò má đáng yêu của người như vậy, tâm địa lại như rắn rết, chắc chắn, thân thể phòng chừng cũng là được ngàn người cười qua đi, thật sự không hiểu sao từ cái miệng nhỏ nhắn đáng yêu kia lại có thể nói những lời này." Lời nói ra của Lâm Tử Lộc mà không làm cho người ta kinh ngạc thì phải xem xét lại thần kinh của người kia, không phải quá mức sắt thép như Quân Lâm, thì là quá mức nát bét như Diệu Âm đi.

Dạ Ân cùng Liên Nhi thật không hiểu sao Lâm Tử Lộc có thể nói ra những lời nói như thế, đây là nhữm lời mà một cô nương có thể nói sao? Còn ngàn người cười nữa.

Vương phi quả thực nhanh nhẹn dũng mãnh hơn người.

Dạ Ân đột nhiên có chút chờ mong đến lúc vương phi gả vào Lê Vương phủ, cuộc sống sau này ở tòa đại trạch viện lạnh như băng rốt cục cũng có thể trở nên náo nhiệt một lần rồi.

Đáng thương là Diệu Âm chỉ có thể nghe, mà không thể phản bác, trợn mắt trừng trừng, vốn là hai mắt muốn giết người nhìn nàng chăm chăm, lúc này lại càng mở lớn hơn, làm cho Lâm Tử Lộc nhớ tới người ngoài hành tinh trong phim khoa học viễn tưởng, không phải bọn họ đều có hai đôi mắt to, chiếm gần nửa khuôn mặt sao.

"Tròng mắt đều sắp rớt ra rồi, cả mắt đỏ như sắp nhỏ ra máu, ngươi muốn ghê tởm chết ta sao?" Miệng Lâm Tử Lộc lại bật ra mấy lời nói khó nghe như trước.

Diệu Âm tức giận sôi lên, đôi mắt to trong long lanh mà ngày thường nàng ta vẫn luôn làm lấy kiêu ngạo đến trong miệng Lâm Tử Lộc lại, thế nhưng lại trở nên kinh khủng như thế.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ, Hoàng Hậu Này Trẫm Định Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Bản lĩnh tán gái của vương phi

"Không phục? Vậy ngươi cứ tiếp tục không phục đi." Lâm Tử Lộc vừa dùng lời nói để đá kích vừa dùng tay vỗ vỗ mặt nàng ta, làm cái cổ của nàng ta lắc qua lắc lại càng thêm đau nhức.

Lâm Tử Lộc đi đến bên người Liên Nhi, lấy chiếc khăn tay từ trong tay Liên, cẩn thận lau chùi một lượt trên tay mình: "Liên Nhi tỷ tỷ cho ta mượn khăn tay một chút nha, nữ nhân này không biết đã trát mấy tầng phấn, không hiểu nổi sao nam nhân có thể xuống miệng được, cũng không sợ há miệng là một ngụm phấn, trúng độc bỏ mình sao?"

"Ha ha, công tử nói đúng lắm, Liên Nhi cũng không hiểu." Liên Nhi cười dịu dàng, đáy lòng cảm thấy đặc biệt thoải mái.

"Liên Nhi tỷ tỷ rốt cục cũng cười, thật đẹp." Lâm Tử Lộc thật sự cảm thấy khi Liên Nhi cười lộ lên nhìn rất đẹp, nàng ấy tựa hồ không cười to bao giờ, luôn là hé miệng cười nhạt, tao nhã giống như một đóa hoa bách hợp ngạo nghễ.

"Nguyệt ánh cừu hơi hóa.

Gió thổi bách hợp hương."

Nàng cười lộ lên, trong không khí tựa hồ tỏa ra một trận hương hoa bách hợp tươi mát.

Mấy câu thơ kia của Lâm Tử Lộc có lực sát thương rất lớn.

Nghe được ca ngợi của nàng, hai gò má của Liên Nhi cũng đã trở nên ửng đỏ.

Vương gia, vương phi của người vậy mà biết tán gái, chuyện này người có biết không? Dạ Ân yên lặng ở trong lòng hỏi thầm, hẳn lại nảy sinh cái nhìn mới đối với Lâm Tử Lộc, ở trên người Lâm Tử Lộc, hẳn phảng phất như thấy được một cái thế giới mới.

"Liên Nhi tỷ tỷ vẫn nên đi theo ta đi, bằng không chỉ cần dựa vào lòng trả thù của người đàn bà ngu xuẩn này chỗ này cũng không dung được chị nữa." Lâm Tử Lộc đặt chiếc khăn tay lên trên bàn, giọng nói hơi mang theo tia uy hiếp.

"Ai, thật là..." Liên Nhi bất đắc dĩ thờ dài, nếu nàng thật sự không đáp ứng, dựa theo tính tình của tiểu cô nương, không biết còn gây ra thêm cái chuyện động trời gì nữa đây.

"Được rồi, ta sẽ đi cùng muội."

Thấy nàng rốt cục đáp ứng, Lâm Tử Lộc tươi cười rạng rỡ, kéo tay nàng, muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này.

“Cái kia, công tử, ta không có biện pháp dùng khinh công mang theo hai người.” Dạ Ân đỏ mặt hơi lạnh, khinh công của hắn còn chưa có tốt đến cái loại tình trạng này, nếu là vương gia khôi phục công lực, có mang theo ba người cũng đều không thành vấn đề. Nhưng mấu chốt là Dạ Ân hắn không có yêu nghiệt giống như vị vương gia nhà hắn.

“Người thế nào lại không nói sớm?” Lâm Tử Lộc mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

“Ngài cũng không có hỏi... Không bằng ta mang ngài đi xuống trước, sau đó quay lại mang Liên Nhi cô nương xuống.” Dạ Ân chỉ có thể nghĩ ra cái biện pháp này, bên trong Tuy Yên Lâu cũng có không ít cao thủ, tuy rằng bọn họ đều không phải là đối thủ của hắn, nhưng trọng điểm là hắn phải bảo vệ vương phi, nên không thể để chuyện gì sơ xuất xảy ra.

“Cũng chỉ có biện pháp này, người trước mang Liên Nhi xuống, ta ở chỗ này chờ người tới đón ta.” Lâm Tử Lộc kéo Liên Nhi tới bên cạnh cửa sổ, ý bảo Dạ Ân mang nàng xuống dưới trước.

“Chuyện này chỉ sợ thuộc hạ không thể đáp ứng ngài, trách nhiệm của Dạ Ân chính là bảo hộ ngài chu toàn, sao có thể để nàng ở đây một mình được?” Dạ Ân không đồng ý. Nhưng hắn cũng không chú ý tới giọng điệu bản thân mình đã hoàn toàn thay đổi không giống với trước kia, lúc trước hắn sẽ tuyệt đối không phản đối quyết định của chủ tử.

“Nhưng mà Liên Nhi...” Lâm Tử Lộc nói còn chưa dứt lời, đã bị Liên Nhi đánh gãy.

“Không có việc gì, nơi này là địa phương quen thuộc của Liên Nhi, sẽ không có việc gì đâu, vẫn là công tử đi xuống trước đi, bằng không Liên Nhi sẽ không thể khỏi nơi này rồi.”

Lâm Tử Lộc thấy không thể lay chuyển được quyết định của Liên Nhi, chỉ đành phải đáp ứng rồi đi trước, trước khi đi còn không quên dặn đi dặn lại: “Liên Nhi tỷ tỷ, người nhất định phải đợi ở chỗ này, đâu cũng không được đi, chờ Dạ Ân tới đón người đó.”

“Được, tỷ sẽ ở đây chờ hắn.”

Dạ Ân mang Lâm Tử Lộc xuống, đặt nàng ở một địa phương vắng người, cẩn thận xác nhận bốn phía an toàn xong xuôi, rồi mới quay trở về phòng Liên Nhi.

Lâm Tử Lộc ngồi trên bậc thềm của một cửa hàng nào đó, hai tay chống má, sốt ruột chờ đợi Dạ Ân quay trở lại.

Đột nhiên, từ phía sau lưng vươn ra một đôi tay, bưng kín miệng của nàng...

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ, Hoàng Hậu Này Trăm Định Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Yên tâm, ta sẽ bảo vệ nàng chu toàn

Đồng tử Lâm Tử Lộc hơi co lại, không hay, nàng đã gặp phải người có mưu đồ xấu rồi sao?

Lại đột nhiên nghe thấy một tiếng cười trong sáng từ phía sau truyền đến, không phải là Tức Mặc Hành Vân – người nam tử yêu nghiệt kia thì còn là ai vào đây, vậy chủ nhân của hai bàn tay này là...

"Tiểu Lâm tử!" Tiếng nói của Lâm Tử Lộc theo khe hở dài nhỏ giữa những ngón tay của Quân Lâm gian nan truyền ra, hô hấp ảm áp phun lên lòng bàn tay hắn, tim Quân Lâm đập thình thịch, nhanh chóng thu tay lại.

Lâm Tử Lộc quay đầu, Quân Lâm đã đứng thẳng dậy, nàng ngửa đầu nhìn hắn, thì chỉ nhìn được chiếc cằm nhọn của hắn.

Quân Lâm cũng không biết bản thân mình vì sao lại làm một hành động ngây thơ như thế, chỉ là khi nhìn thấy một bóng dáng nho nhỏ ngồi ở đằng kia, hắn liền không khống chế được chính mình.

"Cô nương nhà người ta giờ còn đang ngủ say, mà người lại đi ra ngoài, muốn làm cái gì?" Tức Mặc Hành Vân không giống Quân Lâm, hắn còn nhớ rất kỹ kẻ đầu sỏ đã quấy rầy giấc ngủ ngon của người khác.

"Đêm khuya thanh vắng, không đi ra ngoài thường thức chẳng phải là đã lãng phí rồi sao." Lâm Tử Lộc liếc trắng mắt, nho nhỏ nói thầm: "Cả ngày chỉ biết hết ăn lại ngủ, không khác gì heo."

Lời này của nàng làm cho Quân Lâm buồn cười, Tức Mặc Hành Vân quả thật là có cái loại tập tính động vật này.

"Được rồi, ta nói không lại người, sự tình đã xong xuôi? Xong rồi thì mau về thôi, bên ngoài quá lạnh." Cánh tay Tức Mặc Hành Vân ôm lấy toàn thân, gió đêm vào mùa xuân vẫn còn mang theo cảm giác lạnh lạnh.

Lúc này Lâm Từ Lộc mới phát hiện ra y phục cực kỳ mỏng manh trên người hắn, lại quay đầu nhìn thử Quân Lâm, hắn cũng ăn mặc rất ít, nàng bất đắc dĩ mở miệng: "Chờ Dạ Ân tới rồi chúng ta sẽ trở về. Các người xuất môn sao không mặc y phục cẩn thận?"

Mày kiếm Quân Lâm nghe vậy bất giác nhíu lại, Dạ Ân, người được lắm, lại dám lưu nàng một mình ở đây.

"Cũng không nhìn xem là vì ai? Thật đúng là không biết xấu hổ." Tức Mặc Hành Vân tà tà lườm Lâm Từ Lộc một cái, nữ nhân này thật sự là không biết tốt xấu.

"Hừ, sao người có thể nói như vậy chứ, ta cũng đâu có bảo hai người đi cùng." Lâm Từ Lộc tức giận nói lại hắn một câu, sau đó lại đưa cho Quân Lâm một cái ánh mắt tràn ngập oán khí.

Nếu không là buổi sáng hắn ngăn cản nàng, nói không chừng nàng đã mang được Liên Nhi rời khỏi đây từ lâu rồi, tội gì buổi tối phải quay lại đây.

Quân Lâm tiếp thu oán niệm của nàng, nhưng mà cũng không cảm thấy bản thân mình đã làm điều gì không đúng, để vương phi của mình thù người khác, mãi mãi vẫn là bốn chữ, không có khả năng.

Sau thời gian một nén nhang, vẫn không thấy bóng dáng hai người Dạ Ân và Liên Nhi đâu, Lâm Từ Lộc không khỏi có chút lo lắng, đứng ngồi không yên: "Dạ Ân thế nào còn chưa quay về, sẽ không phải là đã gặp chuyện gì không may..."

Lời còn chưa nói xong, một bóng đen đã xuất hiện ngay trước mặt bọn họ, trên lưng Dạ Ân có cỗ theo Liên Nhi.

Lâm Từ Lộc thấy Liên Nhi nhắm chặt hai mắt, giống như là đang ngủ, khẳng định là đã xảy ra chuyện, nàng tiến lên hỏi: "Liên Nhi sao vậy?"

"Vương phi... Chúng ta vẫn nên rời khỏi đây trước đã." Khi Dạ Ân nhìn thấy vương gia và Tức Mặc thần y đều ở đây thì càng thêm đau đầu.

Tuy rằng không rõ chân tướng, nhưng bọn họ vẫn biết không nên lưu lại chỗ này.

Đám hộ vệ của Túy Yên Lâu cũng đều là cao thủ, chỉ trong nháy mắt bọn họ đã bị một đám người vây quanh.

"Buông cô nương kia ra! Chúng ta sẽ tha cho các người được toàn thân!" Một áo đen cầm đầu mở lời nói.

"Hừ, khẩu khí thật lớn." Tức Mặc Hành Vân đã sống lâu như vậy, trừ bỏ bị hai huynh đệ Quân gia ngược đãi qua, hắn còn chưa từng bị ngoại nhân coi rẻ như vậy bao giờ. Hai yêu quái Quân gia kia tốt xấu gì đều có bản sự hơn người, tên hán tử thô tục kia là cái quỷ gì mà dám nói chuyện với hắn như vậy.

Về mặt Dạ Ân đầy hắc tuyến, võ công của Tức Mặc thần y thì không đến nơi đến chốn, vương gia thì không thể dùng nội công, vương phi là một nữ tử tay trái gà không chặt, trên lưng lại còn một người bất tỉnh nhân sự. Dạ Ân chưa từng cảm thấy bả vai mình có nhiều trọng trách như thế này bao giờ, hiện tại người đáng tin cũng chỉ có mình hắn thôi.

Lâm Từ Lộc lặng lẽ kéo kéo tay áo Quân Lâm, nhẹ giọng hỏi: "Tiểu Lâm tử, võ nghệ của tên thần y kia rất cao cường sao?"

"Rất yếu." Quân Lâm trả lời nàng, không ngại dội cho nàng một gáo nước lạnh, hung hăng đánh tan mộng tưởng của nàng.

Nhìn thấy vẻ mặt nàng giống như tro tàn, Quân Lâm đưa tay xoa xoa tóc nàng, kiên định nói: "Yên tâm, ta sẽ bảo hộ nàng chu toàn."

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ, Hoàng Hậu Này Trăm Định Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Nguyệt nhi dù hơi mảnh mai một chút, nhưng mà vẫn rất hợp ý ta

Nhưng mà Lâm Từ Lộc cũng không có vì vậy mà cảm kích: "Một mình người bảo hộ ta thì có ích lợi gì, một đám người bọn họ phải làm sao bây giờ?"

"Bọn họ như thế nào ta không quan tâm, ta chỉ muốn bảo hộ nàng chu toàn." Quân Lâm từ trước đến nay chưa từng xen vào việc của người khác, theo ý hắn, trừ bỏ chuyện liên quan đến Lâm Từ Lộc khiến hắn bận tâm, những người khác ở trong mắt hắn đều không tồn tại.

"Các người đứng có ở nơi đó nói nhỏ, nếu không muốn giao cô nương ra đây, vậy thì đi chết đi!" Đám hắc y nhân kia hiển nhiên là không có kiên nhẫn, một đám ai nấy đều hung thần ác sát, cầm đao xông vọt lên.

"Tiểu Lâm tử..." Lâm Từ Lộc đồng thời bắt được cánh tay Quân Lâm, đối mặt với trường hợp như vậy, nàng không thể nói rõ là sợ hãi hay không, cũng chỉ là theo bản năng muốn tìm một địa phương an toàn mà thôi.

Đôi môi mỏng của Quân Lâm khẽ nhếch lên, nét biểu cảm trên mặt luôn luôn là đậm mạc vì nàng mà càng ngày càng ít khi xuất hiện, thay vào đó là nét mềm mại sùng nịnh, bóng dáng của hắn dưới ánh trăng cũng không lạnh lẽo giống như ngày thường, đôi môi hoa đào giờ này có vẻ phá lệ mê người. Đại khái là bởi vì động tác theo bản năng kia của Lâm Tử Lộc đã làm cho hắn cảm nhận được địa vị của hắn trong lòng nàng, những trận đau đớn ản ản truyền đến đều vì thế mà tan thành mây khói.

Một tay đẩy ra bàn tay đang gắt gao bắt lấy cánh tay mình ra, hai bàn tay chặt chẽ nắm lấy mười đầu ngón tay nàng, sau đó trù mền nhìn nàng một cái thật sâu, kéo nàng quay đầu bỏ chạy.

Dạ Ân thấy thế cũng chạy theo, quyết định này của vương gia mới là chính xác.

"Này... Thần y còn chưa có... Đuổi kịp... Làm sao bây giờ?" Lâm Tử Lộc vừa chạy vừa hỏi, hơi thở đều đã trở nên gấp gáp.

Quân Lâm không có trả lời nàng, sau khi thấy bộ dáng thờ hờ hển của nàng, tiếp tục bế nàng lên rồi tiếp tục chạy. Lâm Tử Lộc còn chưa có kịp thích ứng cái biến cố bất thành linh này, hai tay ngây ngốc ôm lấy cổ Quân Lâm, hai mắt trừng to nhìn hắn.

"Cái kia... Ta có thể tự đi mà... Ta không có mệnh mai đến như vậy." Lâm Tử Lộc có chút thật xin lỗi, bản thân nàng rõ ràng không phải là một tiểu thư yếu ớt, bị hắn ôm làm giống như nàng rất vô dụng vậy.

"Nguyệt nhi! Nàng tuy rằng có chút mệnh mai nhưng mà rất hợp ý ta." Quân Lâm cảm thấy cơ hội để gần gũi nàng như vậy vẫn nên nhiều hơn mới tốt, Lâm Tử Lộc quá cường hãn làm cho hắn có cảm giác như mình không tồn tại.

"Không đúng, hiện tại không phải là thời điểm để đàm luận về đề tài này." Lâm Tử Lộc lắc đầu, nàng là đang nói đến cái gì đây, hiện tại bọn họ đang bị rượt đuổi đó: "Người tìm một chỗ đặt ta xuống, người đi cứu tên thần y kia đi, hắn không chừng không thể thoát thân."

"Nguyệt nhi, sao nàng lại quan tâm hắn như vậy?"

Lâm Tử Lộc không có nghe được sự kỳ quái trong lời nói Quân Lâm, còn trái lại tự nói: "Tất nhiên phải quan tâm rồi, nói như thế nào thì hắn cũng đã từng cứu ta, còn là bạn của ta nữa. Hơn nữa hắn không phải là bằng hữu của người sao? Sao người có thể thấy chết không cứu chứ? Ta không có bản sự đi cứu hắn, nhưng người có nha!"

"Hả? Ta thật ra không có cái bản sự này." Quân Lâm càng trở nên kỳ quái, bình dấm chua trong lòng đã hoàn toàn bị đổ ngã.

"Sao lại có thể làm như vậy? Người chỉ biết quan tâm bản thân mình thôi sao?" Lâm Tử Lộc không vui, hành tẩu trên giang hồ quan trọng nhất chính là hai chữ nghĩa khí.

"Nàng quan tâm tốt bản thân mình là tốt rồi." Quân Lâm lười nhiều lời, việc tiếp theo chính là ôm nàng càng chặt hơn nữa, hắn có ý muốn dùng một chút khinh công mà thôi, nhưng lại chưa từng nghĩ rằng lại bị nội lực phản phệ, ngực đang đau nhức đến lợi hại, như là bị một thanh đao đâm vào ngực một nhát, một cỗ mùi ngai ngái tràn ngập khắp yết hầu.

Cố gắng nhịn đau, chỉ dùng tốc độ chạy bình thường để rời đi, không biết Dạ Ân đã chạy đến tận chân trời nào rồi.

Lâm Tử Lộc dù sao cũng có khứu giác linh mẫn hơn người, hơn nữa hiện tại nàng lại còn cách hắn gần đến như vậy, không lâu sau nàng đã ngửi thấy một mùi máu tươi nhàn nhạt.

Nàng từ trong lòng hắn ngửa đầu lên, mặt hắn không biết là bởi vì vận động hay là vì nguyên nhân khác đã có chút phiếm hồng, tuy rằng hắn không hề có chút biểu cảm dư thừa nào, nhưng Lâm Tử Lộc vẫn là cảm thấy dưới tầm mắt nà kia nhất định có ản tàng điều gì đó.

Bởi vì mặt của nàng dựa vào ngực hắn, sự hỗn loạn không bình thường mới vừa rồi nhất định không phải là vô duyên vô cớ.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ, Hoàng Hậu Này Trẫm Định Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Không biết là ai mê hoặc tâm ai

"Người... Có phải là thân thể không khoẻ ở chỗ nào không? Vì sao nhịp tim bỗng nhiên lại đập nhanh hơn bình thường?" Lâm Tử Lộc cắn môi dưới, cuối cùng vẫn quyết định lên tiếng hỏi, có lẽ lúc trước nàng đã thật sự trách lầm hắn.

Ai biết được sau khi Quân Lâm nghe xong quyền rũ cười một cái, giọng nói đầy từ tính như có như không vờn bên tai Lâm Tử Lộc, giống như giọng ca của hải yêu có thể mê hoặc lòng người, nhưng không biết bây giờ là ai mê hoặc tâm ai đây.

"Có ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, làm sao ta có thể bình tĩnh?"

Mặt Lâm Tử Lộc lộ ra vẻ ngượng ngùng: "Đều đã là khi nào rồi mà người còn đùa nữa!"

"Ta có chưa bao giờ đùa nàng." Quân Lâm nghiêm túc đáp lại.

"Ta là đang quan tâm đến thân thể ngươi." Lâm Từ Lộc cảm thấy người này thật sự là không hiểu được ý trong lời nói của nàng, quả nhiên não hai người bọn họ có cách hoạt động bất đồng.

"Yên tâm, thân thể của ta rất tốt, nhưng mà hình như Nguyệt nhi có chút nặng hơn trước." Quân Lâm biết rõ làm thế nào để dời đi sự chú ý của Lâm Từ Lộc, phương pháp tốt nhất chính là nhắc tới cân nặng của nàng, nàng tựa hồ rất để ý đến cân nặng của bản thân, không chỉ là để ý ở mức độ bình thường.

"Thật sự? Xem ra phương pháp bảo dưỡng của ta không sai, bất quá... ngươi không thích ta tăng cân sao?" Lâm Từ Lộc xem như phản ứng kịp.

"Nguyệt nhi rất nhẹ, chỉ là chạy một đoạn đường dài như vậy, ta tự nhiên sẽ có chút mệt mỏi, chuyện này sao có thể tránh khỏi chứ." Hắn đã tận lực điều chỉnh hô hấp của bản thân, để nó nghe không quá dồn dập.

"Thì ra là thế, ta đã nghĩ như thế nào mà tìm ngươi lại đập nhanh như vậy. Nhưng mà sao ngươi không dùng khinh công?" Lâm Từ Lộc kém chút nữa thì đã quên, dùng khinh công để chạy trốn không phải là sẽ nhanh hơn dùng chân chạy sao?

"Không cần, chỉ cần chạy như vậy là bọn họ sẽ không thể đuổi theo kịp." Ngay từ đầu Quân Lâm đã không có chút lo lắng về an nguy của bọn họ, bởi vì...

"Này... Hai người các ngươi đợi ta với!" Tức Mặc Hành Vân thở hổn hển đuổi theo.

Quân Lâm giống như không nghe thấy, vẫn tiếp tục giữ nguyên tốc độ chạy của mình, Lâm Từ Lộc thì khác, nàng từ trong ngực hắn nhô đầu ra, nhìn thấy Tức Mặc Hành Vân đang vất chân lên cổ đuổi theo đằng sau thì vội vàng kêu Quân Lâm dừng lại.

Hắn ngàn vạn phần không muốn làm theo lời nàng nói, ánh mắt lạnh như kết băng nhìn về phía Tức Mặc Hành Vân.

"Thần y, ngươi làm như thế nào mà đào thoát vậy?" Lâm Từ Lộc không nghĩ tới Tức Mặc Hành Vân có bản sự lớn như vậy, mười mấy hắc y nhân thoát nhìn cũng không dễ đối phó nha.

"Chút chuyện còn con này thì đã là gì, bản thân y võ công cái thế, sao có thể để cho người khác làm nhục, bọn chúng không ngoan ngoãn đầu hàng mới là lạ." Tức Mặc Hành Vân sờ sờ cái mũi, bộ dáng rảnh thơi làm cho Lâm Từ Lộc không đành lòng nhìn thẳng.

"Được rồi, được rồi, chút công phu mèo cào của người mà được gọi là cái thế, vậy không biết trên đời này có bao nhiêu cao thủ võ lâm nữa." Lâm Từ Lộc hiển nhiên là tin tưởng lời nói của Quân Lâm, chỉ cần nhìn qua đã biết vị thần y không phải là võ lâm cao thủ, xem hình dáng tiêu thụ của hắn thì biết.

Tức Mặc Hành Vân hùng hổ đi tới, hai tay chống nạnh: "Ngươi đừng không tin, khi mười mấy hán tử kia xông tới, ta trái một quyền, phải một quyền, bọn họ đã bị ta đánh cho tè ra quần. Lão đại của bọn họ bỏ một đao tới phía ta, chuyện này nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh..."

Lâm Từ Lộc vút cho hắn một cái ánh mắt khinh bỉ xem thường, kéo cánh tay Quân Lâm, xoay người muốn bỏ đi: "Không nói thật thì thôi, tiểu Lâm tử, chúng ta đi."

"Ồi chào, ới, ới, ta nói đều là sự thật mà, sao ai cũng không tin ta, tự thế ta oai hùng hiển ngang như vậy..." Tức Mặc Hành Vân vội vàng đuổi kịp hai người bọn họ, không ngừng tiếng huyền nào ở bên tai Lâm Từ Lộc.

"Phiền." Quân Lâm chuyển Lâm Từ Lộc sang hướng đối diện, ngăn cách nàng cùng Tức Mặc Hành Vân.

Tức Mặc Hành Vân cảm giác cả người chợt lạnh, như là đang kề bên cạnh một khối băng di động thật lớn vậy.

Hắn run rẩy một chút, mới mở miệng nói: "Ngươi... Ta không nói là được chứ gì, ngươi cách xa ta một chút."

Hắn tự giác đi tới gần chỗ Lâm Từ Lộc, trên vạt áo nàng bỗng nhiên có thêm một bàn tay khác, Quân Lâm thấy vậy thì rất là khôn vui, xách Tức Mặc Hành Vân giống như một gà con, quăng hắn sang một bên.

"Tiểu bạch thỏ, cứu mạng! Ta sẽ dạy ngươi làm thế nào để đẩy lùi địch nhân!" Tức Mặc Hành Vân tội nghiệp nhìn về phía Lâm Từ Lộc, bên trong một đôi mắt đào hoa toàn là sương mù: "Bản thân y tùy tiện dùng chút độc được làm chết hai người..."

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ, Hoàng Hậu Này Trăm Định Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 85: Ta nguyện rửa các ngươi

Nguyên lai vị thần y này chuyên môn về độc thuật, trách từ xưa độc và y không phân chia rõ ràng bao giờ. Lâm Từ Lộc đột nhiên cảm thấy bộ dáng chân chó vẩy đuôi chào mừng chủ nhân kia của hắn vô cùng thú vị, nhin không được muốn trêu đùa một phen: "Àn... Nhưng ta đột nhiên không muốn nghe."

Sương mù trong đôi mắt màu nâu sẫm của Tức Mặc Hành Vân càng thêm nồng đậm, như là một cái hồ nước không ngừng gợn sóng lăn tăn, hắn nghĩ gọi một chút, lại nói ra một chỗ tốt khác: "Quay về ta sẽ cho ngươi một phương thuốc có thể điều trị thân thể ngươi, như thế nào?"

Lâm Từ Lộc nghe vậy, hai mắt sáng ngời, hắn thường ngày luôn tự xưng là thần y, có lẽ nào hắn thật sự có bản lĩnh này. Lâm Từ Lộc thanh thanh cuống hống, ra vẻ miến cưỡng mở miệng: "Phương thuốc? Có thể làm cho tóc của ta càng ngày càng đen không? Nếu không được thì miến đi."

"Đương nhiên là có thể rồi, có chút vấn đề đó thì sao có thể làm khó ta chứ? Chỉ cần có dược liệu, ngươi muốn tóc đen như mực, làn da trắng nõn như giấy cũng có thể ấy chứ, muốn thân thể khỏe mạnh lại càng là chuyện dễ như trở bàn tay. Xem ra mấy điều trên ngươi đều cần đi, chỉ cần ngươi đuổi Quân Lâm đi, ta cam đoan sẽ khiến ngươi trở nên xinh đẹp hấp dẫn." Tức Mặc Hành Vân hiển nhiên là đang dùng bất cứ giá nào, hoàn toàn đã quên đương sự còn ở ngay bên cạnh, tự nhiên như không nói ra điều kiện.

Vì thế người nào đó đã bị Quân Lâm ném sang bên, té chổng vó trên đất.

"Ha ha, thần y ngươi cũng quá yếu đi, thế mà còn tự xưng mình là cái thể thần công, chết cười ta, ha ha." Lâm Từ Lộc dựa lên người Quân Lâm, thấy Tức Mặc Hành Vân bị Quân Lâm ném sang một bên thì sáng khoái cười nhạo, nàng không hề đề điều kiện Tức Mặc Hành Vân vừa nói trong lòng, lựa chọn quên chúng đi.

"Ngươi... Các ngươi... Ta nguyện rửa các ngươi!" Tức Mặc Hành Vân đi ra từ trong bụi cỏ, quỳ rạp trên mặt đất, chỉ về phía bọn họ, tức giận nói.

"Ha ha, có muốn vẽ vòng tròn nguyên rửa chúng ta không?" Trong đầu Lâm Từ Lộc ngay lập tức nghĩ đến cảnh tượng kinh điển trong phim hoạt hình.

"Vẽ vòng tròn? Ta vì sao phải vẽ? Không đúng, ta là một người ăn ở đứng đắn, đừng có động viên ta làm mấy loại chuyện đó, ta làm việc xấu cũng phải làm đường đường chính chính, cho nên ta ở ngay đây nguyện rửa các ngươi..." Tức Mặc Hành Vân một tay chỉ lên trời, ba ngón tay khép lại, nghiêm túc chuẩn bị nguyện rửa.

Ánh mắt lạnh lẽo của Quân Lâm dừng ở trên người Tức Mặc Hành Vân, đem hắn đông cứng, đến cả mấy ngón tay cũng không gioi thẳng lên được, môi mấp máy không nói ra lời. Vì thế mỗi thần y nào đó thức thời biết sợ, vồ vồ mấy cái lá cây dính trên người.

Núi xanh còn đỏ sợ gì không có củi đốt, rồi sẽ có một ngày, Tức Mặc Hành Vân ta chính tên đại ác ma đáng ghét kia.

Sau khi nghĩ xong, Tức Mặc Hành Vân lại ngoan ngoãn đi tới bên người Quân Lâm, dọc theo đường đi rất biết vâng lời, giống như một nàng dâu nhỏ.

Nói Dạ Ân dùng khinh công bay về trước, mãi sau mới phát hiện ra vương gia nhà mình còn chưa có đuổi kịp, hắn vỗ trán, sao có thể quên việc vương gia không thể sử dụng nội công cơ chứ.

Mang nữ nhân trên lưng tới chỗ Tô Ngọc Li, sau khi an trí tốt, Dạ Ân sốt ruột ra cửa, không ngừng tìm kiếm bên đường.

Khi thấy vương gia nhà hắn cùng hai người kia vai kề vai đi trên đường, nói nói cười cười, hắn thật sự hoài nghi có phải bản thân mình đã nhìn lầm rồi hay không, bởi vì tính cách vương gia nhà bọn họ vốn dĩ không như vậy.

Dù vương gia có vẻ dễ tính hơn trước, nhưng vẫn là do bản thân hắn làm việc thất trách, Dạ Ân đi đến trước mặt Quân Lâm, quỳ một gối xuống: "Gia, Dạ Ân đã đến chạ."

Quân Lâm vốn là bất mãn việc hắn để một mình Lâm Từ Lộc lưu lạc ở bên ngoài, trực tiếp không nhìn, đi vòng qua hắn.

Nàng dâu nhỏ nhu thuận, Tức Mặc Hành Vân, tự nhiên cũng đuổi theo Quân Lâm, còn có chút vui sướng khi người gặp họa, khi đi qua người Dạ Ân còn không quên vút cho hắn một ánh mắt hả hê.

Một người không sợ trời không sợ đất ở đây, không ai khác chính là Lâm Từ Lộc, nàng đứng ở trước mặt Dạ Ân, mở miệng thăm thía nói: "Thực không hiểu nổi sao các ngươi lại thích quỳ như vậy. Ở nơi chúng ta, kiểu quỳ một gối này chỉ dùng để cầu hôn thôi, chẳng lẽ ngươi..."

Dạ Ân sợ tới mức giật mình một cái, thật nhanh đứng lên, dè dặt nhìn qua phía Quân Lâm, thấy mặt Quân Lâm không hề biến sắc, trong lòng còn sợ hãi hơn trước: "Vương phi, người không cần đùa kiểu này, thuộc hạ không muốn chết sớm như vậy."

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ, Hoàng Hậu Này Trăm Định Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Tử Thần côn nhà ngươi lại dám kiêu ngạo ở trước

mặt cô nãi nãi ta

"Được, không đùa ngươi cũng được thôi, nhưng ta có một điều kiện..." Lâm Tử Lộc giảo hoạt cười.

Dạ Ân biết rõ vương phi nhà mình không phải là một người lương thiện như vậy, nhưng mà hắn có sự lựa chọn nào khác sao, ai bảo vương gia nhà hắn còn đáng sợ hơn? Hắn kiên trì nói: "Vương phi cứ việc nói."

"Có ba điều kiện, thứ nhất, ngươi không cần cứ mở miệng là lại gọi ta một tiếng vương phi, gọi ta Lộc công tử." Lâm Tử Lộc vươn một đầu ngón tay, quơ quơ ở trước mặt Dạ Ân.

"Vâng, Lộc công tử." Yêu cầu này rất đơn giản, Dạ Ân ngay lập tức đáp ứng một cách rất thống khoái.

"Thứ hai, mà thôi... chờ ta nghĩ tiếp sẽ nói cho ngươi sau, trước hết cứ như vậy đi." Âm mưu đạt được, nàng dẫn đầu đuổi theo Quân Lâm, mới vừa đi được hai bước, lại quay đầu hướng về phía Dạ Ân, chớp chớp mắt nói: "Yên tâm, đi theo ta ngươi sẽ không ăn một đầu, ta sẽ nói tốt giúp ngươi trước mặt vương gia."

Dạ Ân vừa nãy còn có chút âm ức, khi nghe được lời nói này của Lâm Tử Lộc, hai mắt nhanh chóng trở nên sáng ngời.

Vẫn là vương phi tốt, đừng nói là ba điều kiện, bao nhiêu điều kiện hắn cũng có thể đáp ứng. Đương nhiên, những lời này hắn cũng chỉ dám nói thầm ở trong lòng.

Về đến nơi, Quân Lâm đã nhốt mình ở trong phòng, Lâm Tử Lộc cũng không rảnh quan tâm đến hắn, bởi vì Liên Nhi vẫn còn hôn mê bất tỉnh.

"Như thế nào?" Thấy Túc Mặc Hành Vân buông tay Liên Nhi xuống, Lâm Tử Lộc vội vàng hỏi.

Túc Mặc Hành Vân ngáp một cái, rồi mới oán hận nhìn về phía Lâm Tử Lộc, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Ta vốn là thần y đệ nhất thiên hạ, hiện tại vì mấy người các ngươi mà phải ra mặt trị loại bệnh vật vãnh này, thật sự là đại tài tiêu dụng, tức chết ta!"

Lâm Tử Lộc cảm thấy người này đang phát hết một bụng bức bách đã được tích tụ qua bao nhiêu năm tháng hầu hạ Quân Lâm lên đầu nàng, cách áp dụng này rất không khoa học nha, vì sao lại trút giận với nàng chứ?

Thôi, vì Liên Nhi nàng đành phải nhịn.

"Thần y, à không, là thần y đại nhân, ngươi có y thuật vĩ đại siêu quần, có thể khôi tử hồi sinh, bệnh gì có thể làm khó được ngươi chứ, ngươi có thể nói cho ta biết rốt cuộc Liên Nhi mắc bệnh gì không?"

"Nàng chỉ là bị kinh hách, mấy ngày nay tinh thần luôn luôn lo lắng, với lại thường ngày ăn quá ít, cho nên mới bị hôn mê." Túc Mặc Hành Vân nói một hồi, nhưng vẫn chưa nói vào điểm quan trọng.

"Cho nên nàng bị bệnh có nặng không? Lúc nào mới có thể tỉnh lại?" Lâm Tử Lộc cảm thấy trao đổi với vị thần y này cũng là một việc rất khó, đòi hỏi người ta phải có tính nhẫn nại khá cao.

"Nàng không có việc gì hết, ngủ chán sẽ tỉnh dậy thôi."

Vừa dứt lời, Túc Mặc Hành Vân chỉ cảm thấy cổ áo mình bị người ta xốc lên, loại cảm giác vừa quen thuộc lại vừa thân thiết này lại tới nữa.

Dạ Ân lưu loát xem Túc Mặc Hành Vân như đồ bỏ đi, ném hắn ra ngoài cửa.

"Từ Thần côn, ngươi dám kiêu ngạo ở trước mặt cô nãi nãi ta!" Giọng nói của Lâm Tử Lộc không biết so với Túc Mặc Hành Vân kiêu ngạo hơn bao nhiêu lần, Túc Mặc Hành Vân nghe vậy, tức giận đến hộc máu.

"Tiểu bạch thỏ, ngươi là cái đồ vong ân phụ nghĩa, không biết tốt xấu..." Túc Mặc Hành Vân khàn cổ quát.

Thời điểm Xuân bung thuốc tới thì nhìn được cảnh tượng Túc Mặc Hành Vân bị ném ra ngoài.

"Cô nương thật là lợi hại, có thể trị được tính cách bướng bỉnh của Túc Mặc thần y."

Lâm Tử Lộc theo bản năng trả lời: "Người đó có rất nhiều thói quen xấu, không dạy dỗ một chút chắc đến cả lóc nhà cũng bị hắn dở xuống mất." Nói xong mới ý thức được, người vừa nói là Xuân, vì thế xấu hổ sờ sờ đầu, hắng giọng nói: "Nguyên lai là Xuân cô nương..."

"Ra mắt Lâm cô nương, Xuân tới để đưa thuốc." Xuân hơi cúi người, xem như là thi lễ.

Lâm Tử Lộc cũng đáp lễ lại, sau đó tiếp nhận chén thuốc trong tay Xuân: "Làm Xuân cô nương lo lắng rồi."

"Không có, Xuân cũng chỉ là theo sự phân phó của công tử mà làm việc thôi. Thân thể của vị cô nương này đã không có gì đáng ngại, vậy Lâm cô nương cũng không nên quá mức lo lắng." Xuân vừa nói vừa tiến đến gần Lâm Tử Lộc, nhẹ nhàng nâng Liên Nhi dậy.

"Thay ta tạ ơn Tô huynh." Lâm Từ Lộc bung chén thuốc lên, cẩn thận mớm thuốc cho Liên Nhi.

Một muỗng rồi lại một muỗng, mãi một lúc sau mới thấy đáy chén, thuốc đã uống hết, cũng đến lúc Xuân phải rời đi, trước khi đi còn không quên để lại một câu: "Nếu Lâm cô nương thật sự cảm kích công tử nhà ta thì có thể tự mình đến nói lời cảm tạ, chiều ngày mai chúng ta phải rời khỏi huyện An Nhạc rồi."

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ, Hoàng Hậu Này Trầm Định Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Đã biết không lâu sau sẽ gặp lại nhau, cần gì phải nói lời từ biệt

Cửa phòng khép chặt, bên trong phòng có một nam tử ngồi xếp bằng ở trên giường, vốn hơi thở thường ngày lạnh bạc, lúc này càng thêm mãnh liệt hơn, quanh thân giống như được bao phủ bởi một tầng sương mù, hơi lạnh lượn lờ.

Thu lại tia thâm thúy giữa đôi mắt, nhìn qua giống như bình tĩnh không chút gợn sóng, chính mà vẻ u ám trên mặt đã bán đứng tâm tình hắn.

Xem ra hắn vẫn nên không dùng bừa nội công, nỗi đau phản phệ truyền thẳng đến tim nội, làm hắn kém chút nữa đã bị Lâm Từ Lộc phát hiện.

Hắn biết rõ sự đau đớn này chỉ có tính chất nhất thời, nhìn một chút rồi sẽ qua, làm cho hắn lo lắng là việc không thể dùng nội lực, nếu như gặp phải tình huống nguy hiểm, khó có thể cam đoan toàn thân mà lui.

Xem ra mấy ngày kế tiếp phải hành sự cẩn thận...

Sáng sớm, ánh sáng mặt trời chiếu rọi khắp nơi.

"Công tử, chúng ta cứ như vậy rời đi, không nói lời từ biệt với đám người Lâm cô nương sao?" Xuân đứng ở ngựa bên cạnh một cái xe ngựa hoa lệ, lên tiếng hỏi.

"Đã biết không lâu sau sẽ gặp lại, cần gì phải nói lời từ biệt..." Tô Ngọc Li vén màn lên, nhẹ giọng đáp.

Giọng nói trong veo giống như là từ phương xa truyền đến, phiêu tán trong gió, không nghe ra là vui hay buồn.

Xuân không đành lòng nhìn khuôn mặt đậm mạc của công tử nhà mình, cúi đầu không muốn nói nhiều nữa.

"Chúng ta lên đi thôi, chắc hẳn lúc này Nhị công tử đã ở ngoài thành rồi, không đi thì không đuổi kịp mất." Hạ không nghĩ nhiều, nàng đã sớm có suy nghĩ rời khỏi chỗ này từ lâu rồi.

Tô Ngọc Li nghe thế buông màn, trong ánh mắt giống như không có chút lưu luyến nào, dáng dấp không khác gì lúc mới tới huyện An Nhạc là bao, trong con ngươi là vẻ dịu dàng tao nhã, mặc dù nhìn qua gần gũi vô cùng, nhưng nhìn kỹ mới phát giác ra có xam xám xa cách vô tận.

"Đi thôi..." Hai chữ chậm rãi phát ra từ đôi môi mỏng.

Chiếc xe ngựa màu nâu sẫm đi càng lúc càng xa, thẳng đến khi hóa thành một cái điểm nhỏ biến mất phía chân trời, Lâm Từ Lộc cũng không có tình lại.

Hôm qua chiều cổ Liên Nhi đã làm cho nàng mệt mỏi, nằm sấp ở bên giường một lát đã ngủ thiếp đi.

Thẳng đến khi ánh nắng mặt trời ngày xuân xuyên thấu qua cửa sổ chiếu lên mặt nàng, mới làm nàng tỉnh giấc.

Lâm Từ Lộc khó khăn mở mắt ra, đôi mắt nhấp nhem, không có tiêu cự, sau khi ngẩng đầu thì mới phát hiện cái chần trên người đã bị rơi xuống đất từ bao giờ.

Lâm Từ Lộc đang muốn nhấc nó lên, nhưng hai tay mới chỉ cử động một chút đã làm nàng khó chịu đến nhũn mảy. Hai cánh tay truyền đến từng trận tê dại, như là có vô số con kiến gặm nhấm, đau đớn đến cực điểm, nàng chỉ có thể cắn răng nhịn xuống.

Không chỉ có hai tay, mà hai chân của nàng cũng bị giống như vậy, căn bản là không dám làm ra bất kỳ cử động nào, cứ duy trì tư thế ngồi quỳ ở bên giường như thế được một lúc.

"Lâm cô nương tỉnh rồi sao?" Nghe được động tĩnh của nàng, Liên Nhi đi tới: "Liên Nhi thấy cô nương ngủ say nên không đành lòng làm phiền mộng đẹp của cô nương, chưa từng nghĩ tới sẽ làm cô nương khó chịu như thế này."

"Không sao, ta chính là ưa thích cái loại cảm giác tê dại này, vừa vặn làm ta tỉnh ngủ." Lâm Từ Lộc kéo kéo khóe môi, tận lực làm cho bản thân thoát

nhìn không đến mức quá thâm thâm

"Lâm cô nương..." Liên Nhi cúi đôi mắt, trong mắt lấp lánh nước mắt, giọng nói mang theo một tia nghẹn ngào: "Đại ân đại đức của cô nương, Liên Nhi không có gì báo đáp..."

"Dừng, bình thường có phải tiếp theo sẽ là lấy thân báo đáp đúng không? Ta ngược lại không có suy nghĩ làm chậm trễ chuyện đại sự cả đời của Liên Nhi cô nương." Lời nói của Liên Nhi nhanh chóng bị Lâm Từ Lộc chặn lại, tay chân nàng không thể động, chỉ có cái đầu đưa qua đưa lại, nhìn rất giống con lật đật, đúng là có chút buồn cười.

"Ha ha." Liên Nhi đương nhiên là không muốn làm ra cái loại hành động luống cuống này, nhưng mà thật sự là không thể nhịn thêm được nữa.

Thấy Liên Nhi chuyển từ khóc sang cười, Lâm Từ Lộc cũng thoải mái cười theo, nhưng mà nét tươi cười của nàng không hề giống với Liên Nhi.

Nếu nói nụ cười của Liên Nhi giống như gió xuân thảng thốt, mềm mại đến cực điểm, giống như cây liễu, thì nụ cười của Lâm Từ Lộc giống như nắng ấm có thể làm hòa tan sự giá băng trong ngày đông, đó là một nụ cười trong vắt, thuần khiết không một tạp chất, ai nhìn vào sẽ có cảm giác thoải mái tươi mát giống như được gột rửa tâm hồn.

Trên gò má nàng có một lúm đồng tiền nho nhỏ không dễ dàng phát giác, giống như một đóa hoa đào nở rộ, chỉ khi nàng thoải mái cười to mới có thể tỏa ra mùi thơm, làm cho nàng càng thêm phần khả ái đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ, Hoàng Hậu Này Trẫm Định Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 88: Không cần vẽ, hai hàng lông mày vẫn đẹp như một tác phẩm nghệ thuật

Quân Lâm dựa ở trên khung cửa, nhìn chằm chằm khuôn mặt đẹp đẽ đang nở rộ đầy ý cười trên mặt nàng, hần cố gắng gượng nuốt lời nói sắp ra khỏi khóe miệng xuống.

Vốn đi tới cửa, nghe được nàng và Liên Nhi nói về việc lấy thân báo đáp còn có chút mất hứng, giờ phút này tâm tình của hắn đã bị nụ cười tươi sáng của nàng làm thỏa mãn.

Hắn lắc đầu, xoay người đi xuống lầu. Hắn cũng không biết bản thân mình rốt cuộc là như thế nào, vì sao càng ngày càng trở nên keo kiệt như vậy?

Đây cũng không phải là một vấn đề "nghiêm trọng" gì, nhưng mà hắn cũng đã quên mất mục đích ban đầu đi tới đây, vì thế Lâm Từ Lộc hiện giờ vẫn không biết Tô Ngọc Li đã rời đi, còn có suy nghĩ lát nữa sẽ đến chỗ hắn cần thận nói lời cảm ơn sau cũng không muộn.

"Liên Nhi cảm thấy thân thể tốt hơn chưa?" Lâm Từ Lộc xoay xoay người, rồi lại quơ quơ cánh tay, hoạt động gân cốt một chút, sau đó mới lên tiếng hỏi.

"Uh, đã không có gì đáng ngại rồi." Liên Nhi không hề cảm thấy thân thể của mình khó chịu ở chỗ nào, tinh thần ngược lại rất là sáng khoái.

"Vậy ngươi chuẩn bị một chút, sau một chén trà nhỏ, ta sẽ dẫn ngươi xuống dưới lầu để dùng đồ ăn sáng." Lâm Từ Lộc đứng lên, tay vịn trụ giường để ổn định thân hình.

Lâm Từ Lộc luôn luôn để mặt mộc, lại mặc nam trang, nên chỉ cần một chút thời gian nàng đã chuẩn bị xong, nhưng khi nhìn qua thì thấy Liên Nhi vẫn còn đang ở trước gương bận rộn vẽ lông mày.

Lâm Từ Lộc không khỏi cảm khái trong lòng, sở thích vẽ mi này của người cô đại thật là thanh nhã, ngày nào cũng dành một khoảng thời gian không nhỏ cần thận tỉ mỉ vẽ mi, quả thật là tốn không biết bao nhiêu tâm tư đây.

Lâm Từ Lộc nâng tay lên, xoa hàng lông mày lá liễu, tựa hồ từ khi xuyên không đến giờ, nàng không có thói quen vẽ lông mày, phần lớn nguyên nhân là bởi vì cặp lông mày này để nguyên đã rất hoàn mỹ rồi, nếu muốn vẽ thì cần bản không biết nên vẽ từ chỗ nào.

Thời gian Lâm Từ Lộc mãi lo tự kỷ, thì Liên Nhi đã trang điểm xong xuôi, sắp xếp gọn gàng đồ đạc trên bàn trang điểm rồi mới đứng dậy đi đến chỗ Lâm Từ Lộc.

"Lâm cô nương." Liên Nhi lên tiếng, gọi hồn Lâm Từ Lộc về.

Lúc này Lâm Từ Lộc mới phát hiện Liên Nhi đã đứng ở bên cạnh nàng từ bao giờ, hôm nay Liên Nhi vẫn một bộ xiêm y màu xanh đậm, trên mặt có bôi ít phấn trang điểm, so với dáng vẻ trước kia ở Túy Yên Lâu đúng là tươi mát hơn không ít.

Tâm tình của nàng ấy tựa hồ rất tốt, cả người như có như không lộ ra ý cười, khí chất mềm mại đáng yêu, dường như có một vầng ánh sáng ấm áp bao

quanh nàng, so với tươi đẹp thì thiếu một chút tao nhã, so với đoan trang thì thiếu một ít nghiêm túc.

Lâm Từ Lộc kéo tay Liên Nhi qua, dẫn nàng xuống dưới lầu dùng cơm.

"Rốt cục cũng chịu xuống." Quân Lâm mở miệng đầu tiên.

"Đói bụng tự nhiên xuống thôi." Lâm Từ Lộc kéo ra một cái ghế, an trí tốt cho Liên Nhi, mới ngồi xuống một vị trí gần Quân Lâm nhất.

Quân Lâm nhìn thấy, thì môi hơi nhếch lên, rất nhanh đã biến mất, khuôn mặt khôi phục lại vẻ lạnh lẽo buồn tẻ như cũ, hần liếc mắt về phía gã sai vặt, gật đầu ra hiệu.

Cho đến khi cả bàn đầy áp thức ăn, Lâm Từ Lộc vẫn không thấy Tô Ngọc Li và vị thần y nhiều chuyện kia xuất hiện.

Nàng cắn một chiếc dưa, nghi hoặc hỏi: "Sao Tô huynh và Túc Mặc thần y còn chưa xuống?"

Quân Lâm gấp một cái bánh bao đậu đặt vào chén nàng, không chút để ý nói: "Chắc là chưa tỉnh ngủ. Nàng ăn trước đi."

Lâm Từ Lộc "ồ" một tiếng, cũng không nghĩ nhiều, ngay lập tức vui đầu chiến đấu, hăng hái thưởng thức bữa sáng, còn thỉnh thoảng còn bỏ vào bát Liên Nhi vài món ăn.

Trên bàn ăn xuất hiện một tam giác quan hệ kì dị, Quân Lâm gấp thức ăn cho Lâm Từ Lộc, Lâm Từ Lộc lại gấp thức ăn cho Liên Nhi.

Liên Nhi tỏ vẻ rối rắm xấu hổ, Quân Lâm rõ ràng không nhìn về phía nàng, nhưng hơi thở lãnh liệt khuếch tán trong không khí đủ để khiến cho nàng chấn động, đôi dưa trên tay mấy lần xuýt rớt xuống.

Một bữa cơm kết thúc trong bầu không khí quỷ dị, Lâm Từ Lộc còn thích ý, ợ lên một tiếng.

"Không phải, thần y có khả năng ngủ nướng mới không xuống dùng bữa, nhưng Tô huynh không phải là loại người lười nhác như vậy, sẽ không phải là vì..." Lâm Từ Lộc cuối cùng cũng bùng tỉnh đại ngộ, vỗ đùi đứng dậy.

"Tô huynh không phải là đã rời đi rồi chứ?" Nàng nhanh chân tiến về phía cầu thang, muốn đi lên lầu kiểm chứng thực hư ra sao.

"Sớm đi rồi." Quân Lâm cực kỳ khó chịu khi nhìn thấy tâm tình Lâm Từ Lộc bởi vì Tô Ngọc Li mà trở nên sốt ruột, nui lửa trong lòng không ngăn được muốn phun trào.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ, Hoàng Hậu Này Trăm Định Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89: Đôi môi lạnh của hần phủ lên gò má mịn màng như bạch ngọc của nàng

"Đi rồi?" Lâm Từ Lộc ảo não vỗ đầu: "Tô huynh sao có thể không thông báo một tiếng chứ, ta còn không kịp hảo hảo cảm tạ hần một phen."

"Nàng không nhớ sao?" Giọng nói Quân Lâm ần ần có vị chua.

Lâm Từ Lộc không hề nghe ra sự khác thường trong lời nói của Quân Lâm, thành thật trả lời: "Tất nhiên là không nhớ rồi..."

Nàng đang mãi đắm chìm trong cảm xúc ly biệt, hoàn toàn không cảm giác được đột nhiên có một bóng dáng của người nào đó đã bao phủ lên người nàng.

Hiện giờ Lâm Từ Lộc đang bị kẹp giữa Quân Lâm và lan can cầu thang.

Quân Lâm từ trên cao nhìn xuống, trong đôi mắt tĩnh mịch lạnh lẽo là ngọn lửa nóng bỏng, băng và hỏa va chạm, chuyển động trong mắt hần, cảnh tượng này nhất thời làm cho Lâm Từ Lộc xem đến ngây người.

Quân Lâm tà tứ nhếch môi, khẽ mở miệng hỏi: "Nguyệt nhi, ở trong lòng nàng, ta và người kia, ai nặng ai nhẹ?"

Lâm Từ Lộc chưa từng thấy dáng vẻ Quân Lâm như vậy bao giờ, từ lúc hần khôi phục trí nhớ tới nay, vẻ mặt rất ít khi trở nên sinh động, mà luôn là lạnh lùng, mặc dù đối với nàng hần vẫn có chút bất đồng.

Về đạm mạc chìm xuống vô cùng tận, giữa đôi mắt đen như mực ngọc có ngọn lửa bùng cháy.

Nàng vui vẻ cười ra tiếng, hai mắt cong cong, trên mặt lơ đãng lộ ra má lúm đồng tiền, làm cho Quân Lâm nhìn đến thất thần.

Người trong lòng đáng yêu đến như vậy sao Quân Lâm hẳn có thể kìm được chứ, hẳn cúi người, nhẹ nhàng hôn lên gò má mịn màng như bạch ngọc đang có lúm đồng tiền kia.

Đôi môi lạnh lẽo của hắn phủ xuống gò má mê người của nàng, nhất thời có một dòng điện bay lưu chuyển giữa hai người bọn họ.

Lâm Từ Lộc ngu ngơ chớp chớp đôi mắt, Quân Lâm tự nhiên như không buông nàng ra, rồi đi.

Dạ Ân nhìn hết khung cảnh này, kìm chút ngã xuống từ trên xà nhà.

Vương gia, rốt cục đã nghĩ thông suốt rồi!

Liên Nhi che mặt cười trộm, thấy Lâm Từ Lộc còn ngơ ngác, chưa có phản ứng gì, đưa một bàn tay ra, ở trước mặt nàng lắc lắc.

"Lâm cô nương, tỉnh."

Lâm Từ Lộc trừng mắt, hít sâu vài hơi, lấy lại bình tĩnh. Bản thân mình sao lại không có tiền đồ như vậy chứ, không phải chỉ là hôn một cái thôi, làm sao lại có biểu hiện ngưng ngừng như vậy, quả nhiên nữ nhân là loại người có da mặt mỏng, một chút kinh hách hù kia cũng không chịu nổi, thì sao có thể thực hiện được đại nghiệp thường thức hết mỹ nam trong thiên hạ chứ?

Lâm Từ Lộc sờ sờ gò má trái, chuyện lúc nãy như mới vừa xảy ra, đôi môi lạnh lẽo của hắn như vẫn còn ở đó.

Điều quan trọng nhất là, vì sao tiểu Lâm Từ đột nhiên hôn nàng?

Chẳng lẽ hắn coi trọng nàng?

Tuy rằng Lâm Từ Lộc biết bản thân mình trời sinh thông minh khả ái hơn người, nhưng người có kiểu tính cách lạnh lùng như tiểu Lâm Từ sao có thể thích loại người có thần kinh không nhạy bén như nàng được?

Cái này rất không khoa học nha.

Hiện tại đầu óc Lâm Từ Lộc đang nghiêm trọng choáng váng, bị một nụ hôn làm cho hỏng, căn bản không thể suy xét nghiêm chỉnh nguồn gốc của vấn đề.

Liên Nhi đứng ở trước mặt Lâm Từ Lộc, chăm chú nhìn nàng một lát nhíu mày, một lát lại thờ dài, không nhìn được hỏi: "Lâm cô nương đang hoang mang điều gì?"

Lâm Từ Lộc lúc này mới hồi hồn, hướng về phía Liên Nhi đá lông: "Liên Nhi, ngươi nói xem có phải tiểu Lâm Từ có phải ham mê Long Dương không? Sao hắn có hạ thủ với một nam nhân, tuy rằng ta biết bản thân mình rất có sức quyến rũ, nhưng cuối cùng vẫn là một nam nhân nha."

Liên Nhi bị lời nói của nàng làm cho thất thần, Lâm công tử ở trên lầu nhất định không thể nghĩ được phản ứng sau nụ hôn kia của Lâm Từ Lộc là như thế này, Liên Nhi thì mỉa mai nói: "Lâm cô nương từ đầu đến cuối vẫn là một nữ nhi, ta nghĩ chuyện kia là do Lâm công tử thâm mến Lâm cô nương."

"Liên Nhi xem bộ dáng bây giờ của ta có điểm nào giống nữ nhân chứ, được rồi, Liên Nhi đừng không phải vì hắn nguy hiểm, ta cuối cùng cũng phát hiện ra đam mê của hắn rồi..."

"Khó trách, trước kia ta đã cảm thấy quan hệ của hắn và Tô huynh rất không bình thường, mỗi lần gặp mặt đều như đôi oan gia có thù hận mấy kiếp vậy, nguyên lai là yêu nhau lắm cần nhau đau..."

Nàng giống như là vì thuyết phục bản thân tin tưởng mà vúi lấy cái lý do gượng ép này, bắt đầu tự thôi miên bản thân.

Liên Nhi lắc đầu, cũng không muốn cùng Lâm Từ Lộc tranh cãi. Nếu nàng ấy muốn giả ngu, thì sao có thể nghe lọt tai lời khuyên bảo của người khác cơ chứ.

Chỉ khổ cho Lâm công tử, sợ rằng con đường truy thê của ngài ấy còn rất dài.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ, Hoàng Hậu Này Trầm Định Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Lộ phí của nàng ta sẽ bao hết

Quân Lâm xuống lầu lần nữa thì Lâm Từ Lộc đã khôi phục lại dáng vẻ bình thường, khó có khi nàng lại yên tĩnh ngồi một chỗ trầm ngâm suy nghĩ.

Một tay nâng quai hàm, tay kia thì không hề theo một tiết tấu nào gõ gõ lên mặt bàn, một bộ dáng tâm sự nặng nề.

"Khụ khụ." Quân Lâm tận lực ho khan vài tiếng, hẳn còn tưởng rằng Lâm Từ Lộc là vì cái hôn kia của hắn mà suy nghĩ đến thất thần.

Lâm Từ Lộc quay đầu, liếc hắn một cái, sau đó lại quay đầu tiếp tục suy xét chuyện còn dang dở.

Biểu cảm của nàng giống như đang muốn nói: Hừ, người xuống đến nơi thì cũng có chuyện liên quan gì tới ta đâu.

Bởi vì lúc trước Quân Lâm ăn trộm đậu hũ thành công nên tâm tình đang rất tốt, lười cùng nàng so đo, có chút thông thả đi đến trước mặt nàng: "Nguyệt nhi, nàng đang suy nghĩ chuyện gì vậy?"

"Ta muốn chuyển ra ở riêng, đang suy nghĩ đến việc mua một tòa nhà, nhưng phát hiện ra bản thân mình hình như không có nhiều bạc đến như vậy, ta không muốn tiếp tục quấy rầy Lưu Bảo Trai. Hiện tại Tô huynh đã rời đi, tất nhiên là không có lý do gì để lại mặt dày mày dạn ở đây rồi." Lâm Từ Lộc rất là nghiêm túc lên tiếng, dù sao đây là khẩn cấp nên được bàn bạc kỹ lưỡng mới tốt.

"A, ta còn tưởng rằng là chuyện gì..." Quân Lâm xem như là ý thức được một điều, vương phi của hắn là một người rất không không lạnh, hắn mập mạp mới nói: "Nguyệt nhi không cần lo lắng, bạc ta có, hơn nữa huyện An Nhạc không phải là một nơi thích hợp để Nguyệt nhi ở lâu."

"May mắn là người có nhiều bạc, thế sao còn ăn chùa uống chùa cùng ta... Không đúng, vì sao ta không thể ở đây lâu?" Lâm Từ Lộc luôn chậm nửa nhịp mới bắt được trọng điểm.

"Nguyệt nhi, nàng chẳng lẽ không muốn đến kinh đô?" Quân Lâm ân cần dụ dỗ, hẳn biết nàng sẽ đi.

"Muốn đi, nhưng mà..." Lâm Từ Lộc kỳ thực rất muốn đi, một nơi nhỏ bé như huyện An Nhạc thực sự là không đủ để thực hiện kế hoạch "xung bá" của nàng.

"Ta sẽ phái người tìm đệ đệ của nàng, một khi có tin tức sẽ thông báo cho nàng ngay." Quân Lâm nắm bắt được điều băn khoăn duy nhất của nàng.

"Còn Mễ Kỳ Lâm..."

"Còn có tổng quản mà."

"Vậy Liên Nhi..."

"Để nàng ấy ở lại Mễ Kỳ Lâm."

"Không được!"

"Vậy thì mang theo."

"Thế còn lộ phí..."

"Ta bao hết."

"Thành giao!"

Kỳ thực Lâm Từ Lộc đang chờ đợi chính là những lời này, nam nhân có nhiều tiền như thế không nhân cơ hội này hưởng dụng một tí thì thật là phí của trời.

Lộ phí đã được Quân Lâm bao hết, nhưng hiển nhiên những lời nói kia của hắn đã hoàn toàn đã động thẳng vào khẩu vị của Lâm Từ Lộc.

Vì vậy hắn có thể dễ dàng dụ dỗ nàng đưa ra quyết định muốn đi theo hắn đến kinh đô.

Trên mặt Quân Lâm không có bất kỳ biểu cảm nào, nhưng thực ra hắn đang cười trộm trong lòng, vương phi của hắn dễ bị lừa như vậy, hắn cứ trực tiếp giao quyền tài chính của Lê Vương phủ cho nàng, vậy còn phải sợ nàng chạy mất sao?

"Vấn đề đã giải quyết xong, hiện tại chúng ta nên quan tâm đến chính sự trước." Quân Lâm xoa xoa cái gáy của nàng.

Lâm Từ Lộc tròn mắt nhìn hắn, mái tóc trên đầu vì hành động của hắn mà có chút tán loạn.

"Chính sự gì?"

Quân Lâm bí hiểm cười, vốn khuôn mặt hắn đã bị cái màu bạc mặt nạ che đi một nửa biểu cảm, giờ phút này càng thêm vẻ thần bí khó lường: "Nguyệt nhi, nàng có biết thế lực sau lưng Tỷ Yên Lâu là gì không?"

"Tỷ Yên Lâu?" Lâm Từ Lộc hai tay chống cằm, nghiêng đầu nhìn về phía Quân Lâm: "Chẳng lẽ là Đoàn gia?"

Quân Lâm vui mừng gật đầu, vương phi ngồi của hắn rốt cục cũng đã tiến bộ: "Sao nàng đoán ra được vậy?"

"Cách bài trí bên trong Túy Yên Lâu rất xa hoa, thực lực hộ viện lại cường hãn, còn tọa lạc ở chỗ phồn hoa nhất của huyện An Nhạc, khách nhân lui tới đều là quý công tử. Trọng yếu nhất là thanh lâu nổi tiếng nhất ở huyện An Nhạc, nếu không phải là sau lưng có chỗ dựa vững chắc, căn bản không có khả năng trụ được đến ngày hôm nay." Lâm Tử Lộc êm tai nói rõ từng điểm, logic rõ ràng: "Mà nhà có quyền thế lớn nhất ở huyện An Nhạc không phải là huyện chủ, mà là đệ nhất thế gia Đoạn gia."

"Không sai, đúng là Đoạn gia. Nguyệt nhi, nàng có muốn cùng xem một vở kịch với ta không?" Quân Lâm cẩn thận cầm trọn bàn tay mềm mại đáng yêu của Lâm Tử Lộc vào lòng bàn tay mình.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ, Hoàng Hậu Này Trăm Định Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91: Không có gì, hôm nay chúng ta tới đây là để bái phỏng Đoạn tiểu thư

Đại môn Đoạn phủ khép chặt, đến một tên gia đinh trông cửa cũng không có.

"Chẳng lẽ là biết chúng ta sẽ quay lại nên đã trốn rồi?" Lâm Tử Lộc trừng mắt nhìn cánh cửa màu đỏ khép chặt. Còn muốn đến đây cướp bóc một phen, nếu bọn họ đều đi hết vậy thì sẽ không thu hoạch được gì rồi.

"Có ta ở đây, bọn họ dám trốn?" Khẩu khí Quân Lâm rất là cuồng vọng, ít nhất Lâm Tử Lộc cảm thấy như vậy.

Hắn không biết là hướng về sau, liếc mắt ra hiệu, Lâm Tử Lộc nhìn đưa mắt nhìn xung quanh, rõ ràng là không có một bóng người nha: "Chung quanh có người sao?"

"Ân." Hắn lo lắng Lâm Tử Lộc sẽ gặp nguy hiểm, vì thế truyền lệnh xuống dưới, thuộc hạ phụ cận huyện An Nhạc đi đường suốt đêm đến đây. Những người này đều là cao thủ, dùng chữ Âm làm họ, tuy rằng không cường đại bằng nhóm ám vệ có chữ Dạ là họ, nhưng cũng là nhân tài, trong vạn người mới tìm được một.

Lâm Tử Lộc rụt rụt cổ, trách không được cảm thấy không khí xung quanh lạnh lẽo, nguyên lai là do người của hắn. Nàng giẫy giụa khỏi cái nắm tay của hắn, đi lên bậc thang, đưa tay muốn đẩy cánh cửa kia ra.

Ánh mắt Quân Lâm hơi âm u, nắm thật chặt lòng bàn tay trống rỗng, đi theo sau nàng.

Lúc này Dạ Ân xuất hiện, hắn vẫn nên vào trước xem xét tình huống: "Công tử mời đứng ở bên cạnh."

Quân Lâm thuận thế cầm tay Lâm Tử Lộc, đứng trước cửa đợi Dạ Ân động thủ.

Cảm giác được tâm tình vương gia nhà mình sáng sủa lại, Dạ Ân đưa tay đẩy cửa, lực đạo không được nắm bắt nên có chút hơi mạnh tay.

Oành!

Cánh cửa gỗ nhẹ nhàng đổ ngã.

Hai mắt Lâm Tử Lộc lóe sáng giống như bóng đèn, hai mắt sáng quắc nhìn chăm chăm cánh tay vừa đẩy cửa kia của Dạ Ân, trong giọng nói đều là vẻ sùng bái: "Trời ạ, Dạ Ân, người cũng quá lợi hại rồi!"

Đối với loại trạch nữ như Lâm Tử Lộc mà nói, võ công là một khía cạnh rất thần kỳ.

Dạ Ân cũng không dám quay đầu, bởi vì nếu ánh mắt của vương gia có lực sát thương thì khẳng định hắn đã bị lăng trì mấy trăm lần rồi, hắn vội vàng biến mất.

Wương phi ơi, ngài chỉ cần sùng bái một mình vương gia là tốt rồi, đừng có kéo tiểu nhân vào...

"Hừ." Quân Lâm hừ nhẹ một tiếng, lôi kéo mỡ nữ nào đó còn đang ngu ngơ vào sân Đoạn phủ.

Vừa nãy bọn họ còn đang suy nghĩ người Đoạn phủ đi nơi nào, nguyên lai đều ở bên trong phủ.

Một đám hộ viện vây quanh người Đoạn gia, còn có sự tham gia của đám hộ viện Túy Yên Lâu.

Trận thế sẵn sàng đón địch, mấy chục cái ánh mắt không hề chớp, nhìn chăm chăm hai người vừa mới bước vào.

Gia chủ Đoạn gia vừa mới được tú bà truyền đến tin tức, sau khi nghĩ lại những chuyện trước kia bọn họ làm với Lâm Tử Lộc cũng đủ để hai cha con Đoạn gia sợ tới mức hận không thể chấp cánh trốn đi.

Nhưng mà còn chưa kịp đi dò tài sản, dàn xếp gia quyến, đám người Quân Lâm đã tìm tới cửa.

Lúc này trong lòng Đoạn gia chủ đều là hối hận, hận bản thân ý vào thế lực lớn mà làm bừa, vọng tưởng động vào Quân Lâm, người mà hắn không thể động vào, hoàn toàn đã quên, từ đầu đến cuối khí thế trên người người kia đều là cuồng ngạo, một gia chủ nhỏ nhỏ như hắn chưa đủ để lọt vào mắt hắn.

Công phu đến trình độ như vậy không phải là người bình thường có thể có được, huống hồ nhìn nét mặt trấn định tự nhiên của hắn, theo mỗi bước đi của hắn còn mang đến cảm giác uy áp cường đại làm cho người ta hít thở không thông.

Mỗi giọt mồ hôi từ trên trán chảy xuống, Đoạn gia chủ run rẩy mở miệng: "Hai vị... Trước kia... Lúc trước Đoạn phủ... Đúng là không phải... Các vị muốn giải quyết như thế nào?"

Quân Lâm nhìn về phía Lâm Tử Lộc, ý tứ là: Nàng nói trước đi.

Lâm Tử Lộc hiểu ý, muốn tránh khỏi cái nắm tay của hắn, nhưng không được như ý, vì thế chỉ đành thở dài một hơi, dùng tay trái mở chiết phiến ra, tiêu sái quạt quạt hai cái, sau đó mới chậm rãi mở miệng: "Không có gì, hôm nay chúng ta tới đây là để bãi phỏng Đoạn tiểu thư."

Hai từ "Bãi phỏng" được Lâm Tử Lộc nhấn mạnh.

"Thật sự là không khéo..."

Đoạn Lệ vươn tay áo lau mồ hôi trên trán, can đảm nói tiếp: "Hôm nay tiểu nữ có bệnh nhẹ trong người."

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ, Hoàng Hậu Này Trầm Định Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92: Hắn cũng đắc ý vì có một vương phi như vậy

Đoạn Lệ còn chưa nói xong, Đoạn Chi Vân đã theo kịp tiết tấu, phối hợp theo lời nói của hắn, suy yếu ngã lên người thị nữ tiểu Mai.

"Ngài xem này..." Đoạn Lệ nhìn nữ nhi nhà mình, rồi lại nhìn về phía Lâm Tử Lộc, người đang nhân nhả phe phẩy cái quạt ngọc, bộ dáng rất là bất đắc dĩ.

"Ồi chào, ai, ôi, Đoạn gia chủ không phải là rất thương yêu nữ nhi sao, lệnh ái không phải cũng đang ở đây sao, gặp mặt một chút thôi có gì mà không tiện?" Lâm Tử Lộc muốn thu chiết phiến lại, khổ nỗi chỉ có một bên tay trái là hoạt động được, tay phải đang bị nắm chặt trong tay mỗi nam nhân nào đó rồi.

Lúc nàng còn đang xấu hổ vì không biết nên làm sao cho phải thì đã có một bàn tay nhanh hơn một bước, đoạt được cái chiết phiến từ trong tay nàng, hắn trực tiếp khép lại, rồi không có chút do dự ném thẳng về phía sau, một lúc sau cũng không nghe thấy có tiếng vật nặng nào rơi xuống đất, Lâm Tử Lộc biết là Dạ Ấn đã tiếp được nó.

Nàng lảo lảo hai tiếng, một lần nữa nhìn về đám người Đoạn gia, này giờ ngoảnh ngoảnh không nói gì.

"Thế nào? Chỉ có cự ly vài bước chân, chẳng lẽ còn muốn bản công tử tự mình nghênh đón hay sao?" Lâm Tử Lộc nhân nhạ nói.

Về mặt không giận mà uy, ngữ điệu trong veo mà lạnh lùng, cùng với dáng vẻ ngày thường của Quân Lâm giống nhau như đúc.

Kỹ năng bách người này xem như nàng đã học được thành công, khóe môi lặng lẽ hiện lên ý cười đắc ý, mặc dù đã được nàng che đậy kỹ càng nhưng vẫn không thể tránh được ánh mắt của Quân Lâm, ai bảo ánh mắt của mỗi nam nhân nào đó luôn dừng lại ở trên người nàng cơ chứ.

Đôi mắt nàng trong suốt như pha lê càng làm nổi bật khuôn mặt tinh tế của nàng, Quân Lâm cũng đang rất đắc ý, vì có được một vương phi như vậy. Tuy rằng còn chưa có nắm vào tay, nhưng mà hắn đã định chắc rồi!

"Công tử, không được, tiểu nữ đang bị bệnh... là bệnh truyền nhiễm..." Đoạn Lệ không kịp suy nghĩ nhiều, tùy ý mà nói ra một cái lý do như vậy, loại thời khắc quyết định như thế này hắn cũng không có gì để cố kị.

Nhiều năm tung hoành nơi quan trường làm cho hắn có thể nhận biết được vị nam nhân đứng bên cạnh Lâm Tử Lộc là một người mà Đoạn phủ hắn không thể trêu vào.

"Bản công tử không sợ, Đoàn cô nương mặc kệ là bị đậu mùa hay là sốt rét, ta hôm nay ta đều phải cùng nàng nói chuyện phong hoa tuyết nguyệt, yên

tâm, bản công tử không phải là người nhỏ nhen." Lâm Từ Lộc không có tin tưởng lời bịa đặt của bọn họ, nhưng cảm thấy đùa giỡn bọn họ như vậy cũng rất không tệ.

"Phụ thân, người cứ để ta gặp bọn họ, ta nghĩ bọn họ sẽ không dám làm gì ta đâu, dù sao ta cũng là đại tiểu thư quý giá nhất ở huyện An Nhạc." Đoạn Chi Vân nghe không nổi nữa, một đại tiểu thư như nàng chưa bao phải chịu qua loại uy khuất như thế này.

"Câm miệng!" Đây là lần đầu tiên Đoạn Lệ nghiêm túc quát nàng như vậy, trong ngày thường hẳn ta đều là nâng thì sợ nạt, ngậm thì sợ tan, hôm nay quả thật là đã bị rơi vào tình trạng vạn bất đắc dĩ rồi.

Quả nhiên Đoạn Chi Vân nhất thời cứng người lại, hình như cũng cảm thấy chuyện này sẽ không thể giải quyết dễ dàng như nàng ta tưởng, gắng gượng nhìn nước mắt xuống, sau đó quay đầu, oán hận trừng mắt Lâm Từ Lộc.

Tiếp thu ánh mắt bén nhọn kia, không những vậy Lâm Từ Lộc còn vút lại cho nàng ta một cái mị nhãn, sau đó nghiêm mặt nói: "Ta đếm từ một đến năm, các người vẫn không thể đưa ra được quyết định vậy thì để ta giúp.

Vừa dứt lời, nàng lập tức đếm: "Năm."

Đoạn Lệ lập hoảng hốt, bọn hắn căn bản là không có lối thoát, bởi vì lựa chọn và không lựa chọn đều có kết quả giống nhau, còn không phải là muốn hắn giao ra của nữ nhi bảo bối sao?

"Bốn." Lại một loại giọng nói đòi mạng truyền đến.

Đầu Đoạn Lệ đã chảy đầy mồ hôi, làm sao bây giờ? Nếu là giao ra nữ nhi, khẳng định nó sẽ không nhận được một kết cục tốt, nếu không giao, toàn bộ Đoạn gia đều sẽ bị chịu liên lụy.

"Ba." Lâm Từ Lộc hứng thú nhìn sắc mặt Đoạn Lệ thay đổi.

"Phụ thân, giao ra ta đi..." Đến nay Đoạn Chi Vân vẫn không có nhận thức được tính nghiêm trọng chuyện này, nàng ta còn tưởng rằng Đoạn gia khẳng định có thể bảo vệ nàng vô sự.

Đoạn Lệ chăm chú nhìn Đoạn Chi Vân, nghiêm nhiên ý nghĩ trong lòng đang dao động.

"Hai." Tiếng nói từ địa ngục truyền đến.

Đoạn Lệ nhắm chặt hai mắt, trong lòng là vô hạn bất lực, tuy rằng hắn làm như vậy thực sự là có lỗi với người thê tử đã mất, nhưng mà hắn không thể làm gì khác, Đoạn gia này không phải là của một mình hắn, mấy thế hệ Đoạn gia vất vả sáng lập mới tạo dựng lên một gia nghiệp như ngày hôm nay.

"Một." Lâm Từ Lộc chấm dứt, nhìn biểu cảm của Đoạn Lệ là biết hắn đã ra quyết định, nàng có chút tò mò, một người phụ thân thương ngày sùng nữ nhi đến vô pháp vô thiên, cuối cùng sẽ đưa ra lựa chọn gì.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ, Hoàng Hậu Này Trẫm Định Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFullNet.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Biết rõ là hang cọp còn tự tay đưa người vào

"Nói đi." Lâm Từ Lộc không dấu vết đưa mắt về phía Quân Lâm một cái, thấy hắn hoàn toàn không có biểu cảm gì, ánh mắt nàng có chút mơ hồ, nhìn về phía một cây liễu cách đó không xa.

"Vân nhi, phụ thân có lỗi với con..." Đoạn Lệ đau lòng nhìn Đoạn Chi Vân.

"Người nói vậy gì vậy, phụ thân, người không có lỗi gì với Vân nhi hết, Vân nhi đi một chút rồi sẽ trở lại." Đoạn Chi Vân không hiểu thần sắc phức tạp trong mắt Đoạn Lệ, nhưng cũng không thể trách nàng được, Đoạn gia đại tiểu thư luôn ngang ngược, khó tránh khỏi có chút ngực to não nhỏ.

Nàng nói lòng bàn tay tiểu Mai ra, bản thân bước về phía Lâm Từ Lộc.

Trong mắt không giấu được tình cảm thiết thiết dành cho Lâm Từ Lộc, nàng ta từ đầu đến cuối vẫn cảm thấy, Lâm Từ Lộc chính là nam nhân định mệnh của Đoạn Chi Vân nàng.

Lúc này Lâm Từ Lộc đã biết tư tưởng xấu xa của người Đoạn gia, tự nhiên bị Đoạn Chi Vân nhìn chăm chăm như vậy, trong lòng không khỏi cảm thấy ghê tởm.

Tuy rằng bản thân nàng cũng là nữ nhân, nhưng nếu như bị sắc nữ này phi lễ thì vẫn là một trải nghiệm đáng sợ.

Lần này Dạ Ân đã biết nên quan sát tình hình tỉ mỉ hơn trước, khi thấy mây Lâm Từ Lộc nhú lại, hắn chỉ cần một cái chớp mắt đã xuất hiện trước mặt Lâm Từ Lộc, dùng một chưởng đẩy ngã Đoạn Chi Vân trên mặt đất.

Nghe được tiếng kêu thảm thiết của Đoạn Chi Vân, ở trong lòng Lâm Từ Lộc thầm vút cho Dạ Ân một ngón tay cái, làm tốt lắm.

Dạ Ân một cước dẫm lên lưng Đoạn Chi Vân, một chút thương hương tiếc ngọc cũng không có, hắn là ám vệ, từ nhỏ đã định sẵn phải lãnh huyết vô tình, hơn nữa chủ nhân của hắn, Quân Lâm, còn là một người thanh tâm quả dục, từ trước đến giờ chưa bao giờ cho nữ tử sắc mặt tốt.

Đương nhiên Lâm Từ Lộc là một trường hợp ngoại lệ, còn là đối tượng mà hắn nên nịnh bợ, vì nàng là vương phi tương lai.

Dạ Ân chân chó mở miệng: "Công tử, người muốn xử trí như thế nào?"

"Đế đó, ta tới." Lâm Từ Lộc còn chưa có quên sỉ nhục ngày đó, nếu nàng ta đã muốn gạo nấu thành cơm thì nàng sẽ cho nàng ta nấu đủ.

Quân Lâm chủ động buông tay nàng ra, vương phi của hắn muốn ức hiếp người, hắn vẫn nên phối hợp với nàng thì hơn.

Đạt được tự do, Lâm Từ Lộc khoa trương xoa xoa hai tay, đưa lưng về phía Quân Lâm.

Nàng hướng về phía Dạ Ân, ngoắc ngoắc ngón tay.

Dạ Ân từ trong tay áo lấy ra một cái chiết phiến, đưa nó tới trước mặt Lâm Từ Lộc.

Cảm nhận được hơi lạnh lạnh trên lòng bàn tay, Lâm Từ Lộc thu hồi bàn tay, dùng chiết phiến đẩy cầm Đoạn Chi Vân lên.

Một chưởng kia của Dạ Ân không hề nhẹ chút nào, trên mặt Đoạn Chi Vân đã sẫm sừng đỏ, khóe miệng còn tràn ra tơ máu.

"Chắc chắn, sớm biết như thế này thì sao lúc trước còn làm..." Lâm Từ Lộc lắc đầu, tiếc hận nhìn dáng vẻ chật vật giống một tên khất cái của đại tiểu thư Đoạn gia.

"Ngươi, sao ngươi dám đối xử như thế này với bản tiểu thư chứ, phụ thân ta chắc chắn sẽ không bỏ qua cho ngươi!" Miệng Đoạn Chi Vân tràn đầy máu loãng, nói chuyện hăm hăm hồ hồ, rất khó để nghe rõ từng chữ.

"Phụ thân ngươi? Ha ha, ông ta cũng không phải chỉ là phụ thân của một mình ngươi, phải khẳng định một điều là Đoạn gia gia chủ rất biết xem xét thời thế." Lâm Từ Lộc hiện tại đã cảm nhận được mức độ ngu dại của Đoạn Chi Vân, không biết là nên hình dung cô ta như thế nào nữa, là do quá đơn thuần hay là do quá ngu xuẩn đây.

Đoạn Chi Vân sững sốt một chút, những trong mắt vẫn tràn đầy tin tưởng: "Hừ, phụ thân ta chính là gia chủ Đoạn gia, ngươi dám động vào ta thì sẽ kẻ địch của toàn bộ Đoạn gia chúng ta."

Lâm Từ Lộc nở một nụ cười nhạt, khuôn mặt tuấn tú ôn nhuận như cây liễu vừa bị một cơn gió khẽ lướt qua, nói ra lời nói thật tâm: "Ngươi xem thử xem cái người mà ngươi gọi là phụ thân là như thế nào, cái người gọi là Đoạn gia, nhà của ngươi, ngươi nhìn kỹ xem ai trong số họ sẽ quan tâm đến sự an nguy của ngươi. Biết rõ là hang cọp mà con tự tay đưa ngươi vào, ngươi bị đánh ra nông nổi này mà không thay ngươi ra mặt, còn tin bọn họ sẽ bảo vệ ngươi sao?"

Đoạn Chi Vân nghe những lời nói kia của Lâm Từ Lộc xong, máy móc quay đầu, tổn một phen khí lực mới mở được đôi mắt sừng đỏ, hai đôi mắt trong veo nhìn về phía đám người bên kia.

Hình như lời nói của Lâm Từ Lộc không phải là hoàn toàn sai, phụ thân tốt của nàng đang nhắm nghiền hai mắt, quay đầu đi, không nhìn về phía bên này. Trong mắt các ca ca của nàng không có tí ti tình cảm nào, bọn muội muội thì đang che miệng cười trộm, đám hộ vệ ở bên cạnh thì càng quá đáng hơn, từ đầu tới cuối đều là ánh mắt chán ghét.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ, Hoàng Hậu Này Trầm Định Rồi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Người khác phạm nàng một, nàng phải hoàn trả lại gấp trăm lần

"Sẽ không, sẽ không phải như ngươi nói." Đoạn Chi Vân lắc đầu, thì thào tự nói.

"Những gì ta nói đều là sự thật, sau khi cân nhắc lợi hại, ngươi đã bị toàn bộ Đoạn gia từ bỏ, dù ngươi chết ở đây cũng không có ai vì ngươi mà rơi xuống một giọt nước mắt..." Lâm Từ Lộc ngời xôm xuống, một loạt lời nói tựa như ác ma tiến vào trong tai Đoạn Chi Vân.

Đoạn Chi Vân không biết làm sao, trong mắt tràn đầy vẻ hoang mang, tay không ngừng xoa đầu tóc rối, trong miệng không ngừng lầm bầm: "Sẽ không, sẽ không..."

Thấy Đoạn Chi Vân giống như là điên rồi, trong đôi mắt sâu và đen của Lâm Từ Lộc xẹt qua một tia không đành lòng, nàng nâng tay, ý bảo Dạ Ân không cần dẫm lên người Đoạn Chi Vân nữa.

Dạ Ân tuân lệnh thu chân về, Đoạn Chi Vân đột nhiên bạo loạn, từ trong tay áo lấy ra một thanh chủy thủ, muốn đâm thẳng lên cổ họng Lâm Từ Lộc.

Trong một cái chớp mắt đó, người có phản ứng nhanh nhất vẫn là Quân Lâm, bàn tay to lớn của hắn kéo thân hình nho nhỏ của Lâm Từ Lộc qua, khó khăn tránh thoát được một kích trí mệnh của Đoạn Chi Vân.

Dạ Ân lập tức dùng một chưởng lấy đi tính mạng của Đoạn Chi Vân.

Chờ Lâm Từ Lộc kịp phản ứng thì đã được Quân Lâm bảo hộ ở trong lòng. Người thấy đàn hương đặc biệt chỉ có trên người hắn làm cho hốc mắt nàng hơi nóng lên.

"Nàng có bị thương không?" Thấy thần sắc của nàng có điểm không đúng, hắn vội vàng kiểm tra thân thể nàng.

Lâm Từ Lộc chỉ lắc đầu, không muốn nói, nàng rõ ràng là thấy được dao găm đã chạm vào cánh tay hắn, màu máu đỏ tươi của hắn giống như được chảy ra từ tâm của nàng vậy.

Là nàng quá ngây thơ rồi, không nên mềm lòng với một người đã tổn thương qua chính mình, thế giới này không giống thế giới cũ của nàng, đây chính là một thế giới chuyên đòi mạng người.

Đôi mắt ám áp của Quân Lâm Mặc chứa tinh quang, khi nhìn thấy hốc mắt Lâm Từ Lộc ửng đỏ, hắn liền tưởng rằng tình huống vừa rồi đã dọa nàng sợ, hắn nhẹ giọng mở miệng, giọng nói giống như gió xuân: "Chúng ta về thôi."

Lâm Từ Lộc ra sức gật gật đầu, muốn tự mình đứng lên, lại bị hắn đè lại.

Lâm Từ Lộc không hiểu nhìn phía hắn, hắn tự nhiên như không, trực tiếp bế nàng lên.

"Tay của ngươi..." Biết tay hắn có thương tích, Lâm Từ Lộc không muốn làm phiền hắn.

"Đừng lộn xộn, ngươi càng lộn xộn thì miệng vết thương sẽ càng nghiêm trọng đó." Đối với Quân Lâm mà nói, một chút tiểu thương tích này căn bản không coi là gì, nhưng hắn biết tiểu nữ nhân trong ngực hắn sẽ đau lòng.

Nguyệt nhi của hắn tuy rằng thoát nhìn cường thế, nhưng nội tâm lại là rất thiện lương, hắn hiểu không quản là ai vì nàng bị thương, nàng cũng sẽ vì người đó mà lo lắng, cho nên hắn nhất định sẽ không đem cơ hội này lưu cho người khác, có thể làm Nguyệt nhi của hắn đau lòng, chỉ có thể là chính hắn.

Lâm Từ Lộc thật sự nghe lời, ngoan ngoãn nằm trong lòng hắn, mặc dù nàng biết hắn nói như vậy với nàng là có ý, nhưng nàng vẫn là không đành lòng lật tẩy hắn.

Gò má lại một lần nữa kề sát lên ngực của hắn, phát hiện nhiệt độ trên cơ thể hắn chưa từng có ấm áp như thế này bao giờ. Theo mỗi nhịp tim đập của hắn, nàng có thể cảm nhận được này một cỗ nhiệt cực nóng truyền đến từ trong lòng hắn.

Nàng không khỏi nhắm hai mắt lại, bản thân cũng không hiểu nổi bản thân mình hiện tại đang suy nghĩ về điều gì, đầu óc một mảnh mơ hồ, trong đầu không ngừng nhớ lại lần lượt những cảnh tượng hắn cứu mạng nàng.

Chung quy là nàng thiếu hắn, mà nhân tình là thứ khó để hoàn trả nhất.

Vì Lâm Từ Lộc nhắm hai mắt lại nên nàng không có thấy, đám ám vệ có họ là ám tụ tập đầy trước cửa, đông nghìn nghịt một mảng lớn, Quân Lâm không hề chớp mắt, tiêu sái xuyên qua dòng người, đi ra ngoài.

Đợi đến khi hai người bọn họ đã đi xa được khoảng khá xa, Dạ Ân ra hiệu, tất cả đám ám vệ nhanh như gió xông vào bên trong Đoạn phủ.

"Vì sao Đoạn Chi Vân đột nhiên trở nên như vậy?" Lâm Từ Lộc ở trong lòng Quân Lâm níu non, nàng nghĩ mãi không ra lý do vì sao.

"Nguyệt nhi ngó, phụ thân của nàng ta là một lão hồ ly." Trong mắt Quân Lâm đầy ý cười, Nguyệt nhi của hắn còn không hiểu rõ loại chuyện cong cong queo queo này: "Nguyệt nhi chỉ cần nhớ kỹ, không thể nhân từ với kẻ địch của mình, người khác phạm nàng một, nàng sẽ hoàn trả gấp trăm lần."

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ, Hoàng Hậu Này Trăm Định Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Nuôi người, cho người vinh hoa phú quý

"Đoạn Lê đã cho Đoạn Chi Vân uống bao nhiêu thuốc mê? Đến tận lúc chết mà nàng ta vẫn còn tin tưởng người phụ thân kia." Lâm Từ Lộc không hiểu, một người phụ thân như vậy sao nàng ta vẫn mãi không nở buông bỏ.

"Một người phụ thân như vậy không có còn tốt hơn, Nguyệt nhi có một mình ta là đủ rồi." Quân Lâm làm sao không biết suy nghĩ trong lòng Lâm Từ Lộc cơ chứ.

Thuở nhỏ không cha không mẹ Lâm Từ Lộc, đối với tình thương của cha nàng rất là xa lạ, nàng không hề cảm giác được vai trò của một người phụ thân có điều gì trọng yếu, nàng chỉ cần có đệ đệ là đủ rồi.

"Ha ha, ta muốn người để làm gì?" Lời nói của Quân Lâm thành công chọc Lâm Từ Lộc cười, nàng cần một tiểu bạch kiểm để làm gì, chẳng lẽ để ngày ngày ngắm sao?

"Để ta hầu hạ Nguyệt nhi không phải rất tốt sao?" Quân Lâm không biết bản thân mình nên vui hay là nên buồn đây, Lâm Từ Lộc chỉ cảm thấy hứng thú với việc kiếm tiền, mà để buộc bản thân với nàng thì cũng chỉ có cách này thôi.

"Người hầu? Không được, cảm tình chúng ta rất tốt, về sau người chỉ cần dâng hoàng tử tể đứng ở bên người ta, thay ta trả tiền là được rồi." Vừa nhắc tới tiền, hai mắt Lâm Từ Lộc đều sáng lên, kếm chút từ trong lòng hần nhảy xuống.

"Tốt, Quân Lâm nguyện ý nuôi Nguyệt nhi." Hần cúi đầu cười, nuôi nàng cả đời hần đều cam tâm tình nguyện.

"Khụ khụ, ta có tay có chân có đầu óc, bản thân có thể tự kiếm tiền nuôi gia đình được không hả? Chỉ là mấy ngày gần đây cần người tiếp tế một chút mà thôi. Về sau chờ ta trở thành phú thương đệ nhất thiên hạ, ta nhất định sẽ cho người vinh hoa phú quý, cùng lắm đổi lại, đến lượt ta nuôi người!" Lâm Từ Lộc hào khí nói đến mục tiêu to lớn của bản thân mình.

"Nguyệt nhi phải nhớ kỹ đó, nàng đã đáp ứng sẽ nuôi ta." Quân Lâm không chút nào cảm thấy tôn nghiêm của bản thân mình đã bị khiêu chiến, ngược lại cảm thấy, có thể được Lâm Từ Lộc nuôi là một chuyện hiếm có, ít nhất ở trong tiềm thức của Lâm Từ Lộc, điều này đại biểu cho tương lai của hần và nàng buộc chặt vào nhau, phân không ra nữa rồi.

"Ta là người nói lời giữ lời... Đúng rồi, người cứ như vậy mà buông tha cho Đoạn gia sao?" Lâm Từ Lộc dựa vào trực giác đoán ra được mọi chuyện sẽ không kết thúc đơn giản như vậy.

"Nguyệt nhi cảm thấy nên xử trí bọn họ như thế nào?" Dựa vào tính cách trước kia của Quân Lâm, tự nhiên là diệt sạch.

"Xử trí như thế nào đều được?" Lâm Từ Lộc nhô đầu ra, hai mắt lóe sáng.

Quân Lâm gật đầu, hiển nhiên là đồng ý rồi.

"Vậy không bằng chia cho ta một ít gia sản của bọn họ đi, người không phải là vương gia sao? Có thể vận dụng đặc quyền gì đó không?" Trong đầu Lâm Từ Lộc tất nhiên không có gì khác ngoài tiền rồi.

Quân Lâm dờ khóc dờ cười, ý tứ của hần là xử trí những người đó như thế nào, mà Lâm Từ Lộc lại trả lời một điều khác, hoàn toàn không thèm đề ý đến những người kia, chỉ nghĩ đến tài sản của bọn họ.

"Gia sản của bọn họ tự nhiên là của Nguyệt nhi rồi, bởi vì bọn họ đã mạo phạm nàng..."

Lâm Từ Lộc khoát tay nói: "Ta có không am hiểu làm mấy việc này, muốn xử trí bọn họ như thế nào là chuyện của người. Bọn họ là mạo phạm vương gia, mà không phải là đắc tội ta nha."

"Được..." Quân Lâm không có nghĩ tới Lâm Từ Lộc lại quăng vấn đề lại cho hần, thôi, làm điều ác cứ để cho hần làm đi, tất cả đều ném đi khai hoang hết vậy.

Hai ba câu của hai người bọn họ đã quyết định vận mệnh mấy thế hệ của cả Đoạn gia, chắc mãi về sau Đoạn mới kịp hối hận, tâm huyết của mấy thế hệ Đoạn gia cứ đơn giản bị hủy hoại vì một chuyện lãng xẹt như vậy.

Lúc Quân Lâm ôm Lâm Từ Lộc về tới chỗ trọ thì nàng đã ngủ mê man rồi, nàng nằm trong lòng hần, phá lệ ngủ ngon.

Dè dặt cẩn thận đặt nàng lên trên giường, xong xuôi Quân Lâm mới xoay người đi về phía phòng Tứ Mặc Hành Vân.

"A, đường đường là Lê Vương đại nhân, ai lại có thể làm cho người chặt vật tới thế này?" Tứ Mặc Hành Vân bắt được cơ hội, phải hảo hảo trào phúng Quân Lâm một phen, không thì quá đáng tiếc rồi.

Quân Lâm không có phản ứng gì, coi Tứ Mặc Hành Vân như khôn khí, hần lập tức ngồi xuống bên cạnh bàn, cời ngoại bào ra, lộ ra miệng vết thương dọ người.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ*, Hoàng Hậu Này Trẫm Định Rồi được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 96: Lần này hẳn sẽ không có ngọc ngách tránh ra nữa

"Trời ơi, phụ mẫu của ta, thế nào đều biến thành màu đen rồi!" Tức Mặc Hành Vân ngay lập tức rướn cổ lên thì nhìn thấy miệng vết thương đen sì, hốt hoảng ngay lập tức xoay người, từ trên giường đi xuống dưới.

"Uh, chắc trên lưỡi dao có độc." Thần sắc Quân Lâm không thay đổi, lạnh nhạt đưa tay xé y phục trên cánh tay.

Tức Mặc Hành Vân khép miệng lại, mắt hướng về phía miệng vết thương tìm kiếm, tay thăm lấy một chút máu đen rồi thu tay lại. Ngón tay đưa đến trước mắt quan sát một lát mới nói: "Ta còn tưởng rằng là loại độc gì lợi hại lắm chứ, không có gì đáng lo ngại, ăn việc được này của bản thân y rồi ngủ một giấc là khỏi ngay."

Tức Mặc Hành Vân lấy khăn tay ra, rất là nghiêm túc chà chà ngón tay, lặp đi lặp lại rất nhiều lần, ước chừng là vẫn cảm thấy không đủ sạch sẽ, lại đi đến trước mặt một chậu nước cọ cọ rửa rửa một hồi lâu nữa.

Rốt cục cũng cảm thấy không sai biệt lắm, Tức Mặc Hành Vân mới bắt đầu thay Quân Lâm xử lý miệng vết thương, rửa sạch, bôi thuốc, băng bó, toàn bộ quá trình không quá một chén trà nhỏ, còn kém xa thời gian mà Tức Mặc Hành Vân dành để rửa tay.

Cả quá trình Quân Lâm không rên lấy một tiếng, hẳn phủ ngoại bào lên rồi đập cửa đi ra khỏi phòng.

Mắt Tức Mặc Hành Vân vẫn dõi theo sống lưng thẳng tắp của Quân Lâm, liều mạng nhìn xuống xúc động muốn gây chuyện với Quân Lâm.

Hắn cho rằng Tức Mặc Hành Vân hẳn là nô lệ sao?

Không biết có phải đòi trước Tức Mặc Hành Vân thiếu nợ hắn, nên đòi phải mặc cho hắn sai phái như vậy?

Ai thiếu nợ ai còn chưa xác định, lúc trước hai người bọn họ vì Vô Tâm độc mà kết bạn, sau này là vì Tức Mặc Hành Vân không thể thoát khỏi ma trảo của Quân Lâm.

Quân Lâm nhẹ nhàng đẩy cửa phòng Lâm Từ Lộc ra, sợ đánh thức thiên hạ đang ngủ say trên giường.

Lúc này mặt trời đã lên cao, coi như là đi ngủ trưa đi. Không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà Quân Lâm nằm xuống ở bên người Lâm Từ Lộc, nhưng lại đắp một cái chăn khác.

Kỳ thực hắn rất muốn xốc chăn của nàng lên, nhưng hắn sợ hàn ý trên người mình sẽ làm nàng giật mình.

Quân Lâm nghiêng đầu, đối mặt cái gáy Lâm Từ. Mặc dù tóc của nàng có chút thô cứng, không được mềm mại, nhưng mà hắn vẫn muốn đặt nó ở trong lòng bàn tay mà thường thức, nghĩ như vậy, hắn liền vươn tay xoa tóc trên đầu nàng.

Nhẹ nhàng vuốt ve ba ngàn tóc đen của nàng, khóe miệng hiện lên một ý cười mà ngay cả hắn cũng chưa từng phát hiện ra, chiếc mặt nạ lạnh như băng cũng không thể ngăn cản được nét tươi cười ấm áp đầy nhu tình của hắn.

Dần dần, tác dụng của dược được phát huy, hắn từ từ nhắm nghiền hai mắt, không hề phòng bị mà chìm vào giấc ngủ, giống như là quay về thời gian lúc hắn bị mất trí vậy.

Sau đó, hắn đã rơi vào một giấc mộng.

Quân Lâm mơ thấy lần đầu tiên hắn gặp nàng.

Buổi sáng sớm ngày hôm đó, lúc hắn tỉnh lại, trong mắt đều là một mảnh mờ mịt, không thể nhìn rõ ràng quang cảnh xung quanh mình.

Hướng hồ, bản thân hình như còn bị thứ gì đó vây khốn, hắn có ý đồ gãy dựa, nhưng mà vẫn bị thứ đó chặt chẽ "buộc lại". Đợi đến khi ý thức của hắn khôi phục rõ ràng, hắn mới nhìn rõ thứ quấn quít trên người mình hóa ra là thiếu nữ.

Thiếu nữ kia ngủ thật say, không vì động tác của hắn mà tỉnh lại. Khi nàng ngủ, cái môi hồng hồng như hoa anh đào hơi vênh lên, tay chân rất không thành thật ôm chặt lấy hắn, làm cho hắn không thể động dậy.

Lúc này Quân Lâm lại có cảm giác như vậy, giống như bị nhốt trụ một lần nữa..

Quân Lâm mạnh mẽ mở mắt ra, quả nhiên, lúc ngủ, Lâm Từ Lộc luôn không thành thật như vậy, nàng đang ôm hắn đến sát sao.

Khóe môi hắn hơi giương lên, lần này hẳn sẽ không có ngọc ngách mà tránh ra, cứ như vậy bị nàng phi lễ, tựa hồ cũng rất tốt.

Ánh mắt nóng rực của hắn đã vô tình đánh thức Lâm Từ từ trong mộng mị, lông mi nàng chớp chớp hai lần, lặng lẽ mở hai mắt ra, trước mắt là khuôn mặt tuấn tú phóng đại của Quân Lâm.

Nàng cả kinh quên cả động tác, hai người bọn họ cứ như vậy đối diện với nhau, một người trong mắt nhìn như mặt đại dương không chút gợn sóng, nhưng kỳ thực là đang có sóng ngầm mãnh liệt, còn một người còn lại, hai mắt trừng lớn, bên trong con ngươi lấp lánh lưu chuyển những tâm tình không rõ.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ*, Hoàng Hậu Này Trăm Định Rồi được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 97: Đàng hoàng là một phụ nam đứng đắn, nàng muốn phụ trách ta sao?

"Tình?" Quân Lâm hơi híp mắt, cười nhìn về phía Lâm Từ Lộc.

"Người... Người thế nào lại ở chỗ này?" Lâm Từ Lộc hơi hơi ngửa đầu nhìn hắn, người nam nhân này sao lại nằm trên giường nàng.

"Ta mới là người lên hỏi nàng đó, sao nàng lại chạy lên trên giường ta, còn ôm ta ngủ nữa thế hả?" Quân Lâm một chút cũng không giống như bản thân mình mới vừa đổi trắng thay đen, hắn lạnh nhạt tự nhiên như không nói, giống như là đang trần thuật một sự thật vậy.

"Ta..." Lâm Từ Lộc đuối lý, vội vàng buông lỏng Quân Lâm ra, bản thân lui đến mép giường. Rõ ràng là nàng đang ngủ ở trong lòng hắn, thế nào lại thành nàng chạy lên trên giường hắn đây? Chẳng lẽ là do nàng mộng du?

Nàng không biết là bản thân mình có mộng du thật hay không, nhưng sự thật ở ngay trước mắt, cảnh vật bốn phía đều không giống như phòng nàng, nơi này rõ ràng là phòng của Quân Lâm rồi, nàng quả thật đã ôm hắn ngủ, hơn nữa còn hết như một con bạch tuộc nữa chứ.

Quá không có tiền đồ rồi!

Lâm Từ Lộc ho nhẹ hai tiếng để thanh thanh cuống họng, lớn mật liếc Quân Lâm một cái, sau đó nói: "Không phải chỉ là bé qua hai lần thôi sao? Cũng không phải là chưa từng đụng chạm qua, cứ coi như người không khác gì một cô nương nhà lành là được mà."

Quân Lâm bật cười ra tiếng, cô nương nhà lành, cái này xác định là để nói hắn sao?

"Nguyệt nhi, ta là một 'phụ nam' đàng hoàng, nàng cần phải phụ trách với ta."

"Còn lâu, người thế nào lại không biết xấu hổ như vậy, còn đầu bộ dáng của một phụ nam đàng hoàng chứ, chuyện như thế nào đều là ta chịu thiệt có hiểu không, người nên chịu trách nhiệm thì cũng là người." Lâm Từ Lộc liếc trắng mắt, không thể nhìn nổi bộ dáng ăn vạ của hắn.

"Uh, yên tâm, ta sẽ chịu trách nhiệm với Nguyệt nhi." Quân Lâm xóc chấn lên, đi xuống giường, một bên vừa mặc y phục vừa nói.

"Ai muốn người chịu trách nhiệm chứ!" Lâm Từ Lộc quay lưng lại đi, không nhìn Quân Lâm. Nàng sẽ không thừa nhận bản thân mình đang thẹn thùng đâu, dù sao là do hắn phải thay quần áo, nhưng nếu là người khác thì nàng tuyệt đối sẽ trừng lớn mắt quan sát.

Nhưng mà Quân Lâm không giống, sớm chiều bọn họ đều ở chung, chuyện kia có chút không được tự nhiên. Nàng tự kiểm soát cho sự thẹn thùng của mình, mấu chốt là loại lý do này trên lý thuyết khá là hợp lý, ít nhất Lâm Từ Lộc cảm thấy có thể tin tưởng được.

Chờ tới khi giọng nói Quân Lâm biến mất được một lúc lâu, Lâm Từ Lộc mới mất kiên nhẫn xoay người lại. Quân Lâm đang ung dung ngồi ở trên một chiếc ghế tròn, chăm chú nhìn nàng.

Lâm Từ Lộc chớp chớp hai mắt, sớm biết rằng hắn còn chưa đi, nàng mới không thêm quay đầu lại.

Trong căn nhà này nơi nơi đều là mùi đàn hương của hắn, làm cho nàng cảm thấy bị áp bách.

"Mau chuẩn bị rồi còn xuống dưới lầu dùng bữa tối." Quân Lâm nhếch môi, Lâm Từ Lộc nhìn ra hắn có vài phần đắc ý, hắn đến cùng là đang đắc ý cái gì?

"Àn."

Nghe được nàng nhu thuận lên tiếng, hắn mới đứng dậy đi ra ngoài cửa.

Một khắc hắn đóng cửa phòng lại, Lâm Từ Lộc ngay lập tức thở dài nhẹ nhõm một hơi, bên trong đều được bao trùm một bầu không khí kỳ quái, làm

cho nàng không dám buông lỏng cảnh giác, đến cả thờ cũng phải đề dặt, dựa theo cảm giác thứ sáu của nữ nhân, Lâm Từ Lộc cảm giác được có sự nguy hiểm.

Ước chừng sau thời gian một chén trà nhỏ, Lâm Từ Lộc mới đi xuống lầu. Không nghĩ tới hôm nay lại có đông đủ mọi người Tức Mặc Hành Vân, Liên Nhi, Quân Lâm, còn có Dạ Ân đều ở đây, tuy rằng Tô Ngọc Li đi rồi, chỗ này đã không có nhiều người như trước nữa.

"Liên Nhi, thân thể không có gì không thoải mái chứ?" Lâm Từ Lộc trực tiếp lược bỏ qua những "người không liên quan", đi thẳng về phía Liên Nhi.

"Liên Nhi không có gì không khoẻ cả." Liên Nhi tiếp nhận bàn tay xòe ra của Lâm Từ Lộc, nắm tay nàng trong tay, sau đó dẫn nàng đến ngồi xuống ở bên người mình.

Lưng Liên Nhi nhất thời cứng lại, xem ra là người nào đó lại không vui rồi. Liên Nhi sợ rằng phải buông bàn tay của Lâm Từ Lộc ra, nàng sợ phía sau lưng mình sẽ bị tạo thành một cái động lớn.

"Ta nói này Lâm đại nhân, ta biết là ngài không có sợ lạnh, nhưng chúng ta sợ nha, thời tiết chưa có trở ấm, ngài đừng nên đông chết bọn ta nha!" Tức Mặc Hành Vân thập phần sinh động, vừa nói vừa chà xát hai lòng bàn tay, kỳ quái lên tiếng.

"Người không có nói chuyện không có ai tưởng rằng người bị cầm đầu." Quân Lâm lạnh lùng nhíu mày, ngay tức thời mục tiêu bị hấn chú ý trở thành Tức Mặc Hành Vân.

Nhờ vậy mà Liên Nhi cảm thấy trên lưng thoải mái hơn không ít, nhẹn không được hé miệng nở nụ cười.

Lâm Từ Lộc nhìn diễn biến của sự việc mà như lọt vào trong sương mù, không biết bọn họ đang nói về chuyện gì, nàng không thấy đến lạnh nha, bây giờ đã là đầu xuân rồi, trời chỉ hơi mát thôi mà.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ, Hoàng Hậu Này Trẫm Định Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 98: Liễu Xu Liên làm tổng quản của Mễ Kỳ Lâm

Thực không hiểu nổi mấy người cổ đại này, rõ ràng về căn bản văn nào của bọn họ và nàng hoàn toàn bất đồng.

"Đúng rồi, Liên Nhi, trước kia người đã nói sau khi chuộc thân thì có thể mang họ của bản thân mình đúng không?" Lâm Từ Lộc đột nhiên nghĩ đến chuyện này, lên tiếng hỏi.

Họ? Liên Nhi nghe vậy thì biến sắc, đôi mắt hơi đỏ lên, có chút nghẹn ngào mở miệng: "Liên Nhi tự biết thân phận mình hèn mọn, nhận được đại ân của cô nương từ, nguyện ở bên cạnh hầu hạ cô nương, mong rằng cô nương ban cho Liên Nhi một cái tên."

Thấy bộ dáng của Liên Nhi sắp khóc đến nơi rồi, Lâm Từ Lộc vội vàng lấy khăn tay từ trong ngực ra, đưa cho nàng ấy, tiện thể hỏi ra nghi vấn trong lòng mình: "Liên Nhi, vì sao không tự đặt tên cho mình?"

Đôi mắt Liên Nhi lóe lên chút ánh sáng, nhẹ giọng nói: "Liên Nhi không có ý định mang theo cái tên dơ bẩn trước kia ở lại bên cạnh cô nương."

Lâm Từ Lộc lắc đầu: "Liên Nhi cứ là chính bản thân mình là tốt rồi, không cần đề đến suy nghĩ của người khác, loại sự tình bất Liên Nhi vứt bỏ tính danh của bản thân mình ta làm không được, bằng không ta với Túy Yên Lâu có gì khác nhau đâu?"

Liên Nhi xấu hổ thấp cúi đầu, đứng vậy nha, cô nương chuộc thân cho nàng, ban cho nàng tự do, sao có thể cướp đoạt danh tính bản thân nàng chứ.

"Liễu, họ của Liên Nhi là Liễu, tên Xu Liên. Nhà ở phía đông ngoại thành huyện An Nhạc, phụ mẫu đều đã mất, một thời sau đó bị người ta lừa vào Túy Yên Lâu, cho nên Liên Nhi đã không có nơi để đi, cô nương nhất định phải thu lưu Liên Nhi, Liên Nhi sẽ hảo hảo hầu hạ cô nương."

Liễu Xu Liên lại một lần nữa nhắc tới chuyện làm nha hoàn cho Lâm Từ Lộc, nhưng Lâm Từ Lộc không có suy nghĩ như vậy. Tuổi của Liễu Xu Liên còn lớn hơn nàng, tính tình hiền lành, làm việc ôn trọng cẩn thận.

"Bản thân ta có thể tự chiếu cố bản thân, Liên Nhi muốn ở bên cạnh ta cũng có thể, nhưng mà không phải là thân phận của một nha hoàn, mà là làm tổng quản."

Liên Nhi nghi hoặc ngẩng đầu, không biết Lâm Từ Lộc chuẩn bị phân phó cho nàng việc gì.

"Chính là làm tổng quản cho Mễ Kỳ Lâm, bất quá không chỉ là tổng quản của một cái huyện An Nhạc này, về sau sẽ mở thêm nhiều chi nhánh, người đều phải phụ trách chuẩn bị, bất quá người không cần thiết phải đến tận nơi, người chỉ cần quản lý chương quỹ của các chi nhánh là được rồi." Lâm Từ Lộc trực tiếp vứt cho Liễu Xu Liên một cái chức vị rất cao.

"Mễ Kỳ Lâm? Chính là căn tử lâu vang danh ở phía Nam sao? Nó cư nhiên là do cô nương mở, thật sự là quá thần kỳ rồi." Liên Nhi lúc này mới kịp phản ứng, nằng thế nhưng lại không biết loại đại sự này.

"Ai ôi, bình thường mà, về sau Mễ Kỳ Lâm sẽ nổi danh khắp Ngự Quốc! Cho nên Liên Nhi nhất định phải hảo hảo thay ta chăm sóc nó cho thật tốt nha." Lâm Tử Lộc kỳ thực cũng không am hiểu phương diện quản lý, nằng cái gì cũng biết chút chút, không có chuyên sâu về ngành nghề gì cụ thể cả, nhưng kiến thức của nằng cũng đủ để hơn người ở cô đại.

"Ta? Cái này..." Liễu Xu Liên có chút lo lắng, sau đó kiên trì gật đầu đáp ứng: "Ta nhất định sẽ thay cô nương quản lý tốt Mễ Kỳ Lâm, nhất định không phụ kỳ vọng của cô nương."

"Uh, vậy thì tốt quá." Lâm Tử Lộc vui vẻ nở nụ cười, sau đó dẫn đầu đoàn người, cầm lấy chiếc đĩa bắt đầu thưởng thức mỹ thực, vừa ăn còn vừa tán thưởng.

Quân Lâm ở một bên lặng lẽ nhìn Lâm Tử Lộc, mặc dù hẳn thấy nằng ủy thác trọng trách cho một cô nương chỉ mới nhận thức vài ngày là không đúng, nhưng chắc là nằng có suy tính riêng, hơn nữa trời sinh nằng thiện lương, dễ dàng tin tưởng người khác, nhưng cái cô gái này... lại lịch cần phải nghiên cứu thêm, thôi, có hẳn ở bên cạnh nhìn chăm chăm, liên tính nằng ta thật sự có mưu đồ gây rối, cũng không có lá gan để làm.

"Nguyệt nhi, nằng có lời gì dặn dò mấy người bên tử lâu kia không? Nếu có thì hôm nay làm luôn đi, ngày mai chúng ta sẽ khởi hành đi kinh đô."

"Ngô... Nhanh như vậy sao?... Vậy được rồi..." Miệng Lâm Tử Lộc đầy thức ăn, nói ra có chút mơ hồ, không tròn vành rõ chữ.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ*, Hoàng Hậu Này Trẫm Định Rồi được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Đêm trước khi rời đi, dặn dò sự vụ ở Mễ Kỳ Lâm

Mấy người đứng ở bên ngoài Mễ Kỳ Lâm, đều ngơ ngác chăm chú nhìn cảnh tượng rầm rộ trước đại môn.

Thật nhiều người ngồi ở trước cửa Mễ Kỳ Lâm cắn hạt dưa, để đợi tiểu nhị kêu tên tới lượt mình.

"Bọn họ... Đều đang chờ dùng bữa tối sao?" Liên Nhi trừng to hai mắt, còn chưa từng thấy qua cửa tiệm nhà ai đông khách đến mức độ này.

"Ấn, bọn họ đang phải xếp hàng." Lâm Tử Lộc cũng cảm thấy tự hào khi thấy tử lâu của mình được nhiều người chào đón.

"Ồi chào, ai, ôi, tiểu bạch thỏ, hôm nay ngươi có thể lại mời ta ăn một bữa nữa không?" Tức Mặc Hành Vân từ xa đã ngửi thấy mùi thơm của lẩu, chân chó đi đến bên người Lâm Tử Lộc mở lời.

"Ngươi không thấy có nhiều người xếp hàng sao? Muốn ăn thì tự mình đi xếp hàng đi." Lâm Tử Lộc mới mặc kệ hắn.

"Đi thôi, Liên Nhi, ta trước mang ngươi đi tham quan." Lâm Tử Lộc dặt tay Liễu Xu Liên, nhanh chóng đi vào bên trong, bỏ lại phía sau bà người phía sau không quản.

Quân Lâm u oán nhìn chăm chăm hay tay trong tay của hai người nữ nhân kia, nơi đó rõ ràng là thuộc về hắn.

Quân Lâm không thể trút giận lên người Lâm Tử Lộc, vì thế Tức Mặc Hành Vân đã trở thành người chịu tội thay, khí tức u oán cường đại trên người Quân Lâm ép Tức Mặc Hành Vân thở không nổi, hắn bôi dầu lên chân, nhanh nhẹn chạy theo sát sau lưng Lâm Tử Lộc.

"Chủ nhân, ngài đã tới." Lần này Trần chương quỹ đã không còn có bận tới mầy tới mặt như lần trước nữa, hết thấy sự vụ đều đã đi vào quỹ đạo.

"Uh, ta ngày mai phải rời khỏi huyện An Nhạc, ta lần này tới là có chuyện nói với Trần điểm trường, ồ không, phải là dặn dò một chút sự tình mới đúng." Lâm Tử Lộc bỏ qua Tức Mặc Hành Vân dán sát ở bên cạnh, tự nhiên nói chuyện cùng Trần điểm trường.

"Chủ nhân phải về kinh đô sao? Còn nữa điểm trường... là loại chức vụ gì?" Tin tức lượng mới thật nhiều, Trần điểm trường hỏi ra hai cái vấn đề.

"Ngày mai ta phải trở về kinh đô, về phần điểm trường, chính là ý tứ quản lý một căn tử lâu đó, về sau Mễ Kỳ Lâm này là do Trần điểm trường toàn quyền quản lý rồi." Lâm Tử Lộc cảm thấy công việc của một điểm trường tương đối phù hợp với Mễ Kỳ Lâm của nằng, dù sao đây chỉ là một tên gọi từ thời hiện đại.

Nằng lại kéo Liễu Xu Liên qua, giới thiệu nói: "Bên cạnh ta là tổng quản của Mễ Kỳ Lâm, Liễu Xu Liên."

"Ra mắt Liễu tổng quản." Trần điểm trường cung kính hướng về phía Liễu Xu Liên hành lễ, hẳn biết Liễu Xu Liên chính là hoa khôi của Túy Yên Lâu, nhưng lúc này nằng ta đã đứng ở bên người chủ nhân, tất nhiên là có thân phận bất đồng, hắn không dám có một tia bất kính.

Liều Xu Liên gật đầu, không kiêu ngạo không siểm nịnh tiếp nhận hành lễ của hắn.

"Kể tiếp người giới thiệu sự tình trong tửu lâu cho Liều tổng quản, sau này mỗi tháng đều phải báo lại việc làm ăn của tiệm cho Liều tổng quản, nếu có chuyện gì chúng ta sẽ lại phái người liên hệ với Trần điểm trường." Lâm Từ Lộc dặn dò những lời này xong, liền xoay người muốn đi tìm Quân Lâm.

Trước đây nàng vẫn chưa nói qua sự tình ở Mê Kỳ Lâm cho Liều Xu Liên biết, bởi vì nàng muốn hai bọn họ tự tiếp xúc với nhau, coi như đây là một lần khảo nghiệm đi.

"Dặn dò xong rồi sao?" Quân Lâm không có đi vào cửa, chỉ đứng chân ở hậu viện Mê Kỳ Lâm, phong cảnh của nơi này có thể coi như là lịch sự tao nhã.

"Ta để cho Liên Nhi đi rồi, ta mới lười nghe những chuyện đó." Lâm Từ Lộc ngồi xuống ghế đá, cầm một miếng điểm tâm làm bằng hạnh nhân lên, chỉ muốn nhanh chóng nhét vào miệng.

"Thực là lười." Miệng Quân Lâm mặc dù là như thế, nhưng trong lòng lại không nghĩ như vậy.

Quân Lâm sủng nịch xoa đầu Lâm Từ Lộc, đêm nay nàng không có cột tóc, mà chỉ dùng một sợi dây lưng màu xanh nhạt buộc lại vài sợi, những phần còn lại đều tùy ý xõa xuống trên thân thể nàng.

"Người nói xem, kinh đô... là một loại địa phương như thế nào?" Lâm Từ Lộc nhìn về phía Quân Lâm, muốn từ trong con người đen như mực ngọc của hắn tìm được đáp án mà mình muốn.

"Đối với một số người mà nói, nơi đó có thể là thiên đường của nhân gian, nhưng với một số người khác mà nói, đó thể là đàng rồng hang hổ, Nguyệt nhi có sợ không?"

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ, Hoàng Hậu Này Trẫm Định Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Đường đến kinh đô, cảm thấy choáng váng khi đi xe ngựa, nên được ôm

Tinh thần Lâm Từ Lộc khá phấn chấn, trên mặt nàng là nụ cười thoải mái, lúc này Quân Lâm đang nhớ tới lời nói tối hôm qua của nàng.

Nàng nói, nàng đương nhiên là sợ, nhưng mà nàng vẫn sẽ đến kinh đô, nhân sinh trên đời không nên vì chút sợ hãi mà trì trệ không tiến lên phía trước, nếu vậy sớm hay muộn người sẽ bị thế gian lãng quên.

Nguyệt nhi của hắn càng lúc càng hấp dẫn, hắn định muốn hảo hảo khai quật bảo tàng trên người nàng.

Bởi vì có hai nữ tử nên bọn họ mua một chiếc xe ngựa, lúc này bốn người ngồi trong xe ngựa, hai nam, hai nữ, có đôi có cặp.

Tức Mặc Hành Vân lười nhác nhắm mắt dưỡng thần, Liên Nhi thì đang vén rèm nhìn cảnh vật phía bên ngoài, Dạ Ân thì ở bên ngoài đánh xe, hai người Lâm Từ Lộc và Quân Lâm nhìn nhau, không ai nói gì.

Trên cơ bản Lâm Từ Lộc đang cảm thấy rất khó chịu, xe ngựa này là được mua ở huyện An Nhạc, chất lượng tự nhiên là không theo kịp mấy loại xe ngựa được đặt riêng ở kinh đô rồi, hơn nữa, đối với loại người chưa làm quen với xe ngựa như Lâm Từ Lộc mà nói, cuộc hành trình này thật sự là xóc nảy quá sức chịu đựng rồi, bụng nàng khó chịu, nàng đang cố kìm nén cảm giác buồn nôn trong người.

Quân Lâm luôn luôn nhìn chăm chăm Lâm Từ Lộc, một là vì sắc mặt Lâm Từ Lộc không tốt, hai là vì Lâm Từ Lộc đã đổi về nữ trang, nàng nói lão bản Mê Kỳ Lâm là ngọc phiến công tử, bình thường nàng vẫn nên lấy thân phận Lâm Từ Lộc để hành tẩu.

Hôm nay nàng mặc một bộ váy màu tím nhạt, dưới chân váy và vạt áo đều được thêu hoa Ngọc Lan, trông rất sống động, càng làm nổi bật khí chất thanh lệ của nàng.

Quân Lâm luôn dùng mắt trên người nàng, tự nhiên là nhìn ra sự khó chịu của nàng, hình như đầu nàng đang choáng váng, vốn hắn định đợi xem, đến khi nào thì nữ nhân quật cường kia chủ động hướng về phía hắn cầu cứu, hắn muốn trừng phạt nàng một chút cho đỡ tức, ai bảo từ lúc lên xe ngựa đến giờ nàng vẫn bỏ lơ hắn, nhưng chung quy vẫn không nhẫn tâm nhìn nàng bị hành hạ thêm nữa.

"Ngừng."

Xe ngựa ngừng lại, mấy ánh mắt nghi hoặc đồng loạt nhìn về phía Quân Lâm.

Sắc mặt Quân Lâm không thay đổi, lạnh nhạt phun ra một câu: "Ta mệt mỏi."

"Phốc." Lâm Từ Lộc rất không phúc hậu cười ra tiếng, hắn đang ngồi trong xe ngựa, có cái gì đâu mà phải mệt mỏi.

Tức Mặc Hành Vân mở to ánh mắt mông lung, giận dữ trừng Quân Lâm, người kia lại làm phiền giấc ngủ của hắn.

Quân Lâm lười giải thích nhiều, chỉ nói đơn giản: "Ta không muốn ngồi xe ngựa, nàng đi cùng ta."

Nói xong lời kéo Lâm Từ Lộc xuống xe, trên hai người trên xe ngựa vén màn lên, nhô đầu ra, một mặt lơ mơ bức bách.

Quân Lâm hướng về phía Dạ Ân, liếc mắt ra hiệu, Dạ Ân nghe lệnh mang theo Tức Mặc Hành Vân và Liễu Xu Liên đi trước.

Lâm Từ Lộc đứng xuống đất liền thấy thoải mái hơn, hít sâu vài, cảm thấy bản thân mình như được sống lại: "Tiểu Lâm Từ, không nghĩ tới người cũng giống như ta, ngồi không quen xe ngựa, nếu không người trực tiếp dùng khinh công mang ta đến kinh đô, như vậy sẽ bớt được nhiều việc."

Quân Lâm chậm rãi đi theo phương hướng xe ngựa vừa mới rời đi, lưu lại cho Lâm Từ Lộc một cái gáy.

"Ồi chào, ai, ôi! Người đợi ta với chứ!" Lâm Từ Lộc thấy hắn không có ý định đợi nàng, đành phải vội vàng đi theo, nàng không biết đường nha.

"Khinh công nếu là vạn năng, còn cần ngựa làm gì?" Giọng nói đầy từ tính của Quân Lâm đột nhiên truyền đến.

Lâm Từ Lộc cắn cắn ngón tay: "Không thể trực tiếp bay đến kinh đô sao?"

"Nàng cho là ai cũng giống ta sao? Nếu là người bình thường thì bay đến kinh đô, nửa cái mạng cũng không còn rồi." Mặc dù giọng nói Quân Lâm rõ ràng không mang theo chút tình cảm gì, nhưng Lâm Từ Lộc vẫn cảm thấy hắn là đang cố tình khoa khoang.

"Hừ, chỉ biết nói mạnh miệng, bằng không người mang ta đến kinh đô đi!" Lâm Từ Lộc xoay đầu đi, lén lút thè lưỡi.

Nghe được chất vấn của nàng, Quân Lâm cũng không có tức giận, hắn thừa biết nàng đang cố khích tướng hắn, nhưng hắn tình nguyện trúng kế của nàng, không phải sao?

Hắn tươi cười bề ngang nàng. Nàng quả nhiên ngay lập tức đưa tay ôm cổ hắn, trong mắt là ý cười đắc ý khi thấy âm mưu của mình được thực hiện thành công.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ, Hoàng Hậu Này Trăm Định Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 101: Phạt roi, vết thương bị chồng chất mà trở thành vết sẹo, đến giờ vẫn chưa thể phai mờ

Cũng may mấy ngày nay, Quân Lâm không ngừng luyện tâm pháp, bằng không chỉ sợ giờ phút này đến một chút nội công đều không có mà sử dụng, vậy thì hiện tại sẽ không thể ôm ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực rồi.

Quân Lâm ôm Lâm Từ Lộc, rồi dùng khinh công bay vọt vào trong rừng, từ đầu đến cuối, luôn duy trì một khoảng cách không xa với xe ngựa.

Lâm Từ Lộc mở to mắt, chăm chú những chiếc lá bay lá tía, tuyệt không cảm thấy một chút choáng váng đầu nào, ngược lại cảm thấy vui vẻ không thôi.

"Tiểu Lâm Từ, khi nào thì người có thể dạy ta khinh công vậy?" Lâm Từ Lộc đặc biệt quen muốn học loại kỹ năng này.

"Khinh công không thể luyện thành trong ngày một ngày hai." Thấy đôi mắt nhỏ của Lâm Từ Lộc đầy vẻ bức thiết, Quân Lâm nhìn không được nhắc nhở khóe nàng.

"Ai nha, ta biết điều đó, người đã từng đáp ứng dạy ta mà." Lâm Từ Lộc đương nhiên minh bạch loại đạo lý này, học võ công là cả một quá trình dài.

"Được rồi, ngày mai ta sẽ dạy nàng một ít khẩu quyết, trước mắt nàng tu luyện nội công tâm pháp trước đã." Quân Lâm biết, một tâm pháp tốt trọng yếu cỡ nào với vũ sư.

"Được." Nghe nói thấy là mình có thể luyện công, hai mắt liền rạng rỡ phát sáng.

Không biết qua được bao lâu, Dạ Ân cảm thấy vương gia nhà mình sắp chóng đỡ không nổi nữa thì ngừng xe ngựa lại, nói hay là nên ăn cơm trưa rồi.

Vì thế Quân Lâm thuận theo tự nhiên, từ trên cây nhảy xuống, thân thể hắn còn chưa có hoàn toàn khôi phục, nên hô hấp có chút bất ổn.

Lâm Tử Lộc tỉnh mắt phát hiện ngực Quân Lâm phập phồng rất không bình thường, chỉ đơn giản nghĩ là hấn mệt mỏi.

"Ăn cái gì?" Tức Mặc Hành Vân càng quan tâm đến điểm này hơn bất cứ thứ gì khác.

"Có thể ăn lương khô, cũng có thể ăn mấy món ăn thôn quê, phải xem chủ tử muốn ăn cái gì?" Chủ tử trong miệng Dạ Ân tất nhiên là Lâm Tử Lộc rồi, trước đó Quân Lâm đã phái hấn tới làm ám vệ của nàng, tự nhiên phải đặt nàng lên trước.

"Ăn lương khô trước đi." Lâm Tử Lộc ra lệnh một tiếng.

Dạ Ân từ trên xe ngựa xuất ra một túi lương khô, vì thế cơm trưa cứ như vậy được giải quyết một cách đơn giản.

"Lên đường thôi." Thấy tất cả mọi người đã ăn không sai biệt lắm, Lâm Tử Lộc dẫn đầu đứng dậy.

Giúp Liễu Xu Liên lên xe ngựa trước, sau đó chính nàng cũng ngoan ngoãn lên xe ngựa, lần này không cần Quân Lâm dùng khinh công mang nàng đi nữa, sau khi được hít thở không khí và ăn ít lương khô, nàng cảm giác đỡ hơn nhiều rồi.

Bởi vì di chứng để lại, Quân Lâm không có thời gian rảnh để nhìn chăm chăm Lâm Tử Lộc nữa, tiết kiệm tất cả thời rảnh để nhắm mắt dưỡng thần, hấn muốn gia tăng thời gian tu luyện tâm pháp, thật sớm ngày khôi phục lại công lực.

Tuy rằng có hơn mười người hắc y nhân mang họ Âm bảo vệ ở xung quanh, nhưng đoạn đường này chắc chắn là nguy hiểm trùng trùng.

Trừ bỏ Liễu Xu Liên, ba người còn lại đều nhắm nghiền mắt, Lâm Tử Lộc tựa hồ ngủ thật thoải mái, trực giác nghiêng người, ngã lên người Liễu Xu Liên.

Liễu Xu Liên nghiêng đầu nhìn về phía Lâm Tử Lộc, thần sắc rất phức tạp, mâu quang lưu chuyển chút tâm tình không rõ tên.

Nàng ấy... Nhất định là một cô nương được trời chúc phúc, nàng ấy là tốt đẹp như vậy, không như Liễu Xu Liên nàng, dơ bẩn tới cực điểm.

Liễu Xu Liên giống như là nhớ tới một quá khứ thật xa xôi nào đó, đôi mắt nàng ta trở nên thâm thúy, trở nên mơ hồ.

Bàn tay Liễu Xu Liên như là lơ đãng xoa lên một bên cánh tay, không có người nào biết, ở bên dưới lớp quần áo hoa lệ này là những vết thương xấu xí dữ tợn.

Phạt roi rồi bị dội nước muối lên miệng vết thương, quá trình được lặp đi lặp lại, một lần rồi lại một lần nữa, những vết thương bị chồng chất nên nhau, đến giờ vẫn chưa thể phai mờ.

Liễu Xu Liên loáng thoáng hồi tưởng lại nói lời của những người đó.

"Nữ nhân dễ tiện sinh ra nghiệt chủng."

"Ngươi thế nào còn không chết đi."

"Ngươi không phải là nữ nhi của ta, cút xa một chút!"

"Không nghe lời này, ta cho con sâu này ăn ngươi."

Liễu Xu Liên nhắm hai mắt lại, ánh mắt đỏ đậm đầy thù hận, vừa rồi nàng không cẩn thận tẩn mất ra một chút hận ý, chỉ trong chớp mắt đã được che giấu.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ, Hoàng Hậu Này Trăm Định Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Linh Lung Các, uy áp âm lãnh tới cực hạn

Sau một thời gian dài đi đường, cuối cùng Lâm Tử Thần bọn họ cũng tới Linh Lung Các.

Vốn cho rằng đến Linh Lung Các là có thể ngay lập tức đi gặp vị đại nhân kia, không nghĩ tới hấn liền bị Mặc mang về chỗ ở của hấn trước.

"Trước đi tắm cái đã." Mặc chỉ chỉ vào một cái phòng ở trước mặt.

"Nga." Không rõ hấn ta muốn làm cái gì, nhưng Lâm Tử Thần vẫn ngoan ngoãn đẩy cửa tiến vào, dù sao hấn cũng không có quyền cự tuyệt.

Thấy Lâm Tử Thần đóng cửa lại, Mặc cũng chui vào một gian phòng, bản thân mình cũng muốn đi tắm rửa.

Đại khái là do được phân phó từ trước, trong gian phòng đã chuẩn bị sẵn nước ấm, độ ấm vừa phải, Lâm Từ Thần thoát ra y phục mặc trên người, rồi đi về phía thùng gỗ.

Thật lâu chưa được tắm nước nóng, hần thoải mái thở dài một hơi.

Tựa hồ trong nước này còn có một loại U Hương đặc thù, thấm vào ruột gan, cả người mệt mỏi rồi đều như được biến mất.

Quá mức thoải mái làm cho hần tiến vào trạng thái thả lỏng, không lâu sau đã ngã thiếp đi ở trong thùng tắm.

Thẳng đến khi có người mở cửa tiến vào, mới làm cho hần bừng tỉnh. Đáng chết, hần thế nào có thể buông lỏng phong bị ở loại địa phương này.

Người tới ước chừng là hạ nhân Linh Lung Các, mặc áo choàng màu xanh nhạt, tóc dài dùng một chiếc trâm cài cố định ở đỉnh đầu, nếu không phải là vì ở chỗ này, hần đã nghĩ người nọ là một tiểu đạo sĩ.

Người kia đặt y phục lên trên bàn, không thấy Lâm Từ Thần nói gì, thì liền lập tức xoay người rời đi, bốn bề yên lặng giống như người kia chưa từng xuất hiện ở chỗ này.

Lâm Từ Thần đứng dậy, thay xiêm y mà người kia đưa tới, đồng dạng là một bộ màu xanh nhạt, nhưng mà màu sắc hình như nhạt hơn bộ y phục trên người người kia một chút.

Tùy ý xoa xoa mái tóc dài, Lâm Từ Thần đi ra cửa phòng, liền thấy Mặc cũng đi đang ra từ gian phòng cách vách.

Hần cũng mặc một bộ áo choàng màu xanh, màu xanh của hần cũng phá lệ xanh, không có nhạt như của mấy người bọn họ, nó giống như là một loại u lam của ước.

Chẳng lẽ đậm nhạt của màu lam là đại biểu cho địa vị thân phận ở Linh Lung Các?

Mặc cũng nhìn về phía hần, nhần lại hàng mày rậm của hần, bước nhanh đi đến bên cạnh Lâm Từ Thần, sau đó nâng tay.

Trong lòng Lâm Từ Thần truyền tới từng trận lo lắng, tóc cũng muốn dựng đứng lên.

"Đại nhân chán ghét người khác mặc quần áo không chính tề, đem tóc của người buộc lại cho tề tề." Mặc liếc mắt ra hiệu cho một tên hạ nhân ở bên cạnh, hần ta lập tức đưa ra một cây trâm.

Lâm Từ Thần tiếp nhận, tự buộc tóc cho bản thân. Đột nhiên nhớ tới trước kia, đều là Lâm Từ Lộc làm cho hần...

"Đi thôi." Giọng nói lạnh nhạt của Mặc ngắt quãng dòng suy nghĩ của hần.

Đi sau lưng Mặc, không biết đi bao lâu thì bọn họ đi tới một tòa cung điện.

Vì sao nói nó là cung điện, đó là bởi vì nơi này thật lớn, lớn đến không thể tưởng tượng nổi, vượt qua nhận thức từ khi sinh ra của Lâm Từ Thần.

Đều nói tin tức của Linh Lung Các ngàn vàng khó mua, điều đó có thể suy ra Linh Lung Các giàu có đến mức nào.

Còn chưa có bước vào cung điện, Lâm Từ Thần đã có thể rõ ràng cảm nhận được áp khí âm lãnh truyền ra từ trong điện, loại cảm giác này làm cho da đầu hần run lên, cái cảm giác này không khác gì đang bị một con độc xà nhìn chăm chăm,

"Tiến vào thiên điện Linh Lung Các, đại nhân hỏi người cái gì thì người đáp cái nấy, nếu không hỏi gì thì ngàn vạn lần không thể lẩm miệng, bằng không bị mất mạng đừng oán trách ta không nhắc nhở trước." Thời điểm đi qua cánh cửa thứ nhất, Mặc dùng giọng nói bé không thể bé hơn để nhắc nhở hần.

Lâm Từ Thần dựa vào thánh lực hơn người của mình mà nghe được những lời cảnh cáo này của Mặc, liền gật gật đầu, tỏ vẻ mình đã minh bạch.

Khi cánh cửa cuối cùng được mở ra, cũng chính là lúc cổ uy áp âm lãnh kia đạt tới cực hạn, cơ hồ đủ để làm cho hần hít thở không thông, rất muốn ho khan, nhưng lại nghĩ đến lời nói vừa rồi của Mặc, chỉ đành kiên trì không dám làm ra bất kỳ tiếng động nào.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ*, Hoàng Hậu Này Trâm Định Rồi được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.